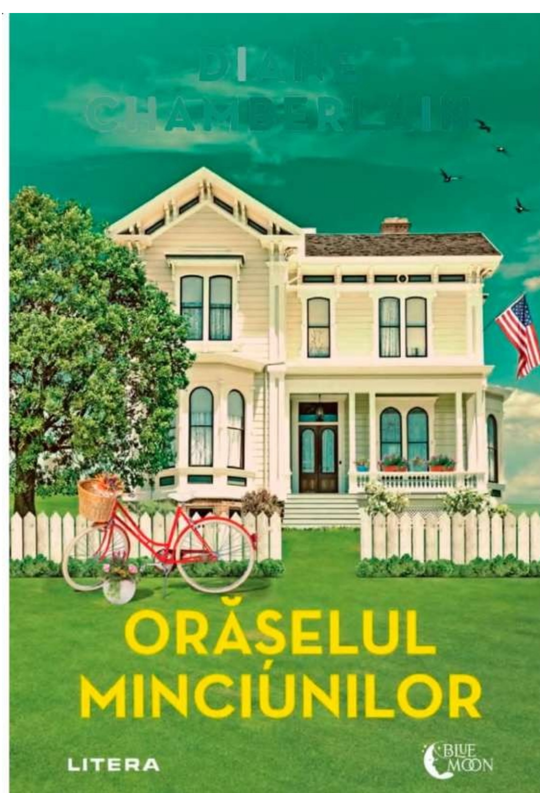

DIANE
CHAMBERLAIN
ORĂȘELUL
MINCIÚNILOR
LITERA
BLUE MOON

DIANE CHAMBERLAIN

DIANE CHAMBERLAIN

ORĂŞELUL MINCIUNILOR

Traducere din limba engleză şi note GABRIELA GHIRCOIAŞ

EDITURA LITERA

Bucureşti

DIANE CHAMDERLAIN

Big Lies în a Smoli Town

Orăşelul minciunilor

Diane Chamberlain

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail:
contact@lilera.ro www. literaro

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 97B-606-33-9476-8

ISBN EPUB 978-606-33-9569-7

Pentru fiicele mele vitrege,
Brittany Waîîs, Alana Gîaves şi Caitlin Campbell
fiecare o artistă de sine stătătoare
Edenton, Carolina de Nord

23 martie 1940

Copiii ştiau că, în sfârşit, venea primăvara, aşa că, în ciuda aerului încă tăios ai iernii şi a scârţâitului ierbii şi buruienilor de sub tălpile lor, au alergat pe câmpie şi prin pădure, chiuind de bucurie că venea căldura. Cei doi băieţi şi surioara lor s-au îndreptat spre pârâu, atraşi, ca de obicei, de apă. Fetiţa, în vârstă de trei ani şi nu prea sigură pe picioare, spre deosebire de fraţii ei, s-a împiedicat şi a căzut cu nasul în apa rece. Fratele mai mare a ridicat-o înainte să înceapă să urle, ţinând-o lipită de jacheta lui subţire, care îi rămăsese mică cine ştie cărui verişor. S-a uitat să vadă de ce anume se împiedicase fata şi a sărit cât colo, lăsând-o jos. L-a apucat de braţ pe fratele mai mic şi i-a arătat. în apă zăcea un bărbat cu hainele boţite şi îmbibate de apă. Avea chipul alb ca ceara, asemenea lumânărilor pe care le ţinea mama prin casă pentru cazurile în care se întrerupea curentul electric, adică o dată la două zile.

Cel mic a făcut câţiva paşi în spate.

- O fi viu? a şoptit el.

Fetiţa s-a ridicat în picioare şi a dat să se ducă spre bărbat, dar fratele mai mare a apucat- o de braţ şi a ţinut-o pe loc.

- Nţ> a făcut el. E mort de-a binelea. Ş-uite cum i s-a storcit capuî a spus el, arătând spre cadavru.

- 'Ai d-acilea! a spus cel mic, făcând cale întoarsă, urmat iute de fratele lui, care o ţinea la subsuoară pe sora lor, ca pe o minge de fotbal.

Cel din urmă ştia că n-aveau să spună nimănui. Nici mamei, nici altcuiva. Deşi erau mici de vârstă, înţelegeau prea bine cum stăteau

lucrurile. Un băiat de culoare găsit lângă cadavrul unui alb? Nimeni n-ar fi văzut aşa ceva cu ochi buni.

Morgan

Carolina de Nord, penitenciarul de femei Raleigh, Carolina de Nord 8 iunie 2018

Acel coridor mi-a părut mereu rece, indiferent de anotimp, cu zidurile lui de beton şi cu linoleumul care îmi scârţâia sub tălpile încălţărilor de deţinută. De aici» n-aveai cum să ştii ce anotimp era. Nu-ţi dădeai seama dacă era iunie, dacă înfloreau plantele şi venea vara. Pentru cei de afară, venea oricum. în cazul meu, asta era cea de a doua vară pe care aveam să mi-o petrec între zidurile de beton ale închisorii. Am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la asta.

Cine a venit? am întrebat-o pe supraveghetoarea care mă însoţea.

Până acum nu primisem nici o vizită. De multă vreme nu mă mai aşteptam să vină vreunul dintre părinţii mei şi nu sufeream deloc din pricina asta- Doar tata venise o dată, la câteva săptămâni după ce ajunsesem aici, însă, cu toate că încă nu era nici măcar ora prânzului, el deja se îmbătase turtă şi nu făcuse altceva decât să ţipe. Pe urmă varsase lacrimile alea siropoase, de beţiv, din pricina cărora m-am simţit întotdeauna prost. Mama n-a

călcat pe aici. Arestarea mea i-a făcut pe amândoi să- şi vadă metehnele ca într-o oglindă, aşa că au terminat-o cu mine la fel cum am terminat-o şi eu cu ei.

Nu ştiu, blondino, a răspuns supravegheto area.

Era nouă> nu ştiam cum o chema şi nici nu vedeam să-i citesc pe ecusonul agăţat la gât, dar, evident, îmi ştia deja porecla din închisoare. Chiar dacă era nou-venită la

NCCFW> îmi era clar că mai lucrase în penitenciare. Străbătea coridorul cu paşi relaxaţi şi o trăda privirea obosită, plictisită şi aspră a ochilor ei negri.

M-am îndreptat spre uşa vorbitorului, însă ea m-a apucat de braţ.

- Ne-ne-ne, a spus. Nu pe-acolo! Azi tre' să te duc aici.

M-a pus să mă întorc spre uşa unui vorbitor privat şi m-am încordat brusc. De ce vorbitor privat? Nu putea fi de bine.

Am intrat în cămăruţa în care două femei şedeau de-a lungul unei singure laturi a unei mese. Ambele aveau între patruzeci şi cincizeci de ani. Nu purtau uniforme de penitenciar. Erau îmbrăcate în deux-pièces-uri de business, una în bleumarin şi cealaltă în cafeniu. Şi-au ridicat privirile la mine fără să zâmbească şi n- am izbutit să citesc nimic pe chipurile lor oacheşe. Fără să-mi iau ochii de la ele, m-am aşezat de cealaltă parte a mesei. Oare îmi citeau angoasa în privire? Aici învăţasem să nu mă încred în nimeni.

- Despre ce e vorba? am întrebat.

Femeia în costum cafeniu s-a aplecat în faţă, punându-şi pe masă şi împreunându-şi mâinile îngrijite.

- Mă numesc Lisa Williams, s-a prezentat ea.

Avea pe rever o broşă în formă de casă şi-mi

amintea puţin de Michelle Obama. Părul până la umeri. Sprâncenele impecabile. Numai că nu avea zâmbetul veşnic la îndemână al lui Michelle Obama. Expresia acelei femei era undeva între plictiseală şi temere.

- Iar ea e Andrea Fuller, a adăugat femeia. E avocată.

Andrea Fuller m-a privit şi a dat din cap. Era mai în vârstă decât credeam. Peste cincizeci. Poate chiar şaizeci de ani. Avea o coafură afro grizonantă, scurtă şi practică. Rujul de un roşu intens.

Am clătinat din cap.

- Nu pricep, am spus, privindu-le pe rând. De ce aţi venit la mine?

- Eu şi Andrea am venit să-ţi oferim o portiţă de scăpare, a spus femeia pe nume Lisa.

I-au fugit ochii la tatuajul dantelat care îmi ieşea de sub mâneca scurtă a cămăşii bleu, de penitenciar. Eu creasem designul complex – dantelă neagră, intercalată cu şiraguri de periuţe şi bijuterii în formă de candelabru. Lisa şi-a ridicat din nou privirea la mine şi a continuat:

- începând de săptămâna viitoare, ţi-ai executat pedeapsa minimă. Un an, corect? a întrebat.

Eu am dat vag din cap, aşteptând şi gândindu-mă la faptul că executasem pedeapsa minimă de un an, dar, cea maximă fiind de trei ani şî adăugând la asta tot ceea ce mi se spusese, nu erau şanse să plec nicăieri prea curând.

- Noi... eu şi Andrea... încercăm de ceva timp să te eliberăm, a conchis Lisa.

M-am uitat la ea cu ochi goliţi de orice expresie.

- De ce? am întrebat. Nici nu mă cunoaşteţi!

Ştiam că exista un program prin care

studenţii la Drept încercau să elibereze deţinuţii închişi pe nedrept, numai că eu eram singura care considera că întemniţarea fusese o greşeală.

Andrea Fuller şi-a dres glasul şi a vorbit pentru prima oară:

- Construim cazul pe seama faptului că eşti singura calificată să execute o anumită lucrare de care ar vrea Lisa să te ocupi. Eliberarea depinde de disponibilitatea ta de a duce la bun sfârşit acea lucrare şi...

- în timp util, a întrerupt-o Lisa.

- Da, există un termen-limită pentru executarea lucrării, a spus Andrea. Şi, bineînţeles, în perioada respectivă o să te afli sub supraveghere şi totodată o să plăteşti despăgubiri familiei fetei pe care ai vătămat-o – familia Maxwell, şi...

- Staţi aşa! am exclamat, ridicând mâna, dar, mirată să observ că-mi tremurau degetele, am lăsat-o să-mi cadă în poală. Mai rar, vă rog, am adăugat. Nu reuşesc să vă urmăresc.

Mă copleşea felul în care săreau cele două femei de la un subiect la altul. Pentru ce lucrare eram singura calificată? La închisoare lucrasem la spălătorie, unde învăţasem să împăturesc cearşafuri în pătrate perfecte şi spălasem vase în apă fierbinte cu clor până când începeau să mă usture ochii. Erau singurele calificări deosebite la care mă puteam gândi.

Lisa a ridicat şi ea mâinile cu palmele În faţă, ca să oprească discuţia.

- Uite cum stau lucrurile, a spus, fără să-şi ia ochii de la mine. Ştii cine a fost Jesse Jameson Williams?

Toată lumea ştia cine fusese Jesse Jameson Williams. Numele m-a transportat brusc întruna din sălile muzeului naţional din Washington, DC. Trecuseră patru ani. Ba nu, cinci. Aveam şaptesprezece ani pe vremea când fusesem în acea excursie organizată de liceul la care învăţam. Pe când colegii mei fuseseră gata să plece de la muzeu, eu voisem să mai rămân, fascinată de arta contemporană, aşa că, înainte ca ei să iasă din clădire, m-am ascuns la toaletă. Nu ştiam şi nu-mi păsa încotro se duceau. în mod sigur urma să dau de necaz, dar mă gândisem că aveam eu să mă descurc cumva. Aşa că fusesem singură în momentul în care văzusem pentru prima oară o lucrare de Jesse Jameson Williams. Tabloul îmi tăiase efectiv răsuflarea şi mă aşezasem pe singura băncuţă din galerie ca să-l studiez. Se numea *The Look*. Era un tablou înalt de aproape doi metri şi destul de îngust. înfăţişă un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi în haine negre, de gală, spate în spate

pe un fundal argintiu, scânteietor, atât de aproape trupeşte încât nu puteai distinge sacoul lui negru de rochia ei neagră. Erau amândoi de culoare, iar femeia avea pielea mai închisă cu câteva tonuri decât bărbatul. El îşi ţinea ochii plecaţi, de parcă voia să se uite în spate, la femeie, dar ea avea ochii larg deschişi şi se uita la privitor – la mine – ca şi cum nu era defel sigură că îşi dorea să se afle în tablou. Ca şi cum ar fi spus *„Ajută-mă”.* După ce mi-am recăpătat răsuflarea, am căutat în galerie şi am găsit alte câteva tablouri ale lui Jesse Jameson Williams. Apoi, în magazinul muzeului, am răsfoit un album cu picturile lui, dorindu-mi să-mi £1 permis să plătesc cei şaptezeci şi cinci de dolari pe el.

- E unul dintre pictorii mei preferaţi, i-am răspuns Lisei.

- Aha! a exclamat ea zâmbind, mă rog, cât de cât, pentru prima oară. Mă bucur să aud asta, pentru că are mare legătură cu propunerea mea.

- Nu înţeleg, am repetat. A murit, nu?

Citisem despre moartea lui în ziarul din

biblioteca închisorii. Avusese nouăzeci şi cinci de ani şi se vedea că dusese o viaţă rodnică, dar tot simţisem o mare pierdere atunci când citisem ştirea.

- A murit în ianuarie, a răspuns Lisa, iar apoi a adăugat: Jesse Jameson a fost tatăl meu.

- Hai, lasă-mă! am exclamat, spontan, îndreptându-mă de spate.

- Şi-a dedicat ultimii douăzeci şi cinci de ani din viaţă sprijinirii tinerilor artişti, mi-a explicat Lisa, iar eu am dat din cap.

Citisem despre acţiunile lui caritabile. Ajutase artişti care, credea el, promiteau, dar care aveau dificultăţi cu şcoala sau cu familia, ori poate că doar se îndreptau în direcţia greşită.

Oare la mine se referea Lisa? Să-mi fi văzut Jesse Williams lucrările pe undeva şi să îl considerat că promiteam, că aveam ceva ce nu remarcaseră profesorii mei?

- Ţin minte că am citit despre un adolescent pe care l-a ajutat acum câţiva ani, am spus. Nu ştiu unde am...

- Putea fi vorba despre oricine, a răspuns Lisa dând din mână, nerăbdătoare. Tatăl meu se concentra asupra unui singur tânăr – băiat sau fată – pe rând. Se asigura că tânărul acela beneficia de bani şi de sprijin pentru studiile pe care trebuia să le facă. Tata fie că îi expunea lucrările, fie că făcea ceea ce considera de trebuinţă ca să-i croiască drum mai departe, a explicat ea înclinând din cap, după care a adăugat: A fost un om foarte generos, dar şi abil!

- Adică? am întrebat.

- Cu puţin timp înainte să moară, i-ai stârnit *tu* curiozitatea, a răspuns Lisa. Urma ca tu să devii următorul lui proiect.

- Eu? m-am mirat, încruntându-mă. Nici nu l-am cunoscut vreodată. Şi sunt albă. Am ridicat o şuviţă din părul

meu lins şi blond deschis ca s-o dovedesc. Cei pe care i-a ajutat nu erau cu toţii afro-americani?

Lisa a clătinat din cap.

- Majoritatea, dar, cu siguranţă, nu toţi, a răspuns ea, ridicând din umeri. Şi, sinceră să fiu, habar n-am ce i-a căşunat pe tine. De multe ori ajuta artişti din Carolina de Nord, deci ar exista un motiv – eşti din Cary, nu? însă ar fi avut mulţi alţii dintre care să aleagă. Nu ştie nimeni cum ai apărut pe radarul Bunului Samaritean.

Da, era de neînţeles.

- Dar planurile lui cu mine... sau cu oricine... Planurile lui, în general, n-au murit odată cu el?

- *Aş* vrea eu, a răspuns Lisa, dându-şi după ureche, cu un gest istovit, o şuviţă din părul în stil Michelle Obama. Tata încă ţine frâiele în mână, aşa mort cum e, a spus ea aruncându-i o privire avocatei şi clătinând din cap, în timp ce eu aşteptam cu mâinile în poală, neştiind dacă îmi plăcea sau nu femeia aceea. Locuiam cu el, a continuat Lisa. Eu l-am îngrijit, în vreme ce devenea din ce în ce mai neputincios. Ştia că nu mai avea mult, aşa că a chemat avocatul, a spus ea arătând cu capul către Andrea, şi şi-a modificat testamentul. începuse să construiască o galerie la Edenton. O galerie de artă, care să găzduiască lucrările lui şi ale altor artişti, precum şi pe cele ale unor studenţi.

- Ahaî am exclamat, la fel de nedumerită ca la început. Voia să expună vreuna dintre lucrările mele?

Poate că despre asta era vorba. Poate că auzise despre mine şi voia să-mi propulseze cariera, aşa cum era, oferindu-mi expunere în galeria lui? Ridicol. De unde să fi auzit de mine? Nu mi-l puteam imagina pe vreunul dintre profesorii mei de la UNC ridicându-mă în slăvi. Şi ce – Doamne, iartă-mă! – să expun în galeria lui? Gândurile mi-au zburat la picturile mele, care se aflau cu toatele acasă, la ai mei... dacă nu cumva se descotorosiseră de ele, ceea ce nu m-ar fi mirat.

- Nu-i chiar atât de simplu, a răspuns Lisa, Tata a vrut ca tu să restaurezi o murală din 1940 şi a stipulat că galeria nu se poate deschide decât după ce murala restaurată îşi ocupă locul în foaier. Iar data inaugurării galeriei este 5 august.

Cu siguranţă, era o greşeală! Cu siguranţă, nu pe mine mă căutau şi simţeam cum îmi scăpa printre degete şansa eliberării. Să restaurez o *murală*? în două luni? în primul rând, n-aveam pic de experienţă în conservarea artei, iar în al doilea rând, în cei aproape trei ani de facultate, lucrasem la o singură murală şi aceea fusese una simplă, abstractă, de o sută douăzeci de centimetri pe două sute patruzeci. Lucrasem la ea în primul an de facultate, împreună cu un coleg.

- Sunteţi sigure că la mine s-a referit? am întrebat.

- Absolut.

- De ce consideră...? De ce ar fi considerat că sunt „singura calificată” ca să fee asta? am întrebat, folosindu-mă de cuvintele lor. De unde ştia el de existenţa mea?

- Cine ştie?I a exclamat Lisa, evident enervată de excentricităţile tatălui ei. Nu ştiu decât că acum eşti problema mea,

M-am zbârlit văzând o astfel de atitudine, dar mi-am ţinut gura. Dacă într-adevăr acele două femei mă puteau scoate de aici, nu-mi permiteam să le îndepărtez.

- Presupun că te-a considerat calificată în virtutea studiilor tale în domeniul artei, a spus Andrea. Ai studiat artele plastice la universitate, corect?

Am dat din cap în semn că da. Studiasem artele plastice, dar asta n-avea nici o legătură cu restaurarea, fiindcă restaurarea impunea să ai cu totul alte talente decât cele necesare creării unei opere de artă. în plus, în acel ultim an de facultate, nu fusesem tocmai cel mai silitor student, Mă lăsasem absorbită de Trey în loc să învăţ. El îmi consumase tot timpul şi toată energia. Fusesem greţos de îndrăgostită, vrăjită de atenţia pe care el mi-o dădea şi de perspectiva viitorului pe care ni-l imaginaserăm împreună. îmi povestise despre verigheta răposatei lui bunici, sugerând că în curând avea să-mi aparţină. Ce minunat îl crezusem... Student la Drept. Cumsecade, Nemaipomenit de chipeş. Fusesem o proastă, însă nu şi cât să le spun acum celor două femei că n-aveam calificările necesare, când ele voiau să mă scoată de aici.

- Aşadar..., unde se află murala asta? am întrebat.

- La Edenton. Ai fi nevoită să locuieşti la Edenton, a răspuns Lisa.

împreună cu mine. Casa mea – casa tatălui meu, de fapt – e mare. N-o să ne împiedicăm una de alta.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Nu numai că ieşeam din închisoare, dar mai ajungeam şi să locuiesc în casa lui Jesse Williams? Am simţit pe neaşteptate că eram în pericol să-mi dea lacrimile. O, Doamne, câtă nevoie aveam să plec de aici! în ultimul an oribil, căpătasem vânătăi şi tăieturi, fusesem bătută. Da, învăţasem să ripostez, dar nu eram construită pentru asta. Nu eram o bătăuşă. Deţinutele îşi băteau joc de mine din pricina vârstei mele, a constituţiei fragile, a părului platinat. Trăiam într-o stare de frică perpetuă. Nici măcar în celulă nu mă simţeam în siguranţă. Colega mea de celulă era o femeie care nu vorbea. Pur şi simplu. Nu auzisem nici măcar o vorbă din gura ei, ci avea doar o veşnică expresie dispreţuitoare. Dormeam prost, iepureşte, aşteptându-mă să mi se taie gâtul în timpul nopţii cu vreun cuţit furat.

Şi mai erau şi coşmarurile legate de Emily Maxwell, dar bănuiam că oricum acestea m-ar fi însoţit oriunde m-aş fi dus.

- O să lucrezi la murală în galerie, care în momentul de faţă e doar parţial construită, mi- a întrerupt Lisa gândurile. E destul loc în foaier. Acolo o voia tata expusă.

- Nu e pictată pe un perete?

- Nu, pe pânză, şi n-a fost niciodată... agăţata, sau cum se spune.

- Instalată, a lămurit-o Andrea.

- Aşa, a zis Lisa. N-a fost niciodată instalată.

- Cine a făcut-o?

- O femeie pe nume Anna Dale, a răspuns Lisa. E una dintre acele murale din perioada Marii Crize. Ştii că, în timpul crizei economice, guvernul a angajat artişti care să picteze zidurile clădirilor publice? a întrebat ea, iar eu am dat din cap în semn că da, cu toate că nu ştiam prea multe despre programele de tip WPA[1]. Pictura asta trebuia să ajungă la Oficiul Poştal Edenton. Dar Anna Dale a luat-o razna sau ceva de genul ăsta – nu-mi amintesc prea bine ce mi-a spus tata. Şi-a pierdut minţile în vreme ce lucra, astfel că produsul final n-a fost niciodată instalat. Murala fost a tatei nişte zeci de ani şi o vrea – a vrut-o – expusă în foaierul galeriei. Iar tata a menţionat că trebuie să fie gata la data inaugurării galeriei.

- Pe 5 august, a spus Andrea, în caz că nu auzisem de prima dată.

Dar eu auzisem chiar foarte bine.

- în nici două luni, am adăugat.

Lisa a răsuflat prelung, îngrijorată.

- Exact, a răspuns. Motiv pentru care trebuie să te apuci numaidecât de lucru.

- în ce stare e murala? am întrebat.

Lisa a ridicat din umeri.

- N-am văzut-o. în toţi anii ăştia, a stat rulată într-un colţ din debaraua studioului tatei – e o chestie imensă – şi nu ştiu în ce stare se află. însă se poate salva, cel mai probabil, dacă el se aştepta s-o pui tu la punct.

Am încercat să-mi imaginez în ce stare s-ar fi putut afla o pânză imensă, care stătuse îndesată într-o debara vreme de aproape şaptezeci de ani. Lisa avea nevoie de o companie de restauratori profesionişti, nu de un artist novice. Dar *eu* aveam nevoie de libertatea mea.

- O să fiu plătită? am întrebat, uitându-mă la Andrea. Dacă e să plătesc despăgubiri...

- Tata a lăsat cincizeci de mii pentru proiect, m-a întrerupt Lisa.

- Pentru toată galeria?

- Nu, a răspuns Lisa. Pentru tine. Ca tu să restaurezi pictura murală. Cincizeci de mii, plus câteva mii pentru materiale.

Cincizeci de mii de dolari? Incredibil! După părerea mea, nici dacă mi-aş fi luat diploma nu erau şanse să găsesc o slujbă pentru care să fiu plătită atât de mult într-un an de muncă, darămite în două luni! O muncă de doua luni pe care n-aveam idee cum s-o fac. Am încercat să-mi ascund îndoiala. *Singura calificată f* Nici vorbă!

- Morgan, asta e singura ta posibilitate să scapi de închisoare, a spus Andrea aplecându- se în faţă, iar buzele ei roşii au rostit cuvintele răspicat şi lent. Dacă îţi faci treaba,

adică dacă termini lucrarea până pe 5 august – o lucrare *de calitate*, să fim bine înţelese o să fii eliberată condiţionat şi n-o să mai trebuiască să calci niciodată pe aici. în locul tău, m-aş apuca să învăţ despre restaurări.

M-am uitat la uşa vorbitorului în care ne aflam. Mi-am închipuit cum ar fi fost să ies şi să merg pe coridor spre ieşire şi spre libertate. Mi-am închipuit ce piruete aş fi făcut afară, cu braţele întinse, cum aş fi tras în piept tot aerul curat. Totuşi, nu credeam să mă eliberez vreodată cu totul de acel loc. Aveam să port povara închisorii peste tot. Chiar în acea clipă, stând pe scaun, simţeam pereţii acelei temniţe imaginare închizându-se în jurul meu, deşi în gând mă şi vedeam ieşind pe poartă.

Cu toate astea, preferam o temniţă imaginară în locul acelei închisori reale şi hidoase.

- O iac, am spus în cele din urmă, rezemându-mă de spătar.

Cum urma s-o fac, habar n-aveam.

Administrarea progresului lucrărilor (WPA, redenumită, în 1939, drept Administrarea proiectelor de lucru)

CAPITOLUL 2

Anna

4 decembrie 1939 Edenton, Caroîina de Nord

Departamentul Trezoreriei, Secţia de Arte Plastice

Concurs excepţional de picturi murale, adresat tuturor artiştilor din Statele Unite

27 noiembrie 1939

Dragă domnişoară Anna Dale,

Secţia de Arte Plastice e încântată să vă informeze că sunteţi unul dintre artiştii câştigători ai Concursului de pictură murală. Schiţa propusă de dumneavoastră pentru decorarea Oficiului Poştal din Bordentown, New Jersey, a primit multe comentarii laudative dfn partea juriului. Din păcate, un alt artist a fost însărcinat să picteze murala Oficiului Poştal din Bordentown, însă juriul a fost suficient de impresionat de lucrarea dumneavoastră încât să vă ofere ocazia de a crea murala pentru Oficjul Poştal din Edenton, Carolina de Nord. în acest sens, trebuie să ne trimiteţi cât de curând posibil o schiţă pentru această murală. Odată ce primiţi aprobarea Secţiei în privinţa schiţei, puteţi să faceţi desenul în mărime naturală, iar apoi puteţi să începeţi lucrarea propriu- zisă. Dimensiunea muralei din Edenton va fi de trei metri şi şaizeci de centimetri pe un metru şi optzeci de centimetri. Proiectul trebuie finalizat înainte de data de 3 iunie 1940.

Ne dorim ca artiştii să se familiarizeze cu zona geografică din preajma oficiului poştal care le-a fost atribuit şi să facă efortul de a alege subiecte adecvate. Se sugerează următoarele teme: istoria locală, industriile locale, flora şi fauna locale şi activităţile ¡ocale. întrucât oraşul Edenton, Caroîîna de Nord, nu a fost prima dumneavoastră alegere şi, prin urmare, e foarte probabil să nu fiţi familiarizată cu oraşul, vă rugăm insistent să faceţi o vizită acolo cât mai curând posibil.

Plata pentru murală va fi de şapte sute douăzeci de dolari, din care o treime se plăteşte la data aprobării schiţei, o treime atunci când se aprobă desenul şi o treime la instalarea picturii murale finale. Din suma respectivă veţi plăti materialele, modelele, dacă ele sunt necesare, orice deplasare şi toate costurile legate de instalarea picturii murale.

Cu stimă,

Edward Rowan, manager cultural, Secţia de Arte Plastice

Pe data de 4 decembrie, la amiază, Anna a sosit la Edenton pentru planificata vizită de trei zile. Ar fi putut lua trenul de noapte, însă în ultima clipă se hotărâse să meargă cu maşina. Fordul V8 bleumarin, din '32, încă era impregnat de parfumul mamei – mirosul picant de paciuli al parfumului *Tabu*, pe care mama Annei îl adorase iar fiica ei avea mare nevoie de el în acea nouă aventură de om matur. Prima ei slujbă plătită. Prima plecare

de-acasă. De fapt, prima oară când făcea orice lucru cu adevărat important.

Atunci când a virat pe Broad Street» în lumina amurgului, maşina a derapat pe o porţiune de gheaţă. Preţ de o clipă, Anna a fost convinsă că urma să aibă primul contact cu oraşul prin izbirea de un şir de maşini parcate, numai că, în cele din urmă, a izbutit să controleze Fordul. Imediat după aceea, s-a trezit în spatele unei căruţe trase de un cal sau de un măgar, poate. N-a văzut bine animalul şi nici nu era sigură că ar fi deosebit un cal de un măgar. în locul ei de baştină, care era Plainfield, New Jersey, nu prea vedea nici cai, nici măgari.

A încetinit, cu gândul că ar fi trebuit să se uite bine la orăşelul care urma să-i fie subiect pentru murală. Atunci când căutase Edenton în atlas, văzuse un loc printre ape, doar un punct în mijlocul unui golf, mărginit de un râu. Chiar şi pe hartă i se păruse foarte străin, aşa că închisese atlasul suspinând, îngrijorată.

Nu se aşteptase să câştige concursul şi totul se întâmplase într-un moment extrem de prost. Tocmai îşi înmormântase mama. Cea mai bună prietenă a ei. Singurul om din lume pe dragostea şi pe grija căruia se bizuise dintotdeauna. Numai că nu putea refuza munca, mai ales că în acea perioadă era imposibil să găseşti de lucru. Mai mult decât atât, mama ei nu mai era, ca să aducă în casă banii câştigaţi din croitorie, cu care plăteau mâncarea şi celelalte cheltuieli. Nu, trebuia să fie recunoscătoare pentru acea oportunitate, chiar dacă asta însemna să meargă şase sute cincizeci

de kilometri ca să „se familiarizeze cu zona geografică” pe care trebuia s-o imortalizeze într-o murală.

Nu avusese niciodată vreo tragere de inimă să treacă graniţa de sud dintre Mason şi Dixon şi se bucura că rămânea la Edenton doar câteva zile. Sudul i se părea foarte înapoiat. Şcoli în care se aplica politica de segregare, legi ridicole, care dictau ca albii şi negrii să stea separat în autobuz, în jurul fântânilor arteziene şi la toaletă. La liceul din Plainfield, avusese câţiva colegi de culoare şi fusese prietenă cu vreo două fete. Fuseseră împreună în echipa de baschet şi la cor.

- Vezi Plainfieldul mult prea în roz, i-ar fi spus mama ei.

Chiar şi la Plainfield, fetele de culoare pe care Anna le considera prietene nu puteau intra împreună cu ea în anumite magazine sau restaurante, iar una dintre ele îi spusese că la cinematograful Paramount Theatre erau obligate să stea la balcon. Patinoarul pentru rotile avea săptămânal o „seară special pentru negri”, cei de culoare, asemenea prietenilor evrei ai Annei, nefiind bine-veniţi nici la clubul country. Totuşi, se ştia că în sud era şi mai rău, în sud chiar îi *linşau* pe negri.

îi trecuse prin cap să facă cercetarea pentru murală la biblioteca publică din Plainfield, ştiind că i-ar fi luat două zile întregi ca să ajungă la Edenton, doar că citise şi recitise scrisoarea celor de la Arte Plastice, care o sfătuiau să viziteze orăşelul. Mama ei i-ar fi cerut să-şi facă treaba ca lumea. Anna parcă o şi auzea spunând: *»Fii recunoscătoare că ai de*

lucru, draga mea> şi bucură-te de provocare"

Prietenii care absolviseră odată cu ea Şcoala de Arte Plastice Van Emburgh din Plainfield încă îşi căutau slujbe, dar acestea pur şi simplu nu existau, având în vedere situaţia în care se afla economia. Mulţi dintre ei încercaseră să câştige concursul Secţiei de Arte Plastice, iar Anna ştia cât de norocoasă fusese să i se acorde o astfel de onoare. Voia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca Secţia să fie mulţumită că îşi pusese încrederea în ea.

Cu câteva zile înainte să moară, mama îi dăruise Annei un jurnal. Caietul cu pagini albe era legat în piele cafenie, catifelată, iar coperta se prindea cu un lăcăţel simplu, auriu, cu cheie. Deosebit de frumos. Mama ştiuse atunci că avea să fie ultimul dar pe care i-l făcea fiicei sale, dar Anna nu ştiuse asta. Ea se mâniase atunci când aflase adevărul, dar, pe de altă parte, nu voia cu nici un chip să aibă un astfel de sentiment faţă de mama ei. într-o criză de furie, aruncase jurnalul la coşul de gunoi din bucătărie, doar ca să-l scoată apoi şi să-l cureţe, iar acum caietul se afla în valiză. Anna nu voia să mai arunce nimic din ceea ce o lega de mama ei. Avea nevoie de orice conexiune.

Mai avea şi aparatul de fotografiat al mamei. Annei îi dăduseră lacrimile în timp ce stătea la masa din bucătărie şi punea un nou film în acel aparat, care era un Kodak Retina. Parcă vedea mâinile mamei făcând acelaşi lucru de-a lungul timpului... deşi, dacă se gândea puţin, îşi dădea seama că trecuseră multe luni de când mama ei

nu mai pusese mâna pe aparat. Fotografia fusese pasiunea ei. Nu câştiga bani din asta, dar o astfel de preocupare îi oferea o mare plăcere în „perioadele active”. Doctorul le numea „episoade maniacale”, însă Anna prefera propriul termen. „Perioadele active” erau ca o uşurare pentru Anna atunci când veneau după nişte zile, ba chiar săptămâni, în care mama ei nici nu se mai dădea jos din pat. „Perioadele active” apăreau din senin, fiind adesea caracterizate de un comportament imposibil de prevăzut. Mama o trezea pe Anna cu noaptea în cap şi-i spunea că în acea zi nu trebuia să se ducă la şcoală, iar apoi luau autobuzul până la New York, unde vizitau muzee sau patinau cu rotilele prin Central Park. Odată, pe când Anna avea în jur de doisprezece ani, se strecuraseră la Carnegie Hali pe uşa din spate, găsiseră două locuri la lojă şi urmăriseră orchestra în timpul concertului. Nu muzica şi-o amintea Anna din acea zi, ci pura bucurie de a sta lângă mama, cu capul sprijinit de umărul ei, simţind-o cum vibra de energie. Ştiind asta, Anna putea fi sigură că „perioadele active” n-aveau să le aducă decât acea mult râvnită bucurie.

Atunci când „perioadele active” surveneau primăvara, după cum se întâmpla adesea, una dintre activităţile preferate ale mamei era să dert prin cartierele din
meargă in pas
Plainfield şi să
fotografieze grădinile

oamenilor. Adora florile şi intra pe aleile străinilor ca să ajungă la jardinierele din care se revărsau muşcatele, ba chiar se pitea prin

spatele caselor ca să facă fotografii cu grădinile pline de trandafiri, hortensii şi crini de culoarea piersicii. Din câte ştia Anna, nimeni nu se supăra vreodată pe mama ei din pricina acelor intruziuni. Poate că o credeau ţăcănită. Ori poate că îi plângeau de milă femeii care rămăsese văduvă de tânără şi care avea o fată de crescut. Sau poate că ştiau adevărul – doamna Dale nu era întreagă la minte –, aşa că erau cumsecade şi o lăsau în pace.

Ori de câte ori mama ei nu se afla într-o „perioadă activă” Anna se îngrijea singură. Gătea pentru amândouă, cu toate că mama nu mânca mai nimic în acele perioade. Fata făcea curat în casă şi spăla rufele. Muncea cu răbdare, cu dragoste, aşteptând să treacă perioada de melancolie. La un moment dat, mătuşa Alice o târâse pe mama Annei la un psihiatru, iar acesta insistase ca pacienta să fie spitalizată. Timp de două luni foarte lungi, Anna, pe atunci în vârstă de paisprezece ani, locuise împreună cu mătuşa şi cu unchiul, furioasă pe amândoi fiindcă o internaseră pe mama ei în locul acela oribil. După ce, în sfârşit, aceasta din urmă fusese externată, ea rămăsese cu goluri de memorie, pierzând amintirea unor momente preţioase pe care pesemne că tratamentul din spital i le ştersese din minte, iar Anna jurase să nu mai lase niciodată pe nimeni s-o închidă pe mama ei. De atunci încolo, încercase să-i ascundă mătuşii momentele de depresie ale mamei, minimalizându-le şi trecându-le cu vederea. Totuşi, poate că ultima oară făcuse o greşeală. Poate că atunci mama ei avusese nevoie de mai mult ajutor decât îi putuse oferi ea, Anna. încercase să nu se gândească la asta. Aşteptase să revină „perioadele active”.

Trăise suficient de mult alături de mama ei ca să ştie că, în timp, femeia zâmbitoare şi fericită pe care fiica ei o adora avea să se întoarcă, plină de idei năstruşnice care aveau darul să le facă pe amândouă să chicotească, uimite.

- Să nu-ţi fie niciodată frică să încerci ceva nou, Anna, spunea mama ei.

Şi exact asta făcea Anna acum, nu-i aşa? Condusese două zile întregi pe un teritoriu necunoscut, ajungând într-un orăşel în care nu cunoştea pe nimeni. De undeva, din cer, mama o aplauda.

Scrisoarea de la Secţia de Arte Plastice conţinea şi o listă de câştigători din cele patruzeci şi opt de state. Citind numele de pe acea listă, Anna se simţise stânjenită şi intimidată. Participarea la concurs fusese anonimă, acela fiind motivul din care Anna bănuia că izbutise să câştige. Totuşi, mulţi dintre ceilalţi câştigători erau artişti celebri. Cutărică din New York City, preşedintele Ligii Artiştilor, care studiase în Europa, muralist experimentat, cu expoziţii personale la New York şi Los Angeles şi aşa mai departe. Câştigător după câştigător, cu toţii primiseră distincţie după distincţie. Şi urmau datele ei: *Anna Dale. Plainfleld, New Jersey. Născută în 1918. Absolventă a Şcolii de Arte Van Emburgh.* Şi, cu asta, basta. Bănuia că cei din juriu amuţiseră de uimire atunci când deschiseseră plicul şi descoperiseră că selectaseră o fată fără experienţă. Anna trebuise să-şi reamintească faptul că o aleseseră în mod legitim şi corect, precum şi faptul că, înmânându-i diploma de absolvire,

doamna Van Emburgh îi şoptise la ureche:

- Eşti remarcabilă, Anna! Ai un viitor în lumea artei!

Vorbele ei îi dăduseră fiori Annei. Nu povestise nimănui, nevoind să pară încrezută, dar acum, când devenise una dintre câştigătoarele concursului, se agăţa de acel compliment. Acum, când era întru totul de capul ei.

Trebuia să vină urgent cu o idee cu totul nouă pentru schiţă, iar asta o copleşea. Elaborase foarte uşor conceptul schiţei pentru Bordentown. Clara Barton fondase prima şcoală publică gratuită din orăşel, aşa că Anna o pictase sunând din clopoţel, în faţa unei şcoli mici, de cărămidă, spre care copiii se îndreptau ţopăind, plini de veselie. Era mândră de felul în care redase fustele fluturânde ale fetelor şi energia cu care se mişcau băieţii. Păcat că acum nu mai putea picta acel subiect! Amintirea creării acelei schiţe cu râvnă şi bucurie, înainte să se schimbe totul, părea să vina dintr-o altă viaţă.

Avea, totuşi, o idee pentru murala din Edenton. La biblioteca din Plainfield, bibliotecara îi dăduse o carte despre Carolina de Nord, volum care făcea parte din seria *American Guide*. Astfel, Anna citise despre Edenton Tea Party, o mişcare feministă din secolul al XVIII-lea, în cadrul căreia cincizeci şi una de femei semnaseră o petiţie de boicotare a tuturor produselor englezeşti. Anna se gândise că subiectul ar fi putut să fie transpus într-o murală captivantă şi că n-ar fi fost prea dificil de pictat. La început, ideea i se păruse atât de simplă, încât îşi

zisese că nu trebuia, poate, să se ducă la Edenton ca să facă cercetare, numai că atunci îşi dăduse seama că, de fapt, îşi *dorea* să facă acea călătorie. Avea nevoie să plece undeva pentru câteva zile. Avea nevoie să evadeze din căsuţa tristă în care, ori de câte ori intra într-o cameră, se aştepta s-o vadă pe mama ei.

Queen Street A văzut indicatorul şi a virat la stânga, îndreptându-se spre o clădire masivă, din cărămidă. Hotelul Joseph Hewes. Aici avea să locuiască, într-un oraş pe care-l cunoştea la fel de bine cum cunoştea planetele Jupiter sau Saturn. A intrat în parcare cu inima bubuindu-i şi cu mâinile transpirate pe volan, întrebându- se ce îi rezervau următoarele zile.

Morgan

13 iunie 2018

Am clipit în lumina puternică a soarelui în timp ce mă îndreptam împreună cu Lisa spre berlina argintie din parcarea penitenciarului. Singurele cuvinte pe care mi le adresase Lisa până atunci fuseseră:

- Ai luat totul?

Apoi ieşiserăm, tăcute, din clădire.

Am tras în piept aerul dulce al libertăţii, însă mă durea stomacul de emoţie. Totuşi, mi-am ţinut fruntea sus. Mi-am pus masca de fată dură, pe care mi-o perfecţionasem ca deţinută.

„Nu mă tem de nimic!” mi-am spus, cu toate că în realitate eram, fără doar şi poate, intimidată de femeia care mă însoţea.

Lisa era fiica lui Jesse Jameson Williams, iar asta era suficient ca să intimideze pe oricine, dar lucrurile nu se opreau aici. N-o puteam citi câtuşi de puţin. Tăcerea tensionată, spre exemplu. De ce se purta astfel? Ţinuta dreaptă şi mersul iute, preocupat, cu care se îndrepta spre maşină, verificându-şi telefonul la fiecare două secunde. Expresia ei lipsită de zâmbet, cu dinţii încleştaţi. Mi-am zis că, în sinea ei, fierbea de furie. Nu-mi plăcea deloc ca viitorul meu să se afle în mâinile unei astfel de persoane.

Nu anticipasem neliniştea pe care am simţit- o de îndată ce am urcat în maşină. Trecuse puţin mai bine de un an de când nu mai călătorisem cu nici un fel de vehicul şi mi-au înţepenit degetele pe mânerul portierei. Până când am izbutit să mă adun destul încât s-o deschid, Lisa deja stătea la volan. Chiar şi atunci, am rămas pe loc, cu muşchii picioarelor paralizaţi şi ţinând în mână sacul de plastic în care se aflau puţinele mele lucruri.

- Haide, urcă! a strigat Lisa.

Am intrat în maşină şi m-am aşezat pe scaunul de piele, lăsând sacul la picioare. Am închis portiera şi mi-am pus centura de siguranţă cu mâini reci ca gheaţa, în ciuda faptului că era o zi caldă de primăvară.

Fără să scoată o vorbă, Lisa şi-a pus telefonul în suportul de pe bord şi a pornit maşina. Desigur, nici eu nu ziceam nimic. Aş fi vrut să-i mulţumesc pentru ceea ce făcea, dar aş fi părut şi mai vulnerabilă decât voiam să par. Mă simţeam foarte ciudat, ca şi cum încercam să- mi reintru în piele. Pentru prima dată în acel an, purtam cerceii

rotunzi, de argint, piercingul de argint în nas şi vechiul meu tricou albastru, fără mâneci. Bineînţeles că nu alesesem acel tricou din dulap. Îl purtasem în ziua în care fusesem închisă, aşa că altceva n-aveam la mine. Totuşi, mă bucuram ca purtam acel tricou anume, nu doar pentru că era cald afară, ci şi pentru că voiam ca Lisa să-mi vadă tatuajul în toată splendoarea lui şi să admire complexitatea designului dantelat. Era singurul lucru pe care-l aveam ca să-mi ilustreze talentul artistic. Numai că Lisa n-a adus vorba despre el.

De ce era femeia asta atât de încordată? Oare o irita faptul că eram o infractoare pe care fusese obligată s-o scoată din închisoare? Sau o deranja faptul că ea era îmbrăcată elegant şi dichisită din cap până-n picioare – îi simţeam parfumul de iasomie –, pe când eu purtam blugi rupţi în genunchi şi aveam un tatuaj pe braţ? Sau se supărase fiindcă o parte din banii pe care urma să-i moştenească intrau în buzunarul meu? Sau poate că, pe lângă toate astea, o deranja faptul că eram albă? Tot ce ştiam în acel moment era că, la peste o sută de kilometri la oră, Lisa conducea prea aproape de maşina din faţă. Legea spunea că, pentru fiecare cincisprezece kilometri la oră, trebuie să laşi o lungime de maşină distanţă între vehiculul tău şi cel din faţa ta. Mi-am amintit că învăţasem acea regulă la şcoala de şoferi, deşi probabil că nici eu n-o respectasem vreodată. Dar un astfel de comportament al meu era de domeniul trecutului. Acum trebuia să-mi controlez impulsul de a apăsa până în podea o frână imaginară, ca s-o încetinesc pe Lisa. Mi-am spus cu

tristeţe: „Asta e noua Morgan. Cea care se teme de lumea de afară”

Mergeam de zece minute într-o tăcere totală, când, în cele din urmă, Lisa a spus:

- Guvernul n-a plătit-o până la capăt pe artistă – pe Anna Dale – pentru murală, aşa că, după ce ea a înnebunit – sau ce s-o fi întâmplat lucrarea a devenit, practic, proprietatea tatălui meu, care putea face cu ea orice dorea. Dar, cum galeria e un dar făcut comunităţii, munca ta la acea murală devine un soi de serviciu comunitar, a explicat ea aruncându-mi o privire însoţită de cel mai firav zâmbet care putea să-i ridice colţurile gurii. Aşa zice Andrea!

Raţionamentul mi s-a părut destul de exagerat şi am aşteptat să continue, nedându- mi seama ce anume voia să spună.

- înţeleg, am răspuns eu în momentul în care am înţeles că Lisa nu mai avea nimic de spus. Dar cum a ajuns murala la tatăl tău?

Ea a ridicat din umeri.

- Habar n-am. Tata nu mi-a dat prea multe detalii. Eu doar mă supun ordinelor lui, a răspuns ea, în timp ce eu stăteam cu ochii pe luminile de frână ale maşinii din faţă. în trei zile trebuie să te întâlneşti cu ofiţerul responsabil cu eliberarea condiţionată.

- Ştiu, am răspuns, fiindcă memorasem cu sfinţenie toate responsabilităţile pe care le aveam. Se poate cumva... să primesc un avans?

am întrebat, iar Lisa mi-a aruncat imediat o privire plină de asprime. Am nevoie de haine ca să ies din casă, am explicat. Adică pentru... Am nevoie de haine, pur şi simplu. N-am nimic în afară de ce-i pe mine. Şi o să am nevoie de un telefon.

- Familia ta nu-ţi poate trimite hainele?

- Nu suntem în relaţii.

- Au habar că ai ieşit din închisoare? Pentru ei n-ar conta asta? s-a mirat Lisa şi chiar în clipa aceea i-a sunat telefonul, iar ea s-a uitat la ecran şi a respins apelul. Adică tu crezi ca acum ai tăi ar vorbi cu tine? a vrut ea să ştie,

Nu-i sunasem. Ce rost avea? Măcar atât învăţasem la întâlnirile AA[2] din ultimul an: trebuia să elimin persoanele toxice din viaţa mea.

- Nu, n-ar conta, am răspuns.

Lisa n-a reacţionat. Vreme de câteva minute, am tăcut amândouă. Pe urmă, ea a dat un telefon şi a vorbit pe speaker. Ceva legat de o casă. Un contract. Mi-am dat seama că era agent imobiliar, iar acum înţelegeam de ce purta la rever o broşă în formă de casă. în timp ce vorbea la telefon, avea un ton mai viguros, mai prietenos, mai jovial. Era cu totul altă persoană. După ce a închis, mi-a aruncat o privire.

- Da, o să-ţi dau un avans, a spus. Chiar o să ai nevoie de telefon. Trebuie să putem vorbi oricând şi, fără îndoială, o să ai nevoie de un laptop pentru cercetare. Aşa că îţi dau patru

mii în avans. Să-ţi cumperi tot ceea ce-ţi trebuie.

- Mersi, am răspuns.

Eram pe Route 64 şi vedeam cum acul indicatorului de viteză trecea de o sută treizeci de kilometri la oră. încercam să nu mă gândesc la absurditatea faptului că scăpasem de închisoare mulţumită lui Jesse Jameson Williams. Numai ideea că-mi ştiuse numele mă emoţiona, deşi n-aveam cum să nu mă gândesc că poate mă confundase cu o altă Morgan Christopher. Şi totuşi, care era probabilitatea ca în Carolina de Nord să existe o altă tânără artistă – una de culoare, poate – cu numele meu? Aş fi vrut să ştiu cum aflase el de mine. Nu mă numărasem printre cei mai buni studenţi. Dacă pasiunea mea de-o viaţă pentru artă ar fi fost de ajuns, aş fi fost o studentă strălucită, dar dorinţa mea de a crea nu fusese suficientă. Unul dintre profesorii mai lipsiţi de tact îmi spusese cândva că eram lider atunci când venea vorba de efort, dar că, de asemenea, mă situam „în partea de mijloc spre coadă” atunci când venea vorba de talent.

- Talentul nu-l înveţi, îmi spusese el, strivindu-ma cu acele cuvinte.

îmi venise să mă las de şcoală, dar arta era singurul lucru la care ţinusem vreodată. Trey mă sfătuise să mă ţin tare.

- E un mitocan, spusese el despre profesorul meu. Lucrările tale sunt fantasticei

Trey ştiuse să-mi ridice moralul ori de câte ori eram deprimată, dar el nu era artist, aşa că ce importanţă aveau spusele lui? Pe urmă făcusem accidentul şi ajunsesem la închisoare, drept pentru care decizia de a abandona sau nu şcoala nu-mi mai aparţinuse.

- La ce te referi atunci când spui că a înnebunit pictoriţa? am întrebat-o pe Lisa. Ce anume înseamnă asta? Schizofrenie? Psihoză? Lucrurile stăteau altfel pe vremea aceea. Poate că a fost doar deprimată şi n-a putut beneficia de tratament

Aveam senzaţia că ştiam câte ceva despre nebunie. în cursul ultimului an, simţisem cum îmi pierdeam minţile încetul cu încetul. în cazul meu era vorba despre paranoia, dar pe un fond real. Unele deţinute din penitenciar m-ar fi omorât la modul propriu.

Lisa, care se uita în faţă, a ridicat aproape imperceptibil din umeri.

- Nu ştiu, a răspuns. Tata mi-a spus asta despre ea la un moment dat şi nu mi-a trecut prin cap să-l mai întreb şi altceva. Nu văzusem niciodată murala, aşa că nu-mi prea păsa, dar cred că era obsedat de ea, a mărturisit Lisa uitându-se în oglinda retrovizoare şi semnalizând ca să schimbe banda. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat cu pictoriţa, asta a fost de ajuns ca ea să nu poată preda murala oficiului poştal şi să-şi primească banii, aşa că motivul a fost unul serios, cu siguranţă.

- Care e tema muralei? am întrebat, încercând să mă concentrez la discuţie, şi nu la drum.

- Cred că ceva legat de oraş, a răspuns Lisa. De Edenton. Aşa erau majoritatea vechilor picturi murale. Oricum, o s-o vedem curând.

Nu părea deloc pasionată de murală şi bănuiam că pentru ea acea lucrare era doar un mijloc prin care săşi atingă scopul. Ceva de care trebuia sa se ocupe ca să deschidă şi sa conducă galeria.

- Şi... ziceai că în galerie o să fie expuse şi lucrările altor artişti? am întrebat.

Lisa a dat din cap în semn că da.

- O să fie expoziţia permanentă de lucrări ale tatălui meu, pe urmă o sală pentru câţiva artişti bine-cunoscuţi din colecţia lui, dintre care mulţi i-au fost prieteni buni. Aceste din urmă lucrări o să se schimbe o dată la câteva luni. Apoi, o expoziţie prin rotaţie a lucrărilor tinerilor artişti pe care tata i-a aiutat de-a lungul timpului, lucrări care o să fie ae vânzare, a răspuns Lisa, iar vocea i s-a gâtuit pe când ajungea la finalul enumerării. Sunt foarte multe de făcut înainte să inaugurăm galeria.

- Cu asta te ocupi şi tu? am întrebat. Cu arta?

Lisa nu părea deloc artistă. Cel mult *patron* al

unui artist. Cineva care îşi permitea superbul costum făcut la comandă pe care-l purta şi brăţara lată, cu diamante, care-i sclipea la mâna.

- Sunt agent imobiliar, a răspuns. N-am talente artistice..., nici

nu mă pasionează, excepţie făcând cazurile în care e vorba despre arhitectura caselor istorice pe care le vând.

- Aha... Şi atunci de ce te-a lăsat Jesse Williams – adică tatăl tău – la conducerea galeriei?

Lisa n-a răspuns imediat şi am crezut că, poate, întrecusem măsura cu întrebarea asta. Dar, în cele din urmă, a răspuns:

- Sunt singurul lui copil, aşa că n-avea cine altcineva, a spus ea oftând. Atunci când a murit tata ştiam, desigur, că începuseră lucrările la galerie, dar habar n-aveam că urma ca testamentul lui să mi-o trântească mie în poală, a explicat ea aruncându-mi o privire. Nu mă înţelege greşit, mi-am iubit tatăl – l-am *adorat* – şi vreau să fac asta pentru el, dar mi-a dat un termen-limită imposibil şi te-a băgat şi pe tine în ecuaţie..., a continuat ea, clătinând din cap. Trebuie să mă ocup şi de agenţia imobiliară. Am clienţi. Pentru mine, perioada de acum e una foarte aglomerată.

- Sunt sigură că tatăl tău a crezut că o să te descurci, am spus.

Lisa a suspinat încă o dată. Apoi s-a întins spre radio, a apăsat pe câteva butoane şi a început un podcast. Ceva legat de ipoteci, aşa că mi-am dat seama că discuţia noastră se încheiase.

Dacă mi-ar fi cerut cineva să ghicesc în ce fel de casă locuise Jesse Jameson Williams, mi-aş fi închipuit o creaţie a vreunui Frank Lloyd Wright contemporan, la poalele unui deal. Şi m-aş fi înşelat. Lisa a intrat pe aleea

unei case victoriene imense, cu etaj şi verandă dublă, decorată cu balustrade albe, sofisticate, întreaga faţadă părea ţesută dintr-o dantelă albă, iar grădina, plină de culoare, se întindea pe toată lungimea clădirii.

- Asta a fost casa lui Jesse? am întrebat, mirată.

- Casa De Claire, a răspuns Lisa în timp ce coboram din maşină. A fost construită în 1880, iar primul ei proprietar a fost un bărbat pe nume Byron De Claire. Părinţii mei au cumpărat-o în 1980.

Am urmat-o pe Lisa, am ajuns la intrarea principală şi apoi am intrat. Casa îşi arăta vârsta doar prin arhitectura victoriană. După ce Lisa a oprit complexul sistem de alarmă, am aruncat o privire în încăperile care se vedeau din locul în care mă aflam. Foaierul, sufrageria şi salonul erau zugrăvite în culori pastelate, verde-albăstrui deschis, mov-levănţică şi gri-albăstrui. Fiecare perete era împodobit cu lucrări de arta şi, în timp ce Lisa vorbea la telefon din prag, am trecut de la un tablou la altul în foaierulgigantic, aproape temându-mă să respir în preajma acelor capodopere. îmi aminteam că citisem undeva despre una dintre picturile lui Jesse Williams, care se vânduse cu zece milioane de dolari la licitaţie, iar eu în acel moment chiar eram înconjurată de multe dintre ele. Majoritatea erau făcute de el, dar am observat două dintre colajele lui Romare Bearden şi un tablou imens de Judith Shipley, cu nişte fete care şedeau într-un câmp de margarete. Am căutat iute stânjenelul pe care-l ascundea Shipley în toate picturile ei, omagiu adus mamei care purtase

numele de Iris, dar, cu toate margaretele acelea, am renunţat repede şi mi-am îndreptat atenţia spre unul dintre colajele lui Bearden. Era numai cu muzicieni afro-americani, majoritatea chitarişti, pe un fundal de un roşu intens. M-a trecut un fior de plăcere la gândul că mă aflam suficient de aproape de acele tablouri încât le-aş fi putut atinge. N-oi fi fost eu mare artistă, dar arta În sine aveam s-o iubesc veşnic.

- Haide la bucătărie! a spus Lisa închizând telefonul.

- Jesse Williams – tatăl tău – n-a locuit mare parte din viaţă la New York? am întrebat.

- Nu mare parte din viaţă, dar mulţi ani, a răspuns Lisa în timp ce deschidea uşa dublă a unui frigider lat, iar apoi mi-a dat o sticlă de apă, după care şi-a desfăcut şi ea una. înainte de asta a trăit în Franţa, a continuat ea, sprijinindu-se de blatul de bucătărie din marmură alb cu gri. S-a aflat acolo în timpul războiului şi n-a mai plecat. Şi-a cunoscut prima soţie în timpul şederii în Franţa. După cincisprezece ani sau cam aşa ceva, a divorţat şi s-a mutat la New York, unde s-a căsătorit cu mama, care era mult mai tânără decât el. Se părea că nu urma să aibă copii, dar am apărut eu, a povestit Lisa, luând după aceea o înghiţitură prelungă de apă. Ea avea treizeci şi nouă de ani, iar el, aproape cincizeci. ÎI apucase dragostea de familie şi a vrut să se mute înapoi la Edenton. Să se întoarcă la rădăcini. Eu aveam şapte ani. Tata îşi făcuse deja un nume, iar Edentonul voia să-l revendice, a continuat ea, lăsând sticla dîn mână şi începând să răsfoiască un dosar pe blatul insulei de bucătărie.

Chiar şi aşa, au fost nevoiţi să cumpere casa cu banii jos. Pe vremea aceea, nimeni nu i-ar fi acordat un împrumut unui negru pentru o casă în cartierul ăsta. Şi acum e destul de greu, a murmurat ea cu glas scăzut în timp ce scotea o foaie din dosar. Vreau să-ţi citesc partea asta din testamentul lui, a zis ea ridicând foaia, iar eu am dat din cap în semn de încuviinţare şi

Lisa a început să citească: *Planurile mele pentru foaierul galeriei: în debaraua din stuaio*..., a început ea, dar apoi s-a întrerupt ca să zică: Acolo se află studioul lui şi e un dezastru!

Mi-a arătat pe fereastră şi am văzut o cabană albă, destul de mare, în capătul îndepărtat al curţii.

- *în debaraua din studio, a continuat Lisa, o să găseşti un sul mare de pânză. A fost pictat în 1940 de o tânără pe nume Anna Dale, ca parte din concursul sponsorizat de guvern pentru picturile murale ale oftciilor poştale. Anna a terminat murala, dar a început să se simtă râu înainte ca lucrarea să poată fi instalată la oficiul poştal şi în cele din urmă aceasta a ajuns în posesia mea. Murala o să reprezinte punctul de atracţie al foaierului noii galerii Desigur, trebuie restaurată. Lucrarea o să fie executată de o tânără pe nume Morgan Christopher, care a studiat vreme de aproape trei ani artele plastice la universitatea din Chapel HiU, dar care în momentul de faţă se află în penitenciarul de femei din Raleigh.*

Am simţit un gol în stomac. Era limpede că despre mine era vorba.

- *Are de executat o pedeapsă minimă de un an, a continuat Lisa, iar în iunie 2018[1] când se împlineşte acel*

termen de un an, Lisa o să angajeze un avocat care s-o elibereze pe domnişoara Christopher ca să restaureze murala. Această muncă trebuie făcută în galerie, fiindcă, indiferent de circumstanţe, murala nu trebuie să părăsească oraşul Edenton, aşa că Lisa o să facă aranjamentele necesare ca domnişoara Christopher să locuiască la Edenton în perioada respectivă. Las suma de cincizeci de mii de dolari drept plată pentru restaurare, împreună cu alte zece mii pentru orice materiale şi sfaturi de specialitate care i-ar trebui domnişoarei Christopher, a citit Lisa, ridicându- şi apoi privirea la mine. Mai departe zice cum anume trebuie expusă murala, lumini şi toate celelalte, a spus ea, iar apoi a reînceput să citească: Din câte îmi amintesc, nu există exfolieri în pictură şi nici adeziv pe spate, care să trebuiască îndepărtat, fiindcă lucrarea n-a ajuns niciodată pe zidul oficiului poştal Prin urmare, sunt convins că, în ciuda lipsei de experienţă a domnişoarei Christopher în domeniul restaurării) ea o să termine proiectul la timp pentru inaugurarea galeriei, care urmează să aibă loc pe data ae 5 august 2018. Data inaugurării, la care pictura restaurată integral trebuie să fi fost deja instalată, rămâne fermă, iar celelalte clauze ale mele sunt condiţionate de prezenţa acestei murale în galerie.

Citind ultima frază, Lisa a clătinat din cap cu acea expresie a ei de oboseală şi de iritare.

- Incredibil, a spus, mai degrabă sieşi decât mie.

- Uau! am făcut, copleşită. Cum adică „celelalte clauze”?

Lisa a respins întrebarea cu un gest al mâinii.

- N-au a face cu tine, m-a asigurat ea, iar telefonul a început să-i sune, drept pentru care s-a uitat la număr, şi-a dat ochii peste cap şi apoi a respins apelul. Vino cu mine! a adăugat, punând documentele la loc pe blatul insulei.

Am urmat-o afară din bucătărie, în sufrageria de culoarea lavandei şi apoi pe veranda acoperită, care era puternic luminată, în capătul acelui spaţiu care de fapt era o încăpere, se afla un pat dublu, iar în celălalt capăt se găseau un fotoliu rabatabil şi o comodă.

- Ca să nu folosească scara, tata a transformat spaţiul ăsta în dormitor, iar eu n- am avut inima să-l modific la loc, aşa că asta o să fie camera ta pe perioada şederii aici. Am scos lucrurile tatei şi m-am descotorosit de patul de spital, pe care l-am înlocuit cu ăsta dublu.

Spre deosebire de locul în care trăisem în ultimul an, în acea cameră era atât de mult soare, încât, la gândul că aveam să locuiesc acolo, m-am simţit năpădită de un val de recunoştinţă care mi-a pus un nod în gât.

- Camera mea e la etaj, a continuat Lisa. Prin urmare, n-ai ce căuta acolo. împărţim bucătăria, dar nu mă aştept să fim prea mult aici, cu excepţia intervalelor de timp în care dormim. Practic, tu o să trăieşti în galerie, iar eu am suficient de lucru cât să fiu ocupată în cea mai mare parte a zilei. Fiecare mănâncă atunci când poate. Menajera vine miercurea şi stă cam toată ziua. Să nu găsesc droguri în

casă, m-a avertizat ea, aruncându-mi o privire plină de severitate. Ştiu că ai avut o problemă, iar eu...

- Nu cu drogurile, am răspuns, intrată în defensivă. Niciodată n-am...

- Am vin în bucătărie, m-a întrerupt Lisa. Ai vreo problemă cu asta?

- Nu. Nu beau alcool. Nu mai beau. Şi, oricum, n-am băut niciodată vin. Doar bere.

Râsul Lisei m-a mâhnit.

- O fi greu cu băutura la închisoare, a zis ea.

- M-am lăsat, am insistat eu.

N-aveam să mai beau vreodată. în vecii vecilor.

Lisa s-a uitat la mine, parcă neştiind dacă să mă creadă sau nu.

- Fie, a spus ea în cele din urmă. Dacă devine o problemă, îmi spui şi iau vinul la mine în cameră. Pot duce un frigider mic în”.

- N-o să devină o problemă.

Simţeam că îmi luau foc obrajii. îmi doream să schimbe subiectul.

- Nu se fumează în casă.

- Nu fumez.

- Bine, atunci, a spus Lisa făcând semn spre coridor. Baia e pe hol, lângă bucătărie. Fă un duş, iar apoi haide să-ţi vedem murala!

Alcoolicii Anonimi

Anna

5 decembrie 1939

CAPITOLUL 4

Anna se întreba dacă nu cumva erai lipsit de maniere dacă scriai în jurnal în timp ce luai micul dejun la restaurantul unui hotel mare, dar a decis că nu era cazul să-şi facă griji. Nu oaspeţii hotelului erau cei pe care trebuia să-i impresioneze. Astfel încât, între două îmbucături de ou fiert moale şi de cârnaţi – care erau vârâţi într-o turtiţă plată, nu simpli, în şiruri, aşa cum îi ştia ea îşi consemna gândurile în scris. Era şi terci în meniu. Auzise de terci, dar habar n-avea ce era şi, după ce-l văzuse în farfuria altcuiva, hotărâse că nu voia să-l încerce. Accentele celor din jur se revărsau în jurul ei precum siropul, lejer, afabil şi nefamiliar. Bănuia că şi felul ei de a vorbi era ciudat pentru ceilalţi oaspeţi ai hotelului.

Majoritatea celor din restaurant erau bărbaţi şi le simţea privirile aţintite asupra ei. Să fi fost din pricina jurnalului? Sau a părului? Poate că ar fi trebuit să-şi facă o tunsoare mai formală înainte să vină la Edenton, dar de prea multă vreme îşi purta tuns bob, cu breton, părul aproape negru. Nu s-ar fi recunoscut fără acea tunsoare, care nu se integra, poate, în canoanele acelui orăşel. Dar, în privinţa asta, Anna semăna cu mama ei: oare când ţinuse ea să se integreze?

însă *acceptase* ideea că era cazul să poarte rochie în acea excursie. După trei ani de purtat pantaloni la şcoala de arte, mai că uitase cum era cu dresuri şi cu portjartier, drept pentru care fusese un chin să se îmbrace de dimineaţă, în camera de hotel. Trebuia, totuşi, să facă o impresie bună la

Edenton, aşa că îşi lăsase pantalonii acasă. Probabil că mama i-ar fi zis: „Vai de mine, Anna, pentru numele Domnului, pune-ţi pantalonii! Fii tu însăţi!”

Numai că mama nu mai era» nu mai putea s- o sfătuiască ce şi cum să facă, iar Anna decisese să meargă la sigur.

Ridicându-şi privirea din jurnal, a văzut un bărbat care o privea de la o masă alăturată, făcând-o să se simtă atât frumoasă, cât şi vulnerabilă. în momentul în care, întâmplător, privirea ei a întâlnit-o pe a lui, bărbatul a dat din cap, iară asprime, dar stăruinţa oglindită în ochii lui a neliniştit-o, aşa că a închis jurnalul, i-a prins lăcăţelul şi şi-a văzut de mâncare până la capăt.

A hotărât să meargă pe jos, în loc să ia maşina, ca să exploreze Edentonul. Cerul era de un albastru sclipitor, lucru care se bătea cap în cap cu aerul rece şi cu porţiunile de gheaţă de pe marginea drumului, rămase în urma vreunei recente furtuni. A ieşit din hotel înfofolită în paltonul lung, de lână bej, care fusese al mamei, împreună cu pălăria şi cu mănuşile de catifea roşie. Avea o destinaţie în minte – oficiul poştal în care urma să fie instalată murala ei dar şi-a propus să mai vadă câte ceva din Edenton înainte să ajungă acolo.

Lângă hotel se afla clădirea din cărămidă roşie a tribunalului şi Anna s-a gândit că aceasta ar fi arătat uluitor în murală. Din- totdeauna îi plăcuse roşul. A făcut câteva fotografii înainte să traverseze o vastă întindere acoperită cu iarbă, care dădea spre mare. La malul apei se aflau trei tunuri

din Războiul de Independenţă, toate trei fiind îndreptate spre larg. Casele din preajmă erau enorme şi păreau îngrijite, în ciuda dificultăţilor financiare cu care se confruntaseră cei mai mulţi dintre americani în ultima decadă. Anna a mai făcut câteva fotografii, iar apoi s-a întors spre Broad Street şi s-a mâhnit la vederea ţărmului, care arăta dezagreabil. Apa cenuşie şi învolburată aproape că nu se vedea de barăcile pescarilor, pustii pe timp de iarnă. în apropiere se aflau o fabrică de gheaţă, o fierărie şi nişte magazii de cherestea. Zgomotul fierastraielor era asurzitor şi, dintr-odată, Anna a simţit povara tristeţii care o urmărea de la moartea mamei sale. Avea nevoie să plece de lângă malul deprimant al mării. S-a întors repede şi a pornit spre centrul oraşului. La mal n-avea ce s-o inspire pentru murală. Poate că lucrarea ei ar fi trebuit să le aibă drept unic subiect pe doamnele din acea mişcare feministă numită Edenton Tea Party. Oare care era adevăratul Edenton? s-a întrebat ea. Portul sărăcăcios sau casele elegante? Cum să surprindă adevăratul specific al unui loc care îi era complet necunoscut?

Şi-a tras gulerul mai aproape de gât şi a pornit-o spre oficiul poştal, trecând pe lângă zeci de firme înşirate pe Broad Street: magazine, frizerii, farmacii, un magazin de bricolaj, o băcănie, o benzinărie, o bancă. Pe stradă era un puhoi de oameni. Orăşelul nu era atât de liniştit precum crezuse ea la început şi fiecare om pe lângă care trecea – dar fiecare, indiferent dacă era bărbat, femeie sau copil – o saluta în trecere, lucru care a făcut-o să uite de ţărmul cel urât şi a înveselit-o. Se gândea că nu i s-ar fi întâmplat aşa

ceva unui străin aflat pe strada principală din Plainfield.

CAPITOLUL 7

Trecând pe lângă cinematograf, l-a fotografiat. Numele acestuia ieşea în evidenţă din pricina literelor uriaşe de pe acoperiş: *TAYLOR.* Pe panoul pe care erau scrise numele producţiilor care rulau la acel moment, era anunţat filmul *Dancing Coedy* cu Lana Turner. Mamei i-ar fi plăcut să-l vadă.

„De ce, mamă?”, şi-a spus Anna, muşcându- şi buza. „De ce ai făcut-o, când îţi doreai să mai faci atât de multe lucruri?”

S-a întors cu spatele şi şi-a văzut de drum.

Oficiul poştal se afla peste drum de biserica episcopaliană şi de cimitir. Micuţa clădire de cărămidă părea destul de nouă. Cele patru ferestre erau ocrotite de nişte copertine elegante, dungate, iar uşa era flancată de stâlpi subţiri- Pe acoperiş flutura un steag. înăuntru, Anna s-a emoţionat atunci când a zărit peretele pe care urma să fie instalată murala ei. Spaţiul gol se afla deasupra uşii biroului dirigintelui, iar ea şi-a dat seama pe loc că, dacă îşi dorea, putea împărţi o pânză mare în trei imagini, Ele ar fi fost lucrate în acelaşi stil, dar ar fi reflectat trei elemente diferite ale oraşului – oricare aveau să fie acelea. A rămas locului câteva clipe, ca să fotografieze spaţiul, ignorând orice se petrecea în spatele ei în micul oficiu.

- Vă pot ajuta cu ceva?

Auzind acea voce de bărbat, s-a întors şi l-a văzut pe funcţionarul de la

CAPITOLUL 8

ghişeu, care o privea cu multă curiozitate. Singurele două cliente o priveau şi ele. Anna s-a întrebat dacă nu cumva părea cam prostuţă, aşa cum stătea în mijlocul sălii şi fotografia un perete gol. A fost momentul în care s-a simţit o străină, dar a zâmbit, iar ei i-au întors zâmbetul.

- îl caut pe diriginte, a spus. E cumva aici?

- Bateţi la uşă! a îndemnat-o funcţionarul, arătând spre uşa din faţa ei.

Anna a bătut şi a fost invitată numaidecât înăuntru. Bărbatul de la birou era aproape cum îşi imaginase ea. Un tip deşirat, între două vârste şi foarte înalt. Mustaţa îi încărunţea şi se asorta cu părul şaten, grizonant. Purta ochelari cu rame metalice şi fuma pipă, din care se ridica spre tavan un rotocol de fum parfumat. Singura surpriză erau sprâncenele lui remarcabil de stufoase. Pe birou se afla o plăcuţă pe care scria: *Clayton Arndt.*

- Sunteţi cumva domnul Arndt? a întrebat Anna. Numele meu e Anna Dale. Am venit să fac puţină cercetare pentru...

- Măi, să fie, dumneavoastră sunteţi pictoriţa! a exclamat el, ridicându-se în picioare.

Annei i-a luat ceva timp până să priceapă ce spusese domnul Arndt, fiindcă ea auzise: *„Masa/ie, navastrasteţi pitriţa!”*

Omul a continuat, părând uşor uluit:

- Ce-i drept, nu sunteţi defel cum mă aşteptam, a spus el, făcând semn spre scaunul din faţa biroului. Luaţi loc, domnişoară, luaţi loc!

Anna s-a aşezat pe scaun.

- Cum vă aşteptaţi să fiu? a întrebat ea.

El s-a aşezat la locul lui,

- Păi, după ce am aflat că o să căpătăm o murală, normal că ne aşteptam să vină un bărbat. E de înţeles, nu-i aşa? a întrebat el parcă cerându-şi scuze, dacă Anna ar fi judecat după felul în care i se ridicau sprâncenele spre jumătatea frunţii. Majoritatea artiştilor sunt bărbaţi. Femeile nu prea au timp de aşa ceva în condiţiile în care trebuie să se ocupe de gospodărie, zic bine?

- Ei, încă n-am o gospodărie de care să mă ocup, a răspuns Anna, alungând amintirea căsuţei în care locuise împreună cu mama ei de când se ştia.

îi venea să adauge că spera să rămână artistă toată viaţa, fie că ar fi avut sau nu responsabilităţi domestice, dar şi-a dat seama că era mai bine să-şi ţină gura în privinţa asta. încă nu ştia cu cine avea de-a face.

- Dar apoi am aflat că artistu se numea Anna Dale.,. Zic bine?

Domnul Arndt şi-a bătut pipa de scrumieră şi apoi a lăsat-o pe birou.

- Da, a răspuns ea zâmbind. Despre mine e vorba.

- Aşa că am trecut peste surpriza că sunteţi femeie, dar acum văd că sunteţi tinerică rău. O copilă! a exclamat el pe un ton de vădită dezamăgire. Deşi nu mă îndoiesc că sunteţi pregătită pentru tot ce presupune munca asta, zic bine?

Era limpede că domnului Arndt îi plăcea să- şi încheie frazele cu „zic bine”, sau mai degrabă – *zii ne.*

în sinea ei, Anna a hotărât că n-avea de gând să-l lase pe omul acela s-o intimideze. Şi-a amintit cuvintele pe care i le şoptise doamna Van Emburgh la absolvire şi a zis, cu fruntea sus:

- Am douăzeci şi doi de ani şi am absolvit recent Şcoala de Arte Plastice Van Emburgh din Plainfield, New Jersey.

- Şi mai e ceva, a reluat domnul Arndt, împreunându-şi mâinile uscăţive pe tăblia biroului şi aruncându-i Annei o privire în care se citea tulburarea. Atunci când cei de la Secţia de Arte Plastice ne-au anunţat că artistu* nostru e din New Jersey, le-am răspuns: „*Cred că e o greşeală*” Mi-era teamă că ei vă aruncau în gura lupului. Nu mă îndoiesc că tipii ăia din Washington, DC vă consideră un artist talentat, care o să facă o murală frumoasă, dar mă tem că, fiind din New Jersey, o să vă fie greu să luaţi pulsu' oraşului Edenton şi pe cel al oamenilor de pe-aici, zic bine?

Anna nu-şi dădea seama ce anume o întrebase domnul Arndt, sau dacă măcar o întrebase ceva.

- Am de gând să fac tot ceea ce-mi stă în puţinţă, a răspuns ea, vitejeşte.

- Ei bine, cei de la Secţie au zis că aţi fost selectată într-un mod cât se poate de corect, aşa că facem noi să meargă treaba, zic bine?

- Desigur, a răspuns Anna foindu-se pe scaun şi sperând să preia cât de cât controlul asupra întâlnirii. La cine vă referiţi atunci când spuneţi „noi”? a întrebat ea.

- La cei care conduc oraşu, a răspuns domnul Arndt, adică la cei care trag toate sforile. Primam' Sykes. Pe urmă, redactorii' ziarului nostru, *Chowart Herald*. Diverşii oameni de afaceri de pe-aici şi, bineînţeles, eu.

- înţeleg, a răspuns Anna.

Ea şi-a dat seama că pronunţa greşit – chiar dacă doar în gând – „Chowan”, districtul în care se afla orăşelul Edenton. Se spunea *Cho*- WAN. Asta trebuia să ţină minte. Unde mai greşea?

- Ei bine, a adăugat, o să fac tot posibilul ca să creez o murală cu care Edentonul să se mândrească.

- Aş vrea să văd schiţa, a spus el, privindu-i mâinile pe care ea şi le ţinea în poală, de parcă ar fi putut ascunde în haină o schiţă de nouăzeci pe patruzeci şi cinci de centimetri. O aveţi la dumneavoastră?

- încă n-am schiţa, a recunoscut ea.

CAPITOLUL 12

Apoi i-a povestit domnului Arndt despre concursul câştigat cu schiţa pentru Bordentown, New Jersey.

- Aşadar, n-aveţi nici o schiţă pentru murala din Edenton? s-a mirat el, părând de-a dreptul şocat şi ridicând din sprâncene până aproape de linia părului. Aveţi măcar vreo idee?

- De asta am venit, a răspuns ea, încercând să-l liniştească şi vorbind pe un ton calm, deşi simţea un gol în stomac. Vreau să aflu lucruri despre Edenton ca să-mi vină ideea – sau ideile – pentru murală. Poate că s-ar cuveni să mă întâlnesc cu... cei care trag toate sforile, aşa cum spuneţi dumneavoastră? Trebuie să aflu ce-i este drag unui locuitor din Edenton.

- Bună idee! a fost el de acord în cele din urmă, ceva mai relaxat. Pot stabili ceva pentru săptămâna următoare.

- Mi-e teamă că mai rămân doar două nopţi, a spus ea. Nu ne putem vedea mai devreme cu ei?

A şovăit, părând gânditor, iar apoi a dat din cap în semn că se învoia.

- O să dau nişte telefoane, a promis el, luând un creion de pe masă, dar nefacând altceva decât să bată cu el în sugativă. E bine să mai ştiţi un lucru, a adăugat, uitându-se la ea pe sub sprâncenele lui indisciplinate.

-Da?

- în Edenton avem un artist pe nume Martin Drapple – un ins pe care-l ştie toată lumea născut şi crescut aici,

ca şi taică-său. Mă rog, şi el a trimis o schiţă la concursu' ăsta. Înţelegeţi? întrebă el, scrutând-o pe Anna ca să vadă dacă pricepea şi fiind apoi mulţumit de rezultatul inspecţiei sale vizuale. N-o să zică nimeni că-i chiar drept să câştige o fatucă din New Jersey, când Martin a locuit aici o viaţă, zic bine? Şi Martin e artist bun. Aproape toată lumea are undeva în casă un tablou de Martin Drapple. Toată lumea se aştepta să câştige, a încheiat domnul Arndt chicotind pe înfundate. Mai ales el!

- Aha! spuse şi Anna, neavând habar ce să facă ea cu acea informaţie.

Oare cu ce anume urma să se confrunte în orăşelul acela? Dacă toată lumea din Edenton avea un tablou pictat de Martin Drapple, artistul local, cel mai probabil, n-avea nevoie de banii care se câştigau în urma executării muralei. Din spusele domnului Arndt, se părea că acel artist local avea destul de lucru. Pe de altă parte, ea, Anna, ar fi fost lefteră dacă nu i- ar fi lăsat mama ei nişte bănuţi.

- Ei bine, a adăugat ea, voind să pară puternică, dar nu şi certăreaţă, juriul n-a ştiut că acest Martin Drapple e din Edenton sau că eu sunt din New Jersey. Lucrările au fost evaluate în funcţie de calitatea desenului.

- Da, înţeleg asta, a răspuns domnul Arndt. Dar mă tem că o să vă aflaţi într-o situaţie dificilă şi voiam numa să vă avertizez, zic bine? a spus el, ridicându-se de la birou ca să-i sugereze Annei că întrevederea se încheiase. Doar că nu pare drept faţă de Martin.

A tăcut, iar Anna s-a întrebat dacă se aştepta ca ea să-şi dea demisia pe loc şi să-i ofere lucrarea acelui Martin Drapple.

- Aşa o fi, a spus ea ridicându-se în picioare. Dar n-a fost decizia mea.

- Nu, ştiu asta, iar dacă guvernu' zice că dumneavoastră sunteţi pictoriţa pentru murala noastră, păi atunci vă promit că vom face tot posibilu' să cooperăm cu dumneavoastră!

Ana i-a mulţumit domnului Arndt şi a plecat de la poştă, îndreptându-se spre hotel. A reluat în minte la nesfârşit discuţia care tocmai se încheiase. îşi începuse ziua cu speranţă şi cu optimism, dar întrevederea cu dirigintele îi ştirbise acea stare de spirit Dar, până să ajungă la hotel, şi-a recăpătat încrederea. Urma să facă o murală minunată şi să ignore orice meschinărie legată de faptul că era femeie sau americancă din Nord, sau cine ştie ce alte reproşuri mai aveau localnicii să-i facă. Oraşul acela n-avea să aibă motive să se plângă din pricina ei.

Morgan

13 iunie 2018

CAPITOLUL 5

Mai devreme, pe când trecusem cu maşina, nu prea dădusem atenţie oraşului. Dar acum, aflându-mă în drum spre galerie împreună cu Lisa, m-am uitat mai bine. în faţa falezei însorite, curate, ca pentru turişti, Lisa a făcut dreapta pe Broad Street şi a trecut pe lângă magazinele înşirate unul după altul în centrul micuţ şi pitoresc. Clădirile păreau vechi, unele dintre ele fiind frumoase şi unice. Cu toatele erau bine întreţinute. Mi-am zis în sinea mea că nu era un centru muribund, ca atâtea altele. Exista chiar şi un vechi cinematograf, pe acoperişul căruia scria *TAYLOR* cu litere jucăuşe, dar nu era afişat numele nici unui film.

- Mai e cinema aici? am întrebat, arătând spre clădire.

- E în renovare, a răspuns Lisa. Ar trebui să-l redeschidă în câteva săptămâni.

Am continuat să mă uit la magazinele pe lângă care treceam.

- Există vreun magazin de computere? am întrebat eu pe un ton sceptic, fiindcă aceea nu era tocmai zonă pentru centre comerciale. Şi vreunul de telefoane?

Lisa şi-a luat ochii de la drum ca să arunce o privire spre magazine.

- Poţi să-ţi cumperi telefon de-aici, dar computerul trebuie să-l comanzi online, mi-a zis.

- Bine.

Nu mai pusesem mâna pe un telefon de mai bine de un an. Mi-ar fi plăcut să mă reconectez cu lumea, cu toate că, sinceră să fiu, nu prea ştiam cu cine anume. De-acum nu mai aveam nimic în comun cu vechii prieteni şi cu siguranţă că n-aveam de gând să-l sun pe Trey. Probabil că el îşi încheiase deja primul an de studii de drept la Georgetown. M-a apucat furia şi am clătinat din cap, de parcă aşa mă puteam tempera. Probabil că era mai bine că n-aveam să locuiesc aproape de nici unul dintre cei de pe vremuri.

- Ştiu că n-ai voie să ai permis de conducere câtă vreme eşti eliberată condiţionat, a spus Lisa. Fie mergi pe jos la galerie – un kilometru şi jumătate –, fie vii cu mine ori de câte ori merg eu.

A mai virat de câteva ori, iar apoi a oprit într- o mică parcare neasfaltată, lângă o structură contemporană nezugrăvită, nefinisată, fără nici cea mai mică legătură, din punctul meu de vedere, cu clădirile şi bisericile de secol XVIII şi XIX pe lângă care trecuserăm pe drum.

- Asta e galeria? am întrebat.

- Chiar asta, a răspuns Lisa, oprind motorul. Tata s-a luptat foarte mult ca s-o construiască aici, chiar dacă e în afara centrului istoric, fiindcă acolo oricum există reguli care spun ce poţi şi ce nu poţi construi. Se vede că nu se integrează, a adăugat ea chicotind, asta fiind şi prima frivolitate reală în tonul ei. Sau mai degrabă, a adăugat ea, se vede că iese în evidenţă, ceea ce tata şi-a dorit cu siguranţă. Se mai vede şi că mai e mult de muncă la ea până pe data de 5 august.

CAPITOLUL 7

Am coborât din maşină şi ne-am îndreptat spre uşa imensă de sticlă, larg deschisă, lucru care se pare că a enervat-o pe Lisa.

- Abia am instalat aerul condiţionat! a spus ea. încă nu s-au obişnuit să închidă uşa.

Am pătruns într-o încăpere mare, goală, cu tavan înalt. Unul dintre pereţi era integral din sticlă şi clădirea mirosea a lemn şi a vopsea. Ceilalţi pereţi erau albi, pe jos montaseră gresie gri-argintie, dar altfel spaţiul acela vast era gol.

- Bineînţeles că ăsta o să fie foaierul, a adăugat Lisa. Le-am cerut să pună rigipsul şi să zugrăvească mai întâi aici, fiindcă ăsta e spaţiul în care o să lucrezi şi, odată ce te apuci de treabă, nu vreau să fii deranjată. Aici o să fie un birou cu informaţii despre galerie şi voluntari care să se ocupe prin rotaţie de asta, a spus ea arătând spre zona din faţă. Iar aici, a încheiat, rotindu-şi braţul prin aer ca să arate peretele de deasupra biroului inexistent, aici a vrut tata să fie instalată murala.

- Uau, ce mare e spaţiul! am exclamat. Ce dimensiuni are murala?

- Trei metri şi şaizeci de centimetri pe un metru şi optzeci, cred, a răspuns Lisa uitându- se la colţul camerei din spatele nostru şi, pentru prima oară, am observat un sul enorm de pânză vertical, singurul lucru în camera de altfel goală. Aia e, a spus Lisa, îndreptându-se spre sul. I-am rugat săptămâna trecută pe băieţi s-o scoată din debaraua atelierului şi s-o

aducă aici, dar nu i-am lăsat s-o desfacă înainte să ajungi tu.

CAPITOLUL 8

M-am ţinut după ea până la sulul lat şi înalt.

- Eu am un metru şi şaptezeci şi trei, a continuat Lisa, aşa că ce părere ai?

M-am uitat la capătul de sus al sulului, care avea mai mult de jumătate de metru peste capul Lisei.

- În jur de doi metri şi jumătate, am estimat.

Partea exterioară a sulului era acoperită cu

muselină. Am tras o bucată de material ca să dezvălui marginea nepictată a pânzei. Am atins-o uşor, de teamă să nu se dezintegreze la atingerea mea şi să rămân fără slujba şi libertate înainte să mă apuc de lucru, numai că pânza părea foarte zdravănă.

- Ei bine, a spus Lisa scoţând un suspin şovăitor. Am putea să aruncăm o privire. A dispărut pe o uşă şi s-a dus în altă parte a galeriei, unde a strigat: Oliver!

S-a întors curând, însoţită de trei bărbaţi, dintre care doi purtau maiouri transpirate şi pantaloni de lucru kaki, cu multe buzunare, iar al treilea, un tricou verde şi blugi. S-au uitat la mine, evaluându-mă din priviri. Cei doi care purtau pantaloni kaki erau cam de vârsta mea, iar cel de al treilea părea să aibă în jur de treizeci de ani. Erau primii bărbaţi pe care-i vedeam anul ăsta, în afară de paznicii închisorii. M-

am simţit ameţită de prezenţa lor, de mirosul lor natural, de însăşi existenţa lor, în special în ceea ce-l privea pe blondul cu ochi verzi, care, cu excepţia părului strâns într-un coc, semăna foarte mult cu Trey. Dintr-odată, luasem foc pe dinăuntru.

CAPITOLUL 9

- Tu eşti pictoriţa? a întrebat unul dintre ei.

Avea pielea ciocolatie a Lisei şi purta codiţe

împletite, legate Într-o coadă lungă, ce îi cădea pe spate.

- Da, am răspuns.

- Morgan e restauratoarea, l-a corectat Lisa, iar eu m-am strâmbat auzind acel termen care mă făcea să mă simt ca o impostoare. Morgan, el e Wyatt, a continuat Lisa dând din cap spre tip, iar apoi s-a uitat la telefonul care-i părea lipit de mână în permanenţă, dar nu s-a oprit din vorbit: Wyatt e şeful de şantier, iar el e Adam, adjunctul lui, şi – a continuat ea arătând spre blond, pe braţul căruia, din umăr până la încheietura mâinii, era tatuat un şarpe, desen pe care eu nu-l găseam prea subtil – el e Oliver Jones, curatorul nostru!

Oliver, care părea să fie cu opt sau nouă ani mai mare decât ceilalţi, mi-a întins mâna, zâmbind.

- Bun venit! a zis. Mă bucur că ai ajuns!

Era înalt şi arăta ca un inginer. Piele albă, obraji îmbujoraţi, ca de copil, de parcă tocmai venise din ger.

Trăsături colţuroase şi păr negru, des, care-i cădea pe frunte. în spatele ochelarilor cu ramă neagră, ochii îi erau atât de albaştri, încât mă întrebam dacă nu cumva purta lentile de contact.

- Salut!

I-am strâns mâna şi, după ce i-am dat drumul, m-am uitat la Adam. Chiar semăna cu Trey, acea asemănare nefiind doar rodul imaginaţiei mele decise să mă tortureze. Avea silueta lui Trey, care nu era nici prea înalt, nici prea scund. Pieptul lat al lui Trey. Tipul mă privea ţintă. Eram obişnuită, asta întâmplându- se din pricina părului meu: până la umeri, breton lung, blond natural. De când eram mică îi simţisem puterea – singura pe care o avusesem vreodată.

Mi-am luat ochii de la Adam, enervată că mă simţeam atrasă de el. Ar fi trebuit sa mă scârbească. M-am întors spre pânză.

- Pot s-o văd? am întrebat.

- Îhî, a făcut Lisa, uitându-se încă o dată la telefon şi apoi lăsându-şi mâna într-o parte. Haideţi s-o desfacem!

Bărbaţii s-au dus în grup spre pânza rulată.

- Daţi-vă la o parte, ne-a cerut Wyatt.

Eu şi Lisa ne-am apropiat de uşă.

- Eram tare curios s-o văd, a spus Oliver în timp ce toţi trei lăsau pânza pe o parte şi o duceau spre centrul camerei.

A scos un briceag din buzunarul blugilor şi a tăiat sforile cu care era legată pânza. Apoi au început toţi trei s-o desfăşoare pe jos.

- Pictura e pe cealaltă parte, a spus Adam în momentul în care a observat spatele pânzei.

- Ba nu, l-a contrazis Oliver. De fapt, cel care a rulat-o a făcut bine ce-a făcut. Pictura e înspre exterior. A acoperit-o cu muselină ca s-o protejeze.

- îmi amintesc, totuşi, că tata zicea că iniţial a fost rulată cu pictura în interior, a spus Lisa.

M-am uitat la ea şi am observat că mai avea un pic şi sfărâma telefonul în pumn. Era la fel de îngrijorată ca şi mine în privinţa a ceea ce urma să descoperim.

- Nu ştiu cât timp a stat rulată astfel, a continuat ea. Sper că nu s-a alterat prea tare.

Bărbaţii terminaseră de desfăcut pânza, care fusese înfăşurată pe un tub de carton enorm, gros şi zdravăn. Adam şi Wyatt au întors tubul pe o parte.

- E masivă, am spus, copleşită de lăţimea pânzei.

- Şi cum o întoarcem fără s-o distrugem? a întrebat Adam.

Oliver s-a lăsat pe vine lângă unul dintre colţurile întoarse ale muralei. A atins marginea zdrenţuită a pânzei. A ridicat-o uşurel ca să se uite dedesubt.

- Artistul a lăsat vreo douăzeci de centimetri nepictaţi pe margini, a spus el, iar apoi şi-a ridicat privirea la Adam şi la Wyatt. Aduceţi-mi o stinghie de doi metri şi jumătate, a cerut el.

Adam şi Wyatt au pornit spre interiorul clădirii, în vreme ce Lisa a mers la fereastră şi a început să scrie un mesaj pe telefon. Oliver s-a întors spre mine.

- Ai mai lucrat cu astfel de dimensiuni? m-a întrebat.

- Nu, am răspuns, încercând să zâmbesc încrezător. Asta-i prima.

îmi era clar că afirmaţia mea subestima gravitatea situaţiei.

Ceilalţi s-au întors cu o bucată lungă de lemn. Oliver a întins-o pe una dintre marginile scurte – relativ spus scurte – ale pânzei şi a prins-o dedesubt cu o ustensilă pe care a scos-o din buzunar. Apoi s-a ridicat în picioare, a dat din cap spre Wyatt şi au săltat cu grijă stinghia deasupra capului, în timp ce eu ^i Adam desfăşuram uşurel pânza de sub ea. În sfârşit, pânza, acoperită încă de muselină, era întinsă pe jos. Oliver stătea pe o parte şi Wyatt pe cealaltă, iar ei doi au tras uşurel ţesătura deoparte, până când au dezvelit întreaga murală.

M-am uitat, amuţită, la pictura soioasă. Cu toţii ne uitam. Au trecut cel puţin treizeci de secunde până când am spus, în sfârşit, ceea ce gândeau cu toţi:

- Ce mama naibii?!

CAPITOLUL 12

Anna

7 decembrie 1939

CAPITOLUL 13

Anna a sosit ultima la restaurantul hotelului, cu toate că ajunsese la ţanc – la ora douăsprezece – şi avea senzaţia că cei patru bărbaţi – cei mai de seamă domni din Edenton – se întâlniseră mai devreme ca să plănuiască împreună cum anume să abordeze discuţia cu ea. Purta rochia bleumarin, cea care-i plăcea mamei cum stătea pe ea, mănuşile albe şi toca albastră. Considera că era o doamnă desăvârşită.

Anna s-a apropiat de masă, iar bărbaţii s-au ridicat. După ce s-au reaşezat, dirigintele Arndt a făcut prezentările. Anna simţea ca se sufoca din pricina fumului de trabuc – erau trei la număr –, plus cel al pipei domnului Arndt. Mirosul de trabuc îi plăcea în mod normal, dar aerul era atât de plin de fum deasupra mesei, încât parcă îi vedea pe oamenii aceia printr-o perdea de ceaţă.

- Iată-l pe primaru nostru, a spus domnul Arndt, făcând semn spre cel din stânga ei. Sterling Sykes.

Primarul Sykes era tot atât de scund pe cât era domnul Arndt de înalt. Avea un păr rărit, a cărui culoare era fie blondă, fie cenuşie – era imposibil de desluşit în fumul acela.

- Bun venit la Edenton, domnişoară Dale! a spus acesta. Sper că n-aţi întâmpinat probleme în lungu* drum spre sud!

- Absolut nici una. Am rămas peste noapte la Richmond, ca să mă odihnesc, a adăugat ea.

îi venea să spună cât de mult îi plăcuse să vadă un ţinut care era

complet nou pentru ea, dar ştia că trebuia să se ferească să dea de înţeles că nu cunoştea deloc teritoriul.

CAPITOLUL 14

Problema fusese că pe drum avusese prea mult timp să se gândească la mama ei. Prea mult timp să se întrebe cum ar fi putut să procedeze altfel.

Domnul Arndt a făcut semn spre alt bărbat, unul de o înălţime medie, cu păr negru, unsuros şi pieptănat pe spate, cu un ten rumen şi cu cearcăne profunde, în ciuda faptului că nu putea avea mai mult de patruzeci de ani.

- Iar dumnealui e redactoru' ziarului *Chowan Herald,* Billy Calhoun, a spus dirigintele.

- încântată! a răspuns Anna.

„Ce om în toată firea se numeşte *BillyV\|* s-a întrebat ea.

- Sunteţi frumuşică, a remarcat Billy. Şi tare mai arătaţi ca artiştii avangardişti newyorkezi! Nu vă mai trebuie decât un portţigaret din cele lungi, şa-i?

Anna a făcut un efort să nu se strâmbe la auzul acelui »şa-i” ieşind pe gura unui jurnalist. Şi cum de credea el că ea avea înfăţişarea unei avangardiste? Fără să-şi dea seama, şi-a atins părul tuns bob. îi cam plăcea descrierea.

- Chiar am un astfel de portţigaret, a mărturisit ea zâmbind.

Avea. Cadou de la tui fost iubit, dar nu-l folosise niciodată. I s-ar fi părut stupid. Şi-a îndreptat privirea spre cel de-al patrulea bărbat de la masă.

- Eu sunt Toby Fiering, directorul filaturii de bumbac, a spus acesta cu un glas blând, catifelat şi cald.

Anna a văzut că el avea cincizeci şi ceva de ani, păr grizonant des, ochi albaştri şi un zâmbet sincer, adică era, una peste alta, un bărbat în etate frumos.

- Cum de o fată atât de drăguţă ca dumneavoastră nu e măritată? a întrebat el, luând-o prin surprindere, cu toate că ea era departe de a auzi acea întrebare pentru prima oară. Doar nu sunteţi una dintre cele divorţate, nu?

Anna a clătinat din cap, zâmbind forţat.

- N-am cunoscut încă bărbatul potrivit, a spus ea pe un ton sincer. Şi vreau să mă concentrez asupra carierei.

O vreme, bărbaţii au privit-o în linişte. în cele din urmă, domnul Fiering şi-a dres glasul.

- Aţi avut timp să vedeţi filatura noastră şi Mill Village? a întrebat.

- Nu încă, dar mi-ar plăcea, a răspuns ea, constatând că obosise să zâmbească. însă rămân aici doar până sâmbătă.

- Ar fi păcat să nu vizitaţi filatura de bumbac, a spus domnul Fiering, iar Annei i s-a părut că-l întrista cu adevărat iaeea.

Au comandat. Bărbaţii au cerut sandviciuri cu friptură de vită, dar

Anna a vrut supă de pui. Nu-şi putea imagina cum ar fi vorbit cu gura plină de pâine la o întâlnire atât de importantă. Mâncarea li s-a adus repede, iar bărbaţii s-au apucat să se înfrupte, în vreme ce ea a sorbit din supă.

- Sperasem să vină şi directorul companiei de cherestea şi cel al fabricii de alune, a spus domnul Arndt înghiţind o îmbucătură din sandvici. Dar n-au putut aşa, din scurt. însă mi-au transmis părerea lor, a continuat el, uitându-se la Anna. M-au rugat să vă spun că exportăm mai mult de douăzeci de milioane de kilograme de alune pe an, a adăugat, chicotind. Avem multe întreprinderi industriale în Edenton şi toată lumea vrea să apară pe murala aia, zic bine?

Bărbaţii au murmurat cu toţii, în semn că erau de acord,

- înţeleg, a spus Anna.

Se întreba dacă să preia controlul întâlnirii sau să-l lase pe domnul Arndt s-o facă. Părea o îndrăzneală să intervină, dar ea era cea care avea nevoie de ajutorul lor şi nu-l obţinea dacă tăcea mâlc.

- Domnilor, a început ea pe un ton extrem de formal, apreciez foarte mult că v-aţi făcut timp să mă cunoaşteţi. După cum ştiţi, am onoarea de a fi fost selecţionată ca să pictez murala oficiului poştal din oraşul dumneavoastră şi abia aştept să mă pun pe treabă, astfel încât m-ar ajuta foarte mult dacă mi-aţi împărtăşi din preţioasele dumneavoastră idei asupra temelor. Din ceea ce am citit, mişcarea feministă a fost o importantă...

- Of, m-am săturat până-n gât de mişcarea aia feministă! a exclamat domnul Fiering schimonosindu-şi chipul frumos, de parcă sandviciul cu friptură de vită ar fi fost rânced.

- Ei, Toby, a intervenit domnul Arndt, lasă domnişorica să zică ce are de zis!

Anna s-a cutremurat în faţa acelei izbucniri a domnului Fiering. Deja era pe picior greşit. Tocmai se pregătea să ia o înghiţitură de supă, dar până la urmă a lăsat lingura din mână.

- Credeam că Edentonul se mândreşte cu Tea Party, a spus ea.

- Ne mândrim, da, domnişoară Dale! a răsunat vocea primarului Sykes, atât de tare încât câţiva oameni de la alte mese s-au întors ca să se uite la el. Suntem foarte mândri că femeile noastre au luptat pentru libertatea noastră. Da' asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. în prezent, Edentonu reprezintă multe alte lucruri şi ne-am cam săturat să vorbească lumea numai despre Tea Party.

- Nu ştiu, a zis domnul Arndt, iar Anna a presimţit că avea să se alieze cu ea. Când te gândeşti la Edenton, chiar te gândeşti la Tea Party, aşa că poate...

- Dar localnicii sunt cei care se duc la poştă şi cred că ei preferă să vadă zugrăvite pe perete întreprinderile industriale actuale, l-a întrerupt Toby Fiering. Lucrurile care fac roţile să se învârtă pentru dezvoltarea oraşului!

- Aha, înţeleg, a spus Anna, sperând să nu supere pe nimeni, în timp ce în minte deja i se dezintegra imaginea ce începuse să ia formă ca subiect pentru murală, aceea a femeilor din Edenton care semnau petiţia. Ei bine, spuneţi- mi ce v-aţi dori *dumneavoastră* să vedeţi într-o murală!

Filatura de bumbac, în cea mai proeminentă poziţie! a fost de părere domnul Fiering, care şi-a pus sandviciul pe farfurie şi şi-a trecut mâna prin faţă, de parcă şi vedea filatura pictată pe peretele oficiului poştal. Cea mai mare întreprindere industrială din oraş!

Ştiu câţiva concetăţeni care te-ar contrazice, a spus domnul Arndt pe tonul lui cu inflexiuni liniştitoare. Iar Rollie şi Stu vor şi ei să-şi vadă reprezentate fabrica de cherestea şi pe cea de alune, a continuat el. Şi mai este şi pescuitu' că doar suntem înconjuraţi de ape! Plus pepenii galbeni. Şi agricultura, zic bine?

Annei îi transpira mâna pe lingură, iar de supă nici nu se prea atinsese.

- Murala e mare, dar nu vrem s-o aglomerăm, a spus ea. Cred că pot crea între trei şi cinci teme principale. O imagine centrală şi alte câteva.

Preţ de o clipă, bărbaţii n-au spus nimic. Apoi Billy Calhoun a luat cuvântul:

- Ştii, i s-a adresat el primarului pe un ton tărăgănat, dac-ar picta văru tău, Martin, murala asta, el ar şti ce tre[1] să facă fără să-i dea nimeni indicaţii.

Aoleu...! Acel Martin Drapple era vărul primarului?!

Sterling Sykes a ridicat din sprâncene şi din umeri, într-un gest de neputinţă.

- Am încercat să sun la birou* guvernamental responsabil cu murala, a spus el. Nu dau de nimeni de pe-acolo!

- Aţi încercat să sunaţi la ei?! a întrebat Anna, şocată. Să vă plângeţi de mine?

- Pur şi simplu de ne nţeles, a continuat Billy, de parcă n-o auzise pe Anna.

- N-am sunat ca să mă plâng, i-a răspuns Annei primarul Sykes, cu gura plină. Voiam doar să se ştie de ce consideram noi că văru meu, Martin, ar fi alegerea corectă. N-are a face cu dumneata în mod deosebit, drăguţă. Doar cu ei, că au ales o străină care nu cunoaşte deloc oraşu. în plus, noi ştim cu toţii că Martin e talentat şi că are experienţă din plin.

- Poate că Martin e mai mult portretist şi d- aia n-a câştigat, a spus Bill Calhoun. Nu asta *vrea* ei.

- Oricine se pricepe să picteze un om atât de bine ca el ştie să picteze scene din oraş, l-a contrazis Toby Fiering.

- Haideţi, băieţi! a intervenit domnul Arndt. Am mai discutat asta. Domnişoara Dale, aici de faţă, o să fie pictoriţa noastră şi, cu asta, basta.

Trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Haideţi s- o ajutăm, zic bine?

S-au întors cu toţii spre Anna, iar ea şi-a dat seama că se înroşise toată. Din clipa în care primarul spusese că sunase la Secţia de Arte Plastice, începuse s-o ardă faţa. Slavă Domnului că Sykes nu reuşise să dea de nimeni de la Secţie! Ea avea nevoie ca Secţia să-i aprobe schiţa, care nici nu exista la acel moment. Era îngrozită la gândul că încă putea să piardă acea slujbă.

- Rămân aici până sâmbătă, a repetat ea lăsând lingura din mână şi îndreptânau-se de spate. Aş vrea să văd lucrurile care contează pentru dumneavoastră. Filatura de bumbac, a început să enumere uitându-se la domnul Fiering, fabrica de alune şi aşa mai departe. Şi sunt sigură că faleza arată cu totul altfel în timpul sezonului de pescuit, aşa că, dacă există fotografii pe care le pot vedea, asta m-ar ajuta foarte mult.

- Pot să vă fac eu turul fabricii, s-a oferit domnul Fiering.

- Mulţumesc, a răspuns ea, înclinând din cap.

Aveţi dreptate în privinţa falezei, domnişorică, a intervenit primarul Sykes. în timpul sezonului pescuim în fiecare zi mii de heringi, pe care apoi îi exportăm peste mări şi ţări.

- Edentonul e un orăşel extrem de activ, nu-i aşa? a întrebat ea în speranţa de a le intra în graţii.

Trebuia să recunoască, era impresionată. Habar n-avusese că acel

punctuleţ de pe hartă trepida de activitate.

- Deci pictaţi murala direct pe zidu oficiului poştal? a întrebat primarul Sykes.

- Nu, o pictez la New Jersey şi apoi o trimit aici ca să fie instalată – expusă pe peretele oficiului. O să trebuiască să găsesc un studio aproape de casă, unde să pot lucra la ea şi....

- Da' asta-i far' de nici un folos, a spus Billy Calhoun încruntându-se. *Aici* tre' s-o pictaţii

- Trebuie să-i dau dreptate, a confirmat primarul. Cât staţi zilele astea la Edenton, abia prindeţi gustul oraşului. Dacă vă întoarceţi în nord, pierdeţi pulsu.

- Of, nu pot rămâne, a răspuns ea. Nu-mi pot permite hotelul pe o perioadă atât de lungă!

- Cât o să dureze ca să pictaţi murala? a întrebat domnul Fiering.

Anna a început să enumere pe degete:

- Păi, mai întâi trebuie să decid care o să fie tema, a răspuns ea. Pe urmă trebuie să fac o schiţă color şi s-o trimit Secţiei – funcţionarilor guvernamentali care iau deciziile în privinţa asta. Odată ce o acceptă, trebuie să fac un desen după schiţă şi...

- Un ce?! a întrebat primarul, făcând ochii mari.

Anna a zâmbit. Probabil că oamenii aceia credeau că ea avea de gând să facă cine ştie ce caricatură pe peretele oficiului poştal, drept pentru care şi începuseră să se agite.

- Desenul e o schiţă alb-negru a muralei. îl fac în mărime naturală, adică trei metri şi şaizeci de centimetri pe un metru şi optzeci de centimetri, le-a explicat ea. După ce e gata desenul, fac o fotografie şi o trimit Secţiei, pentru aprobare. Odată ce primesc acceptul, încep să lucrez la pictura propriu-zisă.

- Aveţi multe de făcut nainte să v-apucaţi de ea! a exclamat domnul Arndt, părând dezamăgit de durata necesară instalării muralei pe peretele oficiului său.

- Da. Aşa că, vedeţi dumneavoastră, totul o să dureze câteva luni, a spus Anna, şi nu-mi permit să stau aici atât de mult timp.

- Dar ce ziceţi de Miss Myrtle? a întrebat domnul Arndt uitându-se în jur, iar primarul a dat din cap, în semn că era de acord cu ideea care tocmai îi venise dirigintelui.

- Te-ai gândit foarte bine! Fac pariu că Miss Myrtle s-ar bucura de companie, a spus Sykes, iar apoi s-a întors spre Anna. Myrtle Simms e o văduvă care locuieşte peste drum de gară. Pauline, fiica ei, tocma' s-a măritat şi s-a mutat de-acasă, aşa că Miss Myrtle are loc şi zicea că vrea să-nchirieze. Fac pariu că s-ar bucura să vă primească, far[1] să vă coste nimic, da' i-ar prinde bine nişte bani, având în vedere că-i mult de muncă într-o casă atât de mare ca a ei.

- Ei, n-aş putea!

Annei îi fugeau gândurile în toate părţile. Nu putea rămâne la Edenton. În primul rând, n- avea nimic la ea. Doar două rochii, o pereche de pantofi, ceva lenjerie de schimb şi foarte puţini bani. Mai grav era că n-avea nici materialele de pictură.

- Foarte bună idee! a exclamat Bill Calhoun.

- O să vorbesc cu Miss Myrtle mâine şi vă sun la hotel ca să vă transmit răspunsu ei, a spus domnul Arndt

- Familia vă poate trimite lucrurile, nu? a întrebat primarul. Şi avem magazine, a asigurat-o el pe Anna, zâmbind. Nu trăim într- o văgăună!

„N-am pe nimeni!” a răspuns ea în gând, dar şi-a ţinut gura.

Ce o aştepta acasă, la Plainfield? N-avea iubit. Prietenii de la liceu şi de la Van Emburgh se împrăştiasera peste tot. Casa în care locuise împreună cu mama ei era dureros de pustie. Trebuia s-o sune pe mătuşa Alice, pe care s-o trimită acasă să-i strângă nişte lucruri şi să i le trimită, dar oamenii aceia aveau dreptate. Era bine să locuiască în mijlocul oraşului pe care voia să-l picteze.

- Există vreun studio pe care l-aş putea închiria? a întrebat ea. Destul de mare cât să am loc să pictez murala? O să am nevoie de ceva spaţiu.

Bărbaţii au tăcut, îngânduraţi şi încruntaţi.

- Nu ştiu nici un studio, a spus Bill Calhoun.

- Martin pictează-n pod, a zis primarul.

Domnul Fiering a luat cuvântul:

- Şi depozitu ăla vechi, abandonat, de lângă casa familiei Carter? N-a fost folosit de cel puţin zece ani, a adăugat el, iar apoi s-a uitat la Anna. E puţin în afara oraşului, dar nu prea departe, a adăugat. Acolo aţi putea lucra în linişte.

- Nu-i căldură, a zis domnul Arndt.

- O să trebuiască să cărăm nişte radiatoare, a fost de părere primarul. Ce-ar fi să dăm o fugă mâine? i-a propus el Annei. Noi doi. Dacă vă convine, iar Miss Myrtle zice că vă primeşte, ceea ce vă garantez că o să zică, rămâneţi?

- Bine! a răspuns ea pe un ton cam impulsiv. Rămân!

Şi a zâmbit. Avea senzaţia că, până la urmă, le câştigase inimile acelor domni.

Morgan

13 iunie 2018

M-am uitat la pictura întinsă pe gresia din foaierul galeriei. Observam vătămările cumplite – murdăria, fisurile şi exfolierile care aproape camuflau imaginile de pe pânză. Şi am văzut ceea ce ne-a lăsat pe toţi cu gura căscată.

Ceea ce ne făcea să clătinăm din cap, nedumeriţi, ceea ce mă Înfiora.

în mijlocul picturii, în prim-plan extrem, trei femei îmbrăcate în veşminte de secol XVIII stăteau în jurul unei măsuţe. Una dintre ele ţinea în mâinile întinse nişte cioburi albe – să fi fost rămăşiţele unui ceainic?

- Asta, fără doar şi poate, ar trebui să reprezinte mişcarea feministă din Edenton, a spus Lisa. Dar, a adăugat ea arătând spre fustele femeilor, asta chiar că n-are nici o noimă.

Micul cerc de femei era străpuns de partea din faţă a unei motociclete. Aceasta ieşea dintre fustele lor murdare, iar motociclistul nu se vedea din spatele lor.

- E un Indian, a spus Adam. Cât de tare e! a exclamat apoi, îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor kaki şi uitându-se la Lisa. Bănuiesc că în 1700 nu existau motociclete!

- Cred că artistul a fumat o tonă de iarbă, a spus Wyatt. Cine naiba a pictat asta?

- O chema Anna Dale, a răspuns Oliver, care stătea lângă pictură cu braţele încrucişate pe piept, având o expresie sincer încântată. E fascinantă, nu ţi se pare? a întrebat el cu ochii la mine, iar eu am dat din cap în semn că eram de acord. Am căutat-o pe Google pe Anna Dale şi am citit că a câştigat concursul organizat ca să se picteze murala, a continuat el, dar asta-i singura informaţie pe care am găsit-o despre ea. Şi nici n-am reuşit să dau de

vreo altă lucrare a ei. Stilul ăsta, a explicat el arătând spre pictură, stilul ăsta realist era tipic pentru muralele pictate la vremea aceea pentru clădirile guvernamentale. Dar, a conchis el, chicotind, se pare că Anna Dale a venit cu propria şi unica ei interpretare a temei.

M-am uitat mai departe. Pictura consta într- o secţiune mare, centrală – cele trei femei şi motocicleta –, încadrată de alte două mai mici. în colţul din dreapta sus, o femeie afro-americană părea să ţină în mână un soi de coş, plin de lucruri de nedesluşit din pricina murdăriei şi a abraziunilor. Era ceva în neregulă şi cu jumătatea inferioară a chipului femeii. Oare ţinea un băţ între dinţi? Sub ea, în colţul din dreapta jos al picturii, era un şir de căsuţe. M-am dus spre celălalt capăt al picturii ca să ma uit la colţul din stânga sus. Nu mi-era clar la ce mă uitam. Poate că era o barcă? Da, cu siguranţă că era un soi de ambarcaţiune. Iar dedesubt, în a cincea şi ultima ilustraţie, un bărbat alb cu spatele drept ţinea în mâini un buştean sau un soi de bucată de lemn. Cinci scene separate, care erau vraişte cu toatele, întreaga pictură arăta de parcă cineva o agăţase de bara unei maşini şi o târâse kilometri întregi cu faţa în jos pe asfalt, piatră şi noroi. Mie mi se părea în întregime – cu toţi cei şapte metri pătraţi ai ei – de nesalvat.

M-am întors spre Lisa.

- Ştiai în ce hal era, sau că avea...? am întrebat eu arătând spre motocicletă. La asta se referea tatăl tău atunci când ţi-a spus că pictoriţa şi-a pierdut minţile? Poate că despre motocicletă era vorba?

Lisa a clătinat încet din cap, fără să-şi ia ochii de la pânză.

- Tata nu m-a pregătit în nici un caz pentru aşa ceva, a răspuns ea. Jur că pe omul ăla... dacă nu era deja mort, îl omoram acum cu mâinile mele!

- Eşti sigură că o vrei pe peretele ăsta? a întrebat-o Adam pe Lisa. Chiar aici, în prima încăpere, pe unde trece tot publicul galeriei?

Lisa a răsuflat prelung.

- Naiba s-o ia de treabă! Nu sunt sigură de nimic, a răspuns ea, dar tata era cât se poate de lucid, iar instrucţiunile lui nu puteau fi mai clare. Aşa că aici o s-o instalăm. Asta, după ce o pune Morgan la punct.

l-am evitat cu încăpăţânare privirea.

- Mie mi se pare dubioasă, a spus Wyatt, iar eu mi-am dat seama că, pentru el, asta era de bine. Fără motocicletă, murala din faţa noastră ar fi doar o altă pictură veche! Dar, aşa cum e, o să stârnească o grămadă de controverse!

- Fără doar şi poate, e fascinantă, a spus Oliver. Odată curăţată, o să fie o operă de artă uluitoare. O să povestească o parte din istoria oraşului Edenton, adică exact ce-ţi doreşti de la o murală veche, dedicată unui oficiu poştal. Căsuţele astea, de exemplu, a spus el arătând spre colţul din dreapta jos. Sunt din Cotton Mill Village, nu-i aşa?

S-a uitat la Lisa, care a încuviinţat dând lent din cap.

- Aşa pare, a răspuns ea, ca şi cum încă nu făcuse legătura.

Mă întrebam ce era Cotton Mill Village.

Oliver s-a aplecat în faţă cât a putut de mult, fără să calce pe pânză. Şi-a dat părul negru de pe frunte şi a mijit din ochi, ca şi cum încerca să capete brusc raze X ca să vadă pe sub stratul de murdărie.

- Uitaţi-vă la detaliile chipurilor, a zis el arătând spre o zonă mai puţin soioasă din jurul ochilor femeilor. Anna Dale era un artist remarcabil!

- Dacă zici tu, a spus Lisa.

- Nu mă mir că n-au instalat-o niciodată pe peretele poştei, a zis Adam.

- Motocicleta aia n-are ce căuta acolo, a fost de părere Lisa, clătinând din cap.

- Bănuiesc că pentru artistă nu era nimic de neînţeles, a răspuns Oliver.

Adam s-a uitat la mine.

- Poate că ar fi bine să elimini motocicleta, a propus el.

- Glumeşti?! s-a burzuluit Oliver, ale cărui sprâncene ajunseseră deasupra ramei ochelarilor şi care a făcut semn spre pânză, continuând: E

limpede că asta a fost intenţia artistei! Motocicleta ar trebui restaurată exact în forma în care a conceput-o Anna Dale, a pledat el, iar apoi s-a uitat la mine şi m-a întrebat: Corect?

Am dat din cap în semn că eram de aceeaşi părere, ca şi cum cu asta mă ocupam de fel, dar nu m-am putut uita în ochii lui. Deja îmi dădusem seama că era un curator perspicace şi mă temeam ca privirea să nu cumva să mă dea de gol, vădind faptul că habar n-aveam cum să repar stricăciunile pe care le suferise acea pictură.

- Murala asta are o poveste, a continuat Oliver. Aş vrea doar să aflăm care e aceea, a conchis el în timp ce se apleca şi ridica un colţ al pânzei, la uite ce zdrenţuite sunt marginile pânzei! Ai zice că a fost smulsă din şasiu. De ce ar face cineva una ca asta?

Iată doar una din miile de întrebări fără răspuns legate de murală, mi-am zis în sinea mea. Am încercat să văd dincolo de imaginile distruse şi să anticipez rezultatul pe care îl aşteptau de la mine. Pânza duhnea atât de tare a mucegai, încât miasma se răspândise în toată camera. Mă usturau nările şi simţeam că-mi ardeau plămânii. Murala era murdară peste tot, cu excepţia porţiunilor în care frecarea răzuise pur şi simplu culoarea de pe pânză, iar asta se întâmplase în zeci de zone – văduvite de orice urmă de culoare – de pe întinderea acelei picturi uriaşe. Lisa şi-a întors privirea spre mine.

- Trebuie s-o termini de restaurat înainte de 5 august, a spus ea cu glas scăzut, ca să aud doar eu, iar tonul ei era, fără doar şi poate, plin de îngrijorare. Poţi să faci asta?

Fie că aveam sau nu un termen-limită, eu nici măcar nu ştiam cu ce să încep. Dacă mi s- ar fi acordat un an ca să învăţ despre restaurarea unei opere de artă, un an ca să studiez şi să exersez, atunci poate că aş fi avut o şansă. Numai că nu voiam ca Lisa să se îndoiască de mine. Nu voiam să-mi vadă slăbiciunea. Nu voiam să-i dau nici un motiv să ofere altcuiva slujba aceea şi să mă trimită din nou în iad. Trebuia să-mi dau seama cum să restaurez acea operă ciudată de artă. Şi încă repede!

- Da, am zis, uitându-mă în ochii ei. Absolut.

Anna

9 decembrie 1939

O sâmbătă cât se poate de plină a început cu mutarea în casa bătrânească, mare şi cochetă a lui Myrtle Simms. Dîntr-odată, Anna a simţit că parcă avea o bunică. Nu-şi cunoscuse bunicii, aşa că, deşi nu ştia cum era să-i ai, o reconforta ideea de a petrece timp alături de o femeie mai în vârstă şi deosebit de grijulie în toate privinţele.

Casa familiei Simms făcea parte dintr-un şir de locuinţe cu dimensiuni similare, dintre care unele păreau lăsate în paragină. Myrtle Simms părea să fi izbutit cumva să menţină exteriorul casei şi curtea, chiar dacă în interior existau semne de uzură. Ici se cojea zugrăveala, colo se rupsese tapetul. Dar, una peste alta, casa era fermecătoare şi Anna le era recunoscătoare bărbaţilor care o ajutaseră să se mute acolo.

Myrtle Simms era o doamnă scundă şi îndesată, care purta o rochie

de casă galbenă, înflorată, atunci când a întâmpinat-o pe Anna în prag.

- Spune-mi „Miss Myrtle”, drăguţă, a îndemnat-o ea pe Anna în timp ce o conducea într-o sufragerie curată şi ordonată, cu mobilă comodă şi cu bibelouri aranjate cu grijă pe fiecare suprafaţă în parte.

S-au aşezat la o gustare cu ceai şi tarte cu ananas pregătite de menajera lui Miss Myrtle, Freda, care i-a zâmbit cu căldură Annei, fără să scoată o vorbă. Cum a ieşit Freda din cameră, Miss Myrtle i-a mărturisit că menajera era mută.

- Aude bine, a explicat gazda, dar în cei treizeci de ani de când lucrează aici, nu mi-a spus nici măcar o singură vorbă. însă ţin foarte mult la ea. A fost ca o doua mamă pentru fiica mea. Fără ea, n-aş fi putut ţine casa.

Au vorbit o vreme despre concursul care o adusese pe Anna la Edenton. Cum au terminat tarta, Miss Myrtle s-a ridicat în picioare.

- Haide să-ţi arăt casa, a spus ea, aşa că s-au îndreptat spre scară, timp în care bătrâna sporovăia întruna: Fiica mea, Pauline, s-a măritat recent, iar soţul ei, Karl, e un sfânt. Mă ajută ori de câte ori îmi curge un robinet sau o ţeavă. Pauline lucrează câteva zile pe săptămână ca infirmieră la cabinetul unui doctor, iar Karl e poliţist. Locuiesc cam la un kilometru şi jumătate de-aici. O să stai în camera lui Pauline, i-a spus ea Annei, iar apoi au ajuns la etaj şi au luat-o la dreapta. Aici mai sunt alte două dormitoare, dar nici unul dintre ele n-are pat, a continuat ea. într-unui cos eu, iar în celălalt se află un pătuţ de

copil. încă nu se întrevede copilul, dar sunt optimistă!

Au intrat într-un dormitor mare şi, cu toate că fiica lui Miss Myrtle îşi luase cam toate lucrurile de-acolo, tapetul cu flori mari de magnolie şi mobila albă şi feminină au făcut-o pe Anna să simtă că încălca proprietatea altcuiva.

- Pauline nu se supără că o străină îi ocupă camera? a întrebat ea,

- Absolut deloc, a răspuns Miss Myrtle. Am vorbit ieri-seară şi a fost încântată că stă cineva cu mine noaptea, după ce Freda pleacă acasă, a spus ea în timp ce netezea cuvertura de catifea roz, uşor şifonată. Am avut-o târziu pe Pauline. Aveam patruzeci de ani atunci când s-a născut. Nu credeam că mai puteam avea copii şi, dintr-odată, ea a venit pe lume! Aşa că am şaizeci de ani acum – sunt o bătrână doamnă suferindă de reumatism – iar Pauline îşi face griji că o să mor din cine ştie ce căzătură sau alt accident, şi că o să putrezesc aici, pe podea, a chicotit ea. După ce i-am povestit despre tine, a venit numaidecât şi şi-a luat ultimele lucruri, ca să-ţi facă loc.

- Vă rog să-i mulţumiţi din partea mea, a spus Anna.

- Ei, o să ai ocazia să-i mulţumeşti chiar tu. Trece mereu pe-aici. A rămas tot puiul mamei! Anna a zâmbit forţat. Şi ei îi spuseseră ᵛ liul mamei”. Bănuia că nu
oamenii ca
avea să mai audă

vreodată asta din gura

cunoscuţilor.

Miss Myrtle i-a dat nişte săculeţi roz, plini cu plante aromate, făcuţi de ea, ca să-i pună în sertarele servantei după ce ajungeau bagajele cu hainele ei. Mătuşa Alice reacţionase îngrijorată atunci când Anna îi ceruse să-i trimită hainele şi uneltele de pictură.

- Nu-mi place că stai aşa departe de casă multă vreme, spusese ea. Eşti prea tânără şi abia ai trecut printr-o mare suferinţă!

Auzind acele vorbe, Anna tresărise, îndurerată. Mătuşa Alice nu-i spusese niciodată în faţă că o considera vinovată pentru moartea mamei, dar cum ar fi putut să gândească altfel? Anna n-avea nici o îndoială că era vinovată.

- Mă descurc, îi promisese ea mătuşii, pe un ton mai sigur decât era cazul în acel moment.

în faţă i se întindea necunoscutul, dar avea o slujbă şi o locuinţă. Ce-i mai trebuia? îi spusese mătuşii Alice ce rochii, ce pantaloni, bluze, pantofi, ciorapi, lenjerie, bijuterii şi, în sfârşit, ce materiale de pictură să-i trimită, inclusiv şevaletul. Ştia că o punea serios la treabă pe mătuşa ei, nevoită să împacheteze toate acele lucruri, dar mătuşa Alice nu se plânsese absolut deloc.

- Numai să fii în siguranţă, Anna, îi spusese ea. Asta-i tot ce contează. Ai destui bani?

De parcă ea ar fi avut de unde să-i dea...

- Da, mă descurc.

Se descurca, cel puţin pe moment. Nu ştia ce avea să facă dacă nu-i acceptau schiţa – şi cât de umilitor ar fi fost –, dar avea timp să-şi facă griji mai încolo, dacă i s ar fi întâmplat un astfel de necaz.

- Povesteşte-mi despre tine, i-a cerut Miss Myrtle imediat ce s-au întors în sufragerie ca să bea ceai şi să mai mănânce tarte cu ananas.

Anna s-a uitat la Miss Myrtle, care îşi punea în ceai nenumărate linguriţe de zahăr, de-ai fi crezut că linguriţa urma să stea dreaptă în ceaşcă.

I-a povestit cum tatăl ei murise de pneumonie înainte să apuce să-l cunoască şi i-a mai spus că-şi pierduse mama de curând, după o scurtă boală. Acea „scurtă boală” putea fi socotită drept o minciună în toată puterea cuvântului, dar nu era pregătită să intre în detalii şi să vorbească despre mama ei.

- Vai, eşti singură pe lume! a exclamat Miss Myrtle unindu-şi sprâncenele cărunte deasupra ochilor blajini. Şi încă nu-i nici un domn în viaţa ta? Eşti atât de frumoasă!

Anna a clătinat din cap.

- Nu, nu încă, a răspuns ea. Am doar o mătuşă şi câţiva veri. Dar, la douăzeci şi doi de ani, e timpul să-mi găsesc calea.

- Cred că eşti foarte puternică, a spus bătrâna.

- Mulţumesc.

Nu se simţea foarte puternică, dar se străduia. I-a mai răspuns lui Miss Myrde la câteva întrebări, depănându-şi, astfel, povestea vieţii. I-a spus că mama ei fusese croitoreasă, descriind acea meserie ca fiind mai impresionantă şi mai utilă decât fusese în realitate. A vorbit despre copilăria ei fericită la Plainfield şi despre cât de fericită fusese să urmeze şcoala de arte plastice. I-a mărturisit cât de uimitor fusese să copilărească la distanţă de o staţie de autobuz de New York City şi i-a povestit cum ea şi prietenii ei îşi petreceau sâmbetele la muzee. A vorbit atât de mult, încât la un moment dat a început să se simtă stânjenită. Oare avea nevoie să-şi spună povestea vieţii cu voce tare, sau Miss Myrtle era cumva unul dintre acei oameni care scoteau totul de la tine ca prin magie? Sintagma „ospitalitatea sudiştilor” începea să capete noimă. Anna era fericită şi mulţumită să stea la taclale cu noua ei gazdă. Poate că începea să răsară soarele şi pe strada ei.

Au decis că urma ca ea să plătească cinci dolari *jpe* lună, cu tot cu mare parte dintre mese. Impărţeau baia de la etaj şi, pentru zece cenţi, Anna putea folosi maşina de spălat a gazdei o dată pe săptămână.

- Am şi câteva reguli, a spus Miss Myrtle.

- Desigur, a răspuns Anna zâmbind.

- în camera ta sau în salon te pot vizita prietenele, dar nu poţi primi bărbaţi fără permisiunea mea.

- N-am venit aici ca să mă dedic vieţii sociale, a răspuns Anna, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta.

- Fără alcool, a adăugat Miss Myrtle. Fumezi?

Anna a dat din cap în semn că da.

- Din când în când.

Bătrâna a oftat.

- La fel şi Pauline. Mi se pare un obicei urât, dar poţi fuma în camera ei – *a ta* –, dacă vrei. Nu la parter şi în nici un caz în bucătărie. Te omoară Freda!

- Nici o problema.

Miss Myrtle i-a explicat Annei cum stătea treaba cu instalaţiile sanitare şi cu întrerupătoarele, după care a întrebat-o despre pictura murală.

- încă nu ştiu ce o să pictez, a răspuns Anna. Trebuie să fie ceva care să reprezinte oraşul, aşa că mă gândesc la...

- Te gândeşti la Tea Party, desigur, a completat Miss Myrtle.

Anna a râs.

- Păi, chiar la asta mă gândisem, dar cei cu care am luat masa nu sunt de acord.

- Asta, pentru că sunt *bărbaţi*, iar în spatele mişcării erau *femei,* i-a explicat Miss Myrtle. Eu sunt de părere că Tea Party trebuie să se afle în orice

reprezentare a oraşului Edenton. Pentru asta suntem cunoscuţi.

S-a ridicat şi a traversat camera, ducându-se la o bibliotecă înaltă şi îngustă. A luat de acolo un volum subţire şi s-a aşezat apoi pe divan, lângă Anna. A răsfoit cartea până când a găsit o caricatură politică din Anglia, care batjocorea protestul Tea Party, tocmai pentru că fusese o mişcare condusă de femei. Acestea fuseseră desenate cu înfăţişări hidoase şi stupide.

- Iar bărbaţii încă îşi bat joc de asta, a adăugat Miss Myrtle. Mă tem că, în multe feluri, n-am făcut mari progrese. Dar e important. A fost începutul unei întregi mişcări în colonii.

Pasiunea lui Miss Myrtle pentru acel subiect a făcut-o pe Anna s-o placă şi mai mult, dar ar fi vrut ca gazda ei să nu-i arate caricatura. Acum îi rămăsese în minte şi nu ştia cum să ilustreze Tea Party având mereu pe dinaintea ochilor imaginea acelor femei hidoase.

Miss Myrtle avea o bibliotecă plină de cărţi şi Anna a aflat că gazda ei absolvise o facultate. Accentul nu-i era defel deranjant, dar Anna se întreba cum suna accentul ei în urechile lui Miss Myrtle.

- Nici nu-i nevoie să le spui oamenilor de unde eşti, nu? o tachinase Miss Myrtle după ce o auzise rostind primele cuvinte. Nu trebuie decât să deschizi gura.

Numai că Annei îi plăcea accentul plin de farmec al bătrânei, iar aceasta vorbea impecabil din punct de vedere

gramatical. Anna i-a povestit cât de şocată fusese la întâlnirea cu cei patru bărbaţi.

- Vreo doi nu vorbesc deloc corect, i-a mărturisit ea. Nici măcar redactorul ziarului!

Miss Myrtle a râs pe înfundate.

- O, draga mea, crede-mă că oamenii aceia cunosc foarte bine regulile vorbirii corecte. Numai că nu vor să pară că nu le-ajungi cu prăjin la nas.

- Ce prăjin'?! s-a mirat Anna, încruntându- se.

- „Prăjina", a repetat Miss Myrtle, iar apoi i-a spus cuvântul pe litere. Nu vor să pară cu nasul pe sus, drăguţă, vor să se integreze. Să citeşti un articol al lui Billy Calhoun în *Heraldl* Omul ala e deştept de pică şi cred că ştie mai multe cuvinte sofisticate decât noi două la un loc.

I-a dat Annei un exemplar din *Chowan Herald* şi i-a arătat un articol scris de Billy Calhoun despre un incendiu tragic – arsese o casă – petrecut cu o săptămână în urmă. Anna a citit fiecare cuvânt din articol, care era scris deosebit de frumos, şi şi-a dat seama că Miss

Myrtle avea dreptate. Îi venea greu să creadă că textul fusese conceput de acelaşi bărbat pe care-l cunoscuse la masă. Câtă vreme locuia la Edenton» trebuia să lase deoparte prejudecăţile. Sudul nu semăna deloc cu New Jersey, unde aparenţa nu se deosebea de esenţă, ne că-ţi plăcea, fíe că nu.

în acea noapte, Anna s-a culcat într-o cameră străină, sub cuvertura moale, roz, înconjurată de tapetul cu magnolii care mai că sclipea în întuneric. Se simţea foarte departe de casă, iar senzaţia aceea nu era deloc neplăcută. în ultimul timp, casa ei păruse bântuită. Avea nevoie de toată schimbarea asta. Totul o încânta: confortul patului, vechea casă superbă, orăşelul pitoresc. Şi, pentru prima oară de la moartea mamei, a adormit repede, netulburată de vise.

Morgan

14 iunie 2018

N-am prea pus geană pe geană În prima noapte pe care mi-am petrecut-o în casa Lisei. Nu se auzea nici un ecou, iar eu mă obişnuisem cu ecourile. Nu auzeam paşi în faţa uşii şi nici nu se auzea zgomotul altor uşi care să se fi trântit. Nu trăgea nimeni apa la toaletă. în ciuda faptului că ferestrele verandei acoperite erau închise din pricina aerului condiţionat, tot auzeam zumzetul cicadelor din curte. Aveam senzaţia că trecuseră zece ani de când nu mai auzisem cicade, un sunet atât de frumos încât mi-au dat lacrimile, care apoi mi-au curs pe obraji şi mi s-au scurs prin păr.

M-am trezit în toiul nopţii, după unul dintre coşmarurile legate de accident, şi mi-a luat câteva minute să-mi revin. Visele acelea erau toate la fel: figura îngrozită a lui Emily Maxwell, surprinsă în faţa farurilor mele, înaintea acelui zgomot sinistru de sfărâmare la impact. A trebuit să aprind veioza ca să-mi aduc aminte că eram în siguranţă. Ciudata şi tăcuta colegă de celulă nu era în preajmă. N-aveam gratii la fereastră. Eram liberă. într-un fel.

Atunci când am deschis a doua oară ochii, lumina soarelui, gălbuie ca de lămâie, cotropise camera. M-am uitat în tavan şi m-am gândit că, la trezire, bătrânul Jesse Jameson Williams văzuse acelaşi tavan în absolut fiecare dimineaţă. Oare în camera asta stătuse el întins, cu privirea aţintită în tavan, când îi venise gândul: *„Cum s-o ajut pe studenta aia de la arte, Morgan Christopher; cea care şi-a dat complet viaţa veste cap? Ştiu! O să-i cer să facă imposibilul, chiar aşa!”*

O, Doamne! Ce ridicol! Mi-am adus imediat aminte de pictura aceea soioasă şi stranie. Murdară, împuţită, zgâriată, distrusă şi, în unele locuri, complet lipsită de culoare. Aveam nevoie urgent de un computer, ca să încerc să- mi dau seama ce să fac cu chestia aia. Fusese o prostie să fiu eliberată ca să restaurez aşa ceva. Nu înţelegeam de ce era Lisa atât de disperată să urmeze instrucţiunile demente ale tatălui ei, dar ce să-i faci... Totuşi, întreaga afacere avusese meritul de a mă fi scos din închisoare, iar dacă izbuteam cumva să fac ce trebuia făcut în privinţa muralei, îmi păstram libertatea.

Jumătate de oră mai târziu, am intrat în bucătărie şi am constatat că Lisa plecase deja. îmi lăsase o cheie a uşii de la intrare şi un bilet în care îmi descria cum să dezactivez sistemul de alarmă. într-un alt bilet, ea mă sfatuia să mă servesc din frigider cu „ce-o fi" şi-mi indica amănunţit cum să ajung la magazinul Verizon, aflat la o distanţă de doi kilometri faţă de casa ei, precum şi la oficiul pentru eliberări condiţionate, unde eram programată la ora două fără un sfert. îmi lăsase şi un cec de două mii de dolari.

Am sunat ia bancă şi am anunţat că urmează să încasezi suma, scria ea. După ce-ţi cumperi telefonul şi-ţi alegi un laptop, sună-mă şi ţi-l comand pe cârdul meu ae credit.

îmi sugerase şi să iau un Uber până la Verizon, aar eu am hotărât că voiam să mă bucur de senzaţia de libertate pe care mi-o dădea plimbarea.

Am încuiat uşa şi am pornit pe alee, oprindu-mă la jumătatea drumului

în clipa în care privirea mi-a fost atrasă de ceva de pe pavajul pe care călcam. Pe una dintre dalele de beton se aflau amprentele a trei mâini, care erau în mod evident cele ale unui bărbat, ale unei femei şi ale unui copil. Sub fiecare dintre ele era gravat un nume: *Jesse, Bernice* şi *Lisa.* Duios şi excentric. Probabil că Lisa n-avusese mai mult de zece ani pe vremea când îşi întipărise urma palmei acolo. încercam să mi-i imaginez pe părinţii mei făcându-şi timp sau dorindu-şi să creeze un astfel de memento trainic pentru familia noastră. Imposibil.

Am încasat fără probleme cecul la banca de pe Broad Street şi totodată mi-am deschis un cont. Pe urmă m-am dus la Verizon, am cumpărat un telefon şi nişte căşti şi mi-am salvat propriul număr. Unul nou, pentru o viaţă nouă. M-am conectat la vechiul cont de Spotify – muzică pe care n-o mai ascultasem de mai bine de un an – şi mi-a plăcut la nebunie să mă întorc acasă pe jos, cântând odată cu Rihanna, Maroon 5 şi Ariana Grande, pătrunsă de sentimentul libertăţii. Acasă am căutat pe telefon să văd ce laptop voiam, după care am sunat-o pe Lisa ca să-l comande, rugând-o să ceară să-i fie trimis cât mai repede posibil. îmi doream cu disperare să mă apuc de cercetare în domeniul restaurării.

în urmă cu o zi, înainte să plec de la galerie, Oliver mă întrebase cum anume voiam să lucrez la murală.

- Crezi că o să ai nevoie de o masă termică? Sau ai prefera să lucrezi pe un şasiu vertical, pus pe perete? Wyatt şi Adam o să meşterească tot ce-ţi trebuie. Lucrez cu ei de ceva vreme şi

pot să-ţi spun că sunt tâmplari excelenţi.

Optasem pentru şasiul vertical, neştiind ce era masa termică. Într-un fel, problema mă cam depăşea.

Mi-am comandat haine online şi m-am uitat la telefonul pe care-l ţineam în mână. Tentaţia îmi dădea târcoale. înainte s-o iau razna, îmi duceam viaţa pe Instagram. Să îndrăznesc acum să mă conectez? Era ca şi cum m-aş fi apucat de băut. Aş fi început să mă uit şi nu m- aş mai fi putut opri. Mi-aş fi căutat vechii prieteni. L-aş fi căutat pe Trey. Ce rost ar fi avut?

Am băgat telefonul în buzunar, mândră că eram stăpână pe mine. Mai era un pic şi trebuia oricum să plec la întâlnirea cu ofiţerul. Am înşfăcat un măr din castronul cu fructe aflat pe blatul insulei din bucătărie şi m-am îndreptat spre uşă. Era un miracol să ies din casa Lisei – a lui Jesse Jameson Williams – şi să pornesc pe stradă fără să stea nimeni cu ochii pe mine. Gustul libertăţii a devenit însă amar când am deschis uşa biroului de eliberări condiţionate pe Broad Street. Nu eram cu adevărat liberă. Nu aveam să fiu liberă multă vreme.

La ora unu şi patruzeci şi şapte de minute, m-am aşezat în faţa noului ofiţer desemnat să mă supervizeze în calitatea mea de deţinută eliberată condiţionat. „Ofiţer supraveghetor” îşi spunea ea. O chema Rebecca Sanders şi mi-a amintit pe loc de mama, cu părul ei blond, scurt şi ondulat şi cu ochelarii cu ramă neagră, îngustă, care-i tot alunecau de pe nas. Am aşteptat să-mi citească dosarul.

- Ia să vedem ce avem aici, a spus ea uitându-se la documentele pe care le avea în faţă. Infracţiune de clasa F, Conducerea unui vehicul sub influenţa alcoolului. Factori agravanţi; conducerea unui vehicul sub influenţa alcoolului ca antecedent şi vătămare gravă.

Am inspirat prelung, cu un aer exasperat

- Ştiu ce scrie acolo, am spus, doar că n-am condus eu.

Rebecca şi-a scos ochelarii şi s-a încruntat.

- Cum adică?

- Adică iubitul meu a fost la volan şi a fugit de la locul accidentului.

- Păi, cum ai ajuns tu condamnată şi închisă?

Mi-am dat seama că nu mă credea. Nimeni

nu mă credea. Am clătinat din cap.

- În momentul ăsta nu mai contează, am zis, nevoind să mai trec încă o dată prin asta. Doar că… Voiam doar să ştiţi că nu sunt vinovată. Nu pot să mă prefac.

- Ai avut avocat, nu?

Am dat din cap în semn că da. Nici avocatul numit din oficiu nu mă crezuse.

- Iată cum a fost… La început am declarat că eram singură în maşină,

pentru că voiam să-l protejez pe prietenul meu. Tocmai obţinuse o bursă la Facultatea de Drept din Georgetown, iar eu... Mă rog, el avea prea multe de pierdut.

Habar n-aveam că urma să ajung la închisoare. Am crezut că nu riscam decât să primesc o amendă sau... nu ştiu. N-am gândit limpede. A fost... oribil, am murmurat, iar mintea mi-a fost invadată de imagini sinistre şi mi-am dus mâna la ochi, de parcă aş fi vrut să le opresc. Atunci când am spus în sfârşit adevărul, nu m- a crezut nimeni, am adăugat, coborându-mi mâna.

Mă săturasem să tot explic. N-avea nici un rost. Ar fi trebuit să confirm cele scrise în dosarul pe care îl ţinea acum în mână acea femeie. Ar fi trebuit să-mi văd de treabă.

Rebecca şi-a ţuguiat buzele şi şi-a ridicat capul.

- Şi prima oară? Tot prietenul tău conducea?

A ridicat din sprâncene. Probabil că se

aştepta la o altă minciună.

- Nu, eu, am răspuns. Nu sunt mândră de asta.

Puţin spus.

- Ei bine, dacă spui adevărul despre accident, sper că ai terminat-o cu aşa-zisul tău iubit, a concluzionat Rebecca ridicând dosarul în aer. Iar eu trebuie să ţin seama de informaţiile din acte, a continuat ea, în care scrie că ai executat o sentinţă pentru o infracţiune

de clasa E în funcţie de asta, vedem ce-i de făcut.

M-am mirat să simt lacrimile care-mi înţepau ochii şi m-a cuprins o senzaţie familiară de neputinţă, dar am privit-o ţintă.

- Aş vrea să mă puteţi crede, am spus.

De ce era important? De ce aveam nevoie ca ea să mă creadă?

- Trebuie să ţin seama de informaţiile astea, a repetat. Ceea ce *cred* e că ai noroc cu noul avocat, a spus ea uitându-se la dosar. Această Andrea Fuller. Cea care te-a scos din închisoare.
în spatele cuvintelor ei, am auzit: „Majoritatea oamenilor nu-şi permit un avocat ca al tău şi ajung să ispăşească pedeapsa maximă, iar după ce sunt eliberaţi, au un cazier peste care angajatorii nu pot trece, aşa că nu-şi găsesc niciodata de lucru”

- Nu eu am angajat-o. Asta mi-a picat din cer, am spus eu, făcând semn spre dosarul din mâinile ei. Voiam doar să ştiţi adevărul

A şovăit, fără să-şi dezlipească ochii de la mine, apoi şi-a pus ochelarii la loc.

- Să mergem mai departe, a spus ea, uitându- se din nou la dosar. Să zicem că eşti singura calificată ca să facă lucrarea asta la galerie şi să zicem că lucrarea o să aducă foloase comunităţii. Ce anume faci acolo, de fapt?

Am încercat să-mi ţin capul sus, în ciuda sarcasmului din vocea ei.

- Sunt pictoriţă, am spus. O să restaurez o pictură murală.

- Iar asta o să aducă foloase comunităţii..., a comentat Rebecca.

Era o declaraţie, dar eu auzisem mai degrabă o întrebare. Am ridicat din umeri, încercând să găsesc un răspuns care să nu pară că o contrazicea.

- Aşa sper.

- Mă rog, a replicat Rebecca în timp ce lua nişte hârtii de pe masă şi mi le dădea. Trebuie să completezi formularele astea, a adăugat ea. O să fii supravegheată vreme de un an.

M-am uitat la teancul acela de hârtii.

- Rămân doar câteva luni la Edenton, am spus.

- Vedem asta mai încolo, a spus Rebecca, uitându-se la dosarul meu. Iar cât timp eşti sub supraveghere, trebuie să munceşti douăzeci de ore pe săptămână.

- O să lucrez mult mai mult de-atât, am răspuns.

- Fie. Eu m-am referit la un minimum. Doar ca să ştii. Iar după ce termini lucrarea, rămâi sub supraveghere până la sfârşitul intervalului ăstuia de douăsprezece luni.

- Bine, am spus, animată de dorinţa de a face orice, numai să nu mă mai întorc la închisoare, iar apoi am aruncat o privire spre dosar şi am tras aer în piept. Am o întrebare, am şoptit. Ştiţi ceva despre... Ştiţi care e starea victimei accidentului?

îmi venea greu să scot cuvintele pe gură. Am închis ochii, o reacţie involuntară, menită, parcă, să mă ferească de imaginea mentală a trupului însângerat şi tumefiat al lui Emily Maxwell.

- Habar n-am, a răspuns Rebecca. N-ai mai luat legătura cu ea? Din punct de vedere al legii, nu te opreşte nimic.

Am deschis ochii şi mi-am privit mâinile. Mă temeam ca nu cumva să-mi pierd controlul.

- Nu vreau s-o văd, am spus eu repede. Dar o visez. Am coşmaruri. Aş vrea doar să ştiu ce face.

Emily era de-o seamă cu mine, aproape că eram născute în aceeaşi zi. Când mă gândeam la ce-i facuserăm eu şi Trey... Uneori aveam impresia că nu puteam să mai suport.

- N-am ce-ţi face, a spus Rebecca, întorcându-se la documentele ei. Deci, uite cum o să stabilim restituirea şi plata cheltuielilor de judecată şi aşa mai departe, a continuat ea.

Mi-a dat un grafic plin cu date şi cifre şi s-a lansat într-o lungă explicaţie despre cum aş fi putut încerca să compensez prin intermediul banilor

răul pe care-l faptuiscm. Cifrele mă ameţeau.

- Ai participat la şedinţele AA în penitenciar? a întrebat Rebecca, luându-şi ochii de la grafic.

-Da.

- Trebuie să-ţi cer să participi la cel puţin o şedinţă pe săptămână.

Mi-a înmânat o altă coală.

- Nu cred că o să am timp, am răspuns. Dar nu mai beau alcool. N-am fost niciodată alcoolică. Am băut doar în perioada în care am fost cu...

- Morgan, ai două antecedente. înainte să împlineşti douăzeci şi unu de ani, aveai două, a replicat Rebecca, aplecându-se din nou în faţă. Ai nenorocit o fată. Pe viaţă. Vreau să te aud spunând: *„Am o problemă cu alcoolul!”*

Am înghiţit în sec şi Emily mi-a apărut din nou în faţa ochilor.

- Am mai exagerat cu băutura, am răspuns.

Mai mult nu puteam să spun, iar Rebecca a

părut să renunţe.

- Iată o listă cu şedinţele AA din zonă, m-a informat ea, arătând spre coala pe care mi-o dăduse, iar apoi mi-a mai dat una. Iar aici o să ţii socoteala şedinţelor, ai spaţii pentru dată şi loc. Trebuie să te verifice cineva şi să confirme că ai fost acolo, dându-şi şi

numărul de telefon. Tu o să-mi arăţi tabelul ăsta de fiecare dată când ne vedem.

Mă şi vedeam ducându-mă la un străin ca să- i cer să-mi semneze hârtia.

- Nu-mi prea trebuie AA acum, am zis. Nu preferaţi să ştiţi că mă spetesc cu munca decât să mă duc la...?

- Morgan, nu negociem aici, a răspuns Rebecca. Găseşte un grup local cât se poate de repede şi ia legătura cu cei de acolo.

- Bine! am cedat.

- La început o să ne vedem o dată la două săptămâni şi o să trec pe-acasă... în locul în care stai, sau la muncă... la galeria de artă. Neanunţată.

- în regulă.

- Timp de un an nu poţi părăsi Districtul Cbowan.

- Nici după ce termin lucrarea la galerie? am întrebat. Pictura murala?

- Mai discutăm despre asta. Toate pe rând, a adăugat ea în timp ce-mi întindea un card pe care era notată data următoarei întâlniri. Ne vedem aici în două săptămâni.

Am înclinat din cap în semn că eram de acord şi am dat să mă ridic.

- N-am terminat, a spus Rebecca, iar eu m- am aşezat la loc şi am văzut că a deschis o cutie ce părea să conţină una dintre acele brăţări care se pun la gleznă ca să-i monitorizeze pe

cei arestaţi la domiciliu. Ştii ce-i asta? a întrebat ea.

- Trebuie s-o port? am întrebat, uluită. Doar nu sunt în arest la domiciliu, nu?

- E un monitor pentru alcool şi da, trebuie s- o porţi, a răspuns Rebecca. Se pune pe gleznă şi reacţionează la transpiraţia ta. Dacă iei cea mai mică gură de alcool, o să aflu înainte să te bucuri tu de efecte. N-o scoţi sub nici un pretext, nici măcar la duş. O să aflu dacă bei şi o să aflu dacă umbli cumva la ea. O să aflu dacă încerci să lipeşti o bucată de plastic între ea şi piele. O s-o porţi vreme de şase luni şi pe urmă trecem prin reevaluare.

Nu mă vedeam legată de chestia aia şase luni... dar apoi m-am gândit la Emily Maxwell, O vedeam dependentă pe viaţă de scaunul cu rotile.

- Bine, am zis.

- Dacă te deranjează, poţi purta pantaloni ca să nu se vadă, m-a sfătuit Rebecca. Le spui oamenilor că brăţara îţi monitorizează exerciţiile fizice. Nu-mi pasă. Nu vreau decât să nu bei, m-a lămurit ea, iar eu am dat din cap în semn de încuviinţare. La unsprezece noaptea trebuie să intri în casă şi o să te verific din când în când. Ca să-ţi recapeţi permisul auto, trebuie să mergi din nou la şcoala de şoferi. Ai aici lista cu locul şi zilele în care se ţin cursurile, a adăugat, dându-mi încă o foaie de hârtie, iar eu am luat-o, întrebându-mă când, oare, aveam să găsesc timp pentru toate astea. Cel puţin o dată pe lună o să fii testată neanunţat pentru droguri şi...

- N-am luat niciodată droguri, am spus.

- Cel puţin o dată pe lună o să fii testată neanunţat pentru droguri, a repetat Rebecca, ignorându-mă.

- Bine, am spus, dându-mi seama ca era mai înţelept să tac şi să merg pe mâna ei.

- Iar acum haide să discutăm despre factorii de risc, a continuat Rebecca. De cine trebuie să te fereşti ca să n-ai parte de tentaţii?

Numele de „Trey” îmi zvâcnea în creier, în ton cu bătăile inimii.

- Nu se află nimeni de felul ăsta în zonă, am răspuns. Vechii mei prieteni sunt la câteva ore distanţă şi am terminat-o cu ei.

- Cu cine beai pe vremuri?

- Cu prietenii. Şi cu iubitul meu. Cel care conducea în acea seară.

M-am uitat la ea, parcă provocând-o să mă contrazică din nou.

- Ai ţinut legătura cu iubitul? Cum îl cheamă?

- Trey. Şi nu, n-am ţinut-o.

- Fie că el a condus atunci sau nu, oare trebuie să-ţi spun să nu te apropii de individul ăsta?

Am clătinat din cap.

- Nu, am răspuns, simţind încă o dată cum mă cuprindea furia faţă de Trey.

Nu era mult de mers de la biroul supraveghetoarei până la galerie, dar la fiecare pas simţeam cum mă zgândărea monitorul de la gleznă. N-aveam să mă obişnuiesc uşor cu el.

Nu era nimeni în foaier, cu toate că auzeam zbârnâitul fierăstraielor şi al bormaşinii de undeva din capătul îndepărtat al clădirii. Eram singură cu pânza, care părea să fi crescut peste noapte. M-am uitat la cei şapte metri pătraţi de murdărie şi de exfolieri şi m-a cuprins panica deodată. Ce dezastru...! Nici măcar nu-mi plăcea chestia aia. Stilul vechi de a picta şi tema în sine. Motocicleta bizară era singura care mă intriga.

„Jesse Williams, în ce m-ai băgat?" m-am gândit eu.

M-am mai uitat o vreme la pictură, simţind deja cum trecea timpul şi cum se apropia data de 5 august. Nu puteam face nimic până când nu aveam un computer şi nu învăţam ceva despre restaurare. Chiar şi atunci, habar n-aveam dacă ştiam cu ce să încep.

Anna

11 decembrie 1939

în toiul amiezii, primarul Sykes a venit cu Chevroletül lui verde ca s-o ia pe Anna de la Miss Myrtle şi s-o ducă la depozitul care, spera el, avea să devină studioul ei.

- Ce părere aveţi de Miss Myrtle? a întrebat- o, mestecându-şi trabucul la volan.

Maşina era plină de fum şi Annei ii venea să coboare geamul, dar ar fi îngheţat amândoi. Vocea primarului era puternică, iar răsunetul ei deborda de puterea întregii lui personalităţi. Cu toate că întâlnirea de la restaurant îi lăsase Annei impresia că era scund, ea nu-şi dăduse seama cât de gras era. Burta stătea să-i plesnească sub nasturii sacoului de lână şi atingea partea de jos a volanului. Părul, care la restaurant păruse fie blond, fie cenuşiu, avea de fapt o nuanţa intermediară între cele două culori. întreaga lui prezenţă era destul de copleşitoare în spaţiul mic al maşinii. Alături de el, Anna se vedea pe sine foarte tânără şi copilăroasă. De fapt, se simţea de-a dreptul vulnerabilă, ceea ce era neobişnuit. Nu-i plăcea senzaţia.

în timp ce discutau despre casa lui Miss Myrtle, despre vreme şi despre cadourile pe care şi le doreau de Crăciun fiii adolescenţi ai primarului, Anna se gândea la cât de puţini bărbaţi cunoscuse cu adevărat până atunci. Nu avusese ocazia să-şi cunoască tatăl. Unchiul ei, Horace, soţul mătuşii Alice, era un om foarte tăcut, iar ea nu simţea nicidecum că l-ar fi cunoscut. Mai era domnul Prior, profesorul de sculptură de la Van Emburgh, care părea să considere că lucrările ei erau minunate, aşa că, fireşte, îl plăcuse foarte mult şi nu simţise deloc că ar fi fost intimidant. Celălalt bărbat de la Van Emburgh, profesorul de pictură, domnul Blaine, fusese cumsecade, serios, laudativ şi aproape sigur homosexual şi cu o personalitate inofensivă.

în ceea ce-o privea, bărbaţii fumători de trabuc, care ocupau mai mult decât spaţiul lor, erau o nouă specie. După ce au mers o vreme,

primarul Sykes a pătruns pe un drumeag lung, îngust, neasfaltat, care intra într-un scurt tunel de arbori, la capătul căruia se afla un depozit mare, părăginit, zugrăvit cândva în alb, înconjurat de pădure. Pe partea vizibilă din maşină a clădirii erau nişte ferestre înalte, despre care Anna nu credea că puteau să-i ofere prea multă lumină, din pricina pădurii.

- Am ajuns, a spus primarul Sykes, îndreptându-se lent cu maşina spre depozit. De v'o două generaţii n-a mai folosit nimeni vechitura asta.

Fără să ştie motivul, Anna s-a simţit pe loc ameninţata de clădire. Nu se aflau prea departe de oraş şi totuşi locul era foarte izolat. Aşa ca, înainte să fi oprit primarul maşina, ea s-a pregătit deja să respingă oferta sub pretext că n-ar fi avut destulă lumină ca să picteze.

Primarul Sykes a parcat lângă uşa laterală şi, preţ de o clipă, Anna s-a întrebat dacă să facă prostia de a intra în depozit împreună cu el.

„E primarul”, şi-a reamintit. „Nu fî prostuţă!”

Au coborât din maşină şi el a condus-o, ţinând-o de cot, de-a lungul peluzei năpădite de buruieni şi brăzdate de fagaşe. Uşa nu era încuiată. Au intrat. înăuntru mirosea a mucegai, a ulei şi a metal, dar toate acele izuri au fost iute înăbuşite de fumul de trabuc al primarului. Anna a rămas pe loc ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina din interior şi după o vreme a început să remarce câte ceva. Depozitul era gol în mare parte, cu excepţia unor scânduri şi lăzi risipite pe ici, pe colo,

precum şi a unor blocuri de beton. Trei mese îungi de lemn şi două scaune erau lipite de unul dintre pereţi. Pe jos era dezastru, numai noroi, rumeguş şi cine ştie ce altceva. Locul era de-a dreptul sinistru.

- Există cheie? a întrebat ea. Nu vreau să-mi fure nimeni materialele şi lucrurile de valoare.

- Păi, poate la New Jersey ar fi o problemă, dar nu şi aici, a răspuns primarul, râzând cu satisfacţie. Dar pot chema un lăcătuş ca să monteze o încuietoare, dacă asta vă linişteşte.

- Aşa aş vrea să faceţi, a răspuns ea.

Depozitul nu numai că avea acele ferestre

mari pe o parte, dar şi de-a lungul tavanului înalt, făcut din bârne, erau multe luminatoare. De acestea din urmă atârnau, asemenea unor lilieci, nişte lămpi rotunde şi nişte ventilatoare negre, uriaşe. Pe tavan existau zone rămase în umbră, unde nu părea să ajungă vreodată lumina zilei, iar Anna s-a cutremurat şi şi-a luat ochii de la ele. Putea fi orice acolo.

- După ce se mai încălzeşte, a spus primarul Sykes, puteţi deschide uşile alea ca să intre aer curat.

A făcut semn spre partea opusă a depozitului şi, pentru prima dată, Anna a desluşit patru uşi imense, ca de garaj, mult mai mari decât cele pe care le avea o casă.

- Aha, a murmurat ea, căutând în minte o scuză ca să poată respinge oferta.

Ferestrele erau atât de murdare, încât lumina care pătrundea prin ele era într-adevăr slabă şi difuză, după cum prevăzuse ea, cu toate că-şi imagina că, dacă erau spălate, în zilele senine putea pătrunde suficientă lumină. Mai puţin dimineaţa sau seara.

- Mi-e teamă că am nevoie de mai multă lumină, a spus.

- O să trimit după nişte lămpi şi nişte radiatoare industriale, aşa cum am promis, a răspuns primarul Sykes.

Dintr-odată, pe la picioarele lor a trecut un şoarece şi Anna a ţipat fără să vrea.

- Aveţi companie, a spus primarul Sykes râzând şi apucând-o de braţ ca şi cum ar fi vrut s-o protejeze. Vă deranjează?

- Câtuşi de puţin, a minţit ea, trăgându-şi uşurel braţul din strânsoarea lui. M-a luat prin surprindere, atâta tot.

Ce altceva mai sălăşluia în clădirea aceea, în spatele lăzilor vechi şi al cărămizilor de ciment?

Nu exista nici un semn că acolo ar fi dormit sau locuit abuziv cine ştie ce oameni fără căpătâi. Nu se vedeau ambalaje de ţigări sau sticle de bere. Nimic de felul ăsta. Indiferent ce o înspăimânta pe Anna în acel depozit, nu era de ordin uman.

- O să-l trimit pe Benny, administratorul meu, să focă nişte curăţenie, a spus primarul Sykes.

Stătea foarte aproape de ea. Chiar dacă nu se atingeau, Anna îi simţea dogoarea corpului, atât de aproape era. Aşa că ea a făcut un pas în spate, ca şi cum ar examina ferestrele murdare.

- Poate că o să spăl geamurile, a zis, dacă fac rost de o scară.

- Hi, se ocupă Benny de asta!

- Ar fi minunat, a răspuns ea, gândindu-se că n-avea rost să caute la dinţi calul de dar şi că, dacă reuşea să treacă peste disconfort, putea amenaja spaţiul. Vă rog să-i spuneţi lui Benny să lase aici mesele şi scaunele, a adăugat. Şi o să am nevoie de o scară. De unde pot cumpăra?

- Tot aduce Benny una ca să spele geamurile, a răspuns primarul Sykes, aşa că-i zic să v-o lase.

S-au îndreptat spre capătul opus al depozitului, unde, într-o nişă, au descoperit o toaletă şi o chiuvetă mică. Primarul a rotit robinetul care scârţâia, iar ţeava a început să împroaşte apă maronie, care a curs până când s-a limpezit.

- Ce să vezi? a continuat Sykes. N-au oprit apa! Aveţi noroc. Nu mai trebuie decât să rebranşăm curentu' şi vă puteţi apuca de treabă.

- Minunat! a spus ea, împingând cuvântul pe lângă nodul pe care-l avea în gât.

începea să vadă avantajele spaţiului. Peretele mai scund de lângă intrare era gol. Fără uşă. Fără geam. Şi-a trecut mâna peste el. Era neted, din lemn.

- Ăsta e locul perfect ca să întind pânza, a adăugat, mai mult pentru sine.

- Cam aşa, a consimţit primarul.

Anna s-a uitat la el.

- Sunteţi foarte amabil, mulţumesc, a spus ea zâmbindu-i, dar nu s-a putut uita prea mult în ochii lui. O să am nevoie de ajutor, a adăugat, întorcându-se încă o dată spre peretele alb. Aş putea angaja nişte liceeni care să lucreze împreună cu mine după orele lor de curs?

- Vreţi să vorbesc cu profesoara de desen de la Liceu' Edenton?

- Ar fi minunat, a răspuns ea, începând să aibă o părere mai bună despre omul acela, pe care îl găsea acum foarte conciliant şi generos. Mulţumesc pentru tot ajutorul!

- Vrem să vă bucuraţi de şederea la Edenton, domnişoară Dale, a spus el. Anna s-a întrebat dacă nu cumva cei cu care luase masa se înţeleseseră între ei să nu mai discute despre artistul pe care şi-l doreau pentru murala oficiului poştal – Martin Drapple – şi s-o accepte, în schimb, pe pictoriţa care le venise pe cap.

Atunci când s-a întors la Miss Myrtle, era istovită. Zâmbind pe muteşte, Freda i-a oferit un fursec cu nucă de cocos şi i-a înmânat un bilet de

la Miss Myrtle, prin care aceasta din urmă o informa că era la clubul de grădinărit, club care avea, după cât se părea, întruniri de-a lungul întregului an. Anna a urcat în camera ei cea mare, cu pat roz şi cu săculeţi parfumaţi, ca să scrie în jurnal.

Mâine$_t$ *a scris ea, domnul Toby Fiering mă duce să facem turul filaturii de bumbac.*

încerca să-şi închipuie cum avea să fie vizita, dar, ori de câte ori îi fugea mintea de la scris, gândurile o duceau la depozitul cel întunecat.

Morgan

15 iunie 2018

CAPITOLUL 11

Noul laptop mi-a fost livrat la unsprezece dimineaţa. în timp ce l-am instalat pe masa din sufragerie şi m-am conectat la contul de e-mail, m-am simţit agitată. Am verificat mesajele vechi până când n-am mai suportat durerea. Acea adresă de e-mail era una dintr-o alta perioadă, dintr-o altă lume, de dinainte ca totul să se ducă naibii. Am descoperit o grămadă de mesaje de la foştii colegi de facultate, legate de temele noastre din studenţie şi de petreceri. Nu şi de la Trey. El îmi trimitea mai mult mesaje pe telefon şi cu toatele dispăruseră odată cu vechiul meu număr. Foarte bine. în ultimul e-mail pe care mi-l trimisese, spusese doar: *Calm, iubito!*

Nu ştiam la ce se referise, având în vedere că mesajul acela fusese trimis înainte de accident, când n-aveam motive să nu fiu calmă. M-am uitat lung la adresa lui de e-mail, cu sufletul plin de durere şi de venin. îmi distrusese viaţa ca să şi-o salveze pe a lui. Nici măcar după ce-şi dăduse seama în ce bucluc mă băgase, nu făcuse nimic ca să mă ajute. în schimb, îmi săpase şi mai adânc groapa. Eram tentată să-i scriu. Să-i spun exact ce părere aveam despre el acum. Dar ar fi fost o greşeală. Să-i scriu lui ori să-mi contactez oricare dintre prietenii de atunci ar fi fost o greşeală pe care nu-mi permiteam s-o fac. într-un acces de supremă voinţă, mi-am şters e-mailurile. Cu totul. N- aveam de gând să trăiesc în trecut Trebuia să fiu aici, în prezent şi-mi plăcea să văd *inbox*-ui gol. Punct şi de la capăt.

CAPITOLUL 12

M-am deconectat şi am început să caut pe internet „restaurarea lucrărilor de artă”, dându- mi seama imediat că problemele mele erau mai mari decât credeam. N-aveam competenţa necesară ca măcar să încerc să mă apropii de acea murală. Restaurarea nu era treabă pentru novici şi, în nici un caz, pentru un singur om. Pagină după pagină, site-urile arătau grupuri de specialişti care purtau echipamente de protecţie şi care lucrau împreună la o murală. Oare Jesse Williams avusese vreun motiv ca să- mi întindă o cursă şi s-o dau în bară? Sau poate că asta era metoda folosită de el în privinţa tinerilor pe care încerca să-i salveze. Poate că fiecăruia îi dădea o sarcină imposibilă, după care îi îmboldea s-o ducă la capăt ca să le crească încrederea în ei. M-am întrebat încă o dată dacă nu mă confundase cu altă Morgan Christopher. Mi-am căutat numele pe Google, nu pentru prima oară, normal, dar, de data asta, am adăugat cuvântul „pictor”. Doar numele meu apărea. Era pe Instagram, legat de contul pe care-l avusesem înainte să ajung la închisoare, pe vremea când încă păream tânără şi inocentă, nu ca acum, bântuită, cum mă vedeam mai nou în oglindă. Uitându-mă la pagina mea de Instagram, am simţit cum cedam. Timid, ştiind cât de tare avea să mă doară, am accesat o poză cu mine şi cu părinţii. O postasem cu câţiva ani în urmă, nu ştiu de ce. Poate că voisem să pretind că aveam o viaţă normală. O familie normală. Fuseserăm la bâlciul regional şi, pentru un străin, probabil că păream o familie formată din trei oameni foarte prezentabili. Un tată chipeş. O mamă atrăgătoare, blondă. Fiica blondă şi ea, care era frumoasă chiar şi dacă nu se machia. în fotografie nu se vedea trecutul dubios al familiei şi nici că, ceva mai târziu, frumoasa

fiică avea să înfunde puşcăria. Acum vedeam cu alţi ochi fotografia şi m-am speriat. Stăteam toţi trei în faţa Roţii Mari Tata o ţinea pe mama pe după umeri. Deşi era dimineaţă, ştiam că deja se îmbătase. Se vedea după rânjetul lătăreţ, după felul în care îşi lăsase mâna uşor pe sânul mamei. După cât de strâmb îi stăteau ochelarii de soare cu dioptrii, cred că şi ea era beată turtă. Nu păreau nişte scursuri, părinţii ăştia ai mei. Amândoi izbutiseră cumva să-şi păstreze posturile de programatori. *Alcoolici perfect funcţionali.* învăţasem denumirea asta la AA. Uram faptul că însăşi prezenţa mea în fotografie le dădea credibilitate. îi făcea să pară părinţi onorabili.

- Ai fost o greşeală! îmi spusese mama la un moment dat, beată cui. N-am vrut să facem copii!

Nu că asta nu mi-ar fi fost deja foarte clar. Niciodată nu-mi dăduseră atenţie.

Dar acum nu mă ajuta deloc să mă macin.

Am căutat conturile de Instagram ale unor prietene, dar ce mai aveam noi în comun? Majoritatea absolviseră recent şi, dacă n-aş fi dat-o în bară, m-aş fi aflat şi eu printre ele. M- am crispat uitându-mă la pozele lor. Le priveam cum, fără absolut nici o grijă, petreceau şi râdeau. în bikini, la nu ştiu ce piscină, cu sticle de bere în mână. N-aveam să mai fiu niciodată una de-a lor. Nici nu voiam. Până şi cea mai bună prietenă a mea, Robin, părea ameţită de băutură. Nu învăţaseră nimic din experienţa mea. Credeau, probabil, că ceea ce mi se întâmplase mie fusese un simplu ghinion. Mă simţeam atât de

singură când mă uitam la pozele acelea! Trey, cel care îmi fusese iubit vreme de doi ani, dispăruse din viaţa mea. Prietenele mele nu mai aveau nimic în comun cu mine. Aveam nişte părinţi detestabili. Eram cu totul singură pe lume.

Am bătut uşor cu degetele în tastatură. Oare să-mi iau inima-n dinţi şi să-l caut pe Trey? Fie ce-o fi! Fără să mă mai pot abţine, am intrat pe profilul lui.

„Ce mama naibii!”

Am ştiut pe loc că n-ar fi trebuit s-o fac. Trey se fotografiase sub un panou pe care scria GEORGETOWN UNIVERSITY LAW CENTER. în ultimul an se făcuse şi mai chipeş. Părul ăla blond, ciufulit. Ochii, uneori căprui, alteori verzi. Veşnicul lui zâmbet, care mă făcea să mă topesc în două secunde. Părea foarte fericit. Sigur pe viitorul lui. Uitându-mă la faţa aceea frumoasă, mi-am dat seama că-l uram. Şi-mi plăcea asta. Mai că mă vindeca acea ură.

Oare Trev se gândea vreodată ia Emily Maxwell? Îi ştia numele? Mă îndoiam. Aveam senzaţia că numai unul dintre noi avea conştiinţă.

Pe profilul de Instagram mai era o fotografie. Una cu Trey şi cu familia lui. Stăteau toţi patru în faţa unui pom de Crăciun imens şi sclipitor, îmi aminteam cum în fiecare an căutau până când găseau bradul perfect, care să umple colţul sufrageriei lor uriaşe. La vederea chipurilor zâmbitoare ale părinţilor lui şi al lui Becky, mezina care îl ţinea pe Trey de mijloc, cu capul pe umărul lui, n-am mai suportat. Pe ai

lui îi privisem ca fiind ai mei. Familia normală, fericită şi sănătoasă după care tânjeam. Mamei lui îi spuneam „mamă”. Pe Becky o considerasem sora pe care n-o avusesem niciodată. îi pierdusem atunci când pierdusem totul.

Mai voiam să caut o singură persoană, cu toate că gândul de-a o găsi mă speria. Mai voiam s-o caut pe Emily Maxwell. Dar am găsit puţine referinţe pe Google, cu toatele fiind îegate de vechi articole de ştiri despre accident:

Maxwell a fost transportată la spitalul ReXy unde rămâne în comă. Şoferiţa, Morgan Christopher, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, a fost acuzată de conducere sub influenţa băuturilor alcoolice.

Mi-am presat gura cu pumnul câtă vreme am citit articolul. Doar doi oameni ştiau adevărul despre întâmplările acelei seri şi doar unul dintre aceştia doi încercase să-l dezvăluie.

Emily stătuse în comă două luni, iar după ce se trezise, rămăsese paralizată. Asta era tot ce ştiam. Tot ce mi se spusese. Mă îngrozea să aflu mai multe şi totuşi aveam nevoie de asta. Aveam nevoie să ştiu că întru câtva, în ciuda a ceea ce i se întâmplase, era bine. Eu eram genul de om care se crispa ori de câte ori omora o insectă. Care scotea păianjenii afară în loc să-i strivească. Nu se punea problema să trec vreodată peste ceea ce-i făcusem lui Emily Maxwell. Dar nu puteam afla mai mult de pe internet. Emily n-avea cont de Facebook, nici de Instagram, nici de Twitter. Sau cel puţin nu erau publice.

Până la urmă am lăsat căutările şi m-am întors, furioasă, la site-ul de restaurare pe care-l studiasem. Nu găseam nici o „lecţie” şi am constatat că nici un alt site nu-mi spunea pas cu pas ce să fac, nimic de genul „uite aşa se restaurează o murală”. Mai mult de-atât, fiecare dintre site-urile pe care le găseam părea să descrie o metodă diferită faţă de celelalte sau oferea informaţii contradictorii. Restaurarea nu era un lucru pe care să-l înveţi de pe internet. Am citit până când n-am mai văzut bine şi a început să-mi chiorăie stomacul de foame. în momentul în care am închis laptopul, eram şi mai nedumerită în privinţa muralei decât atunci când îmi începusem cercetarea.

Am găsit în cămară o cutie de Cheerios şi tocmai o luam de pe raft, când am observat nişte semne făcute cu creionul pe tocul uşii. M- am apropiat. Erau nişte linii care marcau creşterea unui copil şi m-am aplecat ca s-o văd pe cea mai de jos: *Lisa, şapte ani.* Era marcată fiecare vârstă, până la cea de nouăsprezece ani, când presupun că Lisa se oprise din creştere, îmi aminteam că, pe când eram adolescentă, văzusem aşa ceva în casa unei prietene şi am simţit şi acum, ca şi atunci, aceeaşi invidie. Iată o familie care se îngrijea să măsoare înălţimea copilului şi etapele vieţii sale. Puteam să fac pariu că acea cămară fusese zugrăvită de nenumărate ori în ultimii patruzeci de ani, dar semnele făcute cu creionul pe tocul uşii rămăseseră intacte. Preţuite de Jesse Williams şi de soţia lui. Chiar şi de Lisa, poate. Dintr-odată, am simţit că acea casă era căminul cuiva, înainte, îmi dăduse senzaţia de muzeu, curat şi cam steril, plin de opere de artă incredibil de valoroase. Dar scara aceea alcătuită

din linii făcute cu creionul, ca şi amprentele din faţa casei, îmi spuneau cu totul altceva. O familie locuise şi iubise aici.

Mâneam cereale la masa din bucătărie, când Lisa a intrat pe uşa din spate. Purta şalvari albi şi o cămaşă albastră, de bumbac chambray, cu vârfurile gulerului prinse în nasturi, nicidecum hainele de agent imobiliar pe care le purta de obicei. Părea cu totul schimbată.

- De ce nu eşti la galerie? a întrebat. Trebuie să te apuci de murală!

„Nu!” mi-am zis. „Neschimbată!”

- Curând, am răspuns. Citesc pe laptop despre restaurare şi... sper că-ţi dai seama că nu pictorii se ocupă de aşa ceva? Vorbim de cu totul altă meserie şi...

- Ce vrei să zici? a întrebat ea aruncându-mi o privire încruntată.

- Că trebuie să ai răbdare cu mine. O s-o fac, dar nici nu ştiu de unde s-o apuc...

- Trebuie să găseşti o soluţie iute de tot, a zis ea. Avem un termen-limită.

Am lăsat lingura din mână, enervată.

- Lisa, care-i treaba cu inaugurarea galeriei? Ce dacă se deschide o săptămână mai târziu, sau chiar o lună mai târziu? am întrebat.

CAPITOLUL 18

Ea mi-a aruncat o privire lungă, ce m-a neliniştit, şi s-a sprijinit de blat, lăsându-se moale, brusc istovită.

- Am lucruri mai bune de făcut decât să mă cert cu tine, a răspuns. Nu trebuie doar să deschid galeria, ci am şi clienţi care vând, clienţi care cumpără şi clienţi care se prefac că vor să cumpere. Tu n-ai pe cap decât murala. Atât. Singura ta responsabilitate. Doar şapte- opt săptămâni din viaţa ta şi pe urmă eşti o femeie liberă, cu cincizeci de mii de dolari în bancă. Dacă nu erau murala şi tata, tot în închisoare zăceai, bine? Aşa că priveşte în perspectivă!

- Există companii mari care se ocupă de restaurări, am protestat, nevoind să las lucrurile aşa. Nu un singur om care n-a mai făcut aşa ceva. Nu vreau să te aştepţi la o lucrare perfectă, în condiţiile în care lucrez singură şi o fac pentru prima oară, timp în care învăţ cum se face.

- Atunci fa-o *imperfectâl* a răspuns ea. Cred că tata ştia de ce eşti în stare şi tot a vrut s-o faci tu. Fă cum poţi, numai s-o putem expune în foaier. N-o s-o examineze nimeni cu lupa. Nu-i *Mona Lisa,* Ne-am înţeles?

Mă temeam că „imperfect” avea să fie cel mai amabil cuvânt prin care cineva să caracterizeze restaurarea mea.

- Fie! am spus.

Lisa a aruncat o privire la telefon.

- Vreau să te duci acum la galerie. După- amiază. Băieţii construiesc un şasiu şi trebuie să-i supraveghezi. întocmeşte-ţi un necesar de materiale, ca să facem rost de ele urgent.

- Serios, Lisa, trebuie să fac mai multă cercetare înainte să...

- Cercetarea nu se termină niciodată, m-a întrerupt ea, şi nu te plătesc ca să stai la computer aici, în casa mea.

Uau, era aprigă! N-am zis nimic, cel puţin nu cu glas tare. în sinea mea, mi-am spus: „în primul rând, nu sunt banii tăi. în al doilea rând, n-am nici cea mai vagă idee în legătură cu procedeele de restaurare”.

- Fie! am repetat.

Bani şi libertate. De-asta eram aici. Pânza era bizară şi mă intriga ciudăţenia ei, dar nu mă simţeam în nici un fel ataşată de ea. Voiam numai să găsesc o cale ca s-o restaurez suficient de bine cât să fiu plătită şi să nu mă întorc la închisoare. Pentru mine, murala nu era decât
un mijloc ca să-mi ating scopul.
Mi-am pus castronul în chiu

vetă, după care

mi-am luat geanta şi laptopuL

- Am plecat, am zis, iar apoi m-am îndreptat spre uşă.

CAPITOLUL 12

Anna

12 decembrie 1939

Dimineaţă, domnul Fiering i-a arătat Annei filatura de bumbac şi micuţul Mill Village, cătun în care se aflau înşirate frumos căsuţele muncitorilor şi ale familiilor acestora. Străzile erau pline de copii care îşi pasau mingea sau se alergau între ei. Mill Village avea o atmosferă cu totul deosebită de restul Edentonului şi, din puţinele lucruri pe care le-a comentat domnul Fiering, Anna a rămas cu senzaţia că cei care locuiau în căsuţele acelea nu erau bine văzuţi de restul orăşenilor.

Filatura în sine era o privelişte impresionantă. Clădirea lungă, de cărămidă, era plină de muncitori, maşinării şi zgomot, iar Anna s-a simţit copleşită de toate acestea în timp ce se plimba prin ea alături de Toby Fiering. în mod ironic însă, cea mai interesantă parte i s-a părut cea din *exterior.* în ramurile copacilor de lângă ferestrele filaturii se agăţa puful de bumbac şi Annei i s-a părut fascinantă privelIştea – o imagine colosală, pe care a decis s-o includă în pictura ei, laolaltă cu câteva dintre căsuţele din Mill Village care erau înşirate pe străzile din apropiere.

După turul filaturii, domnul Fiering a lăsat-o cu maşina la fabrica de alune, unde ea a privit femeile, care în mare parte erau de culoare, făcând treburi monotone pe banda care transporta alunele dintr-o zonă într-alta a clădirii înalte, de cărămidă. Anna cocheta cu ideea de a include muncitori

de culoare în murală. l-a pomenit despre asta lui Miss Myrtle de îndată ce s-a întors acasă după acea zi atât de plină.

- O, draga mea, a spus gazda ei, oraşul ăsta n-ar supravieţui fără cei de culoare! Menajere, dădace, pescari şi cei care lucrează câmpul – păi, ei sunt liantul societăţii ăsteia. Sigur că trebuie să apară în murală!

Fără să vrea, Anna s-a întrebat de ce, dacă asta simţea într-adevăr Miss Myrtle faţă de cetăţenii de culoare din Edenton, ea o punea pe Freda să folosească toaleta din curte, indiferent de starea vremii. Nu credea că avea să-i poată înţelege cu adevărat pe oamenii din Sud.

- Şi ascultă, draga mea, a continuat Miss Myrtle, era să uit! A trecut pe-aici un reporter care voia să stea de vorbă cu tine. A zis că se întoarce mâine, la amiază. Cică vrea să discute cu doamna care face murala pentru oficiul poştal.

- Reporter! a exclamat Anna, pe care un astfel de cuvânt o speria. N-am ce discuta cu un reporter! Cel puţin, nu încă.

- Ei, cum să nu, a insistat Miss Myrde. Spune-i că o să pictezi ceva cu care Edentonul o să se mândrească.

Cuvintele bătrânei încă îi răsunau în urechi în acea seară, când s-a dus la culcare. Nu-i dădeau pace gândurile despre cele văzute, auzite şi experimentate în ultima săptămână şi- i venea greu să separe o idee de alta. Numai că, încetul cu încetul, cum stătea trează în pat, murala a început

să prindă contur în mintea ei. Pe la miezul nopţii, s-a dat jos din pat, a coborât la parter cu caietul de schiţe şi s-a apucat să deseneze lângă veioza din sufrageria răcoroasă. Nu prea ştia cum să includă tot ce voia să picteze, fără să iasă o brambureală. Doamnele din Tea Party ar fi fost subiectul principal, fie că le convenea sau nu domnilor cu care ea se întâlnise la restaurant. însă acele doamne de pe vremuri o puneau în încurcătură, fiindcă n-avea modele după care să lucreze. Era evident că trebuia să folosească modele pentru desenul în mărime naturală. în acel moment, însă, nu voia decât să-şi consemneze ideile, pentru ca, odată ce veneau materialele de la mătuşa Alice, să se apuce de schiţa de nouăzeci pe patruzeci şi cinci de centimetri pe care trebuia s-o predea Secţiei pentru aprobare.

Şi-a adus aminte de reporterul care voia să stea de vorbă cu ea. Ce să-i spună? Ar fi fost penibil să descrie felul în care vedea ea murala, ca apoi Secţia să-i respingă schiţa. S-a gândit, totuşi, la vorbele lui Miss Myrde şi s-a relaxat. Nu era nevoie să-i descrie reporterului ideea, ci trebuia să-i spună adevărul: că nu-şi dorea decât să creeze o pictură murală cu care Edentonul să se mândrească.

CAPITOLUL 14

Morgan

15 iunie 2018

Pe vasta peluză de lângă galerie, am găsit doi bărbaţi dezbrăcaţi până la brâu – Wyatt şi Adam – şi pe Oliver, în tricou. Cei trei tocmai terminau de asamblat cel mai mare şasiu vertical pe care-l văzusem vreodată. Preţ de o clipă, am rămas pe loc şi i-am privit de pe trotuar. Wyatt şi Adam păreau să lucreze sub supravegherea lui Oliver,

care stătea la marginea curţii. EI purta un tricou albastru, avea căştile lăsate pe gât şi le dădea indicaţii celorlalţi doi.

- Hei, Morgan! a strigat, făcându-mi cu mâna, iar eu m-am dus la el. Mai au puţin de lucru la îmbinările de blocare, mi-a explicat, şi

fie urmă ne putem ocupa de murală, o punem a perete ca să te apuci de ea. Bănuiesc că arzi de nerăbdare.

- Aşa-i.

Am zâmbit şi m-a străbătut un fior de nelinişte.

- Vrei îmbinări de blocare, da? a întrebat Oliver.

M-am întrebat, îngrozită, dacă vorbele lui nu cumva erau un test. Nu ştiam ce erau îmbinările de blocare. Poate că el inventase termenul ca să vadă dacă aveam cea mai vagă idee despre restaurare.

- Ar fi excelent, am zis, răsuflând uşurată atunci când mi-am dat seama că a părut mulţumit de răspunsul meu.

Şasiul reprezenta o operă de artă în sine. Era imens, făcut din stinghii lungi, cu balamale de lemn, formând o grilă. Era un obiect enorm, făurit superb. Oliver avea dreptate în privinţa acelor tipi. Lucrau rapid şi ştiau ce făceau. De- aş fi putut spune acelaşi lucru şi despre mine...

CAPITOLUL 16

- Vrei să mai arunci o privire la murală? a întrebat Oliver.

Am dat din cap în semn că da şi l-am urmat înăuntru. M-a întâmpinat încă o dată deliciosul miros de lemn al galeriei şi am auzit zbârnâitul fierăstraielor de undeva din interiorul clădirii. Am rămas lângă Oliver în mijlocul foaierului, privind pictura încă ataşată de stinghiile de pe podea.

- încerc să găsesc informaţii despre Anna Dale, a spus el, şi am găsit ceva, îţi arăt imediat. Dar, în mare parte, e ca şi cum femeia asta a dispărut pur şi simplu după ce a terminat de pictat murala.

- Ce ai găsit? Toată povestea asta e foarte ciudată, am zis, dar nu puteam să-mi iau ochii de la zonele de pe care se luase vopseaua şi care împânzeau murala, acoperite de stratul de mucegai şi de murdărie de pe pânza enormă.

- Nu arată mai bine azi decât ieri, aşa-i? a întrebat el râzând.

- Nţ, am confirmat.

- Unde ai lucrat înainte să vii aici? a vrut să ştie Oliver.

Asta era cumva o întrebare perfect normală, sau era suspicios? Am ezitat, cu privirea aţintită la femeile pictate şi la ceainicul lor spart. Chiar dacă aş fi vrut să inventez un răspuns, tot n-aş fi ştiut care era acela. M-am uitat la Oliver. Cu silueta lui înaltă, zveltă, şi cu ochelarii cu ramă neagră, îmi sugera un tip erudit, cumsecade, puţin tocilar în ciuda trăsăturilor frumoase, probabil gay, aşa că am optat pentru adevăr.

- N-am lucrat, am răspuns.

El şi-a înclinat capul într-o parte.

- N-ai avut de lucru?

Am tras aer în piept.

- De fapt, nu sunt restaurator de artă, am mărturisit eu uitându-mă drept în ochii lui. Eram studentă în anul al treilea la arte plastice la UNC, în Chapel Hill, când a trebuit să mă las de şcoală.

Mi s-a părut că s-a albit la faţă.

- Glumeşti, a zis.

Oare tonul lui fusese plin de îngrijorare, sau doar mi se părea? Dintr-odată, însă, a izbucnit în râs.

- Aşadar, *tu eşti* aceea! a exclamat el.

- Adică?

Oliver a continuat să chicotească şi şi-a vârât mâinile în buzunarele blugilor.

- Acum câteva luni, înainte să moară Jesse, am fost la el acasă, am discutat despre proiectul lui pentru clădire şi mi-a spus: *‚yezi de fata asta albă care o să apară la galerie. O să aibă nevoie de ajutor cu duiumul!”* Deşi el n-a zis chiar „cu duiumul”.

- O, Doamne..., am murmurat, fiindcă vorbele lui Oliver făcuseră dintr-odată ca toată experienţa asta nebunească să pară reală. Ai habar cum m-a ales pe mine?

El a ridicat din umeri.

- Nu ştiu nici cum s-a hotărât să mă ajute pe *mine*.

CAPITOLUL 18

- Pe tine?!

El a dat din cap în semn de confirmare.

- Am fost unul dintre cazurile lui caritabile. Au trecut deja treisprezece ani de-atunci.

- Glumeşti! am exclamat, făcând un pas în spate ca să mă uit mai bine la el. Ce a făcut pentru tine?

Oliver a zâmbit.

- Aveam şaptesprezece ani, locuiam la Philadelphia şi mă pregăteam să mă las de şcoala privată sufocantă în care mă vârâseră ai mei...

- Stai! Şcoală privată? Caz caritabil?

- Există multe feluri de caritate.

- Bine, am fost eu de acord, putând înţelege conceptul. Continuă!

- O lăsasem însărcinată pe prietena mea şi mă gândeam să-mi găsesc de lucru ca să-i sprijin financiar pe ea şi pe copilul nostru...

- Uau! m-am mirat, dându-mi seama că nu era gay. Nu eşti deloc aşa cum îmi închipuiam!

- Ce-ţi închipuiai?

- Nu te vedeam ca pe genul... care, la şaptesprezece ani, să lase o fată însărcinată.

- Mda, mă rog... Nu judeca după aparenţe, ştii tu, a răspuns el zâmbind din nou. Aşa că, într-o zi, primesc un telefon de la Jesse Jameson Williams, un tip de care nu mai auzisem. Mi-a zis că promiteam şi că voia să mă ajute.

- Te-a sunat personal?

Aş fi vrut să am ocazia să vorbesc şi eu cu el. Ar fi fost incredibil.

- Da, a răspuns Oliver. Jesse m-a scos cumva din iadul acelei şcoli şi m-a băgat la Universitatea de Arte din Philly. A plătit totul, până şi pensia alimentară pentru fiul meu, inclusiv pentru îngrijirea lui, astfel încât prietena mea să-şi continue studiile, a adăugat el cu glas din ce în ce mai grav, iar apoi şi-a luat ochii de la mine şi a tras aer în piept Zău, m-a salvat! Altfel, mă duceam de râpă.

- Cum a aflat de tine?

- Nu mi-a zis niciodată, a răspuns Oliver dregându-şi glasul şi părând să-şi fi recăpătat controlul asupra emoţiilor. Nu cred că le-a mărturisit vreodată tinerilor pe care i-a ajutat. Dar sunt sigur că profesoara mea de pictură a luat legătura cu el Aşa era Jesse. Avea mulţi bani şi-i plăcea să-i cheltuiască pentru oamenii care, după părerea lui, meritau să fie salvaţi.

M-a luat gura pe dinainte şi am zis:

- Nu cred că cineva ar considera că merit să fiu salvată.

Oliver a dat din cap.

- Exact aşa mă simţeam şi eu pe atunci, a spus el, fara să-mi ceară vreo explicaţie.

- Şi? Te-ai căsătorit cu prietena ta? am întrebat

- Nu, cu toate că am un copil minunat din relaţia aceea – are doisprezece ani – şi îl văd ori de câte ori pot, a răspuns el uitându-se cu atenţie la murală, dar dându-mi senzaţia că pe fiul lui îl vedea în faţa ochilor. Punem la cale o excursie la Smith Mountain Lake, doar noi doi, a continuat. închiriem aceeaşi cabană an de an. Numai că nu pot pleca până la sfârşitul lunii august, fiindcă abia atunci termin treaba la galerie şi pot evada. Lui Nathan – aşa îl cheamă – îi place acolo, în munţi.

- Unde locuieşte? am întrebat.

- El şi mama lui locuiesc aici, cu noul ei soţ. Mă rog, la Greenville, de asta am ajuns eu în

Carolina de Nord. Am un apartament acolo şi predau cursuri la ECU în timpul anului şcolar. Deci, a schimbat el vorba, trecându-şi mâna prin părul des care-i cădea pe frunte şi privindu-mă în ochi, să revenim la tine! îi sunt dator lui Jesse şi am impresia că mi-a cerut să te ajut la nevoie. Şi se pare că ai nevoie, aşa că a venit rândul meu să dau mai departe.

- Mulţumesc.

Eram incredibil de uşurată după ce-i auzisem povestea şi înţelesesem că puteam conta pe ajutorul lui. Totuşi, aveam senzaţia că nici nu-şi imagina de cât ajutor aveam nevoie.

- Lisa ştie că n-ai experienţă în restaurare? m-a întrebat el.

- O, ştie foarte bine, am răspuns. Jesse Williams a scris în testament că voia să fac eu restaurarea, aşa că Lisa a dat de mine şi m-a angajat. Ce atâta experienţă!

Am simţit că mă îmbujoram. Omiteam multe detalii. Am tăcut amândoi o clipă. Oliver s-a uitat din nou la pânză.

- Chestia e că, a spus el cu glas scăzut, deşi îţi înţeleg poziţia, practic e... *criminal*, după părerea mea, să pui un om fără experienţă să îucreze la asta. E o pânză de valoare. Are nevoie de restaurare profesională.

- Nu trebuie să mă convingi, am spus. Mă sperie de moarte şi s-o ating.

- Şi de ce ai zis că o faci, aacă nu ştii cum?

Am şovăit, dar el avea ceva care mă făcea să

mă simt în siguranţă. Şi oricum nu credeam că putea să-i spună Lisei vreun lucru care s-o determine să-şi retragă oferta.

- Lisa se supune dorinţelor pe care tatăl ei şi le-a consemnat în testament, am răspuns. Iar el a specificat clar că voia ca eu să mă ocup de murală, cu toate că nu m-a cunoscut şi, cu siguranţă, ştia că sunt pictoriţă, nu restauratoare de artă. Şi nici mare pictoriţă nu sunt, am adăugat. Aş vrea să fiu, dar nu cred că sunt destul de talentată.

Am simţit cum privirea lui Oliver mă evalua.

CAPITOLUL 22

- Mă rog, bătrânu' Jesse o fi întrecut măsura de data asta, a fost el de părere. Se pare că amândoi ne dăm foarte bine seama că ar fi trebuit să găsească un restaurator competent care să se ocupe de lucrarea asta, iar ţie să-ţi dea ceva mai puţin... problematic. Te-a aruncat în gura lupului. Iartă-mă că ţi-o spun, da? însă chiar n-ar trebui s-o faci, a mărturisit el. Cred că ar trebui să refuzi.

- *Nu pot* să refuz, am răspuns, iar apoi, încinsă la faţă, am oftat şi mi-am îndreptat privirea spre ferestrele foaierului. Nu-i doar atât, am şoptit, uitându-mă la el. Eram la închisoare, am adăugat eu tot în şoaptă, ca să nu mă audă muncitorii din clădire, iar Oliver a ridicat din sprâncene. E o poveste lungă, am continuat, simţind pe gleznă greutatea monitorului de alcool. N-am împuşcat pe nimeni sau ceva de genul ăsta. Dar chestia e că Lisa m-a putut elibera condiţionat ca să restaurez murala. Dacă n-o fac, trebuie să mă întorc la închisoare, am concluzionat, mirată să simt că-mi dădeau lacrimile. Nu mă pot întoarce, am continuat eu să şoptesc. Pur şi simplu, nu pot.

Foarte lent, Oliver a dat din cap în semn că încuviinţa, scrutându-mă cu ochii aceia ai lui neverosimil de albaştri. Speram să zică ceva, dar el a rămas tăcut.

- încerc să citesc online despre cum se face o restaurare, dar mă depăşeşte, am continuat. Ştii vreun specialist pe care să-l sun ca să mă

ghideze? Jesse Williams mi-a lăsat bani, aşa că l-aş putea plăti.

Oliver şi-a trecut mâna peste bărbie, întorcându-şi privirea spre pânză. După o clipa, a expirat prelung.

- Am ceva experienţă, a spus el în cele din urmă. După ce am terminat facultatea, am fost ucenicul unui restaurator timp de un an. Nu prea am timp din pricina termenului-li mită nebunesc, dar pot încerca să te ghidez cât de cât.

- O, Doamne, Oliver! am exclamat, şi parcă mi se luase o piatră de pe inimă, şi-mi venea să-l iau în braţe, dar am rămas pe loc. O să... O să-ţi fac prăjituri şi o să-ţi spăl rufele. Orice vrei tu!

A surâs, dar se vedea că nu se bucura.

- îmi ajunge un simplu „mulţumesc” a zis.

- Atunci, mulţumesc, am răspuns. Nu le spune celorlalţi, I-am rugat eu, uitându-mă spre curtea din faţă, în care îmi imaginam că Wyatt şi Adam încă lucrau la şasiu. Nu vreau să ştie toată lumea că am făcut închisoare.

- Nici o problemă, a consimţit Oliver. Oricum, e mai bine să creadă că ştii ce faci. Aşa, uită-te bine la murală, mi-a cerut el, arătând spre pânză. Care e primul lucru pe care-l observi?

- Că miroase oribil, iar culorile au mai multe nuanţe de murdărie. E jegoasă.

- Da, are un strat revoltător de mizerie pe ea, aşa că primul lucru pe care trebuie să-l faci e s- o cureţi. Din fericire, asta e o treabă cât se poate de simplă. O să vedem ce materiale speciale *îţi* trebuie pentru mai târziu, iar apoi le comandăm. Pe urmă, până când sosesc, poţi face o curăţare pe bază de soluţii apoase.

S-a apucat să-mi descrie cum să folosesc o tijă învelită în vată, ca să curăţ pânza încet şi meticulos, cu ajutorul apei distilate.

- Anna Dale a pictat în ulei, a spus el în cele din urmă, dar ştii că nu se foloseşte uleiul la retuş, da?

îngrozită că habar n-aveam de aşa ceva, n- am zis nimic, întrebându-mă de ce nu. Dar apoi mi-am dat seama.

- S-ar degrada în alt ritm decât vechea culoare? am întrebat.

- Fată deşteaptă! a exclamat Oliver, bătându- mă uşurel pe umăr. Cred că o să te descurci până la urmă, a continuat el. Anna Dale n-a folosit vernis, aşa că n-ai vernis de eliminat şi nici n-ar trebui s-o vernisezi după ce termini restaurarea, pentru că vrei să rămâi fidelă viziunii artistului.

- Artista asta avea o viziune bizară, am spus eu arătând spre motocicleta care străpungea fustele murdare ale doamnelor din Tea Party.

- Sau simţul umorului, m-a contrazis Oliver, clătinând din cap. Nu pot să-mi dau seama, a continuat el, zâmbind larg în timp ce se uita cu atenţie la pânză. Dar îmi place de mor! Am văzut mii de murale vechi,

sponsorizate de guvern. De obicei, n-au nimic interesant. Cel puţin, asta are o scânteie în ea! Mă intrigă. Mă rog, a schimbat el vorba, mutându-se de pe un picior pe celălalt şi vârându-şi mâinile în buzunare, haide să începem cursul de restaurare pentru începători: fotografiezi tot. Fiecare pas pe care-l faci îl fotografiezi. Vrei să ţii socoteala. Fă o fotografie de la distanţă cu întreaga murală înainte să te apuci de lucru şi prim-planuri cu fiecare scenă, în special cu zonele distruse. Ai înţeles?

- Da, am răspuns. Fotografiez tot.

Dintr-un motiv oarecare, am început să trag

nădejde. Era prima oară în ultimele zile când nu mă mai simţeam pierdută. Iată ceva concret, ceva ce puteam face.

Oliver a scos un carneţel din buzunarul de la spate al blugilor şi a început să facă o listă cu materialele pe care trebuia să le comand şi cu sursele de aprovizionare.

~ Ai nevoie de un pulverizator bun. Şi de o tijă, probabil de doi centimetri şi jumătate diametru, de la bricolaj. Pe urmă te duci la magazinul de cosmetice din oraş şi cumperi vată. Vezi să fie vată de bumbac autentică! Pachetele conţin fâşii lungi, a specificat el, iar eu îl priveam cu atenţie în timp ce nota toate acele lucruri. Şi un ghem de sfoară, şi nişte cleme, a adăugat, aplecându-se şi atingând una dintre clemele cu care erau prinse stinghiile pânzei. la multe, m-a sfătuit, şi nu uita să te aprovizionezi cu câteva bidoane de apă distilată.

CAPITOLUL 26

încercam să-mi imaginez cum aş fi târât pe stradă bidoanele de apă distilată, tija şi celelalte lucruri.

- N-am maşină, am zis.

- Poţi lua duba mea.

- N-am permis.

Mi-a aruncat o privire plină de curiozitate, pe care eu i-am susţinut-o.

- Ţi I-au luat? a întrebat, iar eu am dat din cap în semn că da. Te-au băgat la *închisoare* fiindcă ai condus sub influenţa băuturilor alcoolice?!

- A fost... mai complicat.

Oliver a ridicat din sprâncene, un gest care părea deja să-I definească.

- O să trimit unul dintre muncitori după materiale, a spus.

- îmi pare rău, m-am scuzat eu. Vorbesc serios. îmi pare rău că-ţi fac probleme.

Mi-a atins uşor umărul gol.

- Tu ai desenat tatuajul?

- Da, am răspuns.

- E demenţial, a zis, zâmbind. Şi să nu te mai aud că te subestimezi ca artist!

- Mulţumesc.

Mi-am trecut mâna peste tatuaj şi m-am încins la faţă din pricina complimentului... şi a reproşului.

- Aşa, a spus el, iar acum să ne întoarcem la murală. E remarcabil cât de puţină exfoliere a suferit. E un miracol. Aşadar, nu cred să fie nevoie de consolidare. Ai noroc, pentru că mi-ar lua foarte mult timp să te învăţ, a continuat, iar apoi a arătat spre o zonă a pânzei. Cea mai importantă treabă a ta o să fie retuşul, având în vedere fisurile. Din fericire, Anna Dale picta cu un strat foarte subţire de vopsea, ceea ce acum e în avantajul tău.

Nu mai auzisem termenul de „retuş” până atunci, dar bănuiam la ce se referea. Urma să verific pe internet, doar ca să fiu sigură.

- Mulţumesc încă o dată, Oliver, am zis, îmi pare rău. Ştiu că nu te las să-ţi faci treaba.

- Vreau să văd lucrarea asta gata, a răspuns el făcându-mi semn să-l urmez în galerie. Vino cu mine! De bine, de rău, în momentul de faţă am un birou aici. Haide să-ţi arăt ce am găsit despre Anna Dale!

CAPITOLUL 14

Anna

14 decembrie 1939

Joi dimineaţa, văzându-şi poza şi un articol despre ea în *Chowan Herald*, Anna s-a simţit ca o vedetă, dar s-a bucurat că se terminaseră interviul şi fotografiatul. Stresul o chinuise la fiecare pas. Reporterul o pusese să meargă la depozit, iar ea se temuse ca nu cumva să-i ceară să pozeze înăuntru. Fusese uşurată atunci când el îi spusese că lumina nu era destul de bună pentru o fotografie de interior. Dacă lucrurile n-ar fi stat astfel, ar fi fost nevoită să treacă peste neliniştea care o chinuia ori de câte ori intra acolo. Cotloanele întunecate. Tavanul cu bârne de care atârnau lămpi şi ventilatoare. Ştia motivul pentru care o tulbura atât de tare tavanul acela, numai că trebuia să depăşească starea de disconfort, şi gata. Odată ce umplea depozitul cu materialele ei de lucru, spera ca întreg acel spaţiu să-i pară mai puţin înspăimântător.

Reporterul a fotografiat-o cu depozitul în fundal, după care i-a pus întrebări despre planurile pe care le avea în legătură cu murala, iar ea a răspuns cu noua replică invariabilă:

- O să pictez ceva cu care Edentonul să se mândrească!

Totuşi, articolul din *Herald* nu era singurul motiv pentru care se simţea celebră. în acea dimineaţă se dusese în centru ca să-şi cumpere nişte articole de toaletă. îi plăcea dimensiunea compactă a oraşului şi faptul că era uşor de ajuns dintr-un loc în altul. Era atât de însorit şi de cald pentru decembrie, încât decoraţiunile de Crăciun atârnate pe Broad Street mai că păreau nelalocul lor, sau, cel puţin, expuse într- un alt anotimp decât cel cuvenit. Tocmai se afla

la farmacia Michener, când observase noul număr al revistei *Life* pe stativ şi icnise de uimire. Uitase că urma ca toate schiţele câştigătoare ale concursului pentru picturi murale să fie publicate în *Life.* Luase o revistă, iar mâinile îi tremuraseră în timp ce se ducea cu ea la casa de marcat, căutând pe bâjbâite monedele în geantă. încercând să se tempereze, luase revista, mersese pe Broad Street şi se aşezase pe o bancă, răsfoind până când ajunsese la schiţele câştigătoare. Imaginile erau foarte mici – cam de dimensiunea timbrelor – şi reproduse doar în alb-negru, dar Anna îşi putea imagina culorile şi vitalitatea fiecăreia în parte. Vedea vechea şi inutila schiţă făcută pentru Bordentown, în care apăreau Clara Barton şi elevii ei de la şcoală. A atins-o cu vârfurile degetelor, drăgăstos, fiindcă îi era dor de ea puţintel. Textul spunea:

Anna Dale va crea o nouă schiţă pentru oficiul poştal din Edenton, Carolina de Nord.

în revistă mai erau câteva schiţe ale unor artişti care primiseră teme noi, ca şi ea, motiv pentru care s-a simţit mai puţin singura. Nu era singurul pictor care se străduia să

conceapă un subiect cu totul nou. A observat că vreo doi artişti îşi împărţiseră muralele în trei sau mai multe segmente, astfel că nici în privinţa asta n- avea să fie singură.

Văzându-şi schiţa în revistă, a prins încredere să sune la magazinul cu materiale de pictură din Norfolk şi să comande hârtia pentru desen. Noua schiţă căpăta formă frumoasă. Nu prea dormise din pricina muncii – care era mai mult o plăcere – şi în curând era pregătită să adauge culoare.

După ce a făcut comanda, s-a aşezat în sufragerie şi a început să citească, iar la un moment dat a intrat Miss Myrtle. Bătrâna s-a aşezat în fotoliul pe care se părea că-I prefera, şi a privit-o cu atenţie pe Anna.

- Ai cearcăne prea mari la cât de tânără eşti, i-a zis ea fetei.

Anna a râs, dar n-a spus nimic. Insulta n-o afecta câtuşi de puţin. În ziua aceea era prea entuziasmată ca să se indispună din pricina lui Miss Myrtle sau a altcuiva.

- îmi place ceea ce fac, Miss Myrtle, i-a răspuns ea într-un târziu. Sunt foarte fericită!

- Bine, dar mă îngrijorezi, a stăruit Miss Myrtle încruntându-se. Azi mi-a scris Freda un bilet în care mi-a spus că n-ai mâncat nici de dimineaţă, nici la prânz. Şi aşa eşti slabă ca un ţâr! Promite-mi că ciuguleşti ceva. Ne-am înţeles, drăguţă?

Annei i-a pierit zâmbetul. Oare chiar sărise peste două mese? Nici nu se gândise să mănânce şi era aproape ora două. Amintindu- şi cum o certa pe mama ei fiindcă aceasta nu mânca în timpul „perioadelor active”, s-a cutremurat.

- Acum mănânc, i-a promis ea lui Miss Myrtle, ridicându-se şi aruncându-i un zâmbet forţat.

În drum spre bucătărie, s-a întrebat dacă aşa se simţea mama ei în timpul episoadelor maniacale, atât de plină de energie şi de bucurie, încât uita să aibă grijă de propria persoană. Era ridicol să compare ceea ce simţea ea cu situaţia mamei. Ridicol!

A găsit un pachet de Nabs în cămară şi s-a aşezat la masa din bucătărie, ca să mănânce sub privirea tăcută, zâmbitoare şi mulţumită a Fredei. Menajera i-a turnat un pahar cu lapte pentru biscuiţi, iar Anna a mestecat şi a înghiţit cuminte,

nerăbdătoare, totuşi, să se întoarcă la muncă şi enervată că lăsa gândurile paranoice legate de mama ei să-i tulbure nou întâlnită fericire. Voia să se asigure că mânca de trei ori pe zi de-acum înainte, dar n-avea să lase absolut nimic să-i strice bucuria pe care o simţea câtă vreme lucra la murala pentru interesantul orăşel Edenton din Carolina de Nord.

CAPITOLUL 15

Morgan

15 iunie 2018

Tinându-mă după Oliver prin galerie, m-am simţit copleşită la gândul muncii ce trebuia depusă înainte de inaugurare. în cele trei săli mari ale expoziţiei nu se montaseră încă plăcile de rigips, darămite să fie zugrăvite, şi am observat un electrician care lucra în interiorul unuia dintre pereţi, cu o încâlcitură de cabluri. Dar spaţiul era fascinant, desigur.

- Pereţii sunt curbaţi, am spus eu, faptul acesta fiind ceva ce ar fi remarcat oricine.

Mi-am trecut degetele de-a lungul peretelui în timp ce-I urmăream pe Oliver pe coridor.

- Designul lui Jesse, mi-a explicat el.

- Cum era? am întrebat. La Jesse mă refer.

- Un artist genial, dar ştii deja asta.

- Dintotdeauna mi-a plăcut la nebunie arta lui.

- Şi un tip generos, bineînţeles, mi-a spus Oliver, vorbind peste umăr. Foarte pasionat de oamenii la care ţinea. Dar pretenţios. Şi mofturos. întotdeauna ştie – *ştia* – ce voia, şi găsea o cale să obţină acel lucru. Cum ar fi ferestrele galeriei. A vrut un anume tip de sticlă, de i-a luat arhitectului câteva luni s-o găsească. Iar gresia din baie trebuia comandată special din Italia. Putea fi dur cu oamenii dacă nu se ridicau la standardele lui.

Mi s-a făcut milă de Lisa, care aparent încă făcea eforturi să se ridice la standardele tatălui ei.

L-am urmat pe Oliver într-un mic birou, care nu părea chiar mic din pricina faptului că avea un perete aproape integral din sticlă. Fereastra înaltă dădea spre o pajişte verde şi spre un gard viu, singurele clădiri vizibile fiind destul de departe. Pereţii încă nu fuseseră zugrăviţi şi nu fuseseră montate întrerupătoarele. Oliver s-a aşezat la biroul format dintr-o scândură aşezată pe două capre de lemn. Pe biroul improvizat se aflau un computer, vreo şase teancuri înalte de hârtii, fotografia înrămată a unui băieţel drăgălaş, brunet, de unsprezece-doisprezece ani, şi o boxă mică din care răzbătea vocea zgrunţuroasă a lui Bob Dylan.

- Dylan? am întrebat eu, ridicând din sprâncene, iar Oliver a zâmbit

- Nu-i pe gustul tău?

- Nu prea.

A făcut semn spre un scăunel de lemn de lângă birou şi m-am aşezat.

CAPITOLUL 17

- îmi place muzica veche, a zis el. Dylan, Baez, Judy Collins, Peter, Paul and Mary. De fapt, atunci când te-am văzut prima oară la galerie, am zis că mi-a trecut pragul Mary Travers.

- Cine-i Mary Travers?

- Mary din trupa Peter, Paul and Mary, nu ştii?

- Scuze, am spus. După Dylan, m-ai pierdut.
- *Puffthe Magic Dragon?*

I-am arătat printr-o grimasă că habar n- aveam despre ce vorbea.

- Cred că-mi sună vag cunoscut, am răspuns. De fapt, câţi ani ai?

- Nu sunt atât de bătrân cum mă faci tu să par, a răspuns el zâmbind. Abia am împlinit treizeci. Ce muzică îţi place?

- Mai mult rap. Ceva pop.

- Aoleu.,.! a exclamat, strâmbându-se. Nu cred că ne împrietenim.

Am râs, iar el a zâmbit. Apoi am arătat spre poza băiatului.

- Fiul tău? am întrebat, în timp ce el răscolea prin vrafurile de hârtii.

- Nathan. Da. Şi mi-e teamă că are aceleaşi gusturi muzicale ca şi tine. E complet fascinat de muzica asta.

- E foarte scump. Are ochii tăi albaştri, nu? îi place arta?

- Câtuşi de puţin, a răspuns Oliver râzând. Tatăl lui vitreg e un guru al computerelor şi

asta-i place cel mai mult. Şi da, sunt gelos.

Mi-a zâmbit. Avea unul dintre acele chipuri care se luminau cu totul atunci când zâmbeau. Avea sprâncene expresive şi făcea riduri la ochi în spatele ochelarilor.

- Dar mă bucur că are un tată vitreg decent, a adăugat el.

Mi s-a părut că în tonul lui era o undă de durere provocată de gândul că-şi împărţea fiul cu alt bărbat. Oliver avea ceva care mă emoţiona. Parcă îi puteam destăinui întreaga poveste a vieţii mele nefericite fără ca el să tresară. în acel moment mi-a venit să-l fac să uite puţin de tristeţea pe care i-o citeam pe chip.

- în două luni o să fii doar tu cu el, la lac, am zis, bucurându-ma să-i văd ochii licărind din nou.

- Da, la Smith Mountain Lake, a spus el, răscolind printre hârtii. Am cumpărat deja echipament nou de pescuit. O să fie o săptămână întreagă în care o să mă boscorodească: *„Tatăăă, ce tontăîâu eşti!”,* a anticipat el râzând, dar a redevenit iute serios. E lumina vieţii mele, a adăugat.

I-am zâmbit. Era tare dulce. Aş fi vrut să fi avut şi eu un tată care să simtă asta faţă de copilul lui.

Dintr-odată, a apărut Adam în uşa biroului. Era mai înalt decât îmi

imaginasem. Mai înalt, mai lat şi pe jumătate dezbrăcat. Şi-a tras tricoul peste pieptul care-i sclipea de sudoare şi şi-a ciufulit cocul.

- Suntem gata să întindem pânza, i-a spus el lui Oliver. Ziceai că ai nevoie de ajutor?

Mă întrebam dacă intenţionat aşteptase să-şi pună tricoul până când ajungea în faţa mea, pentru că, atunci când s-a uitat la mine, a rânjit. Mi-am abătut privirea de la el. Nu eram acolo ca să-mi găsesc un bărbat, mai ales unul care-mi amintea de Trey.

- Ies imediat, a spus Oliver, iar Adam a dispărut pe hol.

Din teancul pe care îl răsfoia, Oliver a scos o bucată de ziar îngălbenită.

- Aşa, s-a bucurat el, uite ce voiam să-ţi arăt! Lisa mi-a dat un dosar mare cu planurile lui Jesse pentru galerie şi am găsit asta în el.

Mi-a înmânat o pagină îngălbenită de ziar, împăturită în două. Am desfacut-o cu grijă şi am întins-o pe marginea biroului improvizat. M-am aplecat în faţă şi am citit data din capul paginii: *14 decembrie 1939.* Titlul era: *Artista din New Jersey care va picta murala pentru oficiul poştal din Edenton.*

- Iat-o pe Anna Dale a ta, mi-a explicat Oliver.

Anna Dale a mea. Vorbele lui m-au făcut să mă simt mai aproape de pictoriţă. Fotografia înfăţişa o fată de-o

vârstă cu mine, care stătea în faţa unui depozit. Purta un mantou deschis la culoare, frumos croit, mănuşi, dar nu şi pălărie. Părea să aibă părul foarte închis – poate că era brunetă – şi tuns uluitor, în stil bob, până la bărbie, cu un breton dens şi lins care-i cobora până la sprâncene. Aspectul general era foarte dramatic şi, în acelaşi timp, aproape ştrengăresc. Avea un zâmbet atrăgător. Unul plin de încredere în sine. Nu părea câtuşi de puţin nebună.

- Uau! am făcut eu. Asta e, aşadar, talentata şi posibil ţăcănita Anna Dale a noastră?

- Citeşte, mi-a cerut Oliver. Am citit articolul în gând.

Domnişoara Anna Dale, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, din Plainfield, New Jersey, este câştigătoarea pentru Edenton a concursului de pictură murală din cele patruzeci şi opt de state, sponsorizat de Trezoreria Statelor Unite. După finalizare, pictura murală de trei metri şi şaizeci de centimetri pe un metru şi optzeci de centimetri va fi montată pe peretele oficiului poştal, deasupra uşii biroului diriginţelui. Domnişoara Dale n-a intrat în detalii legate de subiectul picturii murale. »Edentonulare atât o istorie bogată, cât şi un prezent pe măsură”, a spus ea. „Sper să le surprind pe amândouă în murală

întrebată despre îngrijorarea pe care unii locuitori din Edenton şi-au exprimat-o cu privire la o artistă din New Jersey care să picteze o murală pentru un oraş din sud, ea a răspuns: „Este o onoare să locuiesc la Edenton în timp ce lucrez la murală, astfel încât să pot cunoaşte localnicii şi sper să le ofer o pictură de care să se bucure multă vreme de-acum încolo. Sunt

foarte încântată de oportunitatea care mi s-a oferit. Am început deja să creez schiţa propusă pentru murala” a spus domnişoara Dale, „şi o s-o trimit în curând la Secţia de Arte Plastice. După ce primesc aprobarea din partea lor; o să pot începe să lucrez la pictura propriu- zisă. în acel moment, publicul o să fie mai mult decât bine-venit ta depozit, ca să mă vadă lucrând. Sper să izbutesc să creez ceva cu care Edentonul să se mândrească.” Domnişoara Dale consideră că va afla veşti din partea Secţiei de Arte Plastice cândva după Anul Nou.

Eram fascinată. De cuvinte în sine. De fotografie. Am atins uşor hârtia veche, moale la pipăit, şi m-am mirat să observ că-mi dădeau lacrimile.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat la modul general, nu doar pe Oliver. De ce a dispărut şi a lăsat baltă murala? Părea perfect sănătoasă, dar, dacă şi-a pierdut minţile, după cum i-a spus Jesse Lisei, crezi că au băgat-o la balamuc, sau... ?

Mi-a pierit glasul uitându-mă la fotografia în care tânăra pictoriţă zâmbea.

- E clar că ceva s-a întâmplat, a spus Oliver.

- Cum a ajuns pânza la Jesse Williams? am întrebat în timp ce mă uitam din nou la data articolului. 14 decembrie 1939! La vremea aceea, el era un copil.

Oliver a ridicat din umeri.

- Nu cred că o să aflăm vreodată, a răspuns

el.

CAPITOLUL 22

- Mie-mi pare perfect sănătoasă fizic şi psihic, am repetat.

- Aşa-i.

M-am tras puţin mai în spate şi am rămas cu ochii la fotografie. Am atins faţa zâmbitoare a Annei Dale şi m-a trecut un fior. De îndată ce deschideam ochii dimineaţa, nu mă gândeam decât cum să fac ca să vin cu o soluţie rapidă ca să termin lucrarea, să primesc cei cincizeci de mii de dolari şi să nu mai intru la închisoare. Lisei nu-i păsa, atât timp cât puneam pânza pe perete până pe data de 5 august.

însă Anna Dale... Ea se entuziasmase. îşi dorise să facă cea mai bună treabă. Pusese suflet în ea şi pe urmă se întâmplase ceva. Trebuia să fi fost cu adevărat cumplit să faci din fata asta frumoasă o... ce? O pictoriţă bolnavă psihic, care dispăruse în mod misterios din lumea artei? M-am cutremurat. Voiam să-i fac dreptate acelei fete care era de vârsta mea. Voiam să dau viaţă muralei căreia Anna Dale nu apucase să-i dea.

Pânza fusese scoasă atât de neglijent din cadrul ei cel vechi, încât a fost o provocare să fie aşezată ca lumea pe noul şasiu. A durat două ore până când eu, Adam, Wyatt şi Oliver, împreună cu alţi câţiva muncitori, am reuşit să întindem pânza şi s-o prindem cu zeci de piuneze. M-am uitat de departe cum au ataşat pânza foarte jos pe perete şi i-am ajutat s-o îndrepte şi s-o netezească, astfel încât să mă pot apuca de lucru. După ce au terminat, bărbaţii s- au întors la treburile lor în galerie, dar eu am rămas în foaier.

CAPITOLUL 23

Acum, când pânza se afla pe perete, cu faţa spre mine, zonele lacunare şi murdăria care păreau să acopere fiecare centimetru al pânzei erau mai vizibile. Şi totuşi, arta din spatele mizeriei îmi sărea în ochi. Femeile şi ceainicul lor spart. Păreau supărate, nu-i aşa? Femeia de culoare din colţul dreapta sus părea să rânjească pe lângă băţul pe care-l ţinea în dinţi. Motocicleta părea gata să sară de pe perete în foaier.

M-am gândit încă o dată la articolul de ziar şi la fotografia cu tânăra brunetă optimistă, tunsă scurt. M-am cutremurat. Parcă vedeam o poză dintr-un necrolog. Ignoranţa muribundului. Habar n-avea ce urma. Aşa arăta Anna Dale în fotografie. Era la începutul aventurii – începutul care devenise, cumva, un sfârşit.

Pentru prima dată, am remarcat semnătura pictoriţei în colţul din dreapta jos al pânzei şi m-am aşezat pe vine ca s-o văd în amănunt, *Anna Dale.* Uşor, am atins literele murdare, dar mi-am tras iute degetele înapoi, speriată de asprimea suprafeţei picturii. Sub stratul de murdărie, scrisul Annei era vertical şi rotund, pictat cu auriu. M-am uitat lung la semnătură, întrebându-mă cum se făcea că o viaţă care începuse atât de promiţător, ajunsese apoi să fie învăluită într-un mister total.

Anna

25 decembrie 1939

- Tu eşti Annai a exclamat Pauline Maguire dându-i soţului sacoşa din mână şi întinzându- se spre mâinile Annei. Mama mi-a povestit foarte multe despre tine!

CAPITOLUL 24

- Şi mie despre tine! a răspuns Anna, bucuroasă că femeia era prietenoasă.

Anna nu cunoscuse încă pe nimeni de seama ei la Edenton şi s-a simţit numaidecât ataşată de tânăra în a cărei cameră locuia.

- El e soţul meu, Karl, l-a prezentat Pauline.

Karl, încărcat de sacoşe şi de un pachet mare

şi dreptunghiular, învelit în hârtie de cadou, a dat din cap şi a zâmbit. Părea ceva mai în vârstă decât Pauline. Părul lui şaten era străbătut de şuviţe grizonante.

- Ce mult mă bucur să te cunosc! a spus Anna, luând una dintre sacoşe din braţele lui. Miss Myrtle e în bucătărie.

Bătrâna îi dăduse liber Fredei ca să sărbătorească acea zi numai împreună cu Anna şi cu familia, aşa că cele trei femei s-au pus pe gătit. Au făcut un curcan, piure de cartofi, *giblet gravf-* şi *butter beans,* aceasta din urmă fiind un soi de fasole de care Anna nu mai auzise, dar care era exact fasolea de Lima cu care ea crescuse la New Jersey. Karl şi-a pus şorţul şi a făcut unii dintre cei mai buni biscuiţi pe care-i mâncase Anna vreodată. Ea nu mai cunoscuse un bărbat atât de dornic să gătească.

- îmi place doar să coc, a spus Karl, făcându- i cu ochiul.

Anna l-a plăcut pe loc. Era degajat şi prietenos şi se vedea că o adora pe Pauline. Şi-a amintit că Miss Myrtle îi spusese că era poliţist şi că aşa izbutise să-şi păstreze o slujbă bună în timpul Marii Crize, când foarte mulţi bărbaţi rămăseseră şomeri. Mai era şi incontestabil chipeş, cu ochi albaştri şi cu părul grizonant care-i tot cădea pe frunte într-un fel fermecător, după părerea AnneL Ea îşi imagina că arăta splendid în uniforma de poliţist şi considera că el şi Pauline erau un cuplu cuceritor, în pofida diferenţei de vârstă.

Pauline emana căldură, Anna şi-a amintit că lucra cu jumătate de normă ca infirmieră pentru un doctor. Probabil că pacienţii o adorau. Anna vedea asemănarea dintre Pauline şi Miss Myrtle în ceea ce privea buzele pline, bustul voluptos şi ochii de un albastru-închis, însă Pauline avea jumătate din greutatea mamei sale, iar părul îi curgea vălurit pe umeri, şaten deschis, nu cenuşiul mohorât al lui Miss Myrtle. Privindu-le pe mamă şi pe fiică muncind una lângă alta, vorbind şi râzând, pe Anna o durea sufletul şi a decis să nu se mai gândească la asta. Era primul Crăciun fără mama ei. Dacă se mai lăsa mult pradă amintirilor, risca s-o pufnească plânsul şi nu voia ca gazdele ei – şi ea însăşi – să se confrunte cu aşa ceva. S-a concentrat la treburi, la discuţii şi la colindele de Crăciun care se auzeau la radioul de pe blatul de bucătărie, într-un fel sau altul, avea să treacă peste ziua aceea.

Toată după-amiaza, în timp ce-şi făceau de lucru prin bucătărie toţi patru şi mai târziu, câtă vreme au mâncat în salon, Anna s-a uitat la felul în care îşi zâmbeau Pauline şi Karl, la felul în care îşi atingeau uşor mâinile

atunci când îşi dădeau unul altuia farfuria cu friptură de curcan sau sosiera. Erau un cuplu superb şi Anna făcea eforturi să nu devină geloasă pe iubirea lor vădită. Într-o zi, şi-a spus, avea să găsească un bărbat care să ţină la ea aşa cum ţinea Karl la Pauline. Până în acel moment, majoritatea iubiţilor ei se dovediseră a fi puţin mai mult decât simpli amici. Mama îi spusese cândva că prietenii erau mai importanţi decât iubiţii, dar, văzându-i pe Pauline şi pe Karl împreună, Anna a început să tânjească după mai mult.

La cină, cei trei i-au dezvăluit Annei mai multe lucruri despre oamenii din oraş, trecând dincolo de aparenţe şi zugrăvindu-i aşa cum erau în realitate. I-au spus că domnul Arndt era bun şi cumsecade, după cum şi părea. Domnul Fiering de la filatura de bumbac purta lenjerie de damă, a adăugat Pauline.

- De unde naiba ştii asta? a întrebat Anna, râzând.

- E doar un zvon răutăcios, a răspuns Karl, cu un zâmbet care-i dezminţea cuvintele.

- Primarul Sykes e un mare prostovan, dar îşi face treaba, a zis Miss Myrtle.

Pauline a plescăit dispreţuitor.

- Soţia lui îşi ascunde vânătăile şi toată lumea ştie că el are o amantă.

- Pauline! a dojenit-o mama ei. Nu se ştie sigur!

Anna şi-a zis că avusese dreptate să se simtă stingherită atunci când

fusese singură cu primarul în depozit De acum încolo, avea să stea departe de el.

CAPITOLUL 27

Odată ce au terminat de mâncat şi au făcut curăţenie în bucătărie, Anna şi-a luat inima în dinţi şi le-a arătat schiţa ei lui Miss Myrtle, lui Pauline şi lui Karl. Trimisese schiţa originală la Secţie cu o săptămână în urmă, dar crease o pictură identică, model pentru desenul pe care urma să-I facă atunci când era pregătită – presupunând, desigur, că Secţia îi dădea aprobarea. Hârtia pe care o comandase pentru desen sosise deja şi spera să aibă şi ocazia s-o folosească.

- Eşti foarte talentată! a icnit Pauline, de parcă nu se aşteptase ca Anna să aibă atât de mult talent.

- Foarte impresionant, a spus Karl.

- V-am spus, s-a burzuluit Miss Myrtle, că Anna noastră e o adevărată artistă!

„Anna noastră”. Vorbele acelea au emoţionat-o până la lacrimi.

- Mă temeam să fac Tea Party subiectul principal, a spus ea, însă...

- O, dar *musai* să fie subiectul principal! a spus Pauline. Sigur că trebuie.

- Uite ce bine a desenat chipurile femeilor, a adăugat Miss Myrtle.

- O să arate mai bine atunci când o să am modele, a răspuns Anna.

Personal, considera că rochiile erau cea mai frumoasă parte din pictură. Viu colorate, iar, mai mult de-atât, ea considera că avea o înclinaţie pentru pictarea ţesăturilor într-un chip atât de realist, încât îţi venea să-ţi treci degetele peste ele. în colţul din dreapta jos, pictase un şir de case din Cotton Mill Village, cu fabrica în spate şi cu puful de bumbac aninat în ramurile arborilor. în dreapta sus, schiţase o femeie de culoare care-şi ţinea cu mâinile şorţul plin de alune. în stânga sus, o barcă de pescuit, cu pescarii neclari în timp ce trăgeau plasele pline de hering. Iar în stânga jos stătea un cherestegiu cu toporul în mână, în faţa pădurii verzi.

- Doamna cu alune e preferata mea, a spus Karl.

- Ei bine, mie-mi place cherestegiul cel chipeş, l-a tachinat Pauline.

Karl nu s-a lăsat ademenit în capcană.

- E absolut minunat, Anna, a răspuns el în schimb. Şi, cu asta, basta!

Anna radia. îşi imagina pictura finală pe peretele oficiului poştal.

- Când te duci la Norfolk ca să-ţi iei materialele, a spus Pauline, aş veni bucuroasă cu tine, dacă vrei companie.

- Ar fi minunat, a răspuns Anna, fericită de propunere.

Trecuse mult timp de când nu avusese o prietenă cu care să vorbească.

CAPITOLUL 29

Au încheiat seara cu ceai şi cu tartă de fructe făcută de Freda şi, în timp ce mâncau laolaltă, Anna s-a simţit mulţumită întru totul. Rar mai trăia asemenea emoţie. Avea să stea ca pe ace în următoarele săptămâni, până când primea răspunsul Secţiei, dar în acea seară avea să se bucure de noii ei prieteni, de casa încântătoare în care locuia şi de senzaţia de împlinire pe care o avea ştiind că făurise ceva „cât se poate de minunat”.

Sos cu zeamă de potroace

Morgan

16 iunie 2018

După instrucţiunile lui Oliver şi cu ajutorul lui Wyatt, am atârnat peste cadru bucăţi de sfoară atât vertical» cât şi orizontal, ca să împărţim pânza în segmente de aproximativ şapte metri pătraţi.

- Ca să ştii unde ai curăţat, a spus Oliver.

M-am suit pe scară şi am început cu colţul

din stânga sus, curăţând pictura cu ajutorul unei tijei învelite în vată, pe care Wyatt o cioplise perfect ascuţit.

- Dacă dai de o zonă care se exfoliază, cureţi în jurul ei şi faci un semn, a adăugat Oliver. Ai tot timpul.

Timp. Numai asta nu aveam.

CAPITOLUL 30

Din alte săli ale galeriei auzeam zgomote de ciocan şi de fierăstrău, aşa că mi-am pus căştile în urechi, am deschis contul de Spotify pe telefon la playlistul Top Hits şi m-am pierdut în muzică în timp ce lucram. Oamenii nu apreciau norocul pe care-l aveau să poată asculta muzică oricând doreau. Mă copleşea gândul în sine. Oamenii nu-şi apreciau libertatea, fir-ar să fieî Dar eu personal n- aveam de gând să mă mai întorc în iadul închisorii.

Mergea greu curăţatul cu tamponul, dar am descoperit că-mi plăcea ceea ce făceam. Dădeam din cap în ritmul muzicii şi curăţăm segmentele pătrate centimetru cu centimetru. Eram atentă să nu distrug vopseaua care putea cădea şi am observat repede diferenţa dintre zonele pe care le curăţăm şi cele care erau încă murdare. După ce am terminat primul segment, am coborât de pe scară şi mi-am dat seama că mă dureau umerii, dar am rămas uimită atunci când mi-am ridicat privirea şi am văzut cât luminasem segmentul, în ciuda faptului că în acel colţ nu era mare lucru de văzut. Barca pe care o pictase Anna era încă acoperită de murdărie, dar cerul de deasupra ei era acum de un albastru-cenuşiu frumos, chiar dacă pictura era puţin zdrelită. Am zâmbit. Când simţisem ultima oară mulţumire faţă de ceva ce făcusem? Când simţisem ultima oară fiorul purei bucurii? Ce ciudat că o infimă bucăţică curată din acea pânză îmi dădea un astfel de sentiment! Apoi am ajuns cu privirea la restul pânzei murdare pe care trebuia s-o curăţ şi am gemut, masându-mi umărul. Avea să dureze o veşnicie, iar ăsta era abia primul pas al restaurării. Trebuia să-i dau bătaie.

CAPITOLUL 31

N-am luat masa cu Wyatt, Adam şi cu restul muncitorilor pe peluza din faţă, în ciuda invitaţiei pe care mi-o făcuseră. Nu eram pregătită să stau la taclale cu nimeni – oare mai ştiam cum se făcea? Am observat că nici Oliver n-a mâncat împreună cu ei. A rămas în biroul lui, cu uşa închisă. Aşa că m-am dus la o cafenea din apropiere, numită Nothing Fancy, bucurându-mă de muzica lui Post Malone şi de cea a lui Maroon 5 din căşti. Am comandat un sandvici cu salată de pui la pachet şi m-am aşezat afară, să mănânc pe o bancă. Mă gândeam la şedinţa alcoolicilor anonimi la care mă dusesem cu o seară în urmă. Fusese straniu să particip la o şedinţă AA fără deţinuţi, ca să nu mai vorbim de o şedinţă la care fuseseră mai mult bărbaţi. N-am povestit nimic. N-am suflat o vorbă în afară de rugămintea pe care i-am adresat-o mediatorului, aceea de a-mi semna formularul de participare. O terminasem cu alcoolul şi mă enerva să ascult poveştile triste ale celor de faţă. Nu băusem nimic de paisprezece luni. Şi fără monitor la gleznă ştiam că n-aveam să mai beau vreodată.

înainte de ora patru curăţasem douăsprezece dintre segmente, lucru care a dezvăluit o parte din vasul de pescuit pictat în colţul din stânga sus, precum şi braţul drept al blondului vânjos, pictat în josul pânzei. Treptat, mi-am dat seama că bărbatul nu ţinea în mână o bucată de lemn, aşa cum crezusem iniţial, ci mai degrabă un topor, iar ceva se scurgea de pe lamă. Sevă? Am trecut uşor tamponul peste colţul de jos al lamei şi am icnit. Picăturile erau de un roşu intens şi sclipeau. Nu puteau simboliza decât un lucru: sânge. M-am îndepărtat de pânză, strângând tija în mână.

Curăţasem numai o treime din chipul bărbatului şi vopseaua era parţial zdrelită, dar vedeam că zâmbea. Că era chipeş. Că părea să ignore complet picăturile de sânge de pe topor. Mi s-a cam făcut rău. M-am gândit la figura Annei Dale din ziar. Oare ce se petrecuse în mintea ei stranie?

Muream de nerăbdare să-i arăt lui Oliver ce descoperisem, dar el era plecat ia cumpărături, aşa că mi-am văzut de treabă. O oră mai târziu, mi-am dat seama că nu mai auzeam de ceva vreme zgomotele de ciocan, de fierăstrău şi de bormaşină. Mi-am scos căştile şi am văzut că, în capătul îndepărtat al galeriei, băieţii îşi încheiau ziua de lucru. însă eu voiam să mai stau. Mai aveam mult de lucru, iar acasă la Lisa nu mă aştepta nimic.

Wyatt a intrat în foaier în timp ce schimbam tamponul pe tijă. îşi desfăcuse codiţele din mănunchiul în care fuseseră legate, iar acum îi cădeau libere pe umeri.

- Măi, să fie! Fetiţo, e super tare! a exclamat el uitându-se la porţiunea curăţată a pânzei. Habar n-aveam că era atât de varză! s-a mirat, ceea ce m-a Scut să radiez de bucurie. Mare schimbare! a adăugat, zâmbind larg, dar după aceea s-a încruntat şi s-a apropiat de pânză. Ala de pe topor e sânge?!

Am dat din cap în semn că da.

- Cred că pictoriţa noastră era cam ţicnită.

- Zici? a întrebat, iar apoi s-a uitat la mine. Mergem cu toţii la Waterman, să bem ceva. Vii cu noi?

„Pe naiba!”, mi-am zis.

CAPITOLUL 33

Îmi imaginam mirosul seducător al barului. Berea rece, cu spumă, în paharele înalte. M-aş fi uitat la ei cum beau, în timp ce eu aş fi stat cu o Cola în faţă. Nu era o idee bună.

- Nu pot, am răspuns, amintindu-mi că un tip de la AA povestise cum, ca să nu bea, se concentra la afacerea lui. Mai lucrez un pic!

- Munca fără distracţie...*, m-a tachinat Wyatt.

- Ştiu, am răspuns eu zâmbind. Distracţie plăcută!

A mai trecut o jumătate de oră până să intre Oliver în galerie. Ţinea în mână o servietă din piele moale şi s-a oprit în mijlocul foaierului, ca să vadă ce făcusem.

- E... absolut... impresionat, a spus, destul de tare încât să aud cu căştile în urechi. Ce părere ai?

Mi-am scos căştile din urechi.

- Cred că trebuie să găsesc un salon de masaj, am răspuns eu râzând.

- Meriţi, a fost el de părere. Serios vorbind, ai făcut o treabă minunată! Ai găsit zone care se exfoliază?

- Am găsit ceva mult mai interesant de-atât.

Am mutat scara ca să vadă bine toporul

cherestegiului şi am văzut cum i-a pierit zâmbetul.

CAPITOLUL 34

- Ăla e...? a întrebat el, lăsând servieta din mână şi apropiindu-se de pânză ca să studieze picăturile de sânge, iar apoi s-a întors spre mine. Ce naiba...?!

- Ştiu. Prima dată m-am gândit că picăturile de pe topor erau sevă de copac, dar, după ce am curăţat, mi-am dat seama ce e de fapt.

- Asta-i de neînţeles, a spus el punându-şi mâinile în şolduri şi privind pânza.

Era destul de aproape ca să-i simt mirosul. Piele tăbăcită? Singurul lucru din preajmă care putea mirosi aşa era servieta lui, iar aceasta nu se afla aproape de noi. Era un miros plăcut – delicios, îmbătător, de fapt – şi preţ de o clipă am uitat despre ce vorbeam şi l-am adulmecat.

- Sânge şi o motocicletă, a spus el, amintindu-mi de murală.

- Cred că de asta i-a zis Jesse Lisei că pictoriţa se ţicnise, am fost eu de părere.

Oliver a dat din cap.

- Mă rog, acum se explică de ce murala n-a fost niciodată instalată în oficiul poştal, asta e clar, a spus el în timp ce-şi scotea telefonul din buzunarul blugilor şi se uita la ceas. M-am oprit doar ca să văd ce faci, înainte să mă duc acasă, fiindcă am de lucru toată noaptea, a continuat, dând din cap spre servieta din spatele nostru. Tu ai terminat pe ziua de azi?

- Nu încă, am răspuns.

S-a dus spre uşă, s-a oprit ca să-şi ia servieta, iar apoi s-a uitat din nou la mine.

- încui tu când pleci?

-Da.

De dimineaţă, Lisa îmi dăduse o cheie.

- Atunci, ne vedem mâine, a spus el.

A ieşit din galerie, iar eu mi-am pus iarăşi căştile în urechi, mirată de senzaţia de singurătate ce m-a cuprins dintr-odată în timp ce mă urcam pe scară. Toată lumea îşi vedea de viaţă în seara asta, iar eu n-aveam de ce viaţă să-mi văd. însă ar fi fost mai rău dacă m-aş fi dus acasă la Lisa. Aş fi intrat pe Instagram. Aş fi verificat ce făceau Trey şi vechii mei prieteni. Aş fi căutat-o pe Emily Maxwell şi aş fi fiert la foc mic în supa vinovăţiei. Mai bine să mă pierd în muncă. Eram curioasă să văd dacă Anna Dale îmi mai rezervase şi alte surprize.

Mai curăţasem trei segmente, când am auzit o voce care venea din spatele meu şi care mă striga pe nume. M-am întors şi am văzut-o pe Rebecca Sanders. Ea stătea cu braţele încrucişate pe piept şi chiar zâmbea. Am bănuit că era una dintre acele vizite-surpriză în privinţa cărora mă avertizase. Slavă Domnului că nu mă dusesem la bar cu băieţii! Am coborât de pe scară.

- Prin urmare, aici lucrezi, a spus Rebecca, iar apoi a arătat spre murală. Cureţi pictura aia? a întrebat. Se vede diferenţa între porţiuni!

- Da, am răspuns eu lăsând tamponul pe o treaptă a scării şi ştergându-mi mâinile umede pe blugi, după care am arătat spre porţiunea curăţată a pânzei. Asta mi-a luat toată ziua ca s- o fac.

Nu credeam că pe Rebecca o pasiona arta. Vedea diferenţa între curat şi murdar, dar nu părea interesată de imagini în sine.

- Am fost la adresa la care locuieşti, dar femeia de-acolo – Lisa Williams? – mi-a spus că probabil încă lucrezi, aşa că mă bucur să te găsesc aici.

Am dat din cap, bucuroasă, la rândul meu, că mă găsise acolo.

- Toată lumea a plecat la bar, dar m-am gândit să rămân.

M-am crispat puţin după ce am spus asta. îmi dădeam seama că vorbele mele sunaseră ca şi cum m-aş fi aşteptat să primesc o medalie fiindcă nu mă dusesem la bar împreună cu băieţii.

- Ai ajuns la vreo şedinţă?

- Aseară. Am hârtia semnată, dar e acasă la Lisa.

- Mi-o trimiţi pe e-mail, a spus Rebecca. Ai adresa pe cartea ae vizită.

- Bine.

Am tăcut amândouă o clipă.

- Bănuiesc că nu ţi-a fost uşor să refuzi să ieşi la băut împreună cu

colegii de muncă, a spus Rebecca în cele din urmă.

CAPITOLUL 37

Am ridicat din umeri.

- Nu neapărat.

N-aveam chef să intru în discuţii de consiliere. Nu voiam să-i dau Rebbecăi mai multă putere asupra mea decât avea deja.

- Te descurci bine deocamdată, Morgan, a remarcat ea.

Am dat din cap în semn că eram de acord cu spusele ei.

- Sunt bine.

- Ce-ţi vine cel mai greu?

Mi-am adus aminte de Instagram. Să-i văd pe toţi trăindu-şi viaţa. Să mă simt singură.

- Nimic, am minţit.

- Zău, a zis Rebecca, menirea mea e să te ajut. Sunt de partea ta.

- Nimic. Vorbesc serios. Mă bucur că am scăpat de închisoare şi că am destul de lucru ca să fiu cât mai ocupată, aşa că n-am nici o problemă.

Rebecca părea sceptică, dar în cele din urmă a dat din cap, conciliantă.

- Ce faci astă-seară după ce pleci de aici?

- Mă întorc la Lisa. Mă culc. Dorm. Mă întorc mâine-dimineaţă şi o iau de la capăt.

Rebecca a ezitat, de parcă mai voia să spună ceva, dar a dat din cap spre pânză.

- Bine, atunci, a spus ea. Ţine-o tot aşa!

A plecat, iar eu am rămas în mijlocul foaierului, încercând să decid ce să fac. Să lucrez, sau să mă intorc la Lisa? Rebecca îmi tăiase din elan. Luând recipientul cu apă şi tija, m-am dus în chicineta din capătul îndepărtat al clădirii. Am deschis dulapul de sub chiuvetă ca să arunc tamponul şi m-a izbit mirosul de bere din cutiile strivite şi aruncate în coşul de reciclare. Probabil că unul sau mai mulţi dintre băieţi beau la muncă. Mirosul m-a transportat în trecut, pe vremea petrecerilor studenţeşti, acum mai bine de un an, în epoca ce acum mi se părea lungă cât o întreagă viaţă. Am râvnit deodată ceva ce nu ştiam să numesc. Nu bere. Nu pe prietenii mei. Oare pe Trey? Pe Trey cel perfect, aşa cum îl crezusem a fi? Poate. Dar ştiam că tânjeam după ceva mai presus de-atât. Poate că după inocenţa mea. Nu-mi dădeam seama după ce anume tânjeam, dar am rămas în bucătăria micuţă, cu mâinile petrecute în jurul meu, într-o tristă îmbrăţişare. Ştiam că nu puteam recupera ceea ce-mi doream. M-am gândit din nou la Emily Maxwell şi mi-am imaginat că şi ea tânjea după viaţa de dinainte de accident. De dinainte să i se ia totul. O, Doamne! Uram să mă gândesc la ea. Pe nepusă masă, mi-au dat lacrimile. Dintr-odată, eram din nou în maşină, în acea noapte sinistră, amintindu-mi ce îi facuserăm acelei fete. Noi, da, pentru că, deşi Trey era cel care conducea, la fel de bine puteam fi eu la volan. Puteam să fi fost eu cea care lovise

CAPITOLUL 39

micul Nissan în acea intersecţie udă şi întunecată. Eram la fel de beată ca şi Trey atunci când plecaserăm de la petrecere şi abia în ultima secundă îi dădusem lui cheile maşinii. Aveam să-mi amintesc veşnic momentul cumplit în care realizasem ce facuserăm eu şi Trey, imaginea sinistră a maşinii zdrobite complet în faţa noastră, cu farurile încă aprinse în beznă, cu claxonul

asurzitor şi necontenit care răsuna după izbirea metalului de metal. Mă dezmeticisem brusc,

- Vai de mine, am omorât pe cineva?!

îmi aminteam acum de şocul pe care-l avusesem atunci când Trey deschisese brusc portiera şi strigase:

- N-am fost aici! Pricepi?

îl văzusem cum o zbughise din maşină şi cum se pierduse iute în pădurea întunecată. Şi, în toiul şocului, înţelesesem la ce se referea. La bursa lui. La Facultatea de Drept din Georgetown. Era genial şi muncise pe brânci. Avea totul de pierdut. Iar eu îl iubeam. Voiam să-l protejez.

Preţ de câteva clipe, rămăsesem amorţită şi v A 1 * ' eu din maşină. paralizată. Apoi coborâse
încet, cu sufletul la gură, mă dusesem spre

Nissan, în care claxonul continua să urle. Bezna nopţii mă lăsase iară suflu. Era destulă lumină cât să văd că maşina mea lovise portiera şoferului Nissanului. Nu vedeam înăuntru. Nu puteam ajunge la şofer deschizând

portiera dinspre el. încercând sa nu vărs, ocolisem partea din faţă a Nissanului, străbătând tufişurile şi mormanele de frunze. Apoi îmi făcusem curaj să forţez portiera din dreapta. Se aprinsese lumina de sus şi în acel moment ştiusem că imaginea din faţa ochilor mei avea să-mi dea coşmaruri toată viaţa: părul negru şi lung, sânge, membre contorsionate şi oase. Ţipasem, ţipasem, ţipasem până când apăruse cineva lângă mine şi altcineva chemase poliţia. Ţipasem şi înconjurată de sirene, de girofaruri, înfăşurată în pătură, tratată pentru tăietura de la frunte pe care nu ştiam că o căpătasem, ţipasem în tot acel timp.

- A *muritV.* Ţipam, ţinându-mă în braţe, absolut terorizată. A murit?! A *muritV.*

îmi aminteam cât se poate de clar dureroasele cuvinte ale poliţistului care stătea lângă mine:

- N-ai omorât-o, spusese el, dar, cu siguranţă, i-ai distrus viaţa!

- îmi pare rău, am şoptit acum, în chicineta galeriei.

Mi-am lipit degetele de ochi, încercând, parcă, să blochez imaginile acelei nopţi. Amintirile. Pentru o clipă, am vrut să-i caut pe Adam şi pe Wyatt ca să beau câteva beri împreună cu ei şi să dau uitării oroarea.

„Asta-i o idee periculoasă!”

Trebuia să găsesc o cale să trăiesc cu toate acele amintiri fără să beau. „Eşti în viaţă!” mi- am zis. „Sănătoasă şi întreagă!”

Emily n-avea să mai fíe aşa niciodată. Trebuia să apreciez a doua mea şansă. Asta nu trebuia să uit niciodată.

Celebra replică din filmul *The Shining,* în care personajul principal îşi pierde minţile şi îşi ucide familia cu toporul.
Anna
2 ianuarie 1940

Aiina bănuise că Plainfieldul era un oraş mic, dar habar n-avusese până acum cât de mic. Se afla de nici o lună la Edenton şi oamenii ştiau deja cine era, indiferent unde se ducea. Descoperise că asta era şi de bine, şi de rău.

A intrat în farmacia Michener în acea dimineaţă de ianuarie, iar bărbatul de la tejghea a spus:

- Hei, tu eşti fata cu murala, aşa-i?

Pe urmă, când s-a oprit ca să cumpere un sandvici de la restaurantul Albemarie, ospătăriţa în uniformă albă a întrebat:

- Nu tu eşti pictoriţa poştei?

Iar după masa de prânz, când s-a dus la bibliotecă să ia ceva de citit pe perioada în care aştepta răspunsul Secţiei, bibliotecara a spus:

- Tu eşti pictoriţa aceea din nord!

Se părea că toată lumea din oraş citise acel articolaş despre ea în *Herald.* Şi toată lumea se purta frumos cu ea, cu o prietenie vădită, ce începea să-i placă foarte mult.

Numai că totul s-a sfârşit spre seară, pe când pleca de la bibliotecă. Ieşise pe uşă şi cobora treptele, când tocmai urca o femeie. Aceasta avea părul blond sub baticul albastru şi era flancată de două gemene identice, mohorâte. Fetele să tot fi avut unsprezece sau doisprezece ani şi aveau cârlionţi blond-arămii. Anna le-a zâmbit celor trei, dar femeia a apucat-o dintr- odată de braţ.

- Tu eşti pictoriţa din New Jersey? a întrebat- o ea pe Anna.

- Da, a răspuns aceasta, încă zâmbind, cu toate că femeia nu-i răspundea la zâmbet şi-şi înfipsese ghearele în mâneca de lână a mantoului ei.

- Eu sunt doamna Drapple, a spus femeia. *Soţul* meu ar trebui să fie cel care pictează murala aia!

- Aha! a exclamat Anna, surprinsă.

- Eşti numa[1] o amatoare, a continuat doamna Drapple. Desenu' tău din revista *Life* arată de parcă l-a făcut un copil de zece ani. Şi fiicele mele puteau să-l facă!

Şocată, Anna şi-a răsucit braţul ca să scape din strânsoarea femeii. Nu ştia ce să răspundă. N-avea de gând să se scuze pentru că ea fusese cea care câştigase concursul. De ce s-o fi făcut?

Una dintre fiicele femeii a vorbit înaintea Annei:

- Mamă, a spus ea, încercând s-o tragă pe femeie spre uşa bibliotecii. Haide să intrăm!

Dar femeia nu s-a clintit.

- Aş vrea să fi câştigat toţi cei care au participat, a spus Anna pe un ton neconvingător. Dar eu am câştigat pe drept. Concursul a fost anonim şi”.

- Ei bine, n-ar fi *trebuit* să fie anonim! a strigat femeia atât de tare, încât un trecător s-a întors spre ele. Cei care se ocupă de asta ar fi trebuit să ţină seama de *experienţă*, ca să nu mai zicem că nu ştii nimic despre Edenton! Şi ar fi trebuit să ţină seama de faptul că *un bărbat* are o familie de întreţinut! Aveam nevoie de banii ăia!

Fetiţa care nu vorbise până atunci o studia pe Anna cu o privire încruntată, dar cealaltă a tras-o din nou de braţ pe mama ei.

- Mamă, a zis ea, e frig rău!

- îmi pare foarte rău, a spus Anna, supărată de îndată pe sine

fiindcă se scuza. N-avea de ce să-şi ceară iertare. N-am ce face, a adăugat.

CAPITOLUL 20

A trecut pe lângă cele trei, iar apoi a coborât cu mâna încleştată pe balustradă şi cu genunchii tremurându-i.

S-a îndepărtat iute de bibliotecă, uitându-se peste umăr din minut în minut, îngrijorată, parcă, să n-o fi urmărit cumva doamna Drapple şi s-o apuce iarăşi de braţ, pregătită s-o insulte în continuare. Anna simţea că furase pe cineva. Şi-l imagina pe Martin Drapple, pe care spera să nu-l cunoască vreodată, într-o depresie cruntă, lefter, chinuindu-se să găsească o cale ca să-şi întreţină familia. Nu era vina ei şi totuşi se simţea vinovată. Era o intrusă. O străină. O femeie. Oare chiar luase mâncarea de la gura acelor fetiţe?

Morgan

18 iunie 2018

Abia la amurg am ajuns acasă la Lisa, după a treia zi plină – *extrem* de plină – în care curăţăm murala. O durere ascuţită îmi străpungea omoplaţii şi mi se părea că deja vedeam şi simţeam cum mi se întărise bicepsul drept. Am descuiat cu cheia primită de la Lisa, mi-am scos căştile şi am străbătut sufrageria, îndreptându-mă spre bucătărie. Muream de foame. Iarăşi nu ieşisem în oraş cu băieţii, rămânând la galerie ca să lucrez la pânză. Era mai bine şi mai sigur aşa. Azi, în timp ce curăţăm pictura, Adam începuse să-mi vorbească despre muzică. îmi dădeam seama că doar căuta un pretext ca să intre în vorbă. Ori de câte ori apărea, mă simţeam devastată. Era genul meu, sau cel puţin genul de care eram atrasă pe vremuri.

Foarte masculin, arăta extrem de bine. Raţiunea îmi spunea să fug în direcţia opusă şi mă bucurasem atunci când Wyatt intrase în foaier ca sa-l ia pe Adam la treabă.

Apropiindu-mă de capătul sufrageriei, am văzut bucătăria dincolo de coridor. Lisa stătea la masă, cu spatele la mine, cu un pahar de vin alături. Oare vorbea la telefon, ca de obicei? Poziţia ei – felul în care stătea prăvălită, cu umerii lăsaţi – m-a făcut să mă opresc. Să intru?

Probabil că m-a auzit. S-a întors dintr-odată şi s-a ridicat atât de repede, încât a vărsat vinul. Paharul a căzut de pe masă, s-a izbit de gresie şi s-a făcut ţăndări.

- M-ai speriat! a zis ea ducându-şi mâna la gât, şi atunci am ştiut că plânsese.

Avea ochii roşii, obrajii umezi. Am surprins un fragment dintr-o fotografie de pe telefonul ei înainte să se închidă ecranul: Lisa, la braţ cu un bărbat în vârstă. Tatăl ei, iară îndoială. M-a emoţionat suferinţa prin care trecea.

- îmi pare rău, am spus.

Am înşfăcat o mână de prosoape de hârtie şi am început să şterg. Toată bucătăria mirosea a vin. Lisa părea aproape paralizată. Stătea în mijlocul încăperii, fără să încerce să mă ajute. De fapt, fără să facă nimic. Doar se uita la mine.

- Dă-te la o parte ca să iau cioburile, i-am cerut.

Cu mişcări ţepene, Lisa s-a retras la marginea cea mai îndepărtată a hiatului de bucătărie, cu mâna tot la gât, timp în care am strâns cioburile cu prosopul de hârtie umezit.

- Mulţumesc, a spus ea în şoaptă.

- Cred că le-am strâns pe toate.

M-am îndreptat de spate. Omoplatul drept parcă mi-era străpuns de o suliţă. Am aruncat prosoapele de hârtie şi cioburile la gunoi şi m- am spălat pe mâini, iar apoi m-am întors spre Lisa, care şi-a ferit privirea şi şi-a şters lacrimile cu mâna. Nu mai avea coafura în stil Michelle Obama. Părul ei natural, cu cârlionţi scurţi şi spirale ca un halo în jurul feţei, o făcea să pară mai tânără şi mai vulnerabilă. Pentru prima oară de când o întâlnisem, am compătimit-o. Pentru prima oară de

când o întâlnisem, am simţit că *eu* eram cea care deţinea puterea.

- Te simţi bine? am întrebat.

Cuvintele mi-au ieşit pe gură mai blajin decât anticipasem. Lisa a tras, sacadat, aer în piept.

- Nu..., a răspuns ea uitându-se la telefon şi amintindu-şi, parcă, de fotografia cu tatăl ei, dar n-a scos un cuvânt despre asta. Nimic nu merge bine, a spus ea în schimb.

S-a dus la dulapul care se afla deasupra maşinii de spălat vase şi a mai scos un pahar, ca să-şi toarne vin. S-a uitat la mine.

- îmi pare rău, a spus. Nu-i politicos să beau în faţa ta.

- N-are nimic, am răspuns.

Chiar n-avea.

- Ţi-c foame? m-a întrebat.

-Da.

M-am dus la frigider, l-am deschis şi am scos un iaurt. Voiam mai mult să ştiu ce se petrecea cu ea, decât să-mi iau ceva de mâncare. Am luat o lingură şi m-am aşezat la masă, în faţa ei.

- Ce nu merge bine? am întrebat.

Lisa a tras aer în piept.

- întârzie să sosească unul dintre tablourile lui Judith Shipley şi

două ale lui Ernie Barness, pe care tata le-a împrumutat altei galerii. S-ar putea să nu ajungă înainte de inaugurare, a răspuns ea. Iar unul dintre muncitorii care lucrau la acoperiş a avut un accident şi nu mai poate lucra. Muncitorii au pierdut jumătate de zi construind şasiul pentru tine... ceea ce ştiu că nu-i vina ta, a adăugat ea repede. Totuşi, sunt în urmă. Iar t u . . a continuat ea zâmbindu-mi trist, cu regret, eşti o novice aflată într-o poziţie nedreaptă. Ştiu asta. Vreau să ştii că înţeleg. Că aşteptările mele sunt complet nerezonabile. Amândouă suntem într- o poziţie imposibilă. Şi amândouă avem multe de pierdut.

Eram şocată de neaşteptata empatie pe care mi-o arăta.

- Atunci... de ce te dai peste cap ca să faci totul până la o dată stabilită arbitrar? am întrebat-o. De ce nu schimbi data inaugurării? E o soluţie simplă.

Lisa şi-a ferit privirea, după care a oftat prelung, a frustrare. Nu era deloc femeia pe care ajunsesem să o cunosc în ultimul timp. A luat o gură de vin şi i-a tremurat mâna în momentul în care a lăsat paharul pe masă.

- Nu pot, a răspuns ea.

- Care e magia zilei de 5 august? am insistat Dacă îţi provoacă atâta... suferinţă, de ce nu te hotărăşti s-o muţi pe 5 septembrie, să zicem? Sau chiar octombrie. Crede-mă, mi-ar prinde bine nişte timp în plus!

Lisa m-a privit peste masă.

- Tata a stipulat mai multe condiţii în testament, a răspuns ea ridicând mâna, de parcă aş fi vrut s-o contrazic. Nu mă înţelege greşit, a continuat. A fost un om bun. Foarte iubitor. întotdeauna i-am simţit dragostea. *întotdeauna.* Dar a avut şi mania controlului. Şi se pare ca testamentul a fost ultima lui încercare de a mă controla.

- Nu pricep, am răspuns.

- De ani şi ani trăia cu ideea galeriei – era visul lui dar atunci când i s-a apropiat sfârşitul... ei bine, s-a gândit că, dacă mi-o lăsa pe mâini, aş fi dat-o în bară. Şi probabil că avea dreptate. Nu sunt artistă, s-a confesat ea ridicând din umeri. Nici măcar nu mă interesează arta, în afară de cea a tatălui meu, pe care o ador. Numai că galeria n-a fost visul meu, ci al lui. Probabil că s-a gândit să vină cu o soluţie care să-mi forţeze mâna şi care să ajute galeria să prindă contur. Aşa că a legat moştenirea mea – mai precis, casa asta – de inaugurarea galeriei. Andrea Fuller – o mai ştii? Avocata care a venit cu mine la închisoare? a întrebat ea, iar eu am înclinat din cap ca să-i dau de înţeles că da, mi-o aminteam. Andrea este executoarea. Dacă galeria nu se deschide pe 5 august – cu murala restaurată şi instalată în foaier – casa o să fie donată unui fond pentru artişti nevoiaşi sau ceva de genul ăsta, m-a lămurit ea, completându-şi vorbele cu un gest dispreţuitor, iar apoi a înghiţit în sec, uitându-se la vinul din pahar.

Şi-a ridicat din nou privirea la mine şi am văzut că îi dăduseră lacrimile.

- Nu pot pierde casa, Morgan.

M-am încruntat.

- Poţi stipula aşa ceva într-un testament? am întrebat.

Lisa a dat din cap în semn că da, se putea.

- E vorba de un testament condiţional. Nu poţi obliga pe nimeni să facă nimic... De pildă, pe tine nu te poate obliga să restaurezi pânza... dar poate lega de testamentul lui faptul că tu faci munca asta de restaurare. Şi pe tine te-a legat de mine, dintr-un motiv bizar, cunoscut doar de el, şi nu-i aici ca să ni-l explice. Eu nu pot deschide galeria decât după ce tu termini restaurarea. Iar dacă nu deschid galeria până pe 5 august, pierd lucrul care este cel mai preţios pentru mine.

- Uau! am exclamat. Sună... extrem! De ce nu ţi-a dat mai mult timp, măcar?

- Ţi-am spus că era un tip foarte ager, a răspuns Lisa. Probabil că şi-a zis că, dacă-mi lăsa timp, aveam să tărăgănez. Şi nu mă înţelege greşit: nu m-a aruncat pe drumuri. Mi-a lăsat bani – n-o să mor de foame dar eu vreau casa asta, a spus ea clătinând din cap, îndurerată. Era convins că o să mut munţii din loc ca s-o păstrez.

- Totuşi, e doar o casă, Lisa, am spus eu. Adică înţeleg că e frumoasă şi toate cele, dar, dacă ţi-a lăsat şi bani, nu poţi cumpăra alta? Eşti singură. N-ai nevoie de atât de mult spaţiu.

- *Nu* pricepi! s-a răstit ea, redevenind femeia

f>e care o cunoşteam de fapt, înţepată şi fără acrimi în ochi. Tu n-ai sentimente puternice faţă de casa copilăriei?

Mi-am încleştat dinţii, amintindu-mi de haosul casei în care crescusem. Ţipetele şi certurile alor mei, în timp ce eu mă ascundeam în camera mea. Mesele la întâmplare, pungile de burgeri ieftini de pui prăjit aruncate pe masa din bucătărie în majoritatea serilor. Mi-am amintit cum stăteam singură acasă mare parte din noapte, speriată, pe vremea când aveam doar cinci sau şase ani, pentru că ei erau la băut în oraş. Mi-am amintit cum stăteam mai mult pe la prieteni, de frică să mă întorc la părinţii mei cei imprevizibili. Mă simţeam mai în siguranţă şi mai iubită acasă la prieteni, decât acolo unde locuiau părinţii mei.

Mi-am amintit ae semnele cu creionul care măsurau înălţimea Lisei în cămară, de amprentele de pe pavajul din faţa casei şi mi s-a strâns inima de invidie.

- Eu nu m-am simţit niciodată ataşată de casa în care am crescut, am răspuns, nevoind să-i povestesc nimic din trecutul meu cel nebunesc.

- Atunci, nu poţi înţelege de ce e atât de preţioasă casa asta pentru mine, a spus Lisa luând încă o gură de vin. La vremea la care a cumpărat-o tata, în 1980, ştii cât de rar se întâmpla ca o familie de negri să aibă o casă ca

asta? Chiar şi în ziua de azi, de fapt. Ştii cât a muncit tata pentru asta? Şi am venit aici – am crescut aici. Am avut un leagăn atârnat de stejarul cel mare care creşte în curtea spate, a spus ea făcând semn către fereastră, prin care se vedea curtea scăldată în întuneric. Vara stăteam şi citeam în colţul studioului tatei, în vreme ce el crea arta fabuloasă pe care o vezi acum în muzee. Asta e casa în care îmi făceam temele, făceam plăcinte împreună cu mama şi de unde m-a luat primul băiat la prima întâlnire. Grădina din faţă? încă o văd ca fiind grădina mamei. Bulbii pe care-i planta pe când eram mică încă înfloresc acolo. Nu vreau să pierd vreodată casa asta şi tata a ştiut că aveam să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca s-o păstrez. Şi o să mă ţin cu dinţii de ea! a exclamat, cu flăcări în ochi. N-o să fie uşor, cu cei care tărăgănează lucrurile cum ştiu ei mai bine la muncă şi cu muncitorul care lucrează lent la acoperiş, cu perioada asta aglomerată pe care o am la birou. *Tu* însă, a spus ea aruncându-mi o privire severă, tu eşti marea mea problemă! Pe tine nu te pot controla. *Tu eşti* singura persoană care te poate controla. Din cauza ta pot pierde casa, iar tu n-ai nici un motiv să-ţi pese de asta. Dar de tine ar trebui să-ţi pese. Să-ţi pese de faptul că slujba asta te-a scos din închisoare şi că-ţi poate aduce o căruţă de bani.

M-am gândit la curăţarea meticuloasă pe care o făcusem în ultimele trei zile.

- Fac tot ce pot, dar, din ce-am citit, o astfel de treabă durează săptămâni, dacă nu luni, iar munca o face o echipă de oameni pregătiţi anume.

- Să-ţi spun adevărul, Morgan! s-a răţoit ea, iar atunci am ştiut că redevenise Lisa cea dură. Puţin îmi pasă cum iese! Murala asta e foarte ciudată, a declarat ea, iar apoi s-a cutremurat. Toporul ăla nenorocit? Pur şi simplu ciudat! Nu-mi pasă decât ca pictura să fie curată şi să-i acoperi lacunele. N-o să se uite nimeni cu atenţie la ea!

M-a apucat furia. Mila pe care o simţisem faţă de Lisa cu câteva clipe în urmă se evaporase. Nu era decât o bogătană disperată să păstreze casa familiei. Iar, pentru asta, era capabilă să distrugă o operă de artă valoroasă.

- Nu cred că mă pot ocupa de ea dacă am atitudinea asta, am spus. Nu vreau să fac treabă de mântuială!

- Mă rog, fă-o cu ce atitudine vrei, a răspuns Lisa, dar trebuie să termini murala la timp pentru inaugurare. Bine? Mă tem că asta e concluzia.

Anna

4 ianuarie 1940

Anna, care crescuse cu *New York Times,* trebuia să recunoască faptul că micul şi provincialul *Chowan Herald* o fascina. A citit ziarul în acea dimineaţă, în timp ce şedea pe mica verandă acoperită a lui Miss Myrtle, cu vedere spre curtea din spate, în care arborii erau golaşi, iar apa adăpătorii pentru păsări se acoperise cu o pojghiţă de gheaţă. Billy Calhoun, editorul ziarului, pe care Anna îl cunoscuse la acea masă de prânz şi care nu voia să spună lumea că „nu i se ajungea cu prăjin la nas”, scrisese pentru prima pagină un sumar superb al anului 1939. *Trăim într-un sanctuar; departe de suflul*

dogoritor al războiului. Anna a dat din cap în semn de aprobare. îşi spunea că americanii aveau mare noroc, pe când restul lumii, nu. Bineînţeles că nu trebuia să uite asta, ci să fie recunoscătoare pentru câte avantaje avea.

Apoi a citit că în acel an primul copil alb din Edenton se născuse pe 1 ianuarie, la ora trei fără un sfert dimineaţa. Se întreba dacă venise pe lume vreun copil de culoare, dar dacă da, nu scria în ziar. Şi pe urmă a aflat cum puteai scăpa vitele de purici şi de unde anume cumpărai echipament pentru sacrificarea porcilor. Mamei ei i-ar fi plăcut foarte mult acel ziar.

De când Anna avusese doisprezece sau treisprezece ani, ea şi mama ei devoraseră *Times* la cafea în fiecare dimineaţă – cel puţin în timpul „perioadelor active" ale mamei. Citeau ştirile una după alta, dezbăteau politică şi visau cu ochii deschişi să meargă la spectacolele de pe Broadway. Mai mult ca orice,

Annei îi lipseau acele dimineţi petrecute alături de mama ei, deşi, dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că de la sfârşitul verii mama nu se mai trezise suficient de devreme ca să ajungă la micul dejun. Totuşi, în timp ce citea *Herald*, Anna îşi amintea de acele dimineţi cu tandreţe şi melancolie.

Ce-ar fi zis mama ei despre fragmentul din Biblie care se afla în permanenţă pe prima pagină a ziarului *Chowan Herald*? Anna nu-şi putea imagina aşa ceva tipărit pe prima pagină a unui ziar nordic. Miss Myrtle voia ca tânăra ei chiriaşă s-o Însoţească la biserica baptistă, dar Anna nu se dusese până atunci, cu toate că începea să creadă că mai bine ar fi făcut-o. Biserica era importantă în acel loc, iar ea voia să rămână în graţiile oamenilor. Anna şi mama ei ţinuseră de biserica episcopaliană, dar se duceau la biserică doar de Crăciun şi de Paşte şi uneori nici atunci, în funcţie de stările mamei, în prezent, insă, Anna era sătulă de Dumnezeu. De ce-i iacuse EI mamei viaţa de nesuportat? De ce luase viaţa unei femei atât de minunate, atât de tinere? Nu-L iertase pentru asta şi nu credea că era în stare să participe la o slujbă care-L proslăvea.

Sunetul unor paşi care veneau spre veranda acoperită a smuls-o din gânduri şi, într-o clipă, Miss Myrtle a apărut în prag.

- A venit un domn, drăguţă, a spus ea. Te aşteaptă în curtea din faţă.

Un domn? Singurii domni pe care-i cunoştea erau bărbaţii aceia care, după

cum se spunea, „ trăgeau toate sforile”. Anna ştia că abia aşteptau să vadă ce idei avea pentru murală, dar nu credea că, în pofida regulilor casei, Miss Myrtle i-ar fi lăsat să aştepte în frig.

- Cine? a întrebat ea, lăsând ziarul şi ridicându-se în picioare.

- O să vezi, a răspuns Miss Myrtle pe un ton misterios.

Anna şi-a netezit fusta şi a traversat sufrageria, îndreptându-se spre foaier. A deschis uşa şi a văzut un bărbat care se sprijinea de un felinar şi fuma pipă. Purta o jachetă maro, de velur natural, cu guler de piele, şi un fular de lână ruginiu. Avea în jur de patruzeci de ani şi arăta foarte bine, iar atunci când şi-a înclinat pălăria maro în faţa ei, Anna a tresărit, fiindcă i-a observat ciuful de păr des şi roşu. Ea nu mai văzuse o culoare atât de vie pe capul unui bărbat. A ieşit pe prispă, iar el i-a zâmbit. Unul dintre dinţii lui din faţă era foarte strâmb, dar asta nu-i ştirbea câtuşi de puţin din frumuseţe.

- Sunt Martin Drapple, s-a prezentat el, îndreptându-şi umerii. Iar tu eşti domnişoara care mi-a furat de sub nas concursul pentru murale!

Bărbatul a zâmbit în tot acel timp, dar Anna s-a temut că ei îi pierise zâmbetul de tot.

- îmi pare rău, a răspuns ea, amintindu-şi cum o strânsese de braţ, prin mantou, soţia lui. Cred că a fost cumplit de dezamăgitor!

- Eu doar te necăjesc, a spus el rânjind şi punându-şi pipa în buzunarul

jachetei. De fapt, am venit să-mi cer scuze pentru comportamentul soţiei mele. Mi-a spus că v-aţi întâlnit la bibliotecă. Mi-e teamă că o durea groaznic capul şi că s-a răzbunat pe tine.

- Ei, n-are nimic, a răspuns Anna, căutând să descopere o legătură între femeia aceea nesuferită şi bărbatul acela fermecător. îmi pane rău că nu se simţea bine.

- Aşadar, a chestionat-o el, lungind cuvântul, ai mai pictat vreodată o murală?

Anna a ridicat dintr-odată garda şi s-a cutremurat de frig, încrucişându-şi braţele pe piept.

- Da, la facultatea de arte, a răspuns ea, sperând ca el să n-o întrebe nimic despre dimensiunea muralei.

Nu voia să mintă, dar era o mare diferenţă între o murală de un metru şi jumătate pe un metru şi douăzeci de centimetri, şi una de trei metri şi şaizeci de centimetri pe un metru şi optzeci.

- Voiam doar să ştii că aş fi bucuros să te ajut oricum pot, a spus el. Fără bani, a adăugat repede, ridicând mâna în faţă. Cât am timp, aş fi onorat să te ajut cu şasiul sau cu orice altceva ţi-ar trebui. E o treabă foarte grea. Nu te poţi descurca singură.

Anna era uluită de generozitatea lui.

- Mulţumesc, a răspuns, dar nu-ţi pot cere aşa ceva. Caut nişte elevi

care să mă ajute, a adăugat, iar mâinile o dureau deja de frig şi a început să şi le frece una de alta. însă eşti foarte amabil. Cu siguranţă că o să te caut dacă am nevoie de ajutor.

Domnul Drapple şi-a înclinat capul, părând s-o evalueze.

- Vărul meu te cam place, a spus el, schimbând repede subiectul.

Annei i-a luat o clipă ca să-şi amintească faptul că primarul Sykes era vărul lui Martin Drapple. Cei doi nu semănau defel.

- Primarul Sykes m-a ajutat foarte mult, a spus ea, încercând să nu se gândească la zvonurile care spuneau că Sykes îşi bătea şi-şi înşela nevasta, iar apoi a adăugat, zâmbind: Cu toate că el nu e de acord să rac din Tea Party subiectul principal al muralei.

Primarul strâmbase din nas atunci când Anna îi dezvăluise planul ei şi îi spusese pe şleau:

- Sper să te răzgândeşti!

- Păi, de-aia e primar, şi nu artist, corect? a conchis Drapple zâmbind.

Annei îi venea să-l întrebe dacă el ar fi inclus feministele în murală, dar deja era sigură că n- ar fi făcut-o. Oare cum ar fi arătat schiţa lui? Ce ar fi pictat el ca să reprezinte Edentonul? Ea chiar ar fi vrut să ştie.

- Am văzut prezentarea schiţelor în revista *Life*, a zis el. Mi-a

plăcut destul de mult ideea ta pentru Bordentown. Ai un stil fermecător.

Cu siguranţă că soţia lui nu era de aceeaşi părere, iar Anna se întreba dacă nu cumva el doar o tachina. Se simţea tânără şi lipsită de experienţă – şi, pe deasupra, ca şi cum s-ar fi aflat pe o scenă, fiindcă stătea sus, pe verandă, în timp ce el era jos. Totuşi, îl considera sincer, aşa că avea să trateze complimentul ca atare.

- Mulţumesc, a spus ea.

Drapple a părut să vrea să mai spună ceva, dar apoi şi-a înclinat pălăria încă o dată.

- O zi bună, atunci! i-a urat el. Numărul meu de telefon e 47, în caz ca te răzgândeşti.

Anna l-a privit cum se întorcea şi pornea spre stradă, iar apoi ea a intrat în casă, la căldură. A rămas în foaier, cu spatele lipit de uşa de la intrare, gândindu-se la tot ce se întâmplase adineauri. O emoţionaseră generozitatea şi prietenia lui Martin Drapple. Spera să fi fost şi ea la fel de cumsecade dacă lucrurile ar fi stat invers.

Morgan

19 iunie 2018

Eram singura în foaierul galeriei, stând pe scară în timp ce curăţam segmentul de sus, pe al patrulea rând. După discuţia cu Lisa, începusem să mă cronometrez. Pânza de trei metri şi şaizeci de centimetri pe un metru şi optzeci era împărţită în şaptezeci şi două de pătrate şi-mi lua aproximativ patruzeci şi cinci de minute să curăţ un

pătrat. Trebuia să lucrez încet, aproape să-mi ţin respiraţia de fiecare dată când atingeam tamponul de suprafaţa pânzei, de teamă să nu-mi scape vreo fărâmă de vopsea scorojită, pe care s-o smulg din greşeală. Să curăţ întreaga pânză trebuia să-mi ia aproximativ cincizeci şi patru de ore. La câteva ore aveam nevoie de pauză, pentru că mă dureau umerii şi spatele. Mă gândeam că doar curăţarea avea să dureze zece zile. Lisa n- ar fi fost încântată.

Făceam o pauză de cincisprezece minute după fiecare segment, aşa ca tocmai mă aşezasem pe treapta de jos a scării, bând apă şi ascultând Post Malone, *Congratuîations*, când a intrat Oliver în foaier. Am văzut că-şi mişca buzele, dar nu auzeam ce zicea. Mi-am scos căştile şi i-am zâmbit.

- Ce-ai zis? am întrebat.

- Au sosit culorile pentru restaurare şi alte materiale, a răspuns.

Şi el avea căştile atârnate de gât.

- A, minunat! am exclamat, arătând spre pânză. Mai durează ceva până să am nevoie de ele.

- Dar faci progrese. Arată aşa cum trebuie.

S-a îndepărtat de murală ca s-o vadă mai

bine, cu mâinile în şolduri.

- Cât de bine o cunoşti pe Lisa? am întrebat.

- Pe Lisa? a făcut el, mirat de întrebare. N-o prea cunosc. Am fost de câteva ori la Jesse acasă de-a lungul anilor şi ştiam că locuia cu el şi că la sfârşit ea l-a îngrijit, dar n-am văzut-o acolo niciodată. Era – şi cred că încă mai e – un agent imobiliar obsedat de muncă. După ce a murit Jesse, m-a sunat şi mi-a spus că el a vrut să fiu curatorul galeriei, ceea ce nu m-a mirat. Mi-o spusese şi el. Şi ştiu că Lisa e presată de timp, fiindcă galeria trebuie să fie gata pentru inaugurare.

M-am uitat la sticla pe care o ţineam în mână, amintindu-mi seara precedentă când o surprinsesem pe Lisa plângând. Nu consideram că era cazul să-i împărtăşesc lui Oliver.

- Ştiu că greu cu ea, Morgan, a continuat Oliver, dar e, totuşi, genul de om care ştie să rezolve problemele, aşa că încearcă să rezişti. Eu fac pur şi simplu ceea ce-mi cere, mai puţin în cazul în care consider că nu se pricepe deloc la ceva. Mi-a lăsat mână liberă în privinţa amplasării operelor de artă – cu excepţia muralei din foaier, care a fost dorinţa lui Jesse, a spus el, dând din cap spre pânză. Cred că e foarte stresată din pricina galeriei şi a slujbei.

- Ştii ceva despre testament? am întrebat.

- Testament?

- Dacă galeria nu se deschide pe 5 august, Lisa pierde casa. Casa lui Jesse, am spus eu, iar Oliver s-a

schimbat la faţă şi s-a văzut limpede că nu mai ştia ce să zică. Ea n-o s-o mai moştenească, am adăugat. Şi nu e numai asta. Dacă eu nu termin de restaurat murala până atunci, nu primesc banii promişi şi mă întorc la închisoare.

- Poftim?! Ce prostie!

- Jesse Williams a specificat foarte clar că, pentru deschiderea galeriei, trebuie să fie gata pânza, aşa că...

- Ţi-a zis Lisa asta?

Am dat din cap în semn că da. Oliver şi-a luat ochii de la mine şi s-a uitat la peretele de sticlă al foaierului.

- Ea mi-a spus – de mai multe ori – că totul trebuie să fie gata până la data inaugurării, dar n-a suflat un cuvânt despre casă. Oare să aibă motive să scornească una ca asta? Ca să te preseze pe tine, poate? Jesse nu era un tip obişnuit, dar nu-l văd să-şi dezmoştenească fiica doar pentru că ea n-ar fi în stare să pună galeria la punct înaintea unei zile oarecare.

- Nu cred că minţea. Am surprins-o plângând şi atunci mi-a spus,

Oliver a făcut o grimasă.

- Uau! a exclamat. Păi, cred că şi eu, dacă aş fi în pericol să pierd ceva drag, m-aş purta ca un ticălos, fără îndoială.

- Tu ai fi amabil în orice situaţie, mi-a scăpat mie, după care am roşit, gândindu-mă că, totuşi, chiar ăsta

era adevărul: Oliver îmi inspira mereu calm şi bunătate. Serios, am adăugat. Mulţumesc pentru tot ajutorul!

A zâmbit, iar eu m-am întrebat dacă ştia că începeam să mă îndrăgostesc de el.

- Ar trebui să ne întoarcem la treabă, a răspuns. Haide să fim mereu cu un pas înaintea şefei!

Adam şi Wyatt au intrat în galerie pe la ora patru şi au început să vorbească despre măsurători pentru „biroul de informaţii", care urma să fie amplasat paralel cu peretele pe care avea să fie instalată murala. Scara şi materialele mele le stăteau în cale, aşa că, după zeci de *„Pot să mut asta?"> „Scuze!"* şi alte câteva comentarii care-mi sugerau că, după părerea lor, munca pe care o făceau era mult mai importantă decât a mea, am cedat. Nici aerul condiţionat nu mergea ca lumea şi, fiind sus pe scară, chestia asta mă chinuia, de asemenea. Oricum, îmi terminasem norma de segmente pe ziua aceea, aşa că am plecat de la galerie şi m-am îndreptat spre casa Lisei.

- Ai terminat pe ziua de azi? m-a întrebat Lisa de îndată ce am intrat pe uşă şi i-am explicat că Adam şi Wyat făceau măsurători în foaier.

Pentru prima oară de când o cunoscusem, Lisa purta blugi. Erau sofisticaţi, ce-i drept, dar tot blugi. Purta o bluză galbenă, brodată şi largă, şi-şi prinsese părul într-o coadă de cal la ceafa. Era drăguţă şi mai relaxată decât o văzusem până atunci.

- Hmmm..., a adăugat ea. Băieţii ăştia trebuie să-şi facă treaba fără să te împiedice pe tine să ţi-o faci pe-a ta, a decretat, iar apoi s-a uitat în gol peste capul meu, dusă pe gânduri. Mă rog... Auzi, vrei să vezi unde a crescut tata?

Invitaţia era atât de neobişnuită, încât mi-a luat ceva timp până să pricep.

- Astă-seară? am întrebat.

- Îhî! E ziua de naştere a mătuşii mele. Mama Nelle. Sora mai mică a tatei.

- Uau! am exclamat, întrebându-mă dacă voiam să-mi petrec toată seara împreună cu Lisa, dar trebuia să recunosc că mă atrăgea gândul de a vedea unde crescuse Jesse Williams. Bine! am răspuns. Stai puţin, să mă schimb!

Lisa s-a uitat la telefon.

- Grăbeşte-te! mi-a cerut ea. Vreau să plecăm în cinci minute.

Am dat fuga la veranda acoperită. N-aveam prea multe haine frumoase. Tot ce cumpărasem după ce ieşisem din închisoare cumpărasem în idee a că urma să-mi petrec timpul lucrând la murală. Mi-am pus, totuşi, nişte blugi curaţi şi singura bluză mai bună pe care o aveam – cea albastră, fără mâneci, pe care o purtasem în ziua în care fusesem eliberată. Mi-am dat cu pieptănul prin păr şi am ieşit repede în faţa casei, unde mă aştepta Lisa, deja urcată în maşină.

- Cât de departe e? am întrebat-o după ce am pornit.

- Un pic în afara oraşului.

- Si, această „Mama Nelle” e sora lui Jesse?

-Da.

- Atunci, cum se face că-i zici „mamă”?

- Aşa i se spune. Nu ştiu de unde a pornit asta, dar toţi o tratează ca pe mama lor. Are optzeci şi şapte de ani, o afecţiune cardiacă serioasă şi un soi de demenţă care vine şi pleacă, aşa că noi credem cu toţii că asta s-ar putea să fie ultima ei zi de naştere.

Lisa vorbea altfel. De fapt, mă fascina schimbarea tonului ei. Se exprima mai relaxat,

mai liber. Se vedea că în seara aceea nu lucra.

- A crescut la ţară? am întrebat eu în vreme ce ieşiserăm din oraş şi vedeam câmpurile care se întindeau spre orizont.

Lisa a dat din cap în semn că da.

- De când s-a abolit sclavia, ferma familiei Williams aparţine, într-un fel sau altul, familiei extinse.

- Strămoşi i lui Jesse au fost sclavi? am întrebat.

- Tu ce crezi? a răspuns Lisa rânjind dispreţuitor, ca şi cum i-aş fi

pus o întrebare prostească. Şi ai mei. Ai uitat? Strămoşii mei sunt ai lui Jesse.

„Bine!”, mi-am zis, gândindu-mă că Lisa, deşi vorbea acum mai relaxat, era la fel de înţepată ca întotdeauna.

- Aha! am zis. Deci... stră-străbunicii tăi au fost sclavi?

- Exact. Din ambele părţi ale familiei. Aproape toţi locuiesc în continuare lângă fermă, mai puţin câţiva care s-au mutat. Dar cei care se mută tind să se întoarcă. Edentonul îi atrage ca un magnet pe cei născuţi aici.

- Tu te-ai gândit vreodată să te muţi?

Lisa a tăcut puţin.

- Am plecat doar atunci când am mers la facultate, a răspuns ea în cele din urmă. Şi n- am de gând să mai plec vreodată.

După un timp, a oprit pe aleea unei case albe, vechi, despărţite de drum printr-o pajişte vastă, în stânga se vedea un lan de porumb, iar în dreapta erau câteva case răzleţe. Copiii, printre care se aflau şi câţiva albi, se dădeau cu rândul în leagănul făcut dintr-o anvelopă şi agăţat de un copac mare din faţa curţii. Câţiva bătrâni jucau *horseshoe*s[5] lângă casă. Şi, până să deschid portiera, am auzit muzică. *Chance the Rapper*. Am zâmbit, dând deja din cap, pe ritm. Aveam senzaţia că urma să-mi placă să mă aflu acolo.

împreună cu Lisa, am traversat peluza spre casă. în sfârşit, începea să

se răcorească, dar, după câţiva paşi, încă transpiram.

- Copiii albi sunt din vecini? am întrebat.

Lisa a râs şi m-a cuprins cu braţul pe după

umeri, luându-mă prin surprindere.

- Draga mea, a spus ea pe un ton pe care nu i-l auzisem până atunci, sunt înrudită cu fiecare dintre oamenii ăştia într-un fel sau altul. Istoria noastră începe cu mult timp în urmă. Ne înrudim cu albii importanţi din comunitate, care aveau femei de culoare pe lângă ei sau relaţii amoroase interzise, ce nu se puteau etala, iar unii dintre strămoşii noştri mulatri au provenit, poate, şi din violuri. Cine ştie? Mulţi bărbaţi puternici şi multe femei lipsite de putere, de-a lungul generaţiilor. De-asta există atâtea nuanţe de culoare într-o familie de negri.

Şi-a luat braţul de pe umerii mei şi a redevenit imediat Lisa cea distantă pe care o ştiam.

Exteriorul casei avea un aspect lipsit de unitate, de parcă în timp se adăugaseră alte şi alte porţiuni, însă atunci când am intrat împreună cu Lisa, căldura duşumelelor netede de lemn, tavanul scund şi perdelele de creton mi-au creat o senzaţie familiară, ca şi cum neam fi întors în timp. Muzica rap rămăsese în fundal. înăuntru, zgomotul principal îl făceau femeile care purtau şorţuri şi care pălăvrăgeau şi pregăteau tăvi cu mâncare. La toate astea se adăuga zumzetul aerului condiţionat.

Lisa m-a însoţit dintr o cameră într-alta, prezentându-mă unui şir nesfârşit de veri şi de mătuşi. O femeie cu părul argintiu a strâns-o în braţe pe Lisa şi a întrebat:

- Ce mai faci, draga mea? Ştiu că ţi-i dor de tăticu' tău!

- Sunt bine, tuşă, a răspuns Lisa.

A venit iar lângă mine şi m-a condus într-o sufragerie în care câteva femei stăteau una lângă alta pe canapea, de fiecare parte a unei femei micuţe şi sfrijite, cu părul aproape alb şi cu pielea cafenie. Atunci când am intrat în cameră, femeia şi-a ridicat privirea.

- Dodie! i-a strigat ea Lisei, întinzând braţele fragile, care-i ieşeau de sub mânecile largi ale bluzei roz, cu volane.

Lisa a înaintat şi i-a luat mâinile bătrânei.

- Nu, Mama Nelle, a spus ea, aplecându-se. Sunt Lisa, ai uitat? Dodie era sora ta mai mare.

- Lisa! Sigur că da. Fata lui Jesse, a spus femeia, uitându-se apoi pe lângă Lisa şi zărindu-mă. Şi ea cine-i? a întrebat, cu ochii mari şi negri aţintiţi la mine, din spatele ochelarilor cu ramă de os.

- E Morgan Christopher, a răspuns Lisa. Locuieşte la mine pentru o vreme. E artistă, ca tata – ca Jesse – şi m-am gândit că i-ar plăcea să cunoască

familia lui Jesse şi să vadă unde a crescut el.

Mama Nelle s-a întins şi m-a luat de mână. A ei era rece şi avea pielea moale precum vata de bumbac pe care o foloseam la curăţarea muralei.

- Buna ziua, doamnă..., am spus.

- Mama Nelle, a intervenit Lisa.

- Bună ziua, Mamă Nelle!

l-am zâmbit bătrânei, care nu voia să-mi lase mâna dintr-a ei. S-a uitat din nou la Lisa.

- A venit şi Jesse cu tine? a întrebat.

Lisa a tras un scaun cu spătar drept, ca să mă aşez în faţa femeii, iar apoi a tras un altul pentru ea.

- Nu, draga mea, a răspuns pe un ton răbdător şi trist, aşezându-se. Jesse a murit acum câteva luni, dragă. Ai uitat?

- A, da, îmi amintesc, a spus Mama Nelle privindu-mă în timp ce mă aşezam. L-ai cunoscut pe Jesse? m-a întrebat.

Am clătinat din cap în semn că nu.

- Aş fi vrut, am răspuns. îi cunoşteam lucrările. Tablourile. Sunt uimitoare!

- De unde o ştii pe Lisa?

- Lucrez la restaurarea unei pânze în galeria de astă...

M-am oprit, neştiind cât voia să afle sau cât pricepea Mama Nelle din tot ce ziceam, iar bătrâna s-a încruntat, de parcă îi era greu să mă urmărească.

- Mamă Nelle, a spus Lisa vorbind tare, ţii minte că Jesse voia să construiască o galerie de artă în oraş?

- Da, ţin minte, a răspuns Mama Nelle dând din cap. De ani şi ani zicea asta.

- Ei bine, Morgan a venit în oraş ca să restaureze o pânză veche pe care Jesse o voia expusă în galerie. Cu peisaje din Edenton.

Mama Nelle s-a uitat pe fereastră, încruntată şi concentrată.

- Pânza lui Miss Anna? a murmurat ea ca pentru sine.

Mi-am ţinut respiraţia. Mi s-a părut că şi Lisa, aflată pe scaunul de lângă mine, şi-a ţinut- o pe a ei.

- Pânza Annei Dale, am răspuns. La ea vă referiţi? O artistă pe nume Anna Dale a pictat- o în 1940.

- Am iubit-o pe Miss Anna, a spus Mama Nelle zâmbind cu toată faţa, iar apoi s-a întors spre femeia de lângă ea. O mai ştii?

Femeia a clătinat din cap.

- M-am născut abia în 1950, mamă, a răspuns ea râzând. Nu mă face mai bătrână decât sunt!

- Uimitor, habar n-aveam că Mama Nelle ar fi putut s-o cunoască pe

artistă, a şoptit Lisa, pentru ca apoi să ridice tonul şi să-i spună bătrânei: Trebuie să vii să vezi murala după ce e restaurată, mamă!

Apoi, nerăbdătoare, mi-a dat un cot şi a zis:

- Haide să mergem şi să...

- Pot să rămân şi să mai vorbesc un pic cu Mama Nelle? am întrebat.

Lisa s-a uitat la ceas.

- Puţin, a răspuns ea. Nu putem sta prea mult. Mai am o grămadă de telefoane de dat astă-seară.

- Bine! am zis.

Lisa a plecat la bucătărie, iar eu m-am întors încă o dată spre Mama Nelle. Femeile de lângă bătrână mi-au aruncat priviri pline de curiozitate.

- Nu-şi aduce aminte mare lucru, drăguţă, mi-a şoptit una dintre ele. Nu te bizui prea mult pe ce zice.

Le-am zâmbit tuturor ca să le arăt că n-aveau de ce să-şi facă griji, iar apoi mi-am întors privirea spre Mama Nelle.

- Cum aţi cunoscut-o pe Anna Dale? am întrebat-o.

- Pe cine? a răspuns Mama Nelle.

- Spuneaţi că vă amintiţi de Anna... de Miss Anna. Artista care a pictat murala.

- Murala, da! Din depozitul cel mare.

- Ce depozit?

- Acolo a pictat-o, a răspuns Mama Nelle ridicându-şi braţele tremurânde în aer şi depărtându-şi-le. Era un fel de... garaj mare şi alb, cu uşi vechi, a adăugat ea.

- Depozitul! am exclamat, amintindu-mi fotografia şi articolul pe care mi le arătase Oliver în ziar. Aveţi dreptate, a pictat într-un depozit mare. Puteţi să-mi spuneţi cum era Miss Anna?

Nu-mi venea s-o întreb sincer pe bătrână dacă Anna era nebună.

- Trebuia să vorbim în şoaptă, a spus Mama Nelle ridicând un deget tremurător. Şştt!

- Trebuia să vorbiţi în şoaptă atunci când picta? am întrebat. Ca să se concentreze?

- Nu, nu atunci, a răspuns Mama Nelle. Nu trebuia să spunem nimănui nimic despre ea.

M-am încruntat.

- Nu înţeleg.

- Te-am avertizat, drăguţă, a spus femeia născută în 1950. Jumătate din ce zice acum n- are noimă, aşa că nu-ţi bate capul.

N-am auzit prea bine ce spunea femeia, fiindcă eram atentă numai la Mama Nelle.

- Vreţi să vedeţi o poză cu murala? am întrebat-o eu pe bătrână,

aplecându-mă într-o parte ca să-mi scot telefonul din buzunarul blugilor.

- Nu vede bine, m-a avertizat altă femeie.

Am căutat în telefon până când am ajuns la

primele fotografii cu întreaga pânză. Am ridicat ecranul în faţa Mamei Nelle.

- Ce-i aia? a întrebat ea.

- O poză cu murala pe care a pictat-o Anna Dale – Miss Anna, am răspuns. Dar pânza a fost depozitată într-o debara şi acum e foarte murdară. Probabil că arată foarte diferit de cea pe care aţi văzut-o cândva.

Mama Nelle s-a încruntat.

- Nu văz mai nimic, a spus ea.

- Dă-mi să văd, m-a rugat femeia născută în 1950, iar eu i-am ridicat telefonul în faţa

ochilor.

Femeia a râs.

- Asta-i un dezastru, ce să mai... Cum vrei să vadă ceva?

M-am uitat şi eu la poză. Pentru cineva care nu era obişnuit să vadă tot timpul o pânză distrusă, arăta catastrofal. Pentru mine, însă, devenise ceva fascinant.

Am mai rămas o vreme împreună cu Mama Nelle şi i-am pus întrebări despre ea şi despre copilăria lui Jesse.

Se părea că demenţa senilă nu-i afectase amintirile despre acea perioadă, care erau unele cât se poate de luminoase. La un moment dat, Mama Nelle mi-a luat mâna şi mi-a ţinut-o pe genunchiul ei osos, gest care m- a emoţionat. îmi plăcea să stau şi să flecăresc cu ea. Chiar dacă n-am mai vorbit despre pictoriţă, nu conta. Mama Nelle o cunoscuse pe Anna în carne şi oase.

„Nu trebuia să spunem nimănui nimic despre ea”

De ce nu? m-am întrebat. Oare despre ce era vorba?

La vremea la care s-a întors Lisa şi m-a luat cu forţa de acolo, deja îmi venea greu să mă desprind.

În bucătărie, Lisa mi-a făcut cunoştinţă cu o femeie uluitoare, care punea lumânări pe un tort mare, cu ciocolată, pe care scria cu glazură galbenă: *La mulţi ani, Mama Nelle!*

- Ea e verişoara mea, Saundra, fiica Mamei Nelle, a spus Lisa. Saundra, iat-o pe Morgan Christopher, care mă ajută la galerie.

Saundra a pus ultima lumânare pe tort şi mi- a zâmbit. Avea o faţă perfect simetrică, de la sprâncene şi de la pometţii înalţi până la zâmbetul care-i dezvăluia dinţii albi şi drepţi.

- Lisa mi-a povestit că restaurezi o pânză imensă şi mucegăită pentru galeria unchiului Jesse, a spus ea.

- Da, iar Mama Nelle, mama ta, îşi aminteşte de artistă, ceea ce e

uimitor, am răspuns eu pe un ton plin de entuziasm, care mă bucura după ce avusesem atâtea experienţe triste. Nu ştim mai nimic despre Anna Dale, am adăugat.

- Da? a făcut Saundra clătinând din cap şi chicotind. O, femeia asta! Nu ştii niciodată ce o să scoată din amintirile pe care le are cu nemiluita!

- Nu-ţi face iluzii, a spus Lisa pe tonul rece pe care îmi vorbea adeseori. Mai nou, Mama Nelle tinde să născocească.

- Of, cred că multe dintre amintirile ei sunt cel puţin parţial adevărate, a fost de părere Saundra, făcând un pas în spate ca să-şi admire opera înjghebată din lumânări. Dar, o, Doamne, ce copil rău sunt! a adăugat ea râzând. Aş vrea să fi notat tot ce a zis mama în cei cincizeci şi cinci de ani ai mei. Are toată istoria familiei în căpşorul ăla şi, de leneşă ce sunt, am pierdut-o.

- Eşti cel mai puţin leneş om din câţi cunosc, a spus Lisa bătându-şi uşurel verişoara pe braţ. Saundra e inspector şcolar în Elizabeth City, mi-a spus ea.

- Uau! am exclamat eu, încercând să par politicoasă, dar aş fi vrut să fiu în sufragerie şi s-o mai trag de limbă pe Mama Nelle.

- Atunci când vine vorba de trecutul familiei, mama e o sursă infinită de informaţii, a spus Saundra. Ici şi colo în dormitorul ei, are acte de proprietate, scrisori şi tot soiul de lucruri din timpuri străvechi. După ce

moare, ştiu că o să trebuiască să le sortez pe toate.

- Ai putea să le arunci, a sugerat Lisa.

- Eşti malefică, a răspuns Saundra, pri vin dumă, Lisa a fost dintotdeauna verişoara cea rea.

„Te cred şi eu!”, am zis în gând, mulţumindu- mă să-i zâmbesc Saundrei.

Dintr-odată, în bucătărie a apărut o bătrână cu părul grizonant. Avea oase mari şi mirosea puternic a parfum dulceag. A luat-o pe Lisa în braţe.

- Iubito! Ce mai faci, dragă? Haide să stăm de vorbă!

Femeia a luat-o din bucătărie pe Lisa, supusă acum precum un copil în faţa unui adult, iar Saundra s-a întors să-şi facă de lucru cu o tavă de pateuri mici. M-am gândit să mă ofer s-o ajut, dar până la urmă m-am scuzat şi am plecat şi eu. Voiam să mă întorc la Mama Nelle, în preajma căreia avusesem o stranie senzaţie de bine. Cu toate că bătrâna nu-şi amintea mare lucru din trecut, amândouă eram fascinate de murala veche şi prăfuită. Pentru Mama Nelle, era o amintire. Pentru mine, prezentul. Totuşi, aveam un lucru în comun, mi-am zis eu, iar acela era Anna Dale.

Joc cu inele aruncate într-un băţ
Anna
8 ianuarie 1940

Departamentul Trezoreriei, Secţia de Arte Plastice

Concurs excepţional de picturi murale, adresat tuturor artiştilor din Statele Unite

3 ianuarie 1940

Dragă domnişoară Anna Dale,

Vă mulţumim că ne-aţi trimis schiţa muralei din Edenton, Carolina de Nord. Aţi menţionat că urmează să folosiţi modele pentru desen şi vă rog foarte mult s-o faceţi. Deşi chipurile din schiţă sunt corespunzătoare, le lipseşte realismul care se dobândeşte numai prin folosirea modelelor vii. În acelaşi timp, aş regândi selecţia de culori pentru rochiile femeilor din zona centrală a schiţei. Din ce-mi dau seama, acele nuanţe de purpură şi de albastru pe care le-aţi ales, sunt lipsite de armonie. Totodată, dacă nu aţi fi pomenit despre asta, nu mi-aş fi dat seama că femeia de culoare ţine alune în şorţ, dar sunt sigur că o să aveţi grijă să adăugaţi în desen detalii lămuritoare. Aplaud, totuşi, faptul că aţi folosit roşu din abundenţă. Nu mulţi artişti sunt atât de cutezători atunci când vine vorba de culoare.

Luând în considerare aceste Infime modificări, Secţia consideră că murala finală o să fie un succes. Astfel, ataşăm un cec în valoare de 240 de dolari, reprezentând prima tranşă a plăţii. Vă rog

să ne trimiteţi cât de curând posibil o fotografie alb-negru a desenului la scară mare.

Cu stimă,

Edward Rowan, manager cultural, Secţia de Arte Plastice

Anna a citit scrisoarea de trei ori, ca să se asigure că înţelesese. Schiţa fusese acceptată şi chiar primise bani pentru munca ei. Nu-i venea să creadă că, făcând ceea ce-i plăcea la nebunie, putea câştiga o sumă atât de mare. Domnul Rowan nu considerase schiţa perfectă, dar nici n-o respinsese, iar ăsta era lucrul cel mai important în acel moment. Ea aflase că era cusurgiu şi că mereu găsea câte ceva de corectat. Nici o problemă! N-o deranja să se conformeze indicaţiilor lui. Avea deja sulul de hârtie pentru desen. Acum putea trece la următoarea etapă.

însă îi trebuiau modele. Trei femei pentru Tea Party. O femeie de culoare pentru fabrica de alune. Un bărbat alb pentru depozitul de cherestea. în imaginea cu Cotton Mill Village nu apăreau oameni, iar bărbaţii din vasul de pescuit se aflau atât de departe, încât nu era nevoie să fie pictaţi în detaliu. Aşa că îi trebuiau în totaî cinci modele. Spera să nu se întindă mai mult decât îi era plapuma.

Vineri vorbise la telefon cu profesoara de pictură de la liceul din Edenton la care o trimisese primarul Sykes şi o întrebase dacă îi putea recomanda câţiva elevi dornici s-o ajute îa depozit.

- Nu-i pot plăti, îi explicase ea profesoarei, dar experienţa asta ar trebui să le deschidă calea ca viitori artişti.

Profesoara o sunase ca să-i spună că avea doi elevi, un băiat şi o fată, care doreau să lucreze pentru ea două ore pe zi, ca să-şi mărească media. Anna se simţise uşurată. Nu numai că avea nevoie de ajutor, dar se şi bucura să aibă companie în depozitul acela sinistru. Sunase la biroul primarului ca să-i dea acestuia vestea şi să-l întrebe dacă îi făcuse cheia, numai că el îi răspunsese că se răzgândise şi că acea cheie nu- şi avea rostul, având în vedere faptul că uşile cele mari ale garajului n-aveau lacăte.

- Atunci, de ce să mai încuiaţi? întrebase el.

O asigurase că materialele ei aveau să fie în

siguranţă. Anna fusese dezamăgită, dar trebuia să se bizuie pe faptul că, la urma urmei, primarul cunoştea oraşul acela mult mai bine decât ea.

Imediat ce a lăsat din mână scrisoarea de la Secţie, a sunat la magazinul cu materiale de pictură din Norfolk şi a comandat pânza şi culorile, atât la tub, cât şi la cutie. Avea de acoperit o suprafaţă enormăî A sunat apoi la compania de cherestea şi a comandat lemnul pentru şasiu. O cantitate impresionantă! O nelinişte efortul pe care trebuia să-l facă pentru construirea şasiului, aşa că spera şi se ruga să fi făcut măsurătorile corect.

A fotografiat schiţa aprobată de Secţie, ca să i-o arate domnului Arndt.

Bineînţeles că era neliniştită, ştiind că planurile ei pentru murală nu se potriveau întocmai cu sugestiile pe care i le făcuseră cei care „trăgeau sforile” în oraş, dar domnul Arndt s-a uitat la fotografie şi a zâmbit.

- Ce treabă magnifică aţi fiicut! i-a spus el apoi de pe scaunul lui, ridicându-şi privirea la ea. Aş vrea să pot vedea culorile!

- Debordează de culoare, l-a asigurat Anna, radiind pentru complimentul primit. Nu vă deranjează feministele din centrul compoziţiei?

£1 a râs.

- O, ştiam că într-un fel sau altul aveaţi să le includeţi pe aceste doamne! Pot s-o păstrez? a întrebat el ridicând fotografia. Aş vrea s-o pun pe peretele oficiului poştal. Vă deranjează?

- Nicidecum, a răspuns Anna, uşurată la gândul că dirigintelui îi plăcea atât de mult rezultatul muncii ei, încât voia să-l expună.

în seara aceea a sărbătorit invitându-şi gazda la restaurantul Albemarle. Miss Myrtle a râs atunci când a văzut-o comandând *Yankee Pot RoasA*

- Păi, nu mă mir! a comentat bătrâna.

Toţi cei din restaurant păreau să ştie cine era Anna, iar câţiva s-au apropiat de masa lor ca să discute despre murală.

- Nu-mi vine să cred c-o să pictezi o pânză pentru tot peretele ăla! a exclamat una dintre femei.

Alta i-a spus că în acea după-amiază văzuse fotografia schiţei pe peretele oficiului poştal şi că abia aştepta s-o vadă în culori. Dar apoi a venit la masa lor o femeie cu privirea mânioasă şi cu o expresie plină de dispreţ.

- Nu-ţi mai ţine nasul pe sus! i-a spus ea Annei. Nu se cade!

Femeia s-a răsucit pe călcâie, a traversat restaurantul şi a ieşit pe uşă, iar Anna a amuţit, cu gura căscată.

- N-o băga în seamă, a sfatuit-o Miss Myrtle. Nu lăsa oamenii înguşti la minte să-ţi strice bucuria!

Anna a strâns din dinţi şi s-a uitat în farfurie, simţindu-se atât stânjenită, cât şi neînţeleasă.

- Ei haide, a continuat s-o dădăcească Miss Myrtle, bătând-o uşurel pe mână. Cu siguranţă că fata aia e prietenă cu doamna Drapple şi trebuia să zică şi ea ceva, dar acum nu-ţi mai face gânduri negre!

Anna a răsuflat adânc şi i-a zâmbit stoic lui Miss Myrtle. Apoi a încercat să schimbe subiectul.

- Vreţi să fiţi unul dintre modelele mele pentru Tea Party? şi-a întrebat ea gazda.

- Eu? s-a mirat Miss Myrtle, părând tulburată şi roşind. Nu crezi că-s cam bătrâioară?

Ba da, era, iar ea şi Anna o ştiau prea bine, dar Anna se gândise că putea să picteze părul fără urmă de cărunteţe, iar faţa, fără ridurile din jurul gurii. îi surâdea ideea de a o include pe gazda ei în murală.

- Cred că sunteţi perfectă, i-a spus ea lui Miss Myrtle. Poate că vrea şi Pauline să-mi fie model pentru alt personaj.

Au discutat despre cei pe care îi cunoşteau şi care ar fi dorit, poate, să pozeze pentru murală. Miss Myrtle considera că o alegere bună ar fi fost soţia primarului, dar Anna s-a înfiorat amintindu-şi de comentariile lui Pauline despre felul în care se purta primarul Sykes cu soţia lui. Avea senzaţia că ştia mult prea multe decât era cazul despre biata femeie şi despre viaţa ei.

- Ori Ellen Harper, poate, a spus Miss Myrtle. E vânzătoare la Patsy Departament Store.

- O puteţi întreba? a rugat-o Anna. Dar Freda? Ar putea să-mi pozeze pentru muncitoarea de la fabrica de alune.

Trebuia să închidă la culoare şi părul grizonant al Fredei, dar altfel femeia avea un chip tânăr şi frumos, iar Annei i-ar fi plăcut să- 1 imortalizeze pe pânză.

Miss Myrtle a chicotit.

- Pun rămăşag că Freda s-ar bucura nevoie mare, a spus ea.

- Atunci nu mai trebuie decât să găsesc un domn care să-mi fie model

pentru cherestegiu şi am cele patru femei şi un bărbat.

Miss Myrtle a râs din nou.

- Murala o să arate ca şi cum Edentonul ar fi condus de femei!

- Da, aşa cred.

Anna a zâmbit în sinea ei, întrebându-se încă o dată ce subiect şi-ar fi propus, în schimb, domnul Drapple.

Friptură înăbuşită
Morgan
23 iunie 2018

Eram din ce în ce mai încântată de orele pe care le petreceam zilnic ocupându-mă de curăţarea pânzei. Lucram deja mai repede» fiind acum încredinţată că vopseaua nu se exfolia la orice atingere. Era incredibil de satisfăcător să văd cum ieşeau la iveală culorile şi detaliile. Astăzi, la o săptămână de când mă apucasem să curăţ pânza» am ajuns în sfârşit la personajele principale: cele trei femei din Tea Party. Aveau rochii frumoase, odată ce nu mai erau acoperite de depuneri. Anna Dale nu se sfiise să picteze în culori vii, astfel încât, la fiecare segment pe care-l descopeream, mă entuziasma să văd cât de însufleţită era pânza.

Primul segment la care am lucrat după masa de prânz înfăţişa o oglinjoară aflată în mâna uneia dintre femei. Ea ţinea oglinda în dreptul feţei, de parcă voia să-şi pudreze nasul, dar după ce am curăţat mizeria de pe suprafaţa pictată a oglinzii» mi-am dat seama că acolo nu apărea reflexia

femeii, ci imaginea micuţă a unui bărbat. Chipul era atât de mic pe fundalul de un cenuşiu sclipitor, încât la început am crezut că pânza muralei era crăpată în acel loc. Dar nu, cu siguranţă că era un bărbat, unul roşcovan, care purta o jachetă maro şi pălărie şi care stătea sprijinit de un felinar stradal. Una dintre bizarele abateri de la logică ale Annei. Abia aşteptam să-i arăt lui Oliver. Mă obişnuisem să traversez galeria spre biroul lui după fiecare segment în parte şi să-l târăsc în foaier ca să-i arăt opera mea – sau, mai bine zis, opera Annei.

- Uite că vine din nou, spunea câte unul dintre muncitori.

- Au mai rămas doar o sută patruzeci şi patru de segmente! spunea altul.

Oliver părea să se bucure şi el de entuziasmul meu, oprindu-se din lucru ca să vină şi să se uite la noul segment de murală descoperit de mine.

L-am găsit în biroul lui, aplecat peste tabelul din computer. A ridicat o mână ca să aştept până când termina de copiat în tabel nişte cifre dintr-o factură. Am stat cuminte, ca să nu-l deranjez. Din boxa de pe birou se auzea vocea suavă a unei femei care cânta despre pavarea parcărilor[2]. Am zâmbit fără să vreau în timp ce- 1 priveam muncind. Ochii de un albastru intens, concentraţi la treabă, îmbujorarea slabă şi perpetuă a obrajilor lui, de parcă venise din ger. îmi venea să mă aplec şi să-l strâng în braţe cu afecţiune. îl ştiam de zece zile, dar simţeam deja tandreţe faţă de el. Părea omul cel mai întreg la cap din viaţa mea, ceea ce, trebuia să recunosc, nu spunea prea multe.

Şi-a terminat treaba la computer, s-a rotit cu scaunul şi s-a uitat la mine.

- Ce ai găsit? m-a întrebat.

- Ceva fascinant!

Am dat din cap spre foaier. M-a urmat până la pânză, unde i-am arătat oglinda şi pe bărbatul cel roşcovan. S-a urcat pe scară, ca să vadă mai bine.

- Uau! a exclamat, cu ochii scânteindu-i în clipa în care s-a uitat în jos, la mine. Aşadar, avem o motocicletă. Un topor însângerat. Şi un

tip ferches, reflectat într-o oglindă. Avem ditamai enigma aici, nu crezi?

- Poate că avem, am răspuns. Dacă nu cumva Jesse avea dreptate şi Anna era smintită. Dar arăta perfect normal în fotografia din ziarul acela vechi, şi vorbea ca un om întreg la minte în articolul care însoţea poza!

- într-adevăr, a fost de acord Oliver.

A scos telefonul şi a făcut câteva poze la prim-plan cu oglinda pictată. Dintr-odată, mi-a venit o idee.

- Oare ziarul acela o fi online? am întrebat. Cel din care era articolul. Poate că au mai apărut şi alte ştiri despre ea.

- Un ziar insignifiant dintr-un orăşel? s-a îndoit Oliver, clătinând din cap, în timp ce cobora scara. Mă îndoiesc. însă ai putea încerca la bibliotecă. Acolo au copii vechi, cu siguranţă.

- E posibil să aibă, am spus, iar apoi m-am uitat la pânza curăţată deja aproape pe jumătate şi am zâmbit. îmi place etapa asta a restaurării. Curăţarea.

- Adică partea uşoară, a sublimat el, zâmbind larg.

Am oftat, iar zâmbetul mi-a pierit.

- Tot ce am citit despre retuş are... totul... mă face să mă simt atât de ignorantă! E copleşitor]

- Pas cu pas, a spus Oliver pe un ton răbdător, făcând semn spre pânză în timp ce se îndrepta spre hol. Să-mi spui ce alte bizarerii mai găseşti în următorul segment!

în seara aceea, în loc să mă întorc la Lisa după ce am plecat de la galerie, m-am dus la biblioteca din Edenton ca să văd dacă găseam ceva din 1940 în ziarul local.

Ediţiile vechi din *Chowan Herald*, toate pe microfilm, se aflau la etajul mic, înghesuit şi liniştit al bibliotecii. Eram singura persoană de acolo şi mi-a luat treizeci de minute ca să-mi dau seama cum se folosea o maşină cu microfilm. Deja mă simţeam frustrată în momentul în care am încărcat filmul din 1940 şi am devenit mult mai frustrată atunci când mi-am dat seama că nu exista index şi nu puteam căuta numele Annei. Am început să trec prin ziar săptămână cu săptămână, studiind imaginile slabe la aparatul instabil, până când am găsit, în sfârşit, o fotografie în ediţia din 15 februarie. Imaginea mare, dar granulată părea să fi fost făcută în interiorul depozitului – cu siguranţă era „garajul acela mare" la care se referise Mama Nelle. Anna, cu tunsoarea ei uluitor de frumoasă, stătea lângă o pânză goală... sau cel puţin a părut goală până când am mărit imaginea şi am văzut liniile subţiri, trasate în cărbune pe pânză. Am înţeles imediat la ce mă uitam. Anna Dale crease un desen al muralei şi transferase imaginea pe pânză. M-a trecut un fior, ştiind că pânza la care mă uitam era chiar cea la care lucram. Am avut o senzaţie extracorporală că eram acolo, în acel depozit, împreună cu Anna. Am mijit din ochi la imaginea slabă, granulată. Nu vedeam pe pânză conturul motocicletei,

dar, ce-i drept, orice contur se distingea doar cu mare greutate.

Fotografia era interesantă din mai multe puncte de vedere. Anna stătea într-o parte, arătând spre pânză, cu un zâmbet larg pe faţă. Purta pantaloni largi şi un halat alb, pătat. Mi se părea frumoasă. Mi-am trecut mâna peste părul meu blond până la umeri, întrebându-mă cum ar fi arătat tuns bob. Fără pic de volum, cel mai probabil. Părul meu nu era la fel de des ca al ei.

Lângă Anna, un tânăr de culoare ţinea în mână un sul lung de hârtie – pesemne că acela era desenul folosit. De cealaltă parte a pânzei stătea un băiat cu părul bălai şi cu mâinile în buzunare. Atât privirea tânărului, cât şi cea a băiatului erau întoarse spre ceea ce ilustra Anna pe pânză. Sub fotografie era un singur rând:

Pictoriţa Anna Dale discută despre desenul pentru murala care va fi instalată în oficiul poştal din Edenton.

Anna avea situaţia sub control în acea fotografie, mi-am zis, mirată că mă gândeam cu afecţiune la ea. Părea sănătoasă. Zâmbitoare. Implicată. Nu era o femeie cu probleme psihice. Dar apoi mi-am amintit de sângele care picura de pe lama toporului. Ceva cumplit se petrecuse, poate chiar cu ea. Mă întrebam pentru prima oară dacă problema psihică ce o doborâse pe Anna ar fi putut s-o coste viaţa. Oare acela să fi fost motivul pentru care nu existau alte informaţii despre ea? Fusese o artistă talentată. Asemenea artişti nu dispar pur şi simplu. Dacă murise – sau se sinucisese –, s- ar fi explicat de ce nimeni nu mai auzise nimic despre ea.

în curând se închidea biblioteca. Am găsit-o pe bibliotecară, care m-a ajutat să fac o copie după fotografia afişată pe cititorul acela îndărătnic de microfilm, apoi mi-am strâns lucrurile şi m-am dus la şedinţa AA, unde subiectul principal a fost repararea greşelilor făcute cât timp abuzaserăm de alcool. Am observat că-mi transpirau mâinile în timpul discuţiei. Dacă aş fi izbutit să dau de Emily Maxwell, oare aş fi avut curajul să vorbesc cu ea? Ideea în sine mă îngrozea. Voiam să ştiu ce făcea. Voiam s-o găsesc prin intermediul computerului, impersonal. Dar să comunic cu ea? Nu credeam că aş fi fost atât de vitează.

Seara, în timp ce mă băgăm în pat, tot la ea mă gândeam. M-am uitat în tavan, întrebându- mă dacă şi Emily era trează. Şi, dacă era, oare avea dureri atroce? Oare îmi blestema numele?

Eram liberă şi nu mă puteam plânge decât de durerea de umeri suferită pentru o slujbă care îmi aducea cincizeci de mii de dolari. Mă îndoiam că Emily Maxwell avea să mai cunoască vreodată o asemenea libertate fizică.

M-am făcut ghem în pat, amintindu-mi cum mă urcasem în maşină împreună cu Trey. Râdeam de ne prăpădeam, nu-mi amintesc de ce. Eram atât de criţă, că-mi prinsesem fularul în portieră şi nu-mi aminteam cum s-o deschid ca să-l scot. Nu meritam eliberarea din închisoare. Nu meritam cincizeci de mii de dolari. Nu credeam că mă puteam ierta vreodată pentru ce-i facuserăm acelei fete nevinovate.

Big Yellow Taxi, cântec care evocă probleme de mediu înconjurător.

Anna

10 ianuarie 1940

CAPITOLUL 24

în acea dimineaţă, Anna a sosit la depozit singură şi tulburată. Nu mai fusese acolo de o lună, de la vizita pe care o făcuse impreună cu primarul Sykes. Intrând, a rămas mută de uimire. Podeaua de beton fusese măturată, iar soarele strălucea prin ferestrele înalte şi curate lună. în faţa uneia dintre uşile de garaj se aflau două radiatoare industriale, două lampadare înalte, două scări şi câteva prelungitoare. Cele trei mese lungi şi cele patru scaune de lemn erau la locul lor. Mai rămăseseră şi câteva lăzi, puse una peste alta sub una dintre ferestre, de-a lungul peretelui lateral. Chiar îi era îndatorată primarului pentru ajutorul pe care i-l dăduse. Sau cel puţin îi era datoare lui Benny, administratorul lui. Trebuia să le facă măcar o prăjitură.

A cărat sulurile de hârtie în depozit, împreună cu o găleata mare de metal, plină cu majoritatea ustensilelor de care avea nevoie

Îîentru desen. Nu prea avea ce face cu materia- ele până la amiază, când veneau ajutoarele ei de la liceul Edenton, însă, plină satisfacţie, a început să-şi aşeze lucrurile în noul spaţiu de lucru. Purta pantalonii ei largi preferaţi, în care se simţea minunat de liberă, cu toate că Miss Myrtle oftase de dimineaţă, când o văzuse purtându-i.

- Doar nu ieşi aşa din casă! exclamase bătrâna, arătând spre pantaloni.

- Păi, nu pot lucra în depozit dacă sunt îmbrăcată în rochie, răspunsese Anna.

Miss Myrtle clătinase din cap, îngrijorată.

- Mă rog, să nu ieşi de-acolo îmbrăcată aşa, o sfătuise ea.

Vorbele acelea sunaseră ca un avertisment. Anna credea că ea şi Miss Myrtle aveau viziuni similare în privinţa majorităţii aspectelor vieţii, dar, din când în când, era limpede că le despărţea o generaţie întreagă.

Anna a băgat în priză radiatoarele, aşezându- le de fiecare parte a zonei fără ferestre, în capătul cel mai apropiat de uşile clădirii. Nu făceau cine ştie ce căldură, dar temperatura era tolerabilă. Destul de tolerabilă să-şi scoată paltonul. Puloverul gros de sub halat îi ţinea destul de cald.

Pe la prânz, a mâncat un sandvici cu şuncă pregătit de Freda. în timp ce strângea masa, a sosit cherestegiul care îi aducea lemnul pentru şasiu. Anna nu mai văzuse până atunci atât de mult lemn într-un studio artistic şi a fost intimidată la gândul că urma să construiască singură şasiul acela masiv. S-a uitat la bărbatul care punea lemnul în centrul depozitului. Era un nordic solid, blond, cu ochi albaştri, care părea perfect ca model pentru cherestegiul din murală.

- Aţi vrea să fiţi model pentru cherestegiul din murala pe care o pictez pentru oficiul poştal? l-a întrebat ea, de lângă vraful de lemn care se tot aduna.

El şi-a ridicat spre ea ochii albaştri precum cerul şi a râs.

- Glumiţi, a răspuns. Vreţi să apar pe peretele poştei?

- Absolut! Sunteţi cherestegiul perfect.

El a ridicat cu dezinvoltură din umeri.

- Desigur. Ce trebuie să fac?

- Doar să staţi în picioare cu un topor în mâini. Şi cu faţa spre mine, cred.

Anna a încercat să-şi imagineze scena. Ar fi pictat copaci în spatele lui. O pădure.

Cherestegiul a râs din nou şi ochii aproape că i-au dispărut între faldurile feţei încreţite de amuzament.

- Nu folosesc topor la muncă, a recunoscut. De fapt, sunt sortator. Toată ziua verific calitatea lemnului. Era şi timpul să pun mâna pe un topor.

După ce a plecat, Anna s-a aşezat lângă unul dintre radiatoare şi a inspirat mirosul de lemn curat Acum avea la dispoziţie toate cele cinci modele. Miss Myrtle, Madge Sykes – vesela şi plăcuta soţie a primarului, care nu părea deloc genul de femeie în suferinţă din pricina soţului necioplit, care o înşela – şi Ellen Harper, vânzătoarea de la magazinul Patsy, aveau să fie feministele din Tea Party. Freda, pe care Anna

0 convinsese în sfârşit să-şi dea acordul, avea să fie muncitoarea de la fabrica de alune. Iar acum, falnicul Frank de la depozitul de cherestea avea să fie cherestegiul, Anna era dezamăgită fiindcă Pauline o refuzase.

- Lui Karl nu-i place ideea de a mă vedea pe peretele poştei, explicase ea.

Anna voise să întrebe de ce, dar hotărâse să accepte decizia ei – ori mai degrabă a lui. Poate că acel refuz avea a face cu meseria lui de poliţist, caz în care avea o reputaţie de apărat, sau poate că el nu voia ca soţia lui să participe la un lucru atât de frivol. Indiferent de motivul deciziei lui, Pauline nu părea să se fi supărat deloc din pricina asta.

Cele două ajutoare ale Annei, Theresa Wayman şi Peter Thomas, au ajuns la două şi un sfert după-amiaza.

- Purtaţi pantaloni! a exclamat Theresa înainte s-o salute.

- Da, şi ar trebui să-ţi aduci şi tu nişte pantaloni, pentru că o să te urci pe scară şi o să te murdăreşti, a răspuns Anna.

- Nu m-ar lăsa părinţii, a spus Theresa.

Annei i-a venit să-şi dea ochii peste cap.

Theresa părea foarte feminină, cu părul blond şi frumos, lung până la umeri, prins cu agrafe de os, şi dată pe buze cu un ruj roşu-coral. Purta o fustă albastră, plisată, şi o bluză albă, cu volane. Anna s-a gândit să-i sugereze să ţină o pereche de pantaloni la depozit, pe care să-i poarte doar câtă vreme lucra. Părinţii n-ar fi aflat. însă privirea rigidă a fetei a făcut-o să-şi ţină gura. N-o cunoştea destul de bine încât să-

1 facă o asemenea propunere.

Peter era un băiat subţirel şi binevoitor, mic şi slăbuţ, dar zvelt şi în formă destul

de bună. Şi el era blond. De fapt, el şi Theresa semănau.

- Sunteţi rude? a întrebat Anna.

Au râs amândoi.

- Aoleu, nu! a răspuns Peter, îndepărtându- se de fată cu un pas, iar apoi s-a uitat la vraful de lemne din mijlocul sălii. Deci ce faceţi aici, doamnă? a întrebat el, frecându-şi mâinile, parcă nerăbdător să treacă la treabă. Cu ce vă ajutăm?

Cei trei s-au aşezat la o masă, iar Anna le-a arătat schiţa şi le-a descris planurile pentru desen şi murală. Nu mai auziseră de desen şi au pus amândoi întrebări inteligente despre procesul creării lui, dar Annei îi era clar că Peter era mai pasionat decât fata.

- Vreau să fiu un artist de seamă într-o zi, doamnă, a spus el.

- Peter e foarte talentat, a spus Theresa cu un pic de ranchiună. A desenat un tractor de ziceai că-i o fotografie.

- Şi tu, Theresa? a întrebat Anna. Speri să devii şi tu artistă?

Theresa a ridicat din umeri.

- Sper să termin şcoala, să mă mărit şi să fac cinci copii, a recunoscut ea.

Anna a râs, gândindu-se că, probabil, căsătoria şi maternitatea erau nişte ţeluri mai realiste pentru fata aceea.

- Păi, cât mai ai? Un an şi jumătate până la absolvire?

- Absolvim în primăvară, doamnă, a răspuns Peter.

- Zău? Nu sunteţi în clasa a unsprezecea?

- Asta e ultimul an de liceu, doamnă, a lămurit-o Theresa. Slavă Domnului!

- Chiar aşa? a întrebat Anna. În partea de ţară în care locuiesc, liceul are douăsprezece clase.

- Nu şi aici, a spus Peter.

- Slavă Domnului! a adăugat Theresa.

- Bun, uitaţi cum facem, a spus Anna. O să am pretenţia să munciţi serios şi s-ar putea să nu vi se pară că munca la care vă pun are prea mare legătură cu desenul sau cu pictura. Vreau să fiu corectă, aşa că aţi putea să-mi aduceţi nişte proiecte la care lucraţi, iar eu o să-mi spun părerea despre ele şi poate că o să vă ajut să le îmbunătăţiţi.

- Sună bine, doamnă, a fost de acord Peter.

Băiatul avea o bunăvoinţă care-l făcea să

radieze. O seninătate care o atrăgea pe Anna. Era curioasă să-i vadă lucrările.

- Eu nu prea lucrez la nimic, a spus Theresa.

- Păi, atunci poate că-ţi vine vreo idee cât timp lucrezi aici, a spus Anna. N-o să am nevoie de ajutor chiar tot timpul.

Puţin mai târziu, cei trei s-au pus pe treabă. Au desfăcut sulul de hârtie şi l-au întins pe jos, l-au tăiat în lungimi de trei metri şi şaizeci de centimetri, pe care le-au prins între ele, formând un dreptunghi de trei metri şi şaizeci de centimetri pe un metru şi optzeci. Theresa a refuzat să se urce pe scară din pricina fustei, aşa că Peter şi Anna s-au urcat fiecare pe câte o scară şi au prins hârtia de perete, râzând tot timpul fiindcă aceasta tot aluneca şi se rula la loc, iar ei se distrau încercând s-o ţină întinsă. Au trecut două ore până să câştige războiul cu hârtia, iar Theresa şi Peter s-au pregătit să plece acasă, la cină. Anna a fost dezamăgită să constate că nu putea adăuga liniile de segmentare până a doua zi.

După ce au plecat Theresa şi Peter, Anna s-a aşezat la o masă, sub unul dintre lampadare, şi a început să măsoare grila pentru desen. Dar începea să se întunece şi a cuprins-o din nou senzaţia sinistră pe care o mai încercase şi altă dată în acel depozit, cotropit acum de umbre şi de linişte. Dimensiunea în sine a spaţiului aceluia, cotloanele întunecate, impenetrabile, precum şi bârnele înspăimântătoare o făceau să se cutremure. Nu se putea uita la ele, de teamă să nu vadă ceva. Altceva decât lămpi şi ventilatoare. Nu îndrăznea să se uite.

Şi-a pus paltonul şi şi-a strâns schiţa, creioanele şi rigla. Tocmai se pregătea să stingă luminile, când a auzit trântindu-se portiera unei maşini. A încremenit fără să ştie de ce, dincolo de faptul că întunericul din depozit o nelinişte pur şi simplu. A bătut cineva la uşă şi a şovăit înainte să deschidă. Totuşi, a făcut-o, iar în faţa ochilor i s-a ivit o femeie de culoare, învăluită în

lumina amurgului. Purta un mantou negru, de lână, şi o pălărie albă şi elegantă, iar Anna şi-a dat seama că nu era o servitoare.

- O, se pare că eraţi pe picior de plecare, a spus femeia făcând semn spre paltonul Annei.

- Da, chiar acum plecam. Cu ce vă pot ajuta?

Anna s-a dat la o parte, iar femeia a intrat în

depozit.

- Vai de mine! a exclamat ea uitându-se în jur, la spaţiul slab luminat. Aveţi ditamai studioul!

- Dar, sunt norocoasă, a răspuns Anna, gândindu-se la cât de speriată fusese mai devreme în „studioul" ei. Mă numesc Anna Dale, a adăugat, cerându-i astfel musafirei să se prezinte.

- Ei, ştiu cine sunteţi, a răspuns aceasta. Ca toată lumea. Eu sunt Tilda Furman, s-a prezentat femeia, uitându-se cu atenţie la hârtia prinsă de perete cu piuneze. Desenaţi întâi pe hârtia asta şi pe urmă transferaţi pe pânză? a întrebat ea.

- Exact, a răspuns Anna zâmbind. Sunteţi pictoriţă?

Tilda Furman a dat din cap în semn că da.

- Deşi n-am făcut niciodată o murală de anvergura asta.

- Păi, puteţi trece oricând ca să vedeţi cum decurge totul, a spus Anna.

- De fapt, nu de asta am venit, a spus musafira, devenind dintr-odată sfioasă. Predau desen şi muzică la liceul negrilor, a explicat ea. Am auzit că primiţi elevi ca să vă ajute şi am în clasa a unsprezecea un băiat talentat, care e un artist prea bun pentru ceea ce-i pot oferi eu. I- ar prinde bine experienţa asta, a adăugat ea făcând semn spre hârtia de desen. E deştept, dar e un elev îngrozitor, pentru că la fiecare oră stă şi desenează în loc să înveţe istorie, engleză sau orice altceva. Vine pauza, iar el stă singur şi desenează. Nu-i pasă decât de arta lui. S-ar lăsa de şcoală dacă asta n-ar însemna să piardă şi orele de desen.

Anna a dat din cap. înţelegea foarte bine ce-i spunea femeia. îşi amintea cum şi ea în anii de liceu desena pe toate părţile colii, în loc să ia notiţe la ore.

- L-aţi primi să vă ajute? a întrebat femeia.

Anna a ezitat.

- Nu ştiu dacă am destul de lucru pentru trei elevi, a răspuns ea.

- L-ar ajuta şi să vadă doar cum lucraţi, a spus femeia. Să vadă cum lucrează un artist din lumea reală.

- Şi nu-i plătesc, a adăugat Anna. Elevii primesc note pentru...

- Da, am vorbit deja cu directorul despre asta. Puteam rezolva. Poate că băiatul reuşeşte să termine şcoala,

fiindcă, dacă o ţine tot aşa, n-o să izbutească.

- Bine, a acceptat Anna. Să vină mâine.

- Mulţumesc, domnişoară! Cred că îi salvaţi viaţa băiatului.

„Câtă dramă!” s-a gândit Anna, dar a zâmbit.

- Cum îl cheamă? a întrebat, în timp ce femeia ieşea pe uşă.

- Jesse Williams, a răspuns femeia. Şi nu cred că o să regretaţi.
Morgan
27 iunie 2018

- Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine un masaj, a spus Adam, care venea din capătul îndepărtat al clădirii şi acum tocmai intra în foaier.

Eu stăteam pe cea mai de jos treaptă a scării şi curăţăm imaginea ceainicului spart pe care îl ţinea în mână una dintre feministe. Probabil că Adam mă surprinsese masându-mi umărul.

- Mă pricep de minune la masaj, a adăugat

el.

M-am ţinut de scară şi l-am privit. Tipul era exagerat, prea făcea eforturi, cu şarpele pe braţ şi cu cocul pe cap, dar tot simţeam un gol în stomac ori de câte ori era în preajmă. Doar pentru că-mi amintea de Trey – cel de pe vremuri. Acel Trey pe care-l crezusem fenomenal. Adam nu prezenta nici un interes pentru mine şi am decis să nu-i dau vreo

replică isteaţă, care ar fi putut să fie percepută ca flirt.

- Mersi, am răspuns eu zâmbind. N-am nimic.

- înţelept răspuns!

Oliver stătea pe vine lângă intrare, unde scotea un tablou mare dintr-o ladă şi nici nu şi- a ridicat privirea atunci când a vorbit.

Adam a rânjit.

- Păi, dacă te răzgândeşti, ştii unde mă găseşti, a spus el continuând să meargă prin foaier şi ieşind apoi din galerie.

Eu şi Oliver am tăcut preţ de o clipă. Eu lucram la pânză, iar el scotea tabloul din cutie, în cele din urmă, Oliver a spus:

- Adam are o iubită.

Am zâmbit în sinea mea.

- Să fie sănătos!

Oliver a chicotit.

- Zic şi eu...

- Cred că a trecut prea mult timp de când n- am mai avut o relaţie, am spus, stânjenită la gândul că atracţia mea faţă de Adam putea fi bănuită cu uşurinţă.

- N-ai pe nimeni? a întrebat Oliver.

Mi-a luat un minut să răspund.

- Cred că e mai bine să-mi văd de mine o vreme, am răspuns cât se poate de cinstit, iar apoi m-am oprit din muncă şi mi-am sprijinit mâinile pe o treaptă, cu gândul la Trey. Am avut un iubit, am spus. îl credeam nemaipomenit, dar s-a dovedit că nu era aşa. Nici pe departe.

- Aha, a făcut Oliver, concentrat încă să scoată tabloul din materialul gros de protecţie. Te-ai dezmeticit, aşadar?

Era un mod de a pune problema.

- E complicat, am răspuns, nevoind să intru în povestea cu accidentul. Tu? am întrebat. Ai o iubită?

- Am avut una vreme de cinci ani. Până anul trecut, a spus el.

A ridicat pânza în faţă – floarea-soarelui pe un fundal albastru –, ca s-o vadă mai bine. Mi- am dat seama că era una dintre lucrările studenţilor. Tablourile mai valoroase erau împachetate în cutii solide de lemn şi aduse de personal specializat. Nu urma să primim nici una

decât după ce se instala sistemul de securitate în galerie.

- Iubita mea voia cu disperare să se mute în California, a continuat Oliver. Iar eu voiam cu aceeaşi disperare să fiu aproape de fiul meu.

- Eşti trist că nu a mers relaţia?

- Mai erau şi alte probleme, mai mici, dar, una peste alta, era timpul s-o terminăm.

- Ea a ieşit păgubită din asta, am spus, vorbind cât se poate de serios.

Din cealaltă parte a sălii, Oliver mi-a zâmbit şi a spus:

- Mulţumesc!

A sprijinit tabloul de un perete, alături de lucrările proaspăt sosite ale altor studenţi. I-am zâmbit şi eu, după care mi-am pus căştile şi m- am întors la treabă. Segmentul la care lucram părea să înfăţişeze stropi de ceai care zburau prin aer. Erau perfecţi, sclipitori, fiecare în parte surprindea lumina. Admiram, şi nu pentru prima oară, opera deosebită a Annei Dale.

- Haide să vezi, Oliver, am spus, scoţându-mi din nou căştile din urechi.

Oliver tocmai deschidea altă cutie, pe care a lăsat-o pe jos şi apoi a venit lângă pânză. Am arătat spre stropi.

- îi vezi? am întrebat. Ce detalii... O pictură atât de mare, iar ea dădea atenţie fiecărui detaliu în parte! Chiar şi reflexiei luminii în picăturile de

ceai, am spus eu uitându-mă la Oliver, care-şi lungea gâtul, studiind atent imaginea, cu ochii mijiţi de concentrare. Mai bine stropi de ceai decât de sânge, nu? am întrebat eu zâmbind.

- Mută puţin scara, mi-a cerut el.

Am coborât şi am tras scara, iar Oliver s-a apropiat de pânză.

- Cred că te-ai pripit, a spus el, întinzând mâna ca să atingă o picătură pe care n-o curăţasem încă. Dă-mi tamponul!

I l-am dat şi l-am privit în timp ce curăţa cu mare atenţie segmentul.

- O, Doamne! am exclamat.

Picătura avea aceeaşi dimensiune şi formă precum stropii de ceai, dar cu siguranţă că era roşie. Roşie ca sângele. M-am uitat la Oliver fără o vorbă şi m-a privit şi el.

- Femeia asta nu era întreagă la minte, a spus el cu glas scăzut.

M-am gândit la fotografia pe care o copiasem din aparatul de microfilm. Fata zâmbitoare, încrezătoare, care stătea în faţa pânzei imense.

- începe să-mi fie milă de ea, am spus eu. Poate chiar îşi pierdea minţile şi pe vremea aceea nu exista tratament.

- Aş vrea ca ea să nu fi dispărut de pe faţa pământului, a spus Oliver,

dându-mi tamponul. Mi-ar plăcea să-i văd şi alte lucrări.

- Mi-e teamă că s-a sinucis, am spus. E singura explicaţie la care mă pot gândi. E limpede că avea probleme psihice.

Oliver a dat din cap în semn că era de acord cu mine.

- Totuşi, în mare parte a izbutit să creeze o murală fenomenală!

- Vreau să aflu ce i s-a întâmplat, am spus. De ce a transformat Anna Dale o pictură perfect normală într-o casă a groazei?

El mi-a aruncat o privire amuzată.

- Şi cum ai de gând să faci asta? a întrebat. Să afli ce a păţit de fapt?

- Nu ştiu, dar trebuie, am răspuns eu uitându-mă la toporul plin de sânge, la roşcovanul din oglindă, la picăturile de sânge şi la motocicletă. Cred că Anna Dale începe să mă bântuie.

Anna

II ianuarie 1940

Spre prânz se depusese un strat de zăpadă pe jos şi maşina Annei a derapat puţin atunci când a virat pe drumul lung, neasfaltat, care ducea spre depozit. Cum a intrat, Anna a pornit radiatoarele şi le-a tras aproape de spaţiul de lucru. Tocmai întindea cu grijă stinghiile pentru şasiu, când dintr-odată Martin Drapple a deschis uşa şi a strigat:

- Pot să intru?

Anna a tresărit, speriată. Era atât de concentrată, încât nu auzise zgomotul făcut de motorul maşinii lui.

- Desigur, a răspuns, cu toate că Martin Drapple era probabil ultimul om pe care voia să-l vadă în spaţiul ei personal.

Câştigase concursul şi, cu toate că n-avea motive, tot era intimidată de el.

Martin a bătut din picioare ca să scuture zăpada înainte să intre în depozit, unde şi-a scos pălăria şi şi-a trecut mâna prin parul des, roşcovan.

- Voiam doar să văd dacă ai nevoie de ajutor, a spus el în timp ce examina, cu mâinile în buzunare, fiecare colţişor din depozit, de parcă urma să dea un test mai târziu. E ceva mai mult spaţiu decât în coşmelia mea din pod, a adăugat el pe un ton care, după părerea Annei, era destul de prietenos.

- Am avut noroc că primarul... vărul tău... mi l-a propus drept atelier, a răspuns ea, încercând să uite cum se simţise cu o seară în urmă, înconjurată de umbre.

Martin şi-a scos pipa din buzunarul interior al hainei şi a aprins-o, iar fumul dulce de tutun s-a ridicat în aer.

- Ei, a făcut el mergând spre peretele pe care era prinsa hârtia de desen. Vad ca ai instalat hârtia pe care urmează să faci desenul!

- M-au ajutat elevii cu care lucrez, a răspuns Anna. Ieri am întins-o.

- Faci grilă?

- Da, o am pe schiţă şi, după ce vin elevii, o să...

- Dă-mi voie să te ajut eu, s-a oferit el. Una- două o dăm gata!

Anna s-a înfiorat. Nu putea primi ajutor din partea lui. Nu i se părea un lucru bun. în plus, o tulbura gândul ca el să-i vadă schiţa.

- O, nu, a refuzat ea repede, ca să nu se poată răzgândi. N-ar fi drept să-ţi primesc ajutorul.

El a mijit din ochi, s-a întunecat la faţă şi şi-a scos pipa din gură.

- Nu mă lua de sus, a certat-o. Chiar mi-ar face plăcere să te ajut.

Porniseră cu stângul, şi-a spus Anna.

- îmi cer scuze, a cedat ea. Mi-ar prinde bine să mă ajuţi cu grila.

El şi-a scos haina şi s-au apucat de treabă. Se vedea că Martin nu făcea asta pentru prima oară. A tăiat sfoara ca să facă fire cu greutăţi de plumb, pe care le-au atârnat la treizeci de centimetri distanţă, de sus până jos. Le-au dat cu pulbere de cărbune şi au fixat

dreptele verticale pe hârtie. Foarte curând, au terminat cu dreptele verticale şi Anna s-a tras înapoi ca să vadă rezultatul. împreună cu Theresa şi cu Peter i-ar fi luat cel puţin o oră ca să facă ceea ce făcuse împreună cu Martin în douăzeci de minute.

- *Voilă*, a spus el, aprinzându-şi din nou pipa. îi lăsăm pe tinerei să se ocupe de dreptele orizontale? a întrebat, iar ea a dat din cap în semn de aprobare.

I-a oferit un fursec cu unt din cele pe care le adusese cu ea. Făcuse o tavă întreagă cu o seară în urmă şi, în drum spre depozit, lăsase o cutie la biroul primarului Sykes. Martin a refuzat şi a continuat să-şi fumeze pipa.

- Aşa, a spus el, trăgând un scaun de sub masă şi aşezându-se, de parcă fusese invitat să rămână. Ţi-am văzut schiţa pe peretele poştei.

O văzuse, aşadar! -Şi...?

Anna avusese grijă să se aşeze cât mai departe de el şi stătea cu braţele încrucişate pe piept.

Martin a dat din cap şi a spus:

- Destul de impresionant pentru cineva de vârsta ta!

- Doar pentru cineva de vârsta mea? a întrebat ea încercând să surâdă cu sinceritate, dar nereuşind să schiţeze decât un zâmbet forţat.

- Probabil că încerci să mulţumeşti prea mulţi oameni cu un asemenea conglomerat de idei.

Asta fusese şi temerea ei, dar n-avea de gând să i-o mărturisească lui.

- Secţia a aprobat-o şi ştii bine că sunt dificili de li s-a dus vestea.

- Li s-a dus vestea şi că, uneori, pot să se înşele total.

O tachina sau vorbea cât se poate de serios? Anna nu-şi dădea seama.

- Tu ce ai fi pictat? l-a întrebat.

El s-a uitat în gol, imaginându-şi, parcă, murala lui.

- Am omis oamenii cu totul în schiţa mea, a răspuns el. Am preferat o scenă de sus. Broad Street cu toate magazinele care duc spre faleză şi, în depărtare, nesfârşitele câmpuri.

Părea uşor visător în timp ce făcea acea descriere.

- Ar fi fost o alegere mai înţeleaptă, a spus ea. E mai simplu decât ceea ce încerc eu să fac, punând laolaltă toţi oamenii ăia greu de pictat.

El i-a aruncat o privire plină de asprime, dar apoi a izbucnit în râs.

- Bine, domnişoară Dale, văd că nu te laşi!

Dintr-odată, uşa depozitului s-a deschis şi a

intrat un tânăr de culoare, cu părul şi haina pline de zăpadă. Căra un bloc de desen sub braţ şi a rânjit la Anna.

- Eu sunt Jesse, doamnă! s-a prezentat el. M- a trimis Miss Furman.

Annei i-a luat o clipă să priceapă.

- Credeam că Miss Furman urma să mi-l trimită pe unul dintre elevii ei, a spus ea. Din clasa a unsprezecea.

- într-a unşpea sunt, a răspuns el.

Probabil că rămăsese corigent doi sau trei ani

pe puţin, şi-a zis Anna.

- Câţi ani ai? l-a întrebat.

- Şapteşpe.

Doar şaptesprezece? Părea mai matur, nu un copil, cu toate că, în ochii rotunzi, ca de căprioară, i se desluşea o inocenţă suavă.

- Trebuia să ajungi după orele de curs, a spus ea.

- Nu tre' să mă duc la ultimele două ore, a zis

el.

Anna nu l-a crezut. Băiatul şi-a plimbat privirea între chipul ei şi cel al lui Martin, rămânând, în cele din urmă, cu ochii aţintiţi la al ei, iar Anna s-a întrebat dacă nu cumva el bănuia că, venind mai devreme, întrerupsese o idilă.

- Domnul Drapple, care tocmai pleca, m-a ajutat cu des... cu hârtia, a spus ea arătând spre hârtia de desen fixată pe perete.

Martin s-a ridicat.

- Pot să vorbesc puţin cu tine? a întrebat-o el pe Anna, dând din cap spre capătul celălalt al depozitului.

- Jesse, ia loc, te rog! Vin imediat. Poţi să te uiţi la schiţa pentru murală.

Anna s-a dus cu Martin în locul indicat de acesta din urmă.

- Nu te las singură cu el, i-a spus Martin în şoaptă.

- De ce? Ştii ceva despre el?

- Nu, dar nu poţi sta singură aici cu băiatul ăsta.

- De ce, Doamne iartă-mă, nu? în plus, într- o oră trebuie să sosească şi cei doi elevi care mă ajută.

- Nu-i sănătos şi nu-i bine să rămâi singură cu el.

- Asta-i ridicol! a exclamat ea.

- Nu plec până nu vin ceilalţi elevi.

- Ba pleci!

Cine se credea acel om? Tatăl ei? Aproape de el, parcă-i simţea un miros de alcool în gură, şi nu era nici ora unu după-amiază.

- Ăsta-i locul meu şi aici eu fac regulile, a spus ea, nevenindu-i să creadă că-i vorbea astfel, dar îi plăcea tăria pe care o avea în glas. Apreciez ajutorul şi grija ta, dar insist să pleci.

Anna se temea că vorbeau prea tare şi n-ar fi vrut ca băiatul să audă ceva. S-a uitat la el, dar părea fascinat de schiţa pe care o studia.

- E reputaţia ta în joc, a spus Martin Drapple. Nu a mea.

El a traversat depozitul, şi-a aruncat haina pe umăr şi a plecat fără să-şi ia rămas-bun. Jesse nici nu şi-a ridicat privirea de la schiţă.

Anna a venit lângă masă.

- Aşa, a spus ea, aşezându-se în faţa lui, tremurând uşor după altercaţia cu Martin, dar simţind o mare mulţumire fiindcă nu se lăsase. Ce părere ai de schiţă? l-a întrebat.

- Vă place roşul.

- Se pare că da, a recunoscut ea, zâmbind. Crezi că am folosit prea mult roşu?

El i-a întors zâmbetul fără să-şi ia ochii de la schiţă. 1 se vedeau dinţii. Albi, drepţi, cu un mic spaţiu între cei din faţă, iar Anna şi-a adus aminte cu cine semăna: cu Dabney Johnson, de la liceul din Plainfield. Un băiat masiv, timid, modest, care nu te impresiona decât după ce-l vedeai jucând baschet.

- Cred că n-aţi folosit destul, a spus Jesse pe un ton glumeţ, iar ea a râs.

- Şi compoziţia? l-a întrebat, neştiind dacă el cunoştea termenul.

îl cunoştea.

- Mătuşa mea, Jewel, a văzut la poştă poza... fotografia schiţei, a spus el, dând din cap cu respect spre schiţă, fără s-o atingă. Mi-a povestit toate tărăşeniile imaginii şi mi-am zis că sigur o să iasă o mare varză. Dar nu-i aşa. Felu în care le-aţi separat, în care aţi făcut partea asta – trauleru şi satu – le-aţi făcut mai mici, dar tot ies în evidenţă. Arată numa bine.

- Mulţumesc, Jesse, a spus ea. Cred că ai ochi de artist adevărat. Pot să văd desenele *tale?*

Băiatul a dat deoparte cu grijă schiţa ei ca să- şi poată pune blocul de desen pe masă, cu faţa spre ea, iar apoi i l-a înmânat cu o delicateţe de înţeles. Pentru el, era preţios, fapt care a emoţionat-o pe Anna. Voia să răsfoiască paginile atingându-le cu aceeaşi grijă cu care o făcea el

Să spună că talentul lui a uluit-o ar fi fost un eufemism. Orice ar fi fost, trebuia să ţină minte că autorul acelor desene era un elev de şaptesprezece ani, fără nici un fel de pregătire. În blocul de desen erau portretele familiei.

- Ea e surioara mea, Nellie. Mătuşa Jewel. Ea e moaşa pe lângă care îmi fac eu veacul. Asta e mama. Cealaltă soră a mea, Dodie. Verişoara Chee.

Şi aşa mai departe. Pe urmă veneau vacile, porcii şi găinile.

- Jesse, trebuie să mergi la şcoala de arte!

Aşa cum o spusese Anna, suna ca o concluzie

anticipată. Aşa simţea în acel moment. Era singura cale pe care o putea lua acel tânăr. *Trebuia* să meargă la şcoala de arte.

- Trebuie să-ţi desăvârşeşti talentul, a conchis ea.

- Ce înseamnă „desăvârşeşti”?

- Eşti extrem de talentat, i-a explicat. Eşti un talent înnăscut. A-l „desăvârşi” înseamnă să înveţi toate aspectele tehnice ale artei, ca să-ţi duci talentul pe culmi... să-ţi atingi potenţialul maxim.

El a clătinat din cap şi s-a depărtat de masă.

- Gata cu şcoala, doamnă, a spus. Vreau numa să zac p-o căpiţă de fân şi să desenez.

- Te rog, nu spune asta! a exclamat Anna, practic implorându-l, dar apoi s-a temperat, ca să nu-l sperie. Te rog să nu-ţi ascunzi talentul în... hambarul familiei sau pe unde o fi!

El a râs.

- Acuma vorbiţi ca Miss Furman, a spus, iar apoi s-a uitat la peretele pe care hârtia de desen era încă acoperită cu sfoară. Pen ce-i aia? a întrebat.

Anna s-a ridicat. I-a luat ceva vreme ca să-şi revină de pe urma surprizei pe care o avusese văzând desenele băiatului. Apoi s-a dus lângă peretele acoperit cu hârtie.

- Păi, haide să-ţi explic ce se întâmplă aici.

I-a povestit despre desen şi i-a spus că urma

să lucreze la acesta în timp ce el, Jesse, Theresa şi Peter construiau un şasiu pentru pânza care, spera ea, avea să sosească în curând de la magazinul de materiale pentru pictură din Norfolk. Gândindu-se că, la urma urmei, ar fi trebuit să primească ajutorul lui Martin Drapple, Anna i-a mai spus lui Jesse că şasiul era un lucru foarte pretenţios şi că implica o sumă de calcule precise.

- Am făcut cadre de uşi, a spus băiatul cu accentul lui sudist, din pricina căruia ea n-a înţeles imediat ce i-a spus. Mătuşile şi unchii mei şi toată lumea mă cheamă s-o fac, fiindcă io ştiu să măsor ca lumea colţurile. Miss Furnam mi-a dat nişte pânză de i-am făcut cadre s-o întindă, cu tot cu muchii oblice. Mă pricep.

- Asta o să fie un proiect mai amplu decât orice ai făcut până acum, a spus Anna. Mult mai mare decât un cadru de uşă.

- Las' pe mine, a răspuns Jesse, iar Anna a început să se teamă ca nu cumva el să le dea ordine Theresei şi lui Peter.

Numai că nu era cazul. După ce au sosit Theresa şi Peter, Jesse a devenit cu totul altcineva. Bravada şi încrederea în sine i-au dispărut, iar Annei i-a luat o vreme până să-şi dea seama că uzanţele îi cereau lui Jesse să fie respectuos cu ei. Deferenţă pe care pur şi simplu trebuia să le-o arate. Annei nu i-a plăcut acea schimbare. Cu cei doi, Jesse comunica prin mormăieli, acceptând indicaţiile lui Peter, care, din fericire, erau excelente. Anna trebuia să

recunoască faptul că acei băieţi, crescuţi fiind la ferme autonome, erau îndemânatici. Nu credea ca băieţii cu care fusese colegă la liceul din Plainfield să fi ştiut cum să se descurce cu tot lemnul acela.

Treptat, însă, stângăcia cu care comunicau băieţii s-a diminuat. Anna cumpărase mănuşi de bumbac pentru toată lumea, ca să-şi protejeze mâinile, dar băieţii au râs de ea.

- Miss Anna, a spus Peter, n-avem nevoie de mănuşi! Noi construim garduri cu mâinile goale!

Peter s-a uitat la Jesse, parcă aşteptând confirmarea, iar Jesse a reacţionat pe loc:

- Şi ucidem mistreţii tot cu mâinile goale! a adăugat el.

- Şi curăţăm grajdurile! a continuat Peter. Şi...

- Bine, bine!

Anna a râs. Theresa şi-a dat ochii peste cap, enervată de băieţi, şi a întins mâna ca să primească mănuşile. Se părea că doar ea şi Anna aveau să le poarte.

Anna le-a dat instrucţiuni şi i-a urmărit cum roboteau. Peter a luat-o prin surprindere. Era foarte zvelt şi blond, o mlădiţă de băiat, şi totuşi era puternic şi foarte inteligent. Theresa nu voia să se aşeze pe jos. Mai degrabă încerca să dea ordine de sus.

- Ţi-am spus că aici trebuie să porţi pantaloni, a spus Anna, iar fata i-a întors spatele, pufnind.

însă băieţii munceau bine împreună. Anna şi-a dat seama că le lipseau nişte unelte pentru lemn, iar Jesse a promis să le aducă a doua zi. Oricât de fandosită era Theresa, Anna şi-a zis că porniseră cu dreptul. Cu cei trei tineri prezenţi acolo, depozitul părea vesel, plin de viaţă, nicidecum ameninţător. Bârnele de sus erau nişte simple bârne, lămpile atârnate, nişte simple lămpi, iar Anna îi privea pe tinerii elevi cu o încântare pe care spera să nu şi-o piardă niciodată.

Morgan

CAPITOLUL 27

3 iulie 2018

Se lăsase amurgul până să mă lase Uberul la capătul aleii lungi din faţa casei Williams. Am plătit, am coborât din maşină şi am pornit spre casă, alungând cu mâna ţânţarii care au tăbărât imediat pe mine. Venisem să mai vorbesc cu Mama Nelle, singura persoană în viaţă care o cunoscuse pe Anna Dale. Singura persoană – în afară de mine – căreia îi păsa de pictoriţa a cărei creaţie îmi umplea zilele.

Lisa aproape că-mi interzisese să-i vizitez mătuşa.

- Să nu mi te plângi că n-ai timp să-ţi faci treaba, dacă ţi -l pierzi cu o bătrână care nu mai ştie nici cum o cheamă, a spus ea în momentul în care a aflat ce planuri aveam pentru amiază.

- Bine, am răspuns. N-o să mă plâng.

O sunasem pe Saundra, fiica Mamei Nelle, ca să stabilească ora la care mă puteam duce. Spre deosebire de Lisa, Saundra păruse încântată de idee.

- Mama adoră compania, a spus ea. Şi nu mulţi mai ascultă ce are ea de zis. Te aştept!

Saundra m-a întâmpinat la uşă, îmbrăcată cu pantaloni de yoga şi cu un maiou gri. în casă, mi-a oferit un pahar de vin, pe care l-am refuzat, evident, primind, în schimb, o sticlă cu apă.

- Auzi, mi-a spus ea înainte să mă ducă la Mama Nelle, ce face Lisa? Sunt îngrijorată pentru ea.

CAPITOLUL 28

M-a mirat întrebarea, m-am mirat că Saundra mi-a cerut părerea, în condiţiile în care eu nici măcar nu făceam parte din familie. Am ezitat destul de mult cât să se aştearnă tăcerea.

- Ştiu că e strânsă cu uşa şi cu galeria, şi cu munca, a adăugat Saundra într-un târziu. Şi încă îl jeleşte pe unchiul Jesse. Şi-a adorat tatăl şi a avut mare grijă de el. Ori de câte ori mă frustrează să am grijă de mama, îmi amintesc cât de devotată îi era Lisa unchiului Jesse, şi astfel reuşesc să depăşesc momentul.

- Să sperăm că se rezolvă problemele cu galeria şi apoi Lisa se poate relaxa, am spus eu.

Speram ca asta să funcţioneze şi pentru mine.

- Nu mă îndoiesc că aşa o să fie, a spus Saundra, iar apoi a dat din cap în direcţia holului. Haide să mergem la mama, a spus ea.

Am ieşit din bucătărie în urma ei, am mers pe hol şi am intrat în camera în care o vizitasem pe Mama Nelle de ziua ei. Bătrâna stătea pe canapea în acelaşi loc în care o găsisem în ziua aceea. însă de data asta era singură şi, nemaifiind înconjurată de rude, părea incredibil de mititică şi de insignifiantă, înghiţită de pernele decorative mari şi umflate, în faţa ei, la televizor, se difuza o emisiune cu sonorul dat foarte tare.

Aş fi putut să jur că bătrâna s-a luminat la faţă atunci când m-a văzut. Ochii îi licăreau în spatele ochelarilor şi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

- îţi aduci aminte de Morgan? a întrebat-o Saundra pe mama ei, în timp ce închidea televizorul. A venit la ziua ta!

- îmi amintesc, a răspuns Mama Nelle, care apoi a bătut cu mâna pe una dintre pernele canapelei. Şezi, dragă, m-a invitat ea.

La fel ca Lisa în seara aniversării, am ales să mut unul dintre scaunele cu spătar drept în faţa bătrânei, ca să ne vedem mai bine. Saundra mi- a făcut cu ochiul.

- Distracţie plăcută! mi-a urat ea. Dacă ai nevoie de ceva, mă strigi!

- Mamă Nelle, am început eu după ce am rămas singură cu ea, deunăzi, când am fost aici, am vorbit despre o artistă de care vă ainteaţi din copilărie. Anna Dale. Ţineţi minte că am vorbit despre ea?

- Miss Anna, a spus bătrâna ridicând un deget în dreptul buzelor zbârcite. Şşttl Nu zicem nimica de ea, a adăugat.

- De ce? am întrebat, pe un ton cât mai blând. De ce trebuie să vorbim în şoaptă despre ea?

- Ar păţi-o toată lumea. Chiar şi eu.

- Chiar şi dumneavoastră? am întrebat eu încruntându-mă, fiindcă nu pricepeam, ori poate că ea era cea care nu pricepea spusele mele. Ce păţiţi dacă nu vorbim în şoaptă?

Mă întrebam dacă nu cumva voia să-i ascundă ceva Saundrei.

- Poa' să vie poliţia, a răspuns ea clătinând din cap.

-Aha...

M-am rezemat. Lisa avusese dreptate. îmi pierdeam vremea.

Adusesem cu mine un plic în care pusesem două fotografii. Le-am scos, însoţindu-mi gestul cu un suspin de deznădejde. M-am aplecat în faţă, i-am dat bătrânei prima fotografie şi am potrivit veioza de pe masa alăturată, astfel încât lumina să cadă pe imaginea granulată care apăruse cândva în ziar.

Vedeţi poza asta? am întrebat. Recunoaşteţi...?

- Jesse! a spus ea, atingând cu degetul noduros chipuî bărbatului de culoare din fotografie.

- Nu prea cred, drăguţă, am spus, şocată că- mi ieşise de pe buze acel cuvânt, pe care nu-l mai folosisem până atunci. Jesse era mai tânăr pe vremea aceea! Imaginea e din 1940!

- Jesse e, a spus ea cu încăpăţânare. Şapteşpe ani. Optşpe. Fratele meu mai mare!

Am luat imaginea şi m-am uitat mai bine. Să fi avut dreptate? Bărbatul de culoare putea fi, de fapt, adolescent. Asta m-a entuziasmat. Iată o explicaţie pentru faptul că pânza se aflase în posesia lui Jesse. Cumva, fusese conectat cu murala. Implicat în crearea ei. I-am pus din nou Mamei Nelle fotografia în poală.

- Ştiţi cine e băiatul alb? am întrebat, gândindu-mă că, printr-un miracol, băiatul de atunci ar fi putut să fie încă în viaţă şi lucid.

Bătrâna s-a uitat din nou la fotografie, însă chipul Annei a fost cel care i-a atras atenţia.

- Ce frumoasă era! a murmurat, după care şi-a dus iar degetul la gură, ca şi cum şi-ar fi interzis să mai spună ceva. Băiatul ăla alb a avut de-a face cu poliţia. Da' mai încolo. Nu..., a început ea să spună, bătând cu degetul în foaie. Nu atunci.

Iar nu mai pricepeam.

- Mai am o poză, am zis, scoţând din plic imaginea mare pe care o făcusem cu pânza parţial curăţată. Restaurez murala Annei Dale şi ştiu că mai trebuie curăţată şi retuşată, refăcute lacunele..., dar vi se pare cunoscută?

Mama Nelle râdea deja, privind fotografia pe care i-o pusesem în poală.

- N-am mai văzut-o de-o veşnicie, a spus ea. Unde-i negresa? Era preferata mea.

Am zâmbit, bucuroasă că recunoscuse murala.

- Aici, în colţul de sus, am spus eu, arătând în dreapta imaginii. încă n-am curăţat-o, aşa că nu se vede bine.

Mama Nelle a mijit din ochi în spatele ochelarilor.

- Ce făcuşi cu gura ei? a întrebat bătrâna.

- Nu-mi dau seama ce-i cu gura ei, am recunoscut eu. Parcă are ceva în gură, muşcă dintr-un băţ sau ceva de felul ăsta. O să văd după ce o curăţ.

Mama Nelle s-a încruntat la imagine. Vedeam că îşi muta privirea de la o zonă la alta a picturii.

- Sunt nişte ciudăţenii aici, am spus, arătându-i. Vedeţi toporul? Punctele alea mici şi roşii care picură din el. Nu ştiu ce....

- Nu era nici un topor, a spus Mama Nelle clătinând din cap. Ciocan era!

A fost rândul meu să mă încrunt.

- Cum adică... ciocan?

Ea şi-a luat iute ochii de la mine şi a strâns din dinţi, ca şi cum dezvăluise prea multe.

- îmi spuneţi, vă rog, la ce vă referiţi? am insistat.

S-a uitat din nou la fotografie şi a zâmbit încă o dată. A râs, bătând cu degetul ei prelung în motocicleta încă murdară, dar identificabilă.

- Asta mi-amintesc! a spus. Jesse a acoperit- o. Miss Anna a pictat-o iară. Jesse a acoperit-o iară.

Eram debusolată.

- Cum adică? am întrebat.

Mama Nell şi-a ridicat la mine privirea sticloasă.

- Ştii că n-ai voie să zici nimica de ea, da? m- a întrebat în şoaptă.

- *De ce?* am întrebat la rândul meu, dorindu- mi să am cheia creierului nărăvaş al acelei bătrâne. De ce nu

trebuie să zic nimic despre ea? am insistat, dar mama Nelle şi-a dus din nou degetul la gură, iar eu am oftat. Bine, nu zic nimic de ea!

M-am uitat la imaginea granulată pe care o ţineam acum în poală şi mi-am făcut curaj să pun întrebarea care mă tulbura cel mai tare:

- Mamă Nelle, ştiţi cumva dacă Miss Anna s- a sinucis?

în spatele ochelarilor, ochii ei negri s-au mărit a mirare.

- O, nu, copilă! a exclamat bătrâna. Cum, fătuca aia? Nici o găină nu putea omorî!
Anna

12-15 ianuarie 1940

Dimineaţa începuse foarte bine, iar ziua era promiţătoare. Miss Myrtle, Ellen Harper – vânzătoarea de la magazinul Patsy Freda şi Madge, soţia primarului Sykes, au venit cu toatele la depozit ca să pozeze pentru desen. Anna împrumutase rochii pentru Miss Myrtle, Ellen şi Miss Madge de la un istoric de prin partea locului, cu care o pusese în legătură domnul Arndt. Femeile se schimbaseră pe rând în baia revoltătoare a depozitului, râzând din pricina corsetelor prea strâmte şi a jupoanelor aspre. Apoi, Anna le-a aşezat pe cele trei doamne din Tea Party în jurul unei lăzi care ţinea loc de masă. Doamnele au chicotit cam mult pentru nişte femei mature, dar, una peste alta, Anna se bucura de felul în care îi ieşea desenul pe hârtie.

Freda era adevărata vedetă în materie de pozat. Fiindcă nu spunea nimic, Anna nu-i văzuse niciodată dinţii. Atunci când a zâmbit, aşa cum îi ceruse Anna pentru portret, Freda a afişat un zâmbet fermecător, cu dinţi albi. Planul Annei era ca Freda să ţină ridicat şorţul plin cu alune. Anna avea şorţul, dar nu şi alunele, aşa că urma să le adauge în desen mai târziu.

Jesse a sosit înainte ca Anna să termine de schiţat femeile. N-a mirat-o venirea lui atât de timpurie şi de plină de entuziasm. Fără o vorbă, Jesse a început să taie lemn pentru penele de întindere ale şasiului, în timp ce Anna lucra cu femeile.

După ce au plecat modelele, Anna era şi extenuată, şi exaltată. Apoi au venit Theresa şi Peter. Acesta din urmă s-a dus la Jesse ca să-l ajute cu şasiul, iar Theresa s-a aşezat lângă Anna.

- Tata nu mă lasă să lucrez aici dacă vine şi *el*, a şoptit ea dând din cap în direcţia lui Jesse.

Anna nu pricepea.

- De ce nu? a întrebat ea. Ştii ceva de el, ceva ce eu nu ştiu?

Anna îşi amintea că-i pusese aceeaşi întrebare şi lui Martin. Theresa a clătinat din cap.

- Nu l-am mai văzut niciodată până ieri, a răspuns, dar nu pot lucra cu nici un negrotei.

- Ei, asta-i acum! a exclamat Anna. Vrea să fíe artist, ca şi tine. Toţi trei aţi venit să învăţaţi.

-Tata...

- De ce trebuie să ştie tatăl tău? a întrebat Anna, dându-şi bine seama că întrecea limita.

Theresa s-a holbat la Anna, uluită că aceasta îi propunea să-i ascundă tatălui ei o informaţie atât de importantă pentru ea. Din cealaltă parte a depozitului s-a auzit cum băieţii izbucneau în râs. Anna s-a emoţionat. Cel puţin ei doi se înţelegeau bine.

- Nu pricepeţi, a spus Theresa.

- Aşa se pare, a răspuns Anna pe un ton precaut. De tine depinde, Theresa. Jesse lucrează aici. Mi-ar plăcea să lucrezi şi tu. Alegerea e a ta.

- Nu-i normal ce-mi cereţi, a răspuns ea printre dinţi şi ferindu-şi privirea. Trc să plec!

Acestea fiind zise, a traversat podeaua de beton cu paşi hotărâţi, şi-a înşfăcat haina din cuiul de pe perete şi a ieşit pe uşă.

Băieţii şi-au ridicat privirile de la şasiu.

- Theresa s-a hotărât să nu mai lucreze aici, a anunţat Anna pe un ton calm.

-Ce...?!

Peter s-a încruntat, nedumerit, dar Anna a văzut că Jesse s-a întors la treabă, măsurând şi bătând cuie. Anna ştia motivul. Avea senzaţia că, sub pielea lui neagră, îi ardeau obrajii.

în drum spre Norfolk, spre nord, Anna şi-a spus în sinea ei că Pauline era tovarăşă de călătorie încântătoare, cel puţin în mare parte. Au vorbit despre copilăria la Edenton, despre cum a cerut-o Karl de soţie (pe o barcă mică, vâslind într-unui dintre golfuleţele din zonă). Pe urmă, Pauline a pus-o la curent cu toate bârfele pe care şi le amintea despre oamenii din oraş. Şi erau multe. Pe Anna n-a prea întrebat-o mai nimic despre ea. Numai bine! Anna nu era pregătită să vorbească despre mama ei.

- Câţi adolescenţi lucrează cu tine? a întrebat Pauline, după ce a epuizat toate poveştile savuroase despre concetăţenii ei.

- Doar doi, a răspuns Anna. Doi băieţi. Fata a plecat fiindcă unul dintre băieţi e de culoare. Zicea că taică-său nu e de acord.

Pauline a râs.

- Păi, cred şi eu, a spus ea. Cine-i tatăl ei?

Anna a ridicat din umeri.

- Nu l-am cunoscut. Pe ea o cheamă Theresa Wayman.

- O, Doamne! a exclamat Pauline. Ştii cine-i tatăl ei?

- Habar n-am, a răspuns Anna.

- Riley Wayman e preşedintele băncii. Mare mahăr la Edenton.

Dintr-odată, Annei i-a sunat cunoscut numele. Probabil că-l

pomenise careva la prima întâlnire cu cei care „trăgeau sforile”

- Ei bine, chiar atât de nemernic să fie ca să- şi determine fiica să nu mai muncească împreună cu mine din pricina lui Jesse?

- Pe puţin, a spus Pauline.

- N-am primit nici o veste de la el, deci bănuiesc că totul e în regulă, a spus Anna. Desigur, Theresa a abandonat munca abia vineri, aşa că cine ştie, dar nu-mi fac griji.

Pauline n-a răspuns imediat. Cu coada ochiului, Anna a văzut că se uita înainte şi că razele soarelui îi făceau ochii albaştri să strălucească. în sfârşit, a tras aer în piept şi s-a întors spre Anna.

- Cred că trebuie să te întrebi dacă merită să- 1 ţii pe acest Jesse ca ajutor, în cazul în care mai mult te încurcă.

- Dintre cei trei, el e de departe cel mai talentat, a răspuns Anna. Şi e pasionat de artă. însă are nevoie să dobândească experienţă. Are nevoie de şansa de a vizita muzee. De a studia alţi artişti. Aş vrea să am la mine albumele de artă, ca să i le arat,

îşi auzea elanul din ton. Entuziasmul. Şi simţea privirea lui Pauline pironită asupra ei.

- Eşti cumva...? Ai sentimente neadecvate faţă de băiatul ăsta? a întrebat Pauline extrem de delicat. Pari cam fascinată de el.

Anna a râs.

- Nu! a asigurat-o ea pe Pauline. Câtuşi de puţin. Cel puţin nu în felul pe care-l sugerezi tu. însă mă tem că-şi iroseşte talentul. Că o să ajungă să muncească la vreo fermă, în loc să facă ce-i e dat.

- Ştii că nu-l poţi salva, a spus Pauline. Cu toţii ne naştem cu anumite limitări. O familie care are nevoie de noi, un picior schilod sau o culoare nepotrivită a pielii. N-avem de ales decât s-o scoatem la capăt cum putem.

Anna n-a răspuns. Nu voia să-l *salveze.* Voia doar ca el să aibă aceeaşi şansă ca oricare altul.

- Şi celălalt băiat? a întrebat Pauline. Cel alb.

- Un tânăr extraordinar, a răspuns Anna. Ar putea deveni arhitect, schiţele lui sunt perfecte, tehnic vorbind. Vrea să fie artist, dar nu vezi pasiune în desenele lui.

- Aşa cum vezi în cele ale lui Jesse, a adăugat Pauline.

Anna a dat din cap şi a repetat:

- Aşa cum vezi în cele ale lui Jesse.

Au găsit magazinul aproape imediat şi au rămas uimite să vadă dimensiunea rolei de pânză. Din fericire, Karl se gândise să le dea suficientă sfoară înainte să plece de-acasă de la ei şi, cu ajutorul vânzătorului, au izbutit să lege bine sulul deasupra Fordului Annei. Ea a luat culorile comandate, precum şi

pensule, cărbune şi alte materiale. O copleşea entuziasmul care-o cuprindea ori de câte ori avea materiale noi. Dintr-un moft, a cumpărat şi două pânze pe care să le ofere în dar lui Peter şi lui Jesse.

A condus sub limita de viteză până la Edenton, iar Pauline a ajutat-o să care rola de pânză în depozit, unde au aşezat-o pe jos lângă una dintre uşile cele mari, de garaj. Gâfâind uşor, Pauline s-a ridicat cu mâinile în şolduri şi s-a uitat în jur, la vastul spaţiu de lucru al Annei, la bârnele din tavan, la luminatoare şi la cotloanele întunecate.

- E cam... nu ştiu... e un loc de lucru cam ciudat, a spus.

Anna a râs.

- Să-l fi văzut înainte să se facă marea curăţenie, a spus ea. Era oribil. Dar acum mă simt ca acasă. Aproape.

- O, Doamne, ia te uităî a exclamat Pauline îndreptându-se spre hârtia de desen pe care Anna le schiţase pe cele trei doamne din Tea Party şi pe Freda. Le recunosc pe toate! a exclamat ea, iar apoi s-a întors spre Anna. Chiar eşti foarte talentată! a adăugat.

- Mulţumesc.

Anna s-a dus cu schiţa la ea, ca să-i arate cum ar fi arătat desenul colorat.

- Aş vrea să am talent artistic, a spus Pauline.

- Ei bine, eu nu ştiu mare lucru despre îngrijit oameni, aşa că suntem chit, a zis Anna.

Pauline a mai rămas puţin, dar Anna s-a bucurat s-o vadă plecată. Pauline îi devenea o prietenă bună, dar în acel moment munca o atrăgea pe Anna mai mult decât prietenia. Oare era groaznic să simtă astfel? Însă acel sentiment era cât se poate de real, iar imediat ce a rămas singură, Anna s-a bucurat să-şi organizeze culorile, pensulele şi paleta, cuprinsă de fiorul entuziasmului la gândul că în curând avea să le folosească pe toate.

CAPITOLUL 29

Morgan

7 iulie 2018

Pânza era aproape curată. Cu abraziuni, cu fisuri şi degradată, dar curată. Iar pictura de pe ea era extraordinar de ciudată, îţi dădea coşmaruri.

Băţul din gura femeii... Curat fiind, se dovedise a fi un cuţit. Dar cea mai stranie descoperire dintre toate – cea care mă făcuse să icnesc puternic, să dau fuga după Oliver, să-l scot din birou şi să-l târăsc în foaier – fusese faptul că una dintre doamnele din Tea Party ţinea un ciocan în mână. Din care, ca şi în cazul toporului, picura sânge, care păta tivul rochiei acelei doamne şi se aduna la picioarele ei şi ale celorlalte. O fi fost Anna Dale nebună, mi-am zis, dar Mama Nelle părea să aibă mintea foarte zdravănă.

Cum am terminat de curăţat colţul din dreapta jos al pânzei, unde îşi pusese Anna semnătura cu litere rotunde şi bizar de distorsionate, am chemat toată lumea în foaier, la o vizionare. Am mutat scara şi masa cu materiale şi ne-am uitat cu toţii din mijlocul sălii. Lisa, Adam şi Wyatt stăteau în stânga mea. Oliver şi Nathan, fiul lui în vârstă de doisprezece ani, venit în vizită, stăteau în dreapta. Eu nu vedeam decât munca pe care o mai aveam de făcut, dar ceilalţi au părut impresionaţi.

- Ce culori uimitoare! s-a mirat Adam, pocnindu-mă uşurel peste braţul gol. Bravo, Christopher!

- Mersi!

CAPITOLUL 30

Chiar *făcusem* treabă bună. Culorile ieşiseră în evidenţă. Nu ca atunci când ar fi fost acoperite cu vernis, dar tot era ceva. Având în vedere halul în care arătase pânza atunci când o întinsesem prima oară... acum era cu totul altceva.

- Mie mi se pare cam varză, a spus Nathan şi toată lumea a râs.

îl cunoscusem pe simpaticul fiu al lui Oliver doar cu ceva ore în urmă – îşi petrecea câteva zile împreună cu tatăl lui dar deja îmi dădeam seama că puştiul nu se sfia să ţi le zică verde în faţă. îmi plăcea asta la el.

- Mai e mult de lucru la ea, a confirmat Oliver.

M-am uitat la Nathan.

- S-o fi văzut înainte s-o curăţ! am zis eu. Dacă o vedeai, ţi-ai fi dat seama cât de bine arată acum. îţi arăt mai târziu o poză cu ea.

- îmi place tot sângele ăla! a declarat Nathan. E sinistru!

în afară de Lisa, a râs toată lumea.

- Dacă zici tu, Nathan, a spus Lisa, iar apoi a oftat. Mă rog, a continuat ea aruncând o privire la telefonul pe care îl ţinea în mână, nu mă bucur deloc că a durat două săptămâni doar curăţatul, dar era clar că trebuia făcută şi asta. Acum murala arată cu totul altfel. Şi trebuie să recunosc că habar n-am ce să zic.

- Indianul ăla, a spus Adam clătinând din cap. Ce nebunie!

CAPITOLUL 31

- Ce indian? a întrebat Nathan, probabil căutând pe pânză un războinic cu pene În păr.

- Se referă la marca motocicletei, i-am explicat. Vezi roata motocicletei şi bara roşie care ies de sub fustele femeilor?

- Ce caută acolo? a întrebat Nathan.

- Asta vrem şi noi să ştim, a răspuns Oliver.

De îndată ce începusem să lucrez la

motocicletă, îmi dădusem seama la ce se referea Mama Nelle atunci când zisese că Jesse o acoperea. Anna pictase delicat pe pânză, dar în zona motocicletei culoarea era extrem de densă, ca şi cum motocicleta fusese pictată strat peste strat, şi nu doar o dată. De mai multe ori, poate. Nu ştiam de ce, dar Anna şi Jesse păreau să fi avut un duel.

- Oliver, ar trebui să facem o listă cu toate bizareriile pe care le-a inclus artista în pictură, ca să le punem alături de textul tău informativ, a spus Lisa, Să pară misterios. Să încerce cât mai mulţi vizitatori să ghicească mesajul pe care încerca să-l transmită pictoriţa.

- Dacă descifrează bizareriile alea, sper să-mi spună şi mie, am zis eu clătinând din cap, iar apoi m-am uitat la Nathan. Vrei să vezi ce am mai descoperit? l-am întrebat, mergând spre pânză. Trebuie să vii mai aproape. Aveam un sentiment ciudat în timp ce mă apropiam de murală cu băiatul alături. O senzaţie de intimitate şi de posesivitate faţă de pânză. Era mai mult a mea decât a oricărui alt om din sală.

CAPITOLUL 32

- Mai e un craniu mic, ascuns la fereastră, am spus eu arătând spre una dintre căsuţele din Mill Village, unde Anna pictase un craniu minuscul, cu găvanele goale, la una dintre ferestre. Iar în oglinda din mâna femeii e un omuleţ, acolo unde te aştepţi să vezi reflexia ei. Iar din ceainicul spart nu picură doar ceai, ci şi stropi de...

- Tot sânge? a întrebat Lisa apropiindu-se de noi, cu mâna la piept. O, Doamne! Mă întreb dacă tata, atunci când s-a gândit să pună chestia asta în foaier, îşi aducea aminte cât de sinistră era.

- Chiar e foarte mult sânge, am spus, aproape cerându-mi scuze.

- Parcă era posedată, a fost de părere Nathan, părând de-a dreptul încântat. Pictoriţa.

- E posibil, a spus Oliver.

- E varză, a constatat Nathan din nou. Şi ce-o să se întâmple cu locurile alea de unde s-a dus culoarea?

Lisa a oftat, plină de tristeţe.

- E varză, într-adevăr, a recunoscut ea apucându-şi telefonul cu ambele mâini. Dar mai ai o lună întreagă, mi-a zis, aruncându-mi o privire plină de speranţă. Sunt sigură că o scoţi la capăt!

M-am uitat la Oliver, a cărui expresie îmi spunea că el se îndoia că ar fi putut cineva, *oricine*, să facă toată treaba – şi s-o facă bine – într-o lună. Apoi am dat din cap spre Lisa.

- O să fac tot posibilul, am promis eu.

CAPITOLUL 33

Lisa a plecat, iar Adam şi Wyatt s-au întors la treabă în camerele din spatele galeriei. M-am uitat la cutia cu materiale pentru retuş, care mă aştepta lângă scară.

- Pari agitată! mi-a spus Oliver zâmbind.

- Mă poţi ajuta după masa de prânz? l-am întrebat. Doar cât să încep.

- Sigur că da, a răspuns, iar apoi s-a întors spre fiul lui. Ţi-e foame, Nate? l-a întrebat.

- Mor de foame!

Oliver a scos portofelul din buzunarul de la spate al blugilor şi i-a dat o bancnotă de douăzeci de aolari.

- Tu şi Nathan comandaţi de mâncare pentru toţi trei cât timp îmi mut eu computerul în foaier. Aşa te pot supraveghea câteva zile, a spus. Eu vreau *chicken wrap.*

- Mulţumesc, am spus, fericită să-l ştiu aproape.

Mă şi vedeam cum aş fi tot alergat până la biroul lui şi înapoi, târându-l în foaier ca să-mi dea sfaturi la fiecare tuşă.

Eu şi Nathan am plecat spre la Nothing Fancy, vorbind despre ce urma să mâncăm: *BLT* pentru el, salată pentru mine. Pe urmă Nathan a arătat spre glezna mea.

- Asta-i pentru sport? a întrebat. Adică îţi zice cât să mergi pe zi?

Fusesem sigură că aveam blugii destul de lungi ca să-mi acopere

monitorul, dar se părea că mă înşelasem. Puteam minţi, dar n-am vrut.

- De fapt, nu, am răspuns. E un monitor de alcool. Am avut o problemă cu băutura.

Faptul că recunoscusem m-a mirat şi pe mine, asta fiind prima dată când pronunţasem acele cuvinte. Până în acel moment nu spusesem „problemă” şi „băutură” în aceeaşi propoziţie sau frază. Da, le spuneam atunci când vorbeam despre părinţii mei. Dar niciodată despre mine. La şedinţele AA, încă nu mă ridicasem ca să mă declar alcoolică. „O problemă cu hăutura” nu suna chiar primejdios. Totuşi, mă strâmbasem în timp ce pronunţasem cuvintele. Dar ăsta era adevărul, nu? Trebuia să mi-l asum. N-aş fi fost în situaţia asta dezastruoasă dacă n-aş fi avut o problemă cu băutura. Dacă n-aş fi băut în seara accidentului, aş fi condus eu, iar viaţa mea şi cea a lui Emily Maxwell ar fi fost diferite acum.

- Iar brăţara asta nu mă Iasă să beau, am continuat, pentru că atunci când bei, alcoolul îţi iese prin transpiraţie şi monitorul sesizează şi anunţă..., am spus, dar apoi m-am oprit, fiindcă ar fi trebuit să pronunţ cuvântul „supraveghetoare” şi nu prea voiam să-i dau toate detaliile bietului copil. îl anunţă pe doctor că am băut. Aşa că mă ajută să nu beau.

- Eşti alcoolică? m-a întrebat Nathan de-a dreptul.

Am ezitat.

- Se poate spune şi aşa, am răspuns eu în cele din urmă. Şi am băut prea mult, am făcut un accident şi nu mai pot – nu mai vreau – să beau.

CAPITOLUL 35

- Aha, a făcut Nathan. O porţi mereu? Adică o s-o porţi toată viaţa?

- Nu. Doar o vreme.

- Ce se întâmplă dacă o scoţi? O să ai nevoie de voinţă, nu? Să nu bei.

- Exact.

Am zâmbit, impresionată că ajunsese singur la concluzie. Era foarte simpatic. Un Oliver în miniatură. îmi venea să-l cuprind cu braţul pe după umeri. Să-l strâng în braţe.

- Dar până atunci o să mă obişnuiesc altfel, am continuat eu. Fără alcool. Ca să nu beau nici după ce o scot.

Am ajuns în intersecţie şi am traversat. Trebuia să pun capăt acelei discuţii.

- Tatăl tău abia aşteaptă să meargă cu tine la Smith Mountain Lake, am adăugat după ce am ajuns pe trotuarul celălalt.

- Îhî. Nu ştiu dacă pot să merg.

- Vorbeşti serios? Cum aşa?

- Tatăl meu vitreg cumpără bilete la Disney World şi crede că nu poate să mă însoţească decât înainte să înceapă şcoala.

- Tatăl tău ştie?

Nathan a clătinat din cap.

- Excursia la Disney World încă nu-i sigură, aşa că până atunci nu vreau să-i spun. La Smith

CAPITOLUL 36

Mountain Lake am fost de un milion de ori, dar nu şi la Disney World, unde o să fie foarte tare.

M-a mirat cât de intens mă durea sufletul pentru Oliver. Chiar mă durea. Mi-am masat pieptul, cu gândul la ochii lui Oliver, care se luminaseră atunci când vorbise despre săptămâna pe care urma s-o petreacă împreună cu fiul lui. Nu mai simţisem de multă vreme aşa ceva faţă de cineva, dar, pe de altă parte, trecuse mult timp de când avusesem un prieten care să nu vrea nimic de la mine. Unul care să nu vrea decât să mă ajute.

- Tatăl tău ar fi foarte dezamăgit, i-am spus eu lui Nathan.

- Nu prea cred, a răspuns el. De fapt, urăşte căldurile de vară din preajma lacului, şi ţânţarii şi toate celelalte neajunsuri, aşa că, poate, n-o să-i pese. Şi chiar vreau să merg la Disney World.

„Nu te băga”, mi-am zis. „Nu e problema ta!”

Totuşi, îmi treceau prin cap milioane de replici.

„Nu fi egoist!”, îmi venea să-i spun băiatului. „Ai noroc cu un tată care te iubeşte, care vrea să facă lucruri împreună cu tine şi care nu e beat tot timpul. Te rog, nu-i frânge inima!”

- Sper să aibă tone de maioneză pentru BLT, a spus Nathan, şi abia atunci mi-am dat seama că ajunseserăm la uşa cafenelei.

- Sigur că au, l-am asigurat eu.

CAPITOLUL 37

Am intrat în urma lui, jurându-mi să-mi ţin gura. Nu eu trebuia să rezolv problema asta. Le avem pe ale mele.

Până ca eu şi Nathan să ne întoarcem cu mâncarea, Oliver îşi şi mutase biroul în foaier. Computerul era pe masa pliantă, laolaltă cu mormanele de documente şi cu fotografia fiului.

- Am terminat, a spus Oliver.

Am mâncat toţi trei pe duşumeaua rece, de gresie. Pe urmă, Oliver m-a învăţat toată după- amiaza despre culorile de restaurare şi despre cum se folosea enervanta vizieră cu lupă, în timp ce Nathan se distra cu nişte jocuri la computerul tatălui.

- Trebuie să uiţi că eşti pictoriţă, a spus Oliver, în timp ce-mi arăta cum să dau cu pensula peste zona cu abraziuni. Trebuie să gândeşti mai degrabă ca un tehnician. Nu vrei doar să asortezi culoarea zonei în care pictezi, ci să potriveşti, de asemenea, textura culorii şi gradul de luciu.

Mi-a arătat cum să reduc luciul vopselei amestecând-o cu puţină silică, ajustând rezultatul până când se potrivea cu uleiurile Annei.

- Priceput] am spus.

M-am uitat la Oliver, care atingea pânza într- un mod extrem de delicat, cu vârful unei pensule mici, dar îmi aminteam de spusele lui Nathan, cum că nu voia să se ducă la Smith Mountain Lake împreună cu adevăratul lui tată. îmi venea să-l iau de umeri pe Oliver, într- un gest de compătimire. M-am uitat la Nathan, care era absorbit de joc. Răsfăţatul! Probabil că toţi cei de vârsta lui erau la fel, se

CAPITOLUL 38

gândeau numai la nevoile lor. La dorinţele lor. Însă eu nu fusesem aşa. Nu mă putea acuza nimeni că fusesem răsfăţată.

- Dacă vrei ca la început să verific ceea ce faci, cere-mi, a spus Oliver, aducându-mă cu picioarele pe pământ. S-ar putea să fie o idee bună.

I-am zâmbit de sub vizieră.

- Te temi că nu sunt în stare?

- Vopseaua e diferită de cea cu care eşti obişnuită, a explicat el. Dar am încredere în tine.

Până la sfârşitul zilei, am retuşat un segment minuscul din colţul din stânga sus. Era doar fundal, doar cerul albastru, nimic din ceea ce urma să-mi dea de furcă – de pildă, una dintre genele lipsă ale uneia dintre femei –, lucruri care chiar contau, însă Oliver m-a declarat competentă. Delicata lui laudă îmi spunea că era timpul să închei ziua şi, uşurată, mi-am scos viziera.

M-am tras în spate şi mi-am ridicat privirea la punctul la care lucrasem o eternitate.

„5 august”, mi-am zis. „Doar o lună.”

încet, am clătinat din cap. N-aveam cum s-o dau gata.

Anna

17 ianuarie 1940

în drum spre depozit, Anna s-a oprit la bibliotecă în speranţa că putea împrumuta nişte albume de artă pentru Jesse. Peter împrumutase nişte cărţi pentru desen, iar atunci când Anna îi

sugerase lui Jesse că facă la fel, acesta răspunsese:

- Aicea nu-s biblioteci pentru negri, Miss Anna.

Vestea aceea mai mult o frustrase, decât o mirase. Aşa că a împrumutat ea câteva cărţi pentru el, întreb ându-se ce ar fi spus sau făcut bibliotecara dacă i-ar fi destăinuit că avea de gând să i le dea unui copil de culoare. Dar s-a potolit, luând cărţile fără să comenteze. îşi zicea că oricum se vorbea mult despre ea.

Lucra singură în depozit de câteva ore, când un necunoscut a dat dintr-odată uşa de perete şi a intrat ţanţoş, ca la el acasă. Anna s-a îndepărtat de desen, cu cărbunele în mână, neştiind dacă să se teamă sau să se înfurie din pricina acelei intruziuni.

- Dumneavoastră sunteţi Anna Dale? a întrebat bărbatul cu o voce gravă şi ţâfnoasă.

- Da. Dumneavoastră...?

- Sunt Riley Wayman, a spus el. Tatăl Theresei Wayman.

„Aha... Tatăl Theresei şi preşedintele băncii!”

Anna a lăsat cărbunele deoparte şi s-a dus la el, ştergându-şi mâna de halat înainte să i-o întindă.

- încântată de cunoştinţă, a spus ea, dar el nu părea să vrea să-i strângă mâna.

A remarcat cum o măsura din priviri, studiindu-i pantalonii, halatul pătat de

CAPITOLUL 40

cărbune, pantofii Oxford. Odată cu el, în depozit pătrunsese o briză rece, iar Anna s-a înfiorat, în ciuda căldurii pe care o emanau de cele două radiatoare.

- Vreau să ştiu de ce aţi adus negroteiul şi aţi dat-o afară pe fiica mea! a spus el.

- N-am dat-o afară, a răspuns Anna. Theresa mi-a spus că nu-i permiteţi să lucreze cu mine dacă rămâne Jesse. A ales să plece.

- Ea a venit prima.

- Dar am loc pentru trei elevi aici, iar Jesse mi-a fost recomandat de profesoara lui de desen, a explicat Anna. Mi-ar fi plăcut să rămână şi Theresa. E destul de talentată. Ea a ales să nu mai vină.

Oare fata aceea chiar era talentată? Anna nu văzuse nici una dintre lucrările ei.

Riley Wayman şi-a încrucişat braţele pe pieptul lat şi s-a uitat, încruntat, la desen. L-a studiat atât de mult şi într-o tăcere atât de deplină, încât, ca să rupă tăcerea, Anna a spus:

- Mi-ar plăcea să revină, dacă vrea.

El s-a întors spre ea.

- N-aveţi ce căuta aici, domnişoară! Ştiţi asta, da? Nu vă integraţi. Nici după douăzeci de ani nu v-aţi integra. Oamenii de aici vă plac acum pentru că sunteţi o noutate, iar ei sunt fericiţi că poşta lor a fost aleasă pentru o murală, dar încântarea o să le treacă

repede şi o să-şi dea seama că a fost o greşeală să vă primească printre ei.

- Mă descurc foarte bine la Edenton, a replicat Anna, ţinându-se tare.

Chiar aşa şi era, dar înţelegea la ce se referise el. Ştia *exact* la ce se referise, Ea se afla la Edenton de aproape o lună şi jumătate şi tot nu putea pricepe unele lucruri. întotdeauna avea să fie privită ca „streina”, indiferent de cât de mult timp urma să locuiască acolo. Ştia că n- avea rost să se certe cu domnul Wayman, aşa că a preferat altă abordare.

- Vă rog, lăsaţi-o pe Theresa să revină. Îi place arta şi asta ar fi o experienţă bună pentru ea.

Domnul Wayman a clătinat din cap înainte ca ea să termine de vorbit.

- N-am de gând să permit să se işte discuţii şi aluzii, a spus el în timp ce o măsura încă o dată din priviri, scrutându-i corpul destul de bine acoperit de halat, iar apoi a clătinat din cap, dezgustat, după părerea ei. Theresa mi-a spus că trebuie să purtaţi pantaloni la lucru, a adăugat, dând din cap spre pantalonii largi şi murdari ai Annei. Mi-a spus că dumneavoastră aţi făcut regula asta.

- Nu există nici o regulă! a exclamat Anna, supărată că Theresa inventase aşa ceva. E mai uşor să te mişti în pantaloni. Trebuie să stea pe jos ca să lucreze la şasiu. Nu consideraţi că e mai logic să porţi nişte pantaloni?

El a aruncat o privire la şasiul care prindea formă pe podeaua de beton, apoi s-a uitat la depozit, parcă observând pentru prima oară imensitatea lui, cotloanele întunecate şi bârnele sinistre.

CAPITOLUL 42

Anna se simţea foarte neliniştită din pricina acelui om. Voia să-l vadă plecat.

- Lăsaţi, a spus el în cele din urmă. Oricum nu vreau să lucreze aici, cu dumneavoastră!

S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din depozit, lăsând în urmă ecoul paşilor.

„încântător individ!”, şi-a zis Anna, compătimind-o pe Theresa în timp ce-1

Urmărea cu privirea. *

în acea zi a primit mulţi alţi oaspeţi la depozit. Frank, cherestegiul, a venit să-i pozeze. Era un model excelent, stătea perfect nemişcat, chiar dacă în tot acel timp trebuia să ţină bine în mână un topor cu coada lungă. Anna şi-a dat seama că lui îi plăcea să pozeze şi să ia o pauză de la evaluarea cherestelei. La jumătate de oră după plecarea lui, au venit Jesse şi Peter, care s-au apucat să lucreze la şasiu, iar puţin mai târziu s-a ivit din nou Martin Drapple.

- Am ceva timp liber, a spus el. Mă gândeam să văd dacă pot să te ajut cu... Hei! a exclamat, observând desenul. Faci mari progrese! a lăudat-o, iar apoi a făcut câţiva paşi în spate ca să admire, după cum spera Anna, desenul. Te mişti repede, a adăugat el.

Anna se întreba dacă nu cumva voia să spună că se mişca prea repede ca să facă treabă bună.

De ce se tot îndoia de ea? Până la urmă, s-a hotărât să ia spusele lui drept un compliment. Totuşi, prezenţa lui o irita. Oare stătea cu ochii pe ea?

- Mulţumesc, a răspuns. Deocamdată, merge bine.

Martin s-a întors spre Peter şi Jesse, care se luptau cu şasiul pe duşumea.

- Hei, băieţi! a strigat. Se pare că aveţi nevoie de ajutor.

- Sigur că da, domnule! a răspuns Peter.

Jesse n-a ridicat capul, concentrat la şurubul

pe care-l prindea. Martin s-a lăsat pe vine şi i-a ţinut de cele două stinghii de lemn, ca să nu clintească. Anna s-a uitat o clipă la cei trei care lucrau împreună şi, încetul cu încetul, în loc să fie iritată, a devenit recunoscătoare faţă de Martin. Băieţii nu se descurcau lesne cu şasiul. S-a întors la desenul ei şi i-a lăsat pe băieţi şi pe Martin să-şi vadă de treabă.

Oare soţia lui Martin ştia că acesta era la depozit? s-a întrebat ea. Oare ştia că el trecuse pe acolo şi săptămâna trecută? Oare el se dusese acasă şi îi spusese soţiei lui că o ajutase pe Anna Dale să facă liniile de ghidare pentru desen? Anna se cam îndoia. Dacă soţia lui Martin Drapple ar fi ştiut toate astea, până la momentul ae faţă ar fi şi divorţat. Şi-o amintea pe femeia de pe treptele bibliotecii, îşi amintea cum o strânsese de braţ. Cât de îngrijorată păruse în privinţa banilor familiei, din cauză că Martin nu câştigase concursul pentru oficiul poştal! El nu trebuia să vină la depozit, şi-a spus Anna, şi să lucreze pe gratis. Mai ales cu *ea.*

Era mai bine să nu mai vină, dar, văzându-l cum lucra cot la cot cu băieţii, dându-le instrucţiuni pe care ea n-ar fi

CAPITOLUL 44

ştiut să i le dea, se bucura foarte mult că el venise.

Morgan

CAPITOLUL 31

9 iulie 2018

De îndată ce am ieşit din casa Lisei ca să mă duc la galerie, am auzit sirenele. Sunetul nu se domolea, nu se oprea, doar creştea în intensitate, sirenă după sirenă, după sirenă. Ţignalul în sine m-a făcut să-mi amintesc de accident, iar pulsul mi-a crescut. Am rămas încremenită pe trotuarul din faţa casei, neştiind dacă să intru la loc, să aştept sau să pornesc spre galerie.

„Revino-ţi!” mi-am zis, şi am luat-o din loc.

N-aveam de gând să trăiesc toată viaţa cu frica-n sân.

Până să ajung pe Broad Street, sirenele se potoliseră, dar apoi m-am trezit că mi-a apărut în faţă un batalion de ambulanţe şi de maşini de poliţie, precum şi o autospecială de pompieri. Am încremenit din nou. Din locul în care mă aflam, părea să se fi întâmplat un accident sinistru între o furgonetă şi un camion. Am zărit o targă şi, cu toate că nu vedeam pe cine cărau, nu m-am gândit decât la trupul însângerat al lui Emily Maxwell, dus pe targă şi apoi vârât în ambulanţă. M-am întors şi am luat-o pe altă stradă, ca să nu trec pe lângă locul accidentului, dar era prea târziu. Faptul fusese consumat. Aproape că mă prăbuşeam din picioare. Se învârtea lumea cu mine şi a trebuit să mă opresc din mers, lipindu-mă de zidul unei clădiri ca să nu cad. Am căutat o bancă pe care să mă aşez, dar n-am văzut nici una. în schimb, am

CAPITOLUL 32

rămas pe loc, cu ochii închişi, aşteptând să-mi treacă ameţeala.

Am reuşit să ajung la galerie şi credeam că- mi revenisem, dar, ae cum am intrat în foaier,

Oliver şi-a ridicat privirea din ecranul monitorului şi a făcut ochii mari,

- Ce-i? a întrebat, scoţându-şi căştile din urechi.

Am clătinat din cap.

- Nimic.

- Pe naiba! Ţi-e rău? Eşti lividă!

M-am aşezat lângă masa pe care ţineam culorile şi pensulele. îmi transpiraseră palmele şi mi le-am şters de blugi.

- Am văzut un accident, am zis. Mă rog, consecinţele. Asta m-a terminat.

- Am auzit sirenele, a spus el. Unde a fost?

- Pe Broad Street. Nu m-am uitat. Ăăa... accidentele... ăăă...

Mi-am luat ochii de la el. Nu ştiam ce voiam să-i spun. Oliver s-a aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi, uitându-se la mine cu atenţie.

- Ce-i cu accidentele? a insistat el. Ai avut cumva unul?

îi vedeam îngrijorarea din privire. Am dat din cap în semn că da, avusesem cândva un accident.

- Când? Of... când ai băut?

Am dat iarăşi din cap.

- A fost oribil, Oliver, am spus. Era să omoram pe cineva.

- Ce s-a întâmplat?

S-a îndreptat de spate, foarte atent la mine. înainte să mă pot opri, i-am povestit:

- Fusesem la o petrecere împreună cu iubitul meu şi... băuserăm amândoi cam mult, am spus eu frângându-mi mâinile în poală. I-am dat lui cheile maşinii. Speram să fi fost mai treaz decât mine. N-ar fi trebuit să conducă nici unul dintre noi. Am fost incredibil de proastă.

Oliver s-a încruntat.

- *Eî* conducea?

- Da, el conducea, am recunoscut eu pe un ton plin de amărăciune. Şi conducea prea repede. Cu o sută de kilometri la oră într-o zonă în care limita maximă era de cincizeci. A trecut pe lângă un semafor şi a intrat ca prin brânză în intersecţie, unde s-a izbit de o maşină. Aproape că a ucis-o pe fata care conducea. Ea a stat în comă două luni şi acum e paralizată de la brâu în jos. Pe viaţă, am adăugat, uitându-mă la el Pentru totdeauna, am şoptit.

Oliver stătea încruntat şi părea foarte tulburat.

- Iar tu şi prietenul tău? a întrebat. Aţi păţit ceva? Şi de ce ai intrat tu la închisoare, dacă el conducea?

Nu mă credea? Nu era vina lui.

- N-am păţit nimic, am răspuns. Fizic, cel puţin, am precizat, gândindu-mă la cicatricea minoră de pe frunte, de sub breton, iar apoi mi-am privît pumnii încleştaţi pe pulpe. Dar Trey,

iubitul meu, a fugit de la locul faptei. A vrut să pretind că eu conduceam.

-Ce mama naibii...?!

- Am fost o proastă, am recunoscut eu ridicându-mi privirea spre el. Eram beată moartă, Oliver. Ştiam că Trey se temea să nu piardă bursa la Georgetown Law. Şi îl iubeam. Nu gândeam limpede şi... în nebunia de atunci, mi s-a părut normal. ÎI puteam proteja, îi puteam proteja viitorul. Mă gândeam că era viitorul *nostru.* împreună. Nu părea mare lucru să-i las pe poliţişti să creadă că eu eram la volan, am spus eu închizând ochii şi amintindu-mi scena aceea oribilă. Am coborât din maşină ca să-l ajut pe şofer – pe fată dar eram atât de beată încât nu ştiam ce să fac. Am zbierat cât m-au ţinut plămânii. Am strigat după ajutor. Fata – o cheamă Emily – era aplecata peste claxonul care nu se mai oprea. Sunetul ăla sinistru!

- N-ai spus poliţiei că prietenul tău conducea?

Am clătinat din cap în semn că nu.

- Mi-am zis că aşa trebuia să facă o iubită de treabă. Aş fi făcut orice pentru el. în vecii vecilor nu mi-aş fi închipuit că aveam să ajung la închisoare. Iar după ce am spus, în sfârşit, adevărul, nu m-a mai crezut nimeni. Poliţiştii au vorbit cu Trey, pentru care a minţit un amic, care a zis că era împreună cu el la momentul accidentului.

- Ce javră!

- Da, am fost eu de acord. Ce javră!

- Iar el n-a păţit nimic?

- Nimic. E student la Drept. Cel puţin aşa cred. N-am ţinut legătura cu el. Oliver şi-a masat tâmpla. Impresionată de expresia lui blândă, am sperat să spună ceva.

- Mă chinuie coşmarurile, am adăugat.

- Nu mă mir.

- Câtă vreme am fost la închisoare, am încercat s-o uit pe fata pe care am nenorocit-o noi.

- Tot vorbeşti la plural!

- E în aceeaşi măsură vina mea şi a lui.

- Tu n-ai plecat de la locul faptei, a spus el, iar eu n-am zis nimic, mulţumindu-mă să-mi privesc mâinile. Ai luat legătura cu fata?

- Nu. Deşi... am încercat să dau de ea online, dar, în cazul în care are profiluri pe *social media*, ele sunt ascunse, am spus, ridicându-mi privirea la el. Mă gândesc mereu la ea, crede-mă. îmi fac griji pentru ea. Sper să-şi fi găsit cumva liniştea.

Din spatele lentilelor, ochii lui albaştri mă priveau atent şi foarte serios. îndureraţi.

- Şi Morgan? a întrebat.

I-am aruncat o privire perplexă.

- Ce-i cu Morgan?

- *Tu* reuşeşti să-ţi găseşti liniştea?
CAPITOLUL 32
Am clătinat din cap.

- Nu prea, am răspuns. Eu..., am început să spun, frământându-mă ca să găsesc cuvântul potrivit. Mi-e ruşine că am fost aşa cum am fost.

- „Am fost" – ăsta e cuvântul definitoriu, Morgan, a spus el, iar apoi a dat din cap spre pânză. Şi cred că eşti omul cel mai potrivit ca să lucreze la murala asta, a încheiat el, surâzând.

- Da? De ce?

- Tu şi Anna, m-a lămurit el. Cred că pot spune că şi ea avea coşmarurile ei. Ştiu că deja ţii la Anna Dale, nu-i aşa?

Am dat din cap în semn că da. Avea dreptate. Ţineam la ea.

- Am senzaţia că, dacă e să-i facă cineva dreptate, tu eşti aceea.
Anna

24 ianuarie 1940

Jesse o minţea. Anna îşi dorise să-l creadă atunci când el îi spusese că avea foarte mult timp liber la şcoală şi că de-asta putea să stea atât de mult la depozit, venind în fiecare zi cu două ore mai devreme decât Peter. Ea îşi dorise să fie aşa. Dar, cu o zi în urmă, primise o scrisoare de la doamna Furman, profesoara de desen a lui Jesse, în care femeia îi spunea că Jesse pica examenele la toate materiile, în afară de desen.
Chiuleşte de la aproape toate orele, scria

doamna Furman, Poate că am făcut o

greşeală atunci când l-am trimis să lucreze

cu dumneavoastră.

Anna a citit şi a recitit scurta scrisoare cu inima strânsă. Cu o zi în urmă, Jesse avusese ochii injectaţi de nesomn, pentru că stătuse toată noaptea să devoreze ultimul album pe care i-l adusese ea de la bibliotecă.

- Vreau să-nvăţ tot, îi spusese el odată sosit la depozit.

Băiatul lăsase pe o masă albumul greoi despre Marii Maeştri, rămânând cu mâna pe el, de parcă astfel ar fi putut absorbi tot ceea ce era în paginile cărţii. Pe Anna o încântase entuziasmul lui.

- Ce artist te atrage mai mult? îl întrebase.

- Am unul preferat, răspunsese el. Vermer ăla.

- Vermeer, îl corectase ea, zâmbind. Şi care dintre operele lui Vermeer îţi place mai mult?

Anna se aşteptase ca Jesse s-o aleagă pe preferata tuturor, *Fata cu cercel de perlă*, dar el o luase prin surprindere.

- *Geograful,* ăla îmi place. Mă dau în vânt după cum vine lumina prin toate gemuleţele alea, răspunsese Jesse, privind albumul. O oră m-am

uitat la el azi-noapte, adăugase. Vreau să învăţ să pictez aşa.

Anna se mirase că-i dădeau lacrimile. *Geograful*, cu acea compoziţie complexă şi cu lumina fascinantă, era şi unul dintre preferatele ei, iar faptul că Jesse văzuse frumuseţea tabloului o emoţiona şi o îndurera în acelaşi timp. Băiatul avea nevoie de şansa de a învăţa tot ce se putea despre arta picturii. Cum anume să capete el şansa aceea, Anna n-avea habar. Iar acum, că primise scrisoarea doamnei Furman, ştia că şansele lui Jesse erau şi mai mici.

La amiază, Jesse a ajuns la depozit, Anna era pregătită. El zâmbea larg, cu blocul de desen în mână, nerăbdător să-i arate un portret la care lucrase. Aproape că se simţea vinovată fiindcă intenţiona să-i taie elanul, dar, înainte ca el să apuce să deschidă blocul de desen, ea i-a spus:

- Am veşti de la doamna Furman.

Anna a văzut cum lui Jesse i-a pierit zâmbetul. Şi-a abătut privirea şi s-a aşezat pe scaun, lângă şevaletul lui, tăcut şi pleoştit, cu caietul stându-i strâmb în poală.

- Ştiu că-ţi neglijezi învăţatul la celelalte materii şi că nu-ţi asumi responsabilităţi, Jesse, l-a certat ea pe un ton aspru, stând lângă el cu braţele încrucişate pe piept şi simţindu-se ca o învăţătoare pedanta. E foarte important să nu te laşi de şcoală! Nu vreau să mă ajuţi aici dacă asta te împiedică să înveţi!

Nu era tocmai adevărat. Da, ea voia ca el să se descurce cu învăţatul,

dar i-ar fi lipsit ajutorul lui – *el* i-ar fi lipsit – dacă nu mai venea zilnic la depozit. I-ar fi lipsit pasiunea lui.

- Nu-m' pasă de învăţătură, a mormăit Jesse, iar apoi şi-a ridicat privirea la ea. Mă las de şcoală şi v-ajut aici în fiecare zi.

- Nici vorbă! a răspuns ea, lăsându-şi braţele pe lângă corp. Nu te poţi lăsa, Jesse, eşti mult prea talentat! Trebuie să termini liceul, ca să ai cum să te duci la facultate, unde să poţi studia artele plastice.

în timp ce vorbea, Anna ştia bine că visa la cai verzi pe pereţi. în primul rând, din câte spunea doamna Furman, el n-avea cum să intre la facultate cu notele pe care le avea la toate celelalte materii. în al doilea rând, era lucru sigur că băiatul provenea dintr-o familie săracă. Cum să-ş-i permită ai lui să-l trimită la facultate? În al treilea rând, unde să se ducă un băiat de culoare să studieze artele plastice?

Jesse n-a spus nimic, mulţumindu-se să stea şi să se uite la blocul de desen, care-i stătea închis pe genunchi.

- Aş vrea să trec pe la tine şi să vorbesc cu părinţii tăi despre asta, a spus Anna, gândindu- se că trebuia ca ai lui să fi ştiut că fiul lor chiulea de la şcoală şi că, dacă se îndrepta şi muncea pe brânci, ar fi putut avea un viitor de artist. Când aş putea trece?

Bănuia că Jesse avea să se alarmeze, dar nu s- a întâmplat aşa. El şi-a ridicat privirea la ea şi a zâmbit larg.

- Şi mama vrea să vă cunoască. Zicea să vă invit să veniţi duminică la masă, dar nu v-am spus nimica, nu credeam c-o să vreţi.

Anna a fost surprinsă.

- Păi, atunci e perfect, a spus ea după o clipă. Mulţumeşte-i, te rog, mamei tale. Sunt încântată să vin!

CAPITOLUL 33

Morgan

10 iulie 2018

Mă uitam la zona sfâşiată a pânzei, lângă obrazul cherestegiului, neştiind cu ce culoare voise Anna Dale să picteze pădurea din fundal. Vopseaua avea fisuri în zona arborilor şi erau sute de astfel de situaţii pe toată pânza. Mii, poate. Situaţii pe care trebuia să le intuiesc. Să mă bizui pe cea mai bună judecată a mea. Lucru care m-a neliniştit. Nu ştiam ce făceam şi nu voiam să-l deranjez pe Oliver la fiecare tuşă.

El încă lucra în foaier împreună cu mine şi mă bucuram, dar nu pentru că aveam nevoie de sfaturile lui. îmi plăcea prezenţa lui calmă şi tăcută. Deja soseau zilnic lăzile cu lucrările de artă pentru galerie, iar el le deschidea pe toate cu grija, lua strat după strat de material de protecţie şi verifica totul extrem de atent, în timp ce nota câte ceva pe clipboardul pe care nu-l lăsa din mână. Apoi împacheta din nou tablourile, ca să le ducă în depozitul cu temperatură controlată, unde ţinea toate lucrările până când era gata galeria. Fusese instalat un sistem de securitate complex şi în curând avea să se zugrăvească, sistemul de umiditate mergea perfect, iar sălile aşteptau să fie decorate cu operele de artă.

Când nu se ocupa de tablouri, Oliver scria textele informative care însoţeau fiecare lucrare. Ştiam că turba din pricina muralei Annei, neştiind ce să scrie. Ce-ar fi putut să zică despre o enigmă ce n-avea dezlegare?

Ca şi punctul gol de lângă obrazul cherestegiului. M-am mai uitat o vreme la el, de parcă soluţia urma să apară ca

prin magie. Până la urmă am cedat şi m-am întors spre Oliver.

CAPITOLUL 34

- Nu-mi dau seama ce ar merge aici, am spus.

Fără o vorbă, a lăsat din mână cutia pe care tocmai o deschidea, s-a ridicat şi a venit în faţa pânzei, lângă mine. îşi muşca buza în timp ce evalua porţiunea cu abraziuni. Apoi a arătat spre alt loc din zona cherestegiului.

- Uită-te cum a pictat zonele similare, a spus. O să-ţi dai seama ce voia.

M-am uitat atent la felul în care folosise culoarea ca să scoată în evidenţă adâncul pădurii. Chiar fusese o artistă extraordinară.

- Peste tot preferă nuanţele închise, am spus. Preferă roşul, acel roşu profund, închis, cu care a pictat oriunde a putut. Chiar şi în cazul copacilor ăstora.

- Acel roşu de „sânge uscat”, a spus Oliver zâmbind larg. Semnătura ei.

Am izbucnit în râs şi i-am tras un cot.

- Exact, am răspuns.

Mă aşteptam să se întoarcă la masa lui pliantă, dar a rămas pe loc şi am simţit că mă privea. M-am întors ca să mă uit la el, inspirând acel miros fermecător de piele care parcă îl însoţea mereu.

- Ai un ochi de expert, Morgan, a spus el. Trebuie să ai mai multă încredere în tine.

Apoi s-a întors la birou, iar eu am început să amestec culorile, dar nu-mi puteam lua gândul de la el. Mă cam îndrăgosteam, sinceră să fiu. Oliver părea mult mai în vârstă decât mine şi foarte diferit de felul meu de a fi. Ce afinităţi puteam să am cu un bărbat căruia îi plăcea Bob Dylan? Dar, dacă acum câteva săptămâni văzusem în el un tocilar, acum vedeam un om inteligent. Dacă înainte văzusem că respecta cu stricteţe regulile, acum vedeam că era matur – în felul în care îmi doream eu să fiu. Iar dacă atunci văzusem culoarea trandafirie a obrajilor lui... ei bine, acum îmi venea să-mi lipesc buzele de pielea lui, doar ca să experimentez senzaţia pe care aş fi avut-o. M-a trecut un fior prin stomac la gândul ăsta şi m-am întors la treabă, zâmbind în sinea mea, în timp ce pictam „culoarea distinctivă" a Annei peste arbori.

Se întunecase atunci când am plecat pe jos spre casa, pe seară. Nu mă temeam să merg noaptea prin centrul oraşului. Edentonul îmi părea bucolic, un refugiu fermecător, aşezat între ape, care îmi domolea hiper-vigilenţa ce mă însoţise în închisoare. Nu mai trebuia să mă uit peste umăr ori de câte ori mergeam. Nu mai trebuia să strâng din pumni ori de câte ori eram afară, gata să mă apăr.

Am ajuns acasă şi am văzut că maşina Lisei lipsea. Am făcut o baie în cada instalată special pentru Jesse şi m-am dus la veranda acoperită. Pe hol, am trecut pe lângă un medalion mic, înrămat, pe care-l vedeam pentru prima oară cu adevărat. M-am oprit, m-am uitat la el şi am icnit în clipa în care mi-am dat seama ce era. Medalia Naţională pentru Arte Plastice. Ştiam că Jesse o primise la un moment dat, dar nu mi se năzărise că medalionul de

bronz era acolo, lângă încăperea în care dormeam noapte de noapte. Am citit inscripţia de pe placă.

Oferită de preşedintele Barack Obama lui

Jesse Jameson Williams, astăzi, 5 august
2012

Vai! 5 *august?* Ăsta era motivul pentru care voise Jesse să fie inaugurată galeria la acea dată? Ca să aniverseze ziua în care primise Medalia Naţională pentru Arte Plastice? Asta însemna că medalia fusese mai importantă pentru el decât ar fi putut să sugereze faptul că fusese atârnată pe hol, între veranda acoperită şi baie. Trebuia s-o mutăm la galerie.

Noi.

Am rămas încremenită atunci când mi-am dat seama că folosisem un plural. S-o *mutăm.* Nu s-o *mute.* Galeria nu mai era doar o slujbă pentru mine. Un simplu bilet de ieşire din închisoare. Devenise cu totul altceva.

Cu grijă, am luat medalionul înrămat de pe perete şi l-am dus la bucătărie. L-am sprijinit de castronul cu fructe de pe blat şi i-am scris un bilet Lisei:

Uită-te la dată! Trebuie să-l instalăm în galerie.

Apoi, zâmbind, m-am dus la culcare.

Anna

28 ianuarie 1940

Urmând instrucţiunile date de Jesse, Anna conducea pe drumurile rurale, imaginându-şi cum avea să decurgă după-amiaza pe care urma să şi-o petreacă împreună cu familia

Williams. Masa de duminică începea la ora trei, pentru că, din cât se părea, îşi petreceau dimineaţa şi începutul amiezii la biserică. Anna spera să nu fie întrebată despre mersul – respectiv ne-mersul la biserică. Acea vizita o stresa puţin. Ce drept avea ea să le spună unei mame şi unui tată cum să-şi crească fiul?

Se aştepta să fie foarte săraci, ca multe alte familii de culoare. îşi închipuia ferma lor, aşezată pe un petic de pământ. Poate că erau arendaşi şi locuiau într-o cocioabă amărâtă. Trebuia să se pregătească să se simtă şi mai puţin în largul ei decât se simţea deja la Edenton.

Imediat ce a intrat pe aleea lungă a casei albe, cu etaj, a ştiut ca se înşelase amarnic. Şi-a zis că avea idei preconcepute, ca toată lumea, de altfel. Făcuse presupuneri nerealiste. Avea prejudecăţi.

Casa nu era defel mare, dar nici cocioabă nu era. La dreapta şi la stânga se întindeau câmpurile, nearate acum, pe timp de iarnă. Lângă una dintre laturile casei erau parcate o camionetă şi o remorcă, iar lângă cealaltă latură, o berlină neagră, prăfuită. Anna a parcat Fordul în faţa casei şi din senin au apărut câinii, care au întâmpinat-o de îndată ce-a coborât din maşină. S-au adunat toţi patru în jurul ei, lătrând şi dând din coadă. Păreau destul de prietenoşi, iar ea le-a întins mâna, ca să i-o adulmece. Jesse a ieşit din casă, cu uşa de plasă trântindu-se în urma lui, şi a potolit câinii.

- Masa e aproape gata, i-a spus el în loc de salut. Intraţi!

Anna l-a urmat şi a urcat pe verandă. De aproape, ea a observat că faţada ar fi trebuit zugrăvită şi că vopseaua de pe balustrade se cojea, dar, la urma urmei, locuinţa lui Jesse nu era într-o stare mai proastă decât cea a lui Miss Myrtle, după ce trecuseră cu toţii prin criza economică.

Uşa dădea aproape imediat în bucătărie, unde trei femei roboteau în apropierea maşinii de gătit şi a hiaturilor de lucru, în aerul încărcat de mirosuri savuroase şi puternice. Musafirei îi lăsa deja gura apă.

Una dintre femei se ocupa de o tigaie de pe plită, plină cu ceva care sărea şi sfarâia. Femeia şi-a ridicat privirea la Anna şi a surâs.

- Eu sunt mama lu Jesse, doamnă, s-a prezentat ea.

Anna s-a mirat că femeia avea pielea deschisă la culoare şi părul negru, mătăsos, cu buclele date după ureche. Femeia putea trece foarte bine drept albă, dacă ar fi vrut. însă nu încăpea nici o îndoială că era mama lui Jesse. Aveau aceiaşi ochi: rotunzi, negri, frumoşi.

- Acuma punem masa, a adăugat ea. Mă bucur că aţi venit. Jesse, mergi iute de te spală!

- Da, mamă, a spus Jesse şi a dispărut din bucătărie.

- Mulţumesc pentru invitaţie!

Anna se simţea penibil să stea degeaba în timp ce femeile trebăluiau. Una dintre ele a lăsat cuţitul din mână, şi-a şters mâinile pe şorţ şi a venit la ea.

- Eu sunt Jewel, mătuşa lui Jesse, a spus ea.

Era o femeie frumoasă, cu pielea la fel de

închisă la culoare ca şi cea a lui Jesse, cu ochii migdalaţi şi cu părul aspru, dat pe spate şi prins într-un coc. Zâmbetul femeii i se părea senin Annei, ca şi cum nimic pe lumea asta n-ar fi putut s-o tulbure, drept pentru care musafira a plăcut-o pe loc.

- Jesse ne-a spus la ce lucraţi, a continuat mătuşa Jewel. Numa despre asta vorbeşte acuma. Şi nu mai poate după albumele pe care i le împrumutaţi, a povestit ea, iar apoi s-a uitat la a treia femeie din bucătărie, care amesteca ceva într-un vas de lut mare şi bej. Dodie! a strigat. O saluţi pe musafira noastră?

Femeia s-a oprit şi şi-a ridicat privirea, iar Anna a văzut că era o copilă de optsprezece sau nouăsprezece ani. Era scundă şi îndesată, cu o faţă îngustă, ciocolatie, a cărei expresie putea în egală măsură să sugereze oboseala sau plictiseala.

- Hei! a exclamat fata.

- Bună, Dodie, a spus Anna, dar Dodie se întorsese deja la treabă.

- Sora Iu' Jesse, a spus mătuşa Jewel.

-Aha...

- Suntem gata!

Mama lui Jesse a ridicat de pe blat un platou cu pui prăjit şi a trecut pe

lângă Anna, ducându-se în camera alăturată.

Curând, musafira şedea la masa cea mare, alături de întreaga familie, într-o sufragerie spaţioasă. Masa părea să aibă sute de ani vechime, lemnul fiind atât de închis la culoare şi atât de mătăsos, încât Anna nu s-a putut abţine şi şi-a trecut palma peste el. Şedea între mama lui Jesse şi mătuşa Jewel, iar în faţa ei era Nellie, sora în vârstă de opt ani a lui Jesse, aşezată între el şi Dodie. Micuţa avea aceeaşi ochi de căprioară precum Jesse şi mama lor.

Domnul Williams stătea în capul mesei. Era un bărbat cu ochelari şi cu păr negru, grizonant. El nu-i adresase până atunci musafirei decât un salut sub formă de mormăit. Să fi fost genul de om care nu zâmbea niciodată, sau expresia lui sumbră avea legătură cu prezenţa ei? Anna spera că nimeni în familia Williams nu citise ziarul de joi, în care apăruse o scrisoare adresată redactorului, din partea lui Riley Wayman, tatăl Theresei. Scrisoarea era despre Anna şi avea un ton destul de înverşunat. Riley Wayman spunea că Anna Dale nu înţelegea „moravurile" celor din Edenton, iar autorul scrisorii se întreba ce era, oare, în mintea pictoriţei, ca ea să aducă un tânăr elev de culoare să lucreze împreună cu fiica lui într-un „depozit mizerabil şi dărăpănat"? în continuare» domnul Wyman dădea vina pe guvern, fiindcă acesta „angajase o intrusă", în condiţiile în care la Edenton exista deja „un pictor bun şi disponibil". Şi aşa mai departe. în cazul în care vreunul dintre membrii familiei Williams citise scrisoarea, nimeni nu zicea nimic.

Prânzul a început cu o rugăciune îndelungată, inspirată, după părerea

Annei, de faptul că cei adunaţi acum în jurul mesei îşi petrecuseră toată dimineaţa la biserică. Tatăl lui Jesse avea ceva de pastor în el. Şedea în capul mesei şi mulţumea Domnului pentru tot ce se afla sub soare, inclusiv pentru prezenţa Annei acolo, lucru care a mirat-o şi a emoţionat-o. Pe urmă au început să-şi împartă mâncarea. Pui prăjit, piure de cartofi, un bol cu un soi de legume, porumb şi roşii la conservă. Totul provenea de la fermă, îi spusese Jesse.

- Chiar aşa? s-a mirat Anna» întrebându-se dacă puiul pe care-l mânca alergase mai devreme prin curtea familiei Williams. Uimitor!

- Ce te miri? a întrebat Nellie, ridicându-şi privirea din farfuria în care mai mult se juca, decât mânca.

Era un copil micuţ şi adorabil, care părea mai degrabă să aibă şase, nu opt ani. Avea părul prins în codiţe împletite, scurte, iar multe din ele mai că formau un halo în jurul capului. Habar n-avea cum să se poarte în prezenţa musafirilor» drept pentru care spunea lucruri hazlii şi neadecvate, care o făceau pe Anna să râdă. În afară de Jesse, Anna se simţea mai relaxată în compania fetiţei decât în a oricui altcuiva de la masa aceea.

- Nu fi atât de necioplită! i-a spus Dodie copilei.

Dodie îi părea Annei mohorâtă şi tăcută. Anna se întreba dacă fata era aşa din fire, sau dacă prezenţa unei străine scosese la iveală o astfel de trăsătură de caracter. Oare era şi pentru ei la fel de neobişnuit să aibă la masă o femeie albă, precum era pentru aceasta din urmă să se afle acolo? Anna

şi-a spus că era ciudat să fíe ea cea diferită faţă de restul grupului. A fi diferit putea duce la paranoia. Se tot întreba dacă ceilalţi spuneau sau făceau un anumit lucru fiindcă se afla ea de faţă. Până la urmă, a decis că era o prostie să gândească aşa şi că astfel de bănuieli nu ajutau la nimic.

- Nu prea-s ferme în nord, aşa-i? a întrebat mama lui Jesse.

- O, ba da, în nord sunt multe ferme, a răspuns Anna. De fapt, New Jersey, unde locuiesc, e supranumit „Grădina ţării”. Dar eu locuiesc într-un oraş aflat în apropiere de New York City. Cumpărăm mâncarea de la magazin.

- Se vede că eşti fată de oraş, a spus mătuşa Jewel zâmbind.

Anna o considera mintea strălucită familiei. Cea deşteaptă. Mă rog, se putea să fi fost cu toţii deştepţi, dar Anna îşi zicea ca era posibil ca Jewel să fi avut mai multă ştiinţă de carte decât părinţii lui Jesse. Vorbea engleză mai bine şi părea mai umblată prin lume. Anna îşi amintea că Jesse îi spusese că mătuşa lui era moaşă pentru comunitatea negrilor. Probabil că urmase o şcoală de asistente medicale. Poate că mătuşa Jewel putea înţelege motivul pentru care talentul lui Jesse trebuia cultivat.

Anna a simţit privirea lui Nellie îndreptată asupra ei, a privit-o pe fetiţă în ochi şi a zâmbit.

- Eşti tare frumoasă, a spus Nellie. Aş vrea să am părul ca fine. Şi genele, a continuat ea, atingându-şi-le pe ale ei. Ale tale-s dese!

- Păi, mie mi se pare că părul tău e adorabil, prins în codiţele acelea, a spus Anna.

- Ai varză între dinţi, a spus Nellie, arătând spre dinţii ei din faţă.

- Nu fi necioplită! a certat-o încă o dată Dodie.

- Nu, nu mă deranjează, a spus Anna râzând, iar apoi şi-a curăţat dinţii cu limba. Regreta că îşi pusese atât de multă varză în farfurie. Nu mai mâncase niciodată ceva gătit din acel soi şi spera să nu mai fie nevoită să repete experienţa. Mulţumesc că mi-ai atras atenţia, Nellie, a adăugat ea.

- Şi mai ştii ceva? a întrebat Nellie.

- Nellie...! a avertizat-o mama ei.

Fetiţa a ignorat-o.

- Dodie a furat apa de toaletă a mamii când a ieşit în oraş asear'

- Ba nul a protestat Dodie. Am *împrumutat-*

o!

- Şi cum o dai 'napoi? i-a tăiat-o Nellie.

Jesse a cuprins-o cu braţul pe sora lui mai

mică.

- De ce-ţi place să pui paie pe foc? a întrebat- o el cu blândeţe, iar ei i s-au umplut ochii de lacrimi.

- Nu ştu.

Dintr-odată, Nellie avea un ton de regret, iar Jesse a strâns-o de umăr. Tandreţea gestului a emoţionat-o pe Anna. Avea senzaţia că Jesse îi purta de grijă fetiţei, care nu părea să fie în stare să aibă singură grijă de ea.

Anna a hotărât să schimbe subiectul cu o întrebare, spera ea, neutră.

- De când aveţi pământul? a întrebat.

Doamna Williams şi mătuşa Jewel s-au

pornit atunci să spună o lungă poveste despre trecutul familiei.

în mare parte, domnul Williams n-a intervenit, observând totul în linişte, cu toate că despre trecutul lui era vorba. Anna a aflat că bunicului domnului Williams i se promisese că avea să primească pământ după ce fusese eliberat din sclavie, însă acel pământ îi fusese luat, iar el şi familia lui se văzuseră nevoiţi să muncească în arendă mulţi ani înainte să-şi poată permite să cumpere o mică parcelă, înduraseră tot soiul ae greutăţi – unele, asemănătoare cu cele ale fermierilor albi, ca, spre exemplu, seceta – precum şi expunerea la ură şi prejudecăţi, toate acestea făcând să le fie foarte greu să-şi păstreze ferma. Acum, însă, domnul Williams şi întreaga familie extinsă – surorile, fraţii, verii, iar lista de rude nu se oprea aici – deţineau cu toţii câte o bucăţică din câmpurile aflate în preajma casei. Jesse arăta în toate părţile în timp ce ai lui descriau terenul care le aparţinea multilor veri. Se părea că tuturor le era extrem de greu

să-şi păstreze pământurile. Anna avea senzaţia că, deşi familia lui Jesse nu era săracă, făcea eforturi foarte mari ca să păstreze tot ceea ce avea.

- îmi pare rău că familiile voastre au trecut prin atâtea, a spus ea.

- Ei, acum suntem bine, a liniştit-o mama lui Jesse, iar apoi s-a uitat la Anna şi a tras în piept o gură prelungă de aer, semn că se cerea discutarea unui subiect serios. Jesse ne-a zis că sunteţi în vârstă, a adăugat ea. Cică nu-i căzu să ne facem griji că lucrează cu 'mneavoastră, dar numa' bătrână nu sunteţi.

Auzind noul subiect de discuţie, domnul Williams a înclinat din cap spre soţia lui, dar tot n-a spus nimic, iar Anna a încercat s-o liniştească pe femeie:

- Am douăzeci şi doi de ani, a spus ea. Jesse e foarte talentat şi vreau să-l ajut să devină un artist bun. Dar mă îngrijorează...

- Nu contează ce vreţi mneavoastră sau ce-o vrea el, a întrerupt-o mama lui. Oamenii văd lucruri acolo unde nu-i nimica de văzut.

Poate că doamna Williams *văzuse* până la urma scrisoarea domnului Wayman. Anna îi înţelegea temerea. Miss Myrtle îi spusese că bărbaţii – şi băieţii – de culoare fuseseră bătuţi şi chiar linşaţi pentru că se apropiaseră prea mult de femei albe.

- Dar asta se întâmpla în trecut, adăugase Miss Myrtle. Nu prea se mai întâmplă în zilele noastre, mai ales la Edenton.

Anna îşi imagina că părinţii lui Jesse nu voiau ca fiul lor să fie primul caz din Edenton.

După ce au mâncat, Nellie a vrut să-i arate Annei împrejurimile. Şi-au îmbrăcat hainele groase şi au mers împreună, Anna fiind atentă pe unde călca, iar Nellie, ţinând-o de mână tot timpul. Au fost la şopron, la catâri şi la pisoi – fetiţa fusese cea care le dăduse nume tuturor – şi la coteţul găinilor. Pe când se întorceau acasă, Nellie a spus:

- Poţi să vii în fiecare duminică?

Iar Anna s-a topit toată. Copilul era adorabil.

După ce au intrat în casă, au fost întâmpinate de Jesse, de părinţi şi de mătuşa Jewel, care i-au cerut Annei să meargă în camera de zi.

În sfârşit! Motivul pentru care venise.

Camera de zi era mare şi îmbietoare, plină de macaturi lucrate de mână, împăturite frumos pe braţul aproape fiecărui scaun, cu podeaua acoperită de un covor împletit şi cu o canapea mare, de culoare gri. Focul trosnea în şemineu şi pe unul dintre pereţi erau fotografii cu Jesse şi cu surorile lui, precum şi cu copii pe care Anna nu-i recunoştea. Ea s-a aşezat pe canapea, cufundându-se adânc în pernele moi. După atmosfera din cameră, şi-a dat seama că erau pe cale să treacă la fapte.

în cele din urmă, tatăl lui Jesse a spus:

- Băiatul meu zice că vă faceţi griji dacă nu se duce la şcoală, da' vă

zic: în familia asta, nimenea n-a terminat liceu'.

Fără să vrea, Anna i-a aruncat o privire mătuşii Jewel, care a zâmbit.

- Nici măcar eu, a spus ea, luând-o prin surprindere.

- Jesse a rămas cel mai mult la şcoală dintre noi toţi şi suntem mândri de el, a continuat domnul Williams. Dar ajutorul lui ne-ar prinde bine şi la fermă, aşa că, dacă vrea să se lase de şcoală, n-are decât.

- Dar aş vrea să-l văd la o şcoală de arte, a spus Anna pe un ton neutru. Şi o să intre mai uşor acolo dacă are diplomă de liceu.

- Şcoală de arte? s-a mirat domnul Williams zâmbind, ca şi cum spusele Annei l-ar fi distrat. Asta e prea mult pentru un băiat de la ţară. La fermă-i e locu'.

- Nu vreau să-i văd talentul...

Anna a fost gata să spună „irosit”, dar s-a abţinut. Era ca şi cum le-ar fi zis că munca la fermă n-avea nici o valoare.

- Vreau să-şi poată dezvolta talentele artistice, a spus ea în schimb, foarte tulburată la gândul că Jesse ar putea rămâne toată viaţa la fermă. Jesse este extrem de talentat, a adăugat ea. Mult mai talentat decât mine.

S-a uitat la băiat, care îşi ţinea mâinile în poală şi nu-şi lua privirea de la ele. îl cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că îi venea să zâmbească la auzul vorbelor ei.

- Ştim că-i talentat, a spus mama lui Jesse. Dar tatăl lui are dreptate. Avem nevoie de el acasă. E singurul nostru băiat. Iar dacă nu-i la şcoală, ar trebui să fie aicea şi să ne-ajute, nu să lucreze la pictura mneavoastră.

„Of, Doamne!”, şi-a zis Anna.

Nu numai că Jesse urma să se lase de şcoală, dar ea avea să-l piardă pe Jesse şi în privinţa muncii pe care o fiiceau împreună la depozit.

- Lăsaţi băiatu' să lucreze cu Miz Anna la pictură! a exclamat mătuşa Jewel ca şi cum ea ar fi avut ultimul cuvânt în privinţa asta. Nu face nici un rău şi curând se termină oricum, nu?

Jewel s-a uitat la Anna, aşteptând confirmarea.

- Da, în câteva luni, a răspuns musafira, uşurată de susţinerea căpătată.

Şi cu asta, basta. Mulţumită mătuşii Jewel, Jesse urma să lucreze mai departe împreună cu Anna, dar o terminase cu şcoala.

în seara aceea, Anna s-a aşezat în genunchi şi s-a rugat, ceea ce nu mai făcuse de foarte mult timp:

- O, Doamne, nu-l lăsa pe tânărul ăsta să-şi irosească talentul!

Morgan

II iunie 2018

- Speculaţia ta e cam forţată, a spus Oliver, încruntându-se în timp ce studia medalia înrămată pe care o ţineam în mână. De ce ar fi legat Jess inaugurarea galeriei de data la care a

primit Medalia Naţională pentru Arte Plastice? Adică de ce s-o lege într-un fel atât de... *îndărătnici*

- Asta a zis şi Lisa, am recunoscut, lăsând medalia pe masa din foaier a lui Oliver şi amintindu-mi de faptul că Lisa nu fusese impresionată de descoperirea mea. Crezi că data e doar o coincidenţă? Crezi că a hotărât absolut întâmplător data de 5 august?

- Da, e o presupunere la fel de bună ca oricare alta.

M-am uitat la medalie.

- Bănuiesc că nu contează, am zis. Tot 5 august rămâne, oricum privim lucrurile. Lisa a trimis deja invitaţiile, aşa că asta e!

M-am uitat la pânză, întrebându-mă până unde aveam să ajung la sfârşitul zilei. Un lucru era cert: nu rezolvam nimic dacă stăteam şi discutam cu OHver, aşa că am lăsat baltă subiectul medaliei şî m-am dus la pânză, cu privirea aţintită la pantalonii şifonaţi ai cherestegiului, care pentru mine erau sarcina zilei.

Puţin după ora prânzului, lucram singură în foaier, când a intrat Oliver, care venea din hol şi-şi ţinea telefonul la ureche. Uitându-mă la el, mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Avea dinţii încleştaţi şi se uita în gol.

Am lăsat paleta din mână.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat.

El mi-a aruncat o privire mirată, de parcă uitase că eram acolo.

- Nimic. De ce mă întrebi?

- Expresia ta, am răspuns. Pari... îngrijorat. Supărat.

A tras aer în piept şi a expirat, fără să se mai uite la mine.

- Fiul meu, a spus el în cele din urmă, ţinând telefonul de parcă Nathan ar fi fost înăuntru.

- Ce-i cu el? am întrebat, cu toate că mă temeam că ştiam deja.

Oliver a şovăit. S-a uitat la telefon, iar apoi s- a sprijinit de masa pliantă, cu braţele încrucişate pe piept.

- Tocmai mi-a spus că nu vrea să meargă cu mine la Smith Mountain Lake anul ăsta, a răspuns el. Preferă să se ducă la Disney World cu mama lui şi cu tatăl vitreg.

I-am simţit durerea din glas.

- O, îmi pare rău, am spus, mirată că mă durea şi pe mine să-l văd dezamăgit şi ştiind că abia aştepta să petreacă ceva timp împreună cu fiul lui. Dar nu cred că ai înţeles bine, am adăugat.

El a ridicat din sprâncene.

-Nu?

- Nathan mi-a povestit despre asta în ziua în care ne-ai trimis să cumpărăm mâncare.

- Da? a întrebat el, părând nedumerit, poate chiar uşor rănit. De ce nu mi-ai spus?

M-am aşezat pe scaunul de lângă murală. Mă simţeam vinovată. Poate că ar fi trebuit să-i spun.

- Nathan nu era încă hotărât, am răspuns. Speram ca, până la urmă, el să vină cu tine. Şi nu era treaba mea să-ţi spun aşa ceva. Mă gândeam că Nathan ar fi trebuit să-ţi spună chiar el.

Oliver a ezitat, dar apoi a dat din cap în semn că aproba spusele mele.

- Aşa-i, a confirmat el în cele din urmă. Deci cum aş fi putut înţelege greşit?

- Pentru că ai impresia că îi alege pe mama şi pe tatăl vitreg în locul tău, dar nu-i doar asta, Oliver. Alege Disney World în locul lacului, l- am lămurit eu, aruncându-i un zâmbet compătimitor. Orice copil ar face-o. Pe când eram de vârsta lui Nathan, aş fi dat orice să mă duc la Disney World.

Oliver şi-a desfăcut braţele şi s-a uitat la telefonul pe care-l ţinea în mână, de parcă vedea imaginea lui Nathan în el. A oftat adânc.

- Ştii, mă bucur pentru Stephanie. Mama lui Nathan, a adăugat el. Merită o căsnicie fericită. Dar... mă simt umilit... soţul ei câştigă de zece ori mai mulţi bani decât mine, iar Nathan e la vârsta la care asta contează. Tatăl lui vitreg îi poate oferi orice vrea, a continuat, însoţindu-şi vorbele de un zâmbet slab. Ştiu că n-ar trebui să aibă

o importanţă atât de mare pentru mine, dar are.

Eram emoţionată că-mi făcea confidenţe şi mă durea sufletul pentru el.

- Cred că are noroc să te aibă drept tată, am spus.

Oliver a râs uşor.

- Mersi pentru compliment, a răspuns el. Şi- mi pare rău că-mi revărs problemele asupra ta, a adăugat. M-ai prins într-un moment vulnerabil.

- Un moment *uman*, am spus eu. Pari perfect tot timpul, aşa că mă bucur să văd că eşti muritor, ca noi toţi.

- O, sunt cât se poate de muritor! a exclamat, vârându-şi telefonul în buzunarul blugilor şi îndepărtându-se de masă. Şi cred că ar trebui să ne întoarcem la treabă.

Am înclinat din cap în semn că eram de acord, dar, pe când mă ridicam ca să iau paleta, Oliver a vorbit din nou:

- Morgan, ai tăi erau divorţaţi?

M-am uitat la paletă fără s-o iau.

- Nu, am răspuns, privindu-l drept în ochii albaştri, a căror căutătură devenise foarte serioasă, şi dându-mi seama că era sincer interesant să afle răspunsul. Dar aşa ar fi trebuit!

- Atât de rea a fost situaţia, nu?

- Habar n-ai..., am spus oftând.

Simţeam cum se apropia primejdia. Mi s-a pus un nod în gât, unul care-mi sugera că, dacă începeam să vorbesc despre trecutul meu, m-aş ii destrămat pur şi simplu. Eram prea istovită. Prea vulnerabilă. Dar Oliver, cu ochii aceia albaştri şi plini de bunătate, părea pregătit să asculte.

- Ai mei erau alcoolici, am mărturisit.

- Ei... Ai învăţat de la maeştri?

Am dat din cap, adeverind spusele lui.

- Nu doar asta. Mama şi tata... am fost singurul lor copil, iar ei n-au ştiut să fie părinţi. Sincer vorbind, erau praf din punctul ăsta de vedere. Au fost îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt, la modul siropos, cherchelit, dezgustător... Şi nu le-a mai rămas nimic pentru...

La naiba, simţeam cum îmi pierdeam controlul!

- Of, a spus Oliver, cu o figură îngrijorată, îmi pare rău. Nu ştiam că subiectul e unul atât de sensibil!

M-am aşezat din nou, fiindcă îmi tremurau picioarele. M-am mirat şi eu că îi povestisem despre copilăria mea. Nu prea vorbeam cu nimeni despre familie.

- Nu primeam atenţie decât în sens negativ. *„Vrei să te faci pictoriţă? N-ai suficient talent pentru aşa ceva şi n-o să faci bani din asta, aşa că să nu*

vii la noi după ce ajungi falită şi eşti aruncată în stradă!”, am povestit eu, privindu- mi pumnii pe care mi-i ţineam în poală şi pe care îi strânsesem atât de tare, încât mi se albiseră articulaţiile degetelor. Uneori uitau să mă ia de la şcoală şi se certau, şi ţipau, şi plângeau. Pe vremea când eram mică, încercam să mă bag între ei. Să-i opresc, să-i fac să nu se mai certe. După ce am crescut, doar mă ascundeam în camera mea, am continuat eu să povestesc, cutremurându-mă în faţa acelor amintiri. Uneori aveam impresia că nu mai era mult până să se omoare unul pe celălalt. Alteori chiar îmi doream să se întâmple asta. Chemau prieteni în vizită şi beau cu toţii până când vomitau, iar apoi se aşteptau să fac curat după toată lumea...

îmi aminteam cum mă chema mama din camera ei ca să-mi ceară, pe un ton prefăcut de dulceag, să-i aduc ligheanul. Nu cred că eram mai mare decât Nathan pe atunci. Ori de câte ori o auzeam cerându-mi asta, îmi văram capul sub pernă, făcându-mă că nu auzeam.

- Părinţii mei nu mi-au spus niciodată că mă iubesc, Oliver, am adăugat eu. Niciodată. Nici măcar o dată. Tu îi spui lui Nathan, nu?

- Bineînţeles. I-o spun tot timpul.

- E un copil norocos. înconjurat de adulţi care-l iubesc.

Oliver s-a ridicat şi a venit la mine, scoţând o batistă din buzunarul pantalonilor. Mi-a dat-o, iar eu am izbucnit în râs.

- Ce-i atât de amuzant? a întrebat el.

- Chiar ai batistă la tine? m-am mirat eu. Cred că, dintre toţi bărbaţii pe care-i cunosc, eşti singurul care poartă o batistă la el.

Mi-am tamponat ochii şi, în momentul în care îi înapoiam batista, am văzut că zâmbea.

- Nu te bucuri că o am? a întrebat.

Am dat din cap în semn că da, mă bucuram, iar apoi mi-am şters nasul cu dosul palmei.

- Ştii, am spus, Nathan e doar un copil, la urma urmei. Poate că, atunci când vine vorba de vacanţe, n-ar trebui să ia decizii de capul lui.

Oliver a ridicat din umeri.

- Nu-i mare lucru. Anul ăsta, o să fie la mine de Crăciun. Putem facem o excursie atunci. Doar că... vestea pe care mi-a dat-o parcă m-a lovit în plex.

Din reflex, m-am întins ca să-l iau în braţe.

- Aş fi dat orice să am un tată ca tine, am spus eu cu buzele lipite de umărul lui.

îmi plăcea să-i simt în braţele mele muşchii şi oaseîe spatelui. De mai bine de un an nu mai atinsesem pe nimeni în felul ăsta. El m-a strâns uşor, iar apoi mi-a dat drumul.

- Mulţumesc că m-ai ajutat să văd lucrurile în perspectivă, a spus el. Şi-mi pare rău că ai trecut prin aşa ceva în

copilărie. Pari dură, dar în sinea ta eşti destul de firavă, aşa-i?

De fapt, Oliver nu-mi pusese o întrebare.

- Sunt în regulă, am răspuns, iar în clipa aceea mă simţeam într-adevăr bine.

Şi chiar mai mult de-atât. Stăteam foarte aproape de Oliver, iar asta mă făcea să-mi doresc să-i ating obrazul în locul care i se îmbujora tot timpul. Atunci când îl văzusem prima oară, mi se păruse că nuanţa trandafirie a obrajilor îl făcea să pară un băieţel. însă, privindu-l de aproape, vedeam umbra cenuşie a bărbii care stătea să-i iasă de sub piele, forma pometţilor, bărbia proeminentă. Numai băieţel nu părea în acea clipă, iar, după ce m-am întors la pânza mea, m-a năpădit pe nepusă masă un val de dorinţă.

Anna

1 februarie 1940

în ziua aceea urma să întindă pânza, treaba asta fiind mai dificilă decât îşi imaginase Anna. Din fericire, şi-a zis ea, avea multe ajutoare. Jesse şi Peter, desigur. Apoi a venit Pauline, cu Karl după ea, îmbrăcat în uniformă de poliţist şi aducând o trusă de scule care, fără îndoială, erau nepreţuite. Karl arăta deosebit de chipeş, iar Anna nu se bucura să-l vadă cu pantalonii plini de rumeguş în genunchi. însă el, fără să dea semne că i-ar fi păsat câtuşi de puţin, s-a aşezat pe podeaua murdară. în timp ce privea cum Karl muncea împreună cu ajutoarele ei mai tinere, Anna o invidia întrucâtva pe Pauline. într-o zi avea să găsească şi ea un bărbat alături de care să vrea să-şi

construiască un viitor, Deocamdată, însă, era măritată cu pânza ei.

Ca de obicei, Pauline purta fustă, bluză şi ciorapi lungi, aşa că Anna ştia că nici vorbă ca ea să poată da o mână de ajutor cu şasiul. Dar Pauline, de pe scaunul pe care şedea şi care era aşezat lângă masa cu materiale, îi încuraja pe toţi. Anna, Karl şi băieţii nu ţineau seama de răceala podelei ori de câte ori îneenuncheau, şedeau şi se răsuceau ca să prindă pânza de şasiu. Anna a folosit puţin ciocanul, dar cu grijă, ca să nu înfigă cuide prea adânc, fiindcă ele aveau să fie scoase după ce era gata murala, iar ea nici nu voia să se gândească la cât de greu i-ar fi fost să le extragă folosindu-se de gheara ciocanului.

Reuşiseră să ducă la bun sfârşit cam a treia parte din tot ce era de făcut, când cineva a bătut la uşa depozitului.

- Intră! a strigat Anna de pe podea.

Dar uşa deja se deschisese şi, într-o clipită, Martin Drapple a apărut în depozit, afişând un zâmbet larg.

- Cu ce vă pot ajuta? a întrebat el.

Anna s-a sprijinit pe călcâie, sincer uşurată să-l vadă. îşi dădea seama că, deşi erau patru, tot le era foarte greu să pună pânza pe şasiu. Iar Martin ştia mai bine ca oricare dintre ei ce să facă. A considerat că era generos din partea lui să vină şi să se ofere să-i ajute.

- Mulţumesc! i-a strigat, iar ecoul vocii ei s-a lovit de pereţi şi de bârnele din tavan. Martin, îi cunoşti pe Pauline şi pe Karl?

Martin s-a dus la ei, dând din cap spre Pauline, în trecere.

- încântat de cunoştinţă! a spus el. Pe Karl l- am întâlnit o dată, de două ori.

Karl şi-a ridicat privirea de la şasiu.

- la nişte cuie, i-a spus el în loc de salut, iar Anna s-a mirat de tonul lui rece, pe care nu-i stătea în fire să-l folosească.

Se întreba unde anume se întâlniseră ei „o dată, de două ori”

O oră mai târziu, aproape că terminaseră de prins pânza. Dintr-odată, uşa depozitului s-a dat de perete. Anna şi-a ridicat privirea şi a văzut-o pe doamna Drapple parcă zburând înăuntru, cu rochia verde

fâlfâindu-i la spate. Purta un şorţ roz peste rochie, fără palton, cu toate că afară era foarte frig. Părul blond îi era despletit şi-i cădea pe umeri. Anna o mai văzuse o singură dată, atunci când avuseseră acea altercaţie urâtă pe treptele bibliotecii. în ziua aceea, doamna Drapple avusese părul legat cu un fular, părând îmbătrânită şi foarte ofilită, însă acum, în timp ce alerga prin depozit, îmbujorată la faţă şi cu părul în vânt, părea chiar frumoasă. Şi destul de furioasă.

- Mă gândeam eu că aici te găsesc! i-a strigat ea lui Martin.

S-a oprit lângă şasiu, cu pumnii strânşi, şi toţi cinci şi-au ridicat privirile la ea, şocaţi. Anna, cel puţin, era cu siguranţă şocată. îi era chiar frică. Mai presus de orice, voia să-i protejeze pe Jesse şi pe Peter. Erau în grija ei şi habar n-avea de ce era în stare nebuna aceea. Şi-a dat seama ca Pauline sărise de pe scaun şi că acum se retrăgea cu spatele la perete, ca să nu dea de bucluc. Fără nici un motiv, prezenţa doamnei Drapple o făcea pe Anna să se simtă vinovată, de parcă îl *furase* pe Martin de lângă ea. Sau, cel puţin, îi furase *timpul* pe care el ar fi trebuit să şi-l petreacă alături de soţie şi de restul familiei.

Martin, care încă muncea la pânză, s-a întrerupt din lucru şi s-a ridicat de pe jos. S-a şters pe mâini şi s-a dus la soţia lui, aproape calm, de parcă nu-l îngrijora prea tare venirea ei pe nepusă masă.

- Ce cauţi aici? a întrebat-o el, deloc politicos.

- Ce crezi?! a ţipat ea, ridicându-şi braţele, îmi caut soţul şi aflu de la alţii că îşi petrece timpul cu *asta!*

Femeia a arătat spre Anna, căreia i-au încremenit mâinile pe şasiu. Martin a dat drumul unui hohot de râs batjocoritor.

- Nu-mi petrec timpul cu *nimeni*, a răspuns el. M-am oprit doar ca să dau o mână de ajutor cu pânza asta.

Atunci s-a ridicat şi Karl, arătând foarte impunător şi autoritar în uniforma lui de poliţist. Anna s-a bucurat că el se afla de faţă. Karl a făcut un pas spre Martin şi spre soţia lui.

- Ce-ar fi să ieşiţi amândoi...?

- Ai pierdut în faţa ei! a strigat doamna Drapple împingându-şi bărbia spre Anna, care avea impresia că femeia nu auzise ce spusese Karl. Ai pierdut în faţa unei *fetei* Nu te pricepi nici cât *o fată,* asta a decis juriul şi...

- Gura! a zbierat Martin, în timp ce Annei începuse să-i bubuie inima. Nu-i treaba ta!

Anna nu văzuse până atunci acea latură a lui Martin. Cu ea, fusese cumsecade. Amabil. Nu ştia că el era în stare de atâta furie, dar se vedea că soţia lui îi atinsese o coardă sensibilă. Ce enervant trebuia să fi fost să piardă concursul în faţa unei femei!

- Cum adică nu-i treaba mea, când tu stai aici, cu stricata asta, în loc

să-ţi cauţi de lucru ca să-ţi hrăneşti copiii?! a urlat doamna Drapple.

El a plesnit-o. *Tare*. S-a întâmplat atât de repede, încât Annei i-a luat o clipă să priceapă. A auzit-o pe Pauline icnind şi şi-a dat seama că prietena ei era la fel de îngrozită ca şi ea.

- Nenorocitul naibii! a răcnit doamna Drapple, iar apoi i-a tras un şut în picior.

Martin a apucat-o de umeri şi a început s-o scuture. Părul ei zbura prin aer precum nişte stropi de sclipiri auriu.

- Hei, hei! a intervenit Karl.

A ajuns numaidecât lângă ei. Instinctiv, Anna s-a ridicat şi s-a aşezat în faţa lui Jesse şi a lui Peter, care rămăseseră pe jos, înlemniţi, cu mâinile pe şasiu.

Aerul autoritar al lui Karl a părut să-i dezmeticească pe cei doi Drapple, iar Martin şi-a luat mâinile de pe umerii nevestei lui.

- Mergeţi acasă, a spus Karl pe un ton calm, dar impunător. Amândoi. Acasă. împăcaţi-vă!

Martin şi soţia lui se îndreptau deja spre uşă, roşii la faţă şi strigând unul la altul, de parcă ar fi fost singuri. Anna îşi imagina cum era viaţa lor acasă. Bietele fete! Ieşind, Martin a trântit uşa în urma lui, iar în depozit s-a aşternut liniştea. Se uitau cu toţii la uşă. Annei încă îi bubuia inima în piept.

- Vai, Doamne! a exclamat Pauline în cele din urmă, lăsându-se pe scaun.

- V-a făcut *stricatăV.* a întrebat Jesse, uluit, ridicându-şi spre Anna ochii lui de căprioară. P-asta n-a nimerit-o!

Faptul că el îi lua apărarea a emoţionat-o pe Anna.

„Dragul de tine!” s-a gândit ea, dar n-a spus- o cu voce tare.

- *'Geaba îşi răceşte gura*, a spus ea în schimb, fără să continue zicala[8].

- Bun, a spus Karl, iar apoi s-a aşezat în genunchi lângă şasiu, rumen la faţă, dar cu mâinile lipsite de orice tremur. Să ne întoarcem la treabă!

Anna ar fi vrut să-i mulţumească. S-a gândit să-l ia în braţe, dar nu se cuvenea. A apucat-o din nou invidia. Pauline avea un bărbat nu doar frumos şi bun, ci şi protector. Într-un târziu, şi-a revenit – oarecum – după emoţiile trăite şi s-a lăsat şi ea pe jos.

în timp ce lucra, se gândea la cuvintele doamnei Drapple, care jubilase din pricina faptului că Martin pierduse în faţa unei fete. Era greu pentru o fată să fie măcar *considerată* artistă, darămite să câştige un concurs în faţa unui bărbat! Atunci, Annei i s-a făcut milă de Martin. însă ecoul acelei palme pe care el i-o dăduse soţiei lui avea să răsune multă vreme în depozit.
Continuarea este: că nu doare înjurătura.
Morgan
11 iulie 2018

Era ora nouă, iar eu şi Oliver încă lucram, când Adam şi Wyatt au intrat în foaier şi s-au îndreptat spre uşă. Wyatt s-a oprit şi s-a uitat la mine.

- Mergem să bem ceva la barul de peste drum, a zis el. Vreţi să veniţi?

- Nu, mersi, am răspuns eu, automat, dar Oliver s-a ridicat de la birou şi s-a întins.

- Haide! mi-a zis el din locul în care stătea. Nu ştiu cum te simţi tu, dar eu nu mai dau randament.

Am şovăit. Mă simţeam în siguranţă alături de Oliver. Ştia că nu puteam să beau şi nu i-ar fi lăsat pe băieţi să facă vreo presiune asupra mea în sensul ăsta. Nu eram deloc îngrijorată că aş fi putut ceda în faţa insistenţei lor, sau că n-aş fi fost în stare să-i domolesc, dar n-aveam chef de tevatură.

- Bine, am spus, ridicându-mă de pe scaun şi dându-mi seama abia atunci că eram extenuată şi că mă dureau foarte tare spatele şi umerii. Aşteptaţi-mă puţin, să fac curăţenie!

Oliver m-a ajutat să-mi duc culorile şi pensulele la bucătărie.

-O să-ţi vină greu? m-a întrebat el cu glas scăzut, în timp ce spălam pensulele.

Am clătinat din cap.

- Nu, am spus eu zâmbind. Nu păţesc nimic. Oare mi-ar fi fost greu fără monitorul de la

gleznă? Speram că nu. Am ieşit din galerie şi Oliver a încuiat uşa. Mergeam între el şi Wyatt. Pentru ca acesta din urmă şi colegul lui, Adam, să înţeleagă de la bun început cum stătea treaba, am spus:

-Să ştiţi că eu nu beau alcool.

Apoi m-am enervat. De ce o spusesem? Într- un fel sau altul, toată viaţa mea se învârtise în jurul alcoolului. Oare aveam de gând să-l las să mă domine şi acum, când renunţasem la el? Am simţit cum mâna lui Oliver mi s-a lăsat uşurel pe spate şi am încercat să ghicesc semnificaţia acelui gest.

*„Nu trebuie să dai explicaţii*mi s-a părut că- mi spunea Oliver pe muteşte. Ori poate că doar voise să mă atingă. îmi plăcea mai mult ideea asta.

- Foarte tare! a spus Wyatt, ca şi cum nu zisesem mare lucru. Ca peste tot, la barul la care mergem au sucuri şi altele asemenea.

- Da, dar au şi cocktailuri *Moscow muie*, a adăugat Adam. Trebuie măcar să încerci de la mine.

- Nu, mersi.

- Şi *mojito,* a adăugat Adam.

- Tâmpit mai eşti! l-a apostrofat Wyatt pe Adam, care doar a râs la auzul insultei, ca un imbecil ce era.

Oliver şi-a luat mâna de pe spatele meu. Deja îmi lipsea căldura lui.

Barul era aglomerat şi duhnea puternic a bere, a lămâi verzi şi a friptură de vită, de-mi lăsa gura apă. Nu erau mese libere, dar tocmai plecau câţiva clienţi care şezuseră la bar şi am găsit patru scaune unul lângă altul. Am făcut în aşa fel încât să stau lângă Oliver, plasa mea de siguranţă. Nu mâncasem de la prânz şi am comandat imediat un burger, la fel ca Oliver, iar Adam şi Wyatt au

cerut cocktailuri *Moscow muie*, care au venit în căni de cupru. Oliver a comandat bere şi eu am cerut cola. Deasupra barului, la televizoare, se difuza în reluare meciul zilei de la Cupa Mondială, care se ţinea la Moscova, iar mulţimea din cârciumă considera asta extrem de amuzant şi ciocneau cu toţii cănile de cupru.

Nu te auzeai vorbind, dar eu n-aveam nici o problemă cu asta. Adam şi Wyatt păreau să cunoască aproape pe toată lumea. Nu-mi picau bine zgomotul şi înghesuiala, mulţi dintre clienţi izbindu-se de noi în trecere. Şi pe vremea când băusem, n-o făcusem în astfel de locuri. În primul rând, până să intru la închisoare abia avusesem vârsta legală să intru într-un bar, aşa că beam la petreceri, împreună cu oameni cunoscuţi, la care ţineam. Oameni pe care probabil că n-aveam să-i mai văd niciodată.

Cât timp am mâncat, nu mi-am luat ochii de la televizor. Trey era înnebunit după fotbal şi- mi venea uşor să urmăresc jocul. Eram mândră de mine. Mă uitam la un meci care-mi amintea de Trey şi nu mă deranja. în plus, cu toate ca eram înconjurată de alcool, mă bucuram doar de burger şi de cola. Să stau la bar se dovedea a fi un fel de test, unul pe care îl treceam cu brio.

Eu şi Oliver, despre care mi-am dat seama că nu era un mare fan al acelui sport, am comentat – urlând – ceea ce se petrecea pe terenul de fotbal, dar am renunţat repede şi neam concentrat la mâncare. De cealaltă parte, două femei vorbeau cu Adam şi Wyatt. Nu înţelegeam ce spuneau, dar se distingea lesne tonul de flirt.

Aproape că-mi terminasem de mâncat burgerul, când am auzit un zgomot din ce în ce mai puternic în spate, apoi nişte voci de bărbaţi care strigau, M-am uitat la televizor. La meci nu se întâmpla nimic care să justifice zarva din bar.

- Ei, fir-ar să fie, iar încep! mi-a strigat Adam în ureche, arătând peste umăr.

M-am întors şi am văzut doi bărbaţi care se băteau chiar în spatele nostru. Nişte idioţi. Cele două femei care stăteau lângă Adam şi Wyatt au început să ţipe, ridicându-şi paharele în aer ca să şi le ferească de loviturile bătăuşilor. Voiam să plec. Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel şi am lăsat-o pe tejghea, lângă farfurie.

Oliver a pus şi el banii şi s-a aplecat până când gura i-a ajuns în dreptul urechii mele.

- Haide să ne cărăm de aici, a spus el, dând să se ridice.

Tocmai atunci, idiotul de lângă mine a aruncat cu paharul în altcineva, iar eu am sărit de pe scaun, încercând să-mi feresc glezna şi monitorul prins de ea. M-am mişcat prea repede. Scaunul a căzut peste mine şi mi-am agăţat glezna – pe cea fără monitor – într-una dintre barele lui. Mi-am sucit-o atât de tare, încât am ţipat în cădere. Bătăuşii nu s-au oprit. Erau beţi turtă. „O, Doamne, cât urăsc beţivii!” mi-am zis.

Wyatt şi Oliver au venit imediat lângă mine ca să mă culeagă de pe jos, în timp ce Adam îmi scotea piciorul de sub

bara scaunului. Toţi trei vorbeau cu mine, dar nu auzeam nimic în zarva aceea.

De îndată ce m-am ridicat, Oliver m-a luat de mână şi a croit drum ca să trecem prin marea de petrecăreţi, lăsându-i în urmă pe Adam şi pe Wyatt. Am ţinut pasul cu el, sperând că monitorul nu fusese afectat.

Ajunsă afară, m-am simţit învăluită de căldura bine-venită a nopţii de vară, pe când nebunia din bar rămăsese doar un zumzet.

- Ce dihănii! a exclamat Oliver, şi, în lumina unei lămpi stradale, l-am văzut clătinând din cap. Eşti bine?

-Da.

M-am aplecat şi mi-am ridicat cracul blugilor, ca să văd dacă nu cumva se stricase monitorul, dar era prea întuneric. Numai că, atunci când m-am aplecat, am simţit deodată o durere în glezna dreaptă, cea care fusese prinsă între barele scaunului. M-a durut suficient de tare încât să ţip.

- Ce ai? a întrebat Oliver.

- Mi-am prins glezna în scaun atunci când am căzut, am răspuns. Cred că n-are nimic.

- Eşti în stare să mergi? Ne putem întoarce la galerie şi de acolo te duc cu maşina la Lisa.

Am dat din cap în semn de încuviinţare şi am pornit. Pe drum, am stat de vorbă despre progresele pe care le făceam cu retuşarea muralei şi despre provocarea căreia urma să-i facă faţă

Oliver, care trebuia să scrie despre ea, având în vedere că nu se cunoşteau motivele ciudăţeniilor incluse de Anna Dale în pictură. Numai că mă concentram greu la discuţie. De câte ori puneam piciorul drept în pământ, mă strâmbam, iar până să ajungem la colţ, deja nu mai puteam merge.

- îmi pare rău, am spus, oprindu-mă şi sprijinindu-ma de stâlpul de iluminat, proptită numai pe piciorul stâng şi pe degetul mare de la piciorul drept. Nu cred că pot ajunge la galerie.

Oliver s-a uitat în jos, de parcă-mi putea vedea glezna pe sub blugi.

- Stai aici. Mă duc după maşină.

Mi-a atins braţul gol. Cea mai blândă şi mai fugară atingere, care mi-a înmuiat genunchii şi care m-a făcut să mă ţin de stâlp ca să nu cad. El a luat-o la fugă spre galerie pe trotuarul întunecat, moment în care m-am simţit în pericol. îmi dăruisem inima unui bărbat şi uite unde ajunsesem. în clipa aceea aveam mai multă nevoie de un prieten decât de un iubit. Nu trebuia să uit asta.

Anna

13-17februarie 1940

Anna a primit o scrisoare de la Secţie foarte curând după ce le-a trimis celor de acolo fotografiile cu desenul. Păreau la fel de grăbiţi ca şi ea. Domnul Rowan i-a împărtăşit anumite obiecţii pe care le avea, ca, spre exemplu, faptul că una dintre doamnele de la Tea Party era prea grasă (Miss Myrtle) şi că tânărul cel chipeş, cherestegiul, era prea subţirel, precum şi alte lucruri minore pe care Anna le putea lesne modifica după gustul lui. Aşa că ea s-a pus imediat pe treabă, slăbind-o pe Miss Myrtle şi îngrăşându-l

pe Frank Cherestegiul, până când a considerat că desenul atinsese perfecţiunea.

Odată cu scrisoarea de la domnul Rowan a sosit şi cea de a doua tranşă a plăţii, pe care Anna s-a grăbit s-o depună la bancă. îi plăcea să se uite în carnetul ei de cecuri şi să vadă banii pe care-i câştigase prin muncă. Din fericire, a reuşit să intre şi să iasă din bancă fără să dea peste tatăl Theresei, respectiv preşedintele băncii, Riley Wayman. Ce uşurare!

Şi-a petrecut mare parte din zi dând găuri de trasare pe conturul desenului cu o roată zimţată de croitorie pe care o împrumutase de la Miss Myrtle, timp în care Jesse şi Peter au privit-o fascinaţi, până când s-au plictisit şi şi- au văzut de picturile lor. Amândoi pictaseră de două ori pe pânza primită de la ea, aşa că le comandase încă două pânze, fiindcă acum avea ceva bani de buzunar. După ce soseau pânzele cele noi, băieţii puteau s-o ia de la capăt şi să picteze după bunul lor plac.

După ce Anna a terminat de lucrat cu roata zimţată, băieţii au ajutat-o să prindă desenul de pânză cu ajutorul unor cuie. Le-a fost greu să-l pună astfel încât să fie perfect drept, dar în trei au izbutit, până la urmă. Câţiva localnici, printre care primarul Sykes şi domnul Fiering de la filatură, au trecut pe la depozit ca să vadă cum mergea treaba. Anna era în acelaşi timp entuziasmată şi stresată. A doua zi avea să tamponeze desenul cu cărbune direct pe pânză şi imediat după aceea se putea apuca, în sfârşit, de pictură. Avea senzaţia că se afla la Edenton de un an, nu de două luni şi jumătate. Abia aştepta să-şi vadă creaţia prinzând viaţă.

A doua zi – şi în ciuda datei din calendar – era o vreme de primăvară, iar Anna şi băieţii au deschis trei dintre uşile garajului, a patra fiind complet blocată. Se părea că se dusese vestea şi oamenii începeau să vină la depozit, parcându- şi maşinile şi bicicletele pe terenul năpădit de buruieni care se întindea la marginea drumului neasfaltat. La început, vizitatorii erau timizi şi- şi făceau de lucru pe lângă uriaşele uşi de garaj, dar imediat ce i-a invitat Anna, au şi intrat.

Ea confecţionase un săculeţ de pânză pe care-l umpluse cu praf de cărbune. L-a ridicat în faţa desenului şi le-a explicat vizitatorilor cum urma să-l folosească. Le dădea o mică lecţie de artă, îşi spunea, şi erau cu toţii fascinaţi. în depozit se adunaseră în jur de doisprezece-cincisprezece oameni, care se uitau şi ascultau. Anna îi recunoscuse pe câţiva. Miss Myrtle, desigur, şi una dintre prietenele ei. Un vânzător de la magazin. Doi bărbaţi pe care nu- i ştia decât din vedere. Fotograful ziarului, care stătea în faţă şi care declanşa bliţul în ochii ei la fiecare câteva minute.

A început să tamponeze desenul cu săculeţul, urcând şi coborând scara ca să ajungă în diverse zone. Ştia că unora dintre privitori le era greu să desluşească desenul şi rezultatele lucrului cu săculeţul care conţinea praf de cărbune, dar nu se clinteau şi aşteptau, răbdători, rezultatul.

Jewel, mătuşa lui Jesse, a venit împreună cu micuţa Nellie la momentul la care Anna se afla pe la jumătatea demonstraţiei. Au rămas în spate, dar Anna a insistat să le cheme în faţă, lângă Jesse, pentru ca Nellie să poată vedea bine. Nimeni nu s-a supărat din pricina asta. Era spaţiul Annei, iar ea putea primi

acolo pe cine voia. A lăsat-o pe Nellie să tamponeze şi ea în zonele de jos, sperând să nu se supere doamna Williams că fiica ei îşi murdărea mâinile şi sarafanul cu praf de cărbune. Lui Nellie părea să-i placă să facă asta în public, ba chiar a schiţat o plecăciune simpatică după ce a terminat. Poate că familia Williams se alegea cu *doi* artişti, până la urmă!

Odată terminată operaţiunea de tamponare cu praf de cărbune, Jesse şi Peter au ajutat-o pe Anna să scoată desenul şi toată lumea a aplaudat la vederea conturului rămas pe pânză. Fotograful le-a cerut Annei şi băieţilor să pozeze stând în faţa pânzei, pentru ziar. Apoi, mulţimea a început să iasă din depozit, cu tot cu Jesse şi cu Peter.

- E ziua Sfântului Valentin, Miz Dale, a anunţat-o Peter făcându-i cu ochiul în timp ce ieşeau, iar ea a presupus că cei doi băieţi se duceau la întâlnire cu două fete.

Zâmbind, i-a petrecut cu privirea şi, deşi a rămas singură în depozit şi s-a apucat să mături praful de cărbune precum Cenuşăreasa, era mai mulţumită ca niciodată.

Anna a sosit la depozit sâmbătă dimineaţa şi a descoperit că cineva pictase cuvintele IUBITOAREA de NEGROTEI cu litere mari şi roşii pe unul dintre zidurile clădirii, lângă uşă. A apucat-o greaţa şi şi-a dus mâinile la gură. Cine să fi făcut asta? Cineva din publicul care o văzuse lucrând miercuri? Cineva care se uitase cu ură în suflet în vreme ce ea, veselă şi naivă, îşi văzuse de treabă ajutată de Peter şi de Jesse? Nu voia să vină Jesse şi să vadă cuvintele acelea într-un loc în care se simţea bine şi în care era preţuit. Ea ar fi vrut să

pocnească din degete, iar cuvintele acelea să dispară de pe zid ca prin farmec.

Cum stătea şi se întreba ce să facă, l-a văzut pe Peter venind cu bicicleta pe drumul neasfaltat. Apoi, dintr-odată, înainte să ajungă la ea, el a întors bicicleta şi s-a îndepărtat.

- Peter! a strigat Anna după el, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

Deodată i s-a făcut frică să rămână singură. Ar fi vrut ca cineva – oricine în afară de Jesse – să fi fost cu ea. Nu-şi dădea seama de ce se întorsese Peter din drum. Dar era lucru sigur că el citise cuvintele scrise cu vopsea roşie pe zid. Literele erau destul de mari încât să se vadă de departe. Poate că, la fel ca şi ea, Peter n-ar fi vrut să se afle la depozit în momentul în care ar fi sosit Jesse.

Anna se temea foarte tare să stea acolo singură, dar nu voia să-l lase pe autorul cuvintelor injurioase s-o gonească. Mai ales în ziua aceea, care era cea în care începea să picteze. Şi-a luat inima în dinţi, a deschis uşa, a intrat în depozit şi a aprins toate luminile, ca să vadă întreg spaţiul.

Tocmai făcea amestecul de culori, când a sosit Jesse. A intrat în depozit de parcă purta pe umeri povara întregii lumi. A trecut pragul şi s- a sprijinit, extenuat, de perete.

- îmi pare foarte rău, Jesse, a spus Anna,

- Poate că n-ar fl trebuit să vin, a fost el de părere el. Tata zice că nu iese nimica bun din asta. O avea dreptate.

Anna a şovăit. Voia să spună: „Nu, n-are dreptate! Meriţi să fii aici la fel de mult ca şi Peter!” Dar era îngrijorată. Cineva care era în stare să scrie nişte cuvinte atât de urâte în toiul nopţii, cu siguranţă că era capabil de fapte mult mai urâte. În acel moment, Anna s-a temut. Atât pentru Jesse, cât şi pentru ea. Şi-a amintit de ziua de miercuri. Ce-o fi zis mulţimea văzând că Jesse, Peter şi Anna afişau o camaraderie atât de firească? Oare cei aflaţi în public interpretaseră greşit? Oare cuvântul „iubitoarea” scris pe zidul clădirii sugera faptul că ea, Anna, l-ar fi tratat pe Jesse într-un fel mai deosebit faţă de cel în care-i trata pe toţi ceilalţi?

Numai la asta se gândea după ce vorbise Jesse. în cele din urmă, şi-a regăsit glasul.

- Prostii! a spus ea. Haide să nu lăsam un prostovan să distrugă ceea ce realizăm noi aici!

Atunci au auzit o maşină venind pe drum şi au încremenit amândoi, cu ochii la uşă, Anna era înspăimântată de-a binelea. într-o secundă, uşa s-a deschis şi domnul Arndt a intrat, însoţit de Peter. Dirigintele poştei ţinea în mână o cutie de vopsea, Peter avea două bidinele, iar Anna a răsuflat uşurată. Crezuse că Peter fusese laş, dar plecase doar ca să cheme ajutoare, aşa că ea i-a aruncat o privire plină de recunoştinţă.

- Toate bune aici? i-a întrebat domnul Arndt pe amândoi.

Anna a dat din cap ca să confirme că totul era în regulă. Jesse părea împietrit, pesemne gândindu-se că ar fi fost posibil să fi venit altcineva, după cum crezuseră

el şi Anna cu o clipă în urmă. Domnul Arndt s-a uitat la el.

- Stai aici, băiete! i-a cerut dirigintele poştei. Eu şi Peter ne ocupăm imediat de problemă, a promis el îndreptându-se spre uşă, dar apoi s-a oprit locului şi a privit-o pe Anna. Nu ăsta-i adevăratul Edenton, Miss Dale, a spus el, ridicându-şi capul spre zidul exterior pe care fuseseră scrise acele cuvinte pline de ură. Sper că ştiţi asta.

Anna s-a gândit la oamenii încântători pe care-i cunoscuse la Edenton. Jesse şi Peter. Miss Myrtle şi servitoarea ei, Freda. Pauline, Karl şi atâţia alţii.

- Ştiu, a răspuns ea.

Jesse a ajutat-o să amestece vopselele şi să spele pensulele, în vreme ce Peter şi domnul Arndt au îndreptat oroarea de afară, dar era evident că lucrau cu toţii într-o linişte apăsătoare. Nici măcar după ce s-a terminat cu zugrăvitul, iar Peter a intrat în depozit şi li s-a alăturat, nici unul dintre ei n-a spus nimic, iar Anna a ştiut că ei toţi încă aveau inima grea atunci când au plecat acasă în seara aceea.

CAPITOLUL 39

Margot

11 iulie 2018

Oliver m-a convins să merg la spital, la Urgenţe, ultimul loc în care voiam să ajung. Sălile de acolo aveau să-mi amintească veşnic de noaptea accidentului. în plus, mi se părea că el exagera, dar odată ce ne-am aşezat în sala de aşteptare aglomerată, unde mi-am scos, în sfârşit, piciorul vineţiu din sandalele Birkenstock, am ştiut că avea dreptate. Deja mi se umflase glezna. Eram înconjuraţi de oameni care arătau mult mai rău decât mine, cu bandajele lor pline de sânge şi cu feţele contorsionate de durere, aşa că am ştiut că aveam mult de aşteptat

Oliver a izbutit să primească un pachet de gheaţă de la o soră medicală şi am stat cu picioarele în poala lui cât timp mi-a ţinut gheaţa pe glezna umflată. Dacă nu mişcam deloc piciorul, durerea era suportabilă, dar în clipa în care îl mutam un milimetru mai la stânga sau mai la dreapta, îmi muşcam limba ca să nu ţip.

- Sper că nu-i rupt, am zis.

- Cred că te-ar durea mai tare, şi-a dat el cu părerea.

S-a aplecat peste gleznele mele şi a adulmecat.

- Ce naiba faci? am întrebat.

Dacă nu m-ar fi durut atât de tare, mi-aş fi tras picioarele din poala lui.

- Nu simt alcool, a spus el zâmbind. Cred că monitorul a fost cruţat.

CAPITOLUL 40

- Eşti nebun! am spus râzând.

Era un miracol că nu se vărsase nimic peste monitor în timpul altercaţiei. Aveam întâlnire cu Rebecca a doua zi de dimineaţă şi nu ştiam cum aş fi explicat dacă se declanşa monitorul.

Am tăcut amândoi o clipă şi mi-am dat seama că tremuram, cu toate că nu era deloc

frig.

- Urăsc locul ăsta, am spus.

- Mă îndoiesc că-i place cuiva, a răspuns el. Şi eu am petrecut prea mult timp în săli de urgenţă.

- Când ai avut tu nevoie de urgenţă?

Voiam să-mi vorbească despre experienţa lui

şi să trec peste a mea.

- Nu pentru mine, dar Nathan a avut probleme, a răspuns el. Crize de astm în copilărie, prea multe ca să le mai ţin socoteala. Pe când avea doi ani, a înghiţit nişte mărgele de sticlă cu care Stephanie făcea un colier. La patru ani, a căzut încercând să se caţăre pe gard. La şase, l-a zgâriat pisica vecinului şi rana i s-a infectat. La opt ani, şi-a rupt mâna jucând fotbal, iar la zece ani l-a lovit o minge de softball în cap.

Mă uitam la el în timp ce vorbea. La felul în care i se luminau ochii. La surâsul care-i ridica puţintel colţurile gurii.

CAPITOLUL 41

- Radiezi ori de câte ori vorbeşti despre Nathan, i-am spus.
- Radiez?

A râs şi s-a îmbujorat şi mai tare decât de obicei.

-Da.

Am zâmbit, în ciuda durerii de gleznă.

- Păi, nu mă mir, el e totul pentru mine.

Timbrul vocii îi devenise mai grav atunci

când rostise acele cuvinte. Ştiam cât de mult şi- ar fi dorit să petreacă mai mult timp alături de fiul lui. I-am atins umărul.

- Ce tată bun! am şoptit, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet trist. La fiecare doi ani, am adăugat.

EI s-a încruntat la mine.

- La fiecare doi ani? a repetat.

- Nathan a fost la urgenţă din doi în doi ani.

Oliver m-a privit lung.

- Sincer vorbind, nu m-am gândit la asta, a spus, iar apoi a mormăit; Vai de mine, în câteva luni împlineşte doisprezece... Deja ar trebui să mă aştept să primesc un telefon.

- Sper că nu, am spus eu zâmbind.

- Şi tu? a întrebat el. Ce poveste ai cu urgenţele?

- Ei bine..., am şoptit, aducându-mi aminte. Doar de două ori am fost. Pe când aveam nouă ani, mi-am rupt mâna. Am căzut pe treptele casei unui vecin. Omul m-a dus acasă – ţipam şi plângeam. Mama era beată moartă şi a zis: „Ei, n-are nimic! Trece!” Iar vecinul a zis că ar fi trebuit să mă ducă la Urgenţe, iar mama i-a răspuns că, dacă ar fi fost atât de îngrijorată din pricina mea, m-ar fi dus *ea.*

- Glumeşti!

- Aş vrea eu! Aşa că m-a dus vecinul şi m-am ales cu o mână pusă ghips. Pe urmă, acasă la noi au venit cei de la Protecţia Copilului, dar mama i-a îmbrobodit cumva, şi, cu asta, basta.

Oliver a clătinat din cap.

- Nu-i înţeleg pe părinţii ăştia, a spus el.

- Nici eu, am murmurat, uitându-mă în sală fără să văd nimic. Asta e unul dintre motivele pentru care m-am agăţat de Trey. De cei din familia lui. îi iubeam. Erau atât de normali..., am spus, iar apoi am clătinat din cap în semn de scuză, fiindcă asemenea vorbe sunau de-a dreptul penibil. Erau foarte buni şi iubitori. Nu mi-a plăcut deloc că i-am pierdut.

- Ei ştiu că fiul lor a minţit în legătură cu noaptea accidentului? a întrebat Oliver.

CAPITOLUL 43

Ce-mi plăcea să-l aud spunând asta! Mă bucuram foarte mult că Oliver mă credea atunci când spuneam că Trey fusese cel care condusese în noaptea aceea fatidică. Era singurul om care mă credea.

- Părinţii lui m-au tratat cu foarte multă compasiune după accident, am răspuns. La două zile după nenorocirea aceea, am stat, încă în stare de şoc, în camera lor de zi, chinuită de usturimea pe care mi-o dădeau copcile de la frunte, iar tatăl lui mi-a spus: „Toată lumea comite greşeli. Contează ce faci ca să le îndrepţi”. Dar, până la urmă, am spus adevărul, le-am spus că fiul lor a fost acela care a condus. Şi, bineînţeles, ca toată lumea, au crezut că mint. Deja îi pierdusem. Le pierdusem compasiunea. Dragostea. îmi pierdusem locul în inima lor, ceea ce nu credeam să se întâmple vreodată. N-o să ştiu în veci dacă într-adevăr l- au crezut pe Trey, dar mie mi-au lăsat impresia că I-au crezut. Probabil că n-aveau de ales. Era fiul lor, eu nu eram fiica lor, oricât de mult mi- aş fi dorit să fi fost. Devenisem o povară.

Oliver şi-a lăsat mâinile peste picioarele mele şi mi-a strâns piciorul stâng prin blugi.

- îmi pare rău, a spus el. Deci asta a fost a doua oară în care ai ajuns la Urgenţe? Cu ocazia accidentului?

- Da, am răspuns, după ce şovăisem câteva clipe.

- Ai zis că n-ai păţit nimic.

- Doar o julitură, am spus eu ridicându-mi bretonul şi arătându-i cicatricea. Cinci copci. Am scăpat uşor.

CAPITOLUL 44

Dar aş prefera să nu vorbesc despre asta.

- S-a nţeles, a fost el de acord.

Am mai aşteptat zece minute, tăcuţi, înainte să ne cheme în zona de tratament şi sa mă aşez într-un separeu cu perdele. Oliver a stat acolo câtă vreme m-au scos din separeu şi m-au dus pe coridor ca să-mi facă o radiografie. După ce m-am întors, m-au pus pe masa de examinare, iar el a stat lângă mine, aşezat pe un scaun. O asistentă mi-a dat o pastilă pentru durere. Am aşteptat din nou o veşnicie şi mi-am dat seama că în separeul alăturat se petrecea ceva neplăcut. Doctorii şi asistentele alergau de colo până colo. Ţipete de femeie străpungeau aerul. Sunetul m-a transportat la noaptea accidentului şi parcă am revăzut trupul rănit al lui Emily Maxwell. Mi-am imaginat că alături era un trup dezmembrat şi însângerat şi mi-am pus palmele peste urechi.

- Cred că o să vomit, am spus.

Tremuram foarte tare. Oliver a găsit un

lighean şi o pătură. M-a învelit în pătură şi mi- a pus ligheanul în poală.

- într-adevăr, eşti cam verde la faţă, a spus el.

- Nu mă pot opri din tremurat, am zis, cu mâinile încleştate pe pulpe.

- Probabil că e de la medicamentul pe care ţi I-au dat.

CAPITOLUL 45

Am clătinat din cap. Cunoşteam cauza acelui atac de panică. Voiam să fim în alt separeu şi voiam s-o poată ajuta cineva pe biata femeie care se zbătea în chinuri de cealaltă parte a perdelei.

- Trebuie să aflu ce face fata pe care am rănit-o! am izbucnit, mirându-mă şi eu de vorbele care îmi ieşiseră pe gură.

M-am uitat la Oliver. Avea o privire foarte serioasă în spatele ochelarilor.

- Cu siguranţă că există o cale, a spus el.

- Mi-e cam teamă.

- Dar se pare că nu te poţi linişti dacă nu afii. Ziceai că n-o găseşti online?

Am clătinat din cap.

- N-are conturi pe *social media*, am spus. Sau poate că are, dar nu sunt publice. Sau poate că e într-o stare cumplită şi numai la conturi pe internet nu se gândeşte. Sau poate că nu se gândeşte la nimic. Poate că are leziuni cerebrale, mi-am dat eu cu părerea, strângându-mi mâinile fiindcă îmi tremurau. Am aflat că a paralizat, dar cine ştie ce o mai fi păţit? Atunci când îi caut numele pe Google, dau doar de ştirea despre accident. Atâta tot.

Câtă vreme am vorbit, Oliver a strâns din buze, compătimitor. Apoi s-a întins şi şi-a pus mâna peste mâinile pe care mi le ţineam împreunate în poală, lângă lighean.

- îmi pare foarte rău, Morgan, a spus el.

CAPITOLUL 46

L-am privit lung.

- Ştii care e al nouălea pas la AA? l-am întrebat.

A ezitat.

- Ceva legat de iertare?

- Nu tocmai. îndreptarea greşelilor, am spus eu cutremurându-mă. Mă gândesc mult la asta, dar nu cred că pot s-o fac. Nu cred că pot să dau vreodată ochii cu ea.

O doctoriţă a tras perdeaua separeului, iar Oliver mi-a dat drumul la mâini. Femeia ne-a zâmbit.

- Veşti bune, a spus ea. Glezna nu s-a rupt. E doar entorsă de gradul întâi. Vine imediat asistenta cu o compresă şi cu orteza pentru gleznă. Puneţi gheaţă. Ţineţi piciorul ridicat. Într-o săptămână sau două, o să fie ca nou. Vă scriu o reţetă pentru analgezice.

Am clătinat din cap şi am spus pe un ton categoric:

- Nu vreau analgezice.

N-aveam de gând să înlocuiesc alcoolul cu opioidele. Nu, pentru nimic în lume. Doctoriţa a ezitat şi mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar până la urmă a înţeles.

- Sunteţi în recuperare? m-a întrebat.

Am dat din cap în semn că da, simţind că roşeam pentru că Oliver auzea întreaga discuţie, dar, la urma urmei, el ştia despre ce era vorba.

CAPITOLUL 47

- Vedeţi cum vă descurcaţi cu paracetamol sau cu ibuprofen, a spus doctoriţa. Vă dau o reţetă pentru orice eventualitate şi puteţi discuta cu medicul de familie.

Mi-a întins hârtia, dar nu ajungeam la ea. Până la urmă a luat-o Oliver şi a băgat-o în buzunarul blugilor.

Am tăcut amândoi, rămaşi în separeu până când mi se aducea orteza, dar, după o vreme, Oliver a rupt tăcerea:

- Cum o cheamă? m-a întrebat el. Pe fata pe care ai... prietenul tău a... rănit-o? Unde locuieşte?

- Emily Maxwell, am răspuns. Undeva în... nu ştiu. Accidentul a avut loc în Raleigh, De ce?

Oliver a ridicat din umeri.

- Poate că reuşesc să dau de ea. Am prieteni sus-puşi.

Mi-a făcut cu ochiul. Eu însă m-am simţit străbătută de un fior de panică.

- Nu vreau să vorbesc cu ea, am spus pe nerăsuflate. Nu pot. Aş vrea numai să ştiu ce face, am adăugat, muşcându-mi buza. Doar nu încerci să vorbeşti cu ea, nu?

- Sigur că nu, a răspuns el, iar apoi a zâmbit şi mi-a strâns din nou mâinile. Asta, Morgan Christopher, e treaba ta.

CAPITOLUL 40

Anna
28 februarie 1940

Anna s-a trezit cu o apăsare atât de mare în piept, încât nu putea respira. Ştia ce o apăsa. I se întâmpla din când în când după ce mama ei murise în noiembrie şi ştia de ce nu putea respira în acea dimineaţă: era 28 februarie. Mama ei ar fi împlinit patruzeci şi patru de ani.

„De ce, mamă?”, a murmurat ea, iar vorbele i s-au risipit în aerul de deasupra patului.

Anna ar fi vrut să dea timpul înapoi şi să facă lucrurile altfel. I se părea că ar fi putut face asta cumva, dacă ar fi dezlegat enigma. Dacă s-ar fi putut întoarce la clipa confruntării cu mătuşa Alice, ar fi putut anula oribila fatalitate care survenise. Mama ei ar fi rămas în viaţă.

S-a scurs aproape o oră până să-i treacă acea durere apăsătoare, iar apoi s-a ridicat din pat, a făcut un duş şi şi-a îmbrăcat pantalonii şi bluza. N-avea poftă de mâncare şi se bucura că Miss Myrtle nu era acasă, aşa că nu era nevoită să pălăvrăgească la micul dejun, pe care nici nu-l voia. Freda, mereu degajată, nici n-a clipit atunci când Anna i-a spus că nu-i era foame şi, pentru prima oară, Anna s-a bucurat că menajera era mută.

A mers cu maşina la depozit şi nu s-a mirat să-l găsească pe Jesse acolo, la şevaletul lui, lucrând concentrat la o pictură extrem de ambiţioasă, al cărei subiect era o femeie care se uita pe fereastră. Anna îi mai cumpărase trei pânze, precum şi blocuri de desen, iar picturile şi schiţele lui tapetau acum

toţi pereţii depozitului. Jesse îşi făcuse obiceiul să sosească acolo dis-de-dimineaţă. Uneori venea înainte de răsărit şi Anna nu se mai mira să-l găsească la şevalet atunci când ajungea ea. Băiatul voia să stea cât mai mult la depozit înainte să se întoarcă la fermă,

Anna a văzut că el pusese pe masa de lângă şevalet albumul de la bibliotecă, cel despre marii maeştri, deschis, probabil, la Vermeer. Era limpede că Jesse încerca să redea pe pânză lumina amurgului. Anna s-a emoţionat văzând cum băiatul încerca să-şi imite idolul şi a zâmbit pentru prima oară în acea dimineaţă. Voia să-l înveţe multe. îşi dorea enorm ca el să aibă şansa de a studia. Voia să-l poată lua la New York. îi povestise despre muzeul de artă Metropolitan şi despre noul muzeu Whitney, dar ar fi fost mai bine ca el să fi putut vedea cu ochii lui toate acele locuri, nu să le cunoască doar din povestirile ei. îi mai spusese şi că în New York City ar fi fost primit în orice muzeu pe care ar fi dorit să-l viziteze.

- Culoarea pielii nu contează acolo.

Ştia că era o minciună, dar în clipa în care spusese asta, o exaltase gândul că el ar fi putut să facă şi să vadă o mulţime de lucruri în acel oraş. Dar apoi a coborât cu picioarele pe pământ. Erau prinşi în acel depozit din Edenton ca într-o cursă. Pe Anna a cuprins-o din nou tristeţea.

- Ai nevoie de ajutor? l-a întrebat, scoţându- şi puloverul şi punându-şi halatul pe care îl luase de pe speteaza scaunului.

- Nu încă, a răspuns el. Vreau să mă învăţ singur, a continuat, trăgându-se în spate şi uitându-se la pictura de pe şevalet. Ştiţi cine-i? a întrebat.

Anna a venit lângă el, continuând să-şi încheie nasturii halatului peste bluză. Femeia de pe pânză privea pe fereastră, iar ochii ei mari, asemenea celor ai lui Jesse, au trădat-o pe loc. Anna a dat din cap încet, cu solemnitate.

- E mama ta, fără urmă de îndoială, a spus ea.

Unghiul pe care lumina amurgului îl făcea pe braţele goale ale femeii nu era prea bun, dar Anna s-a gândit că trebuia să-l lase pe Jesse să descopere el singur greşeala.

- Mama ta ţi-a pozat? a vrut ea să ştie.

- Am făcut schiţa când spăla vasele, a zis el chicotind. Pe urmă a ţipat la mine că stau geaba şi nu fac nimica.

- I-ai arătat schiţa?

- Neee, tablou' ăsta o să fie surpriză, a anunţat el, dând din cap în direcţia şevaletului. Săptămâna viitoare-i ziua ei şi ăsta o să fie cadou'

- O, ce-o să-i placă! a exclamat Anna, sperând ca vorbele ei să se adeverească, iar apoi a urmat o clipă de linişte, pentru ca pe urmă, fără să se gândească, Anna să spună: Azi ar fi fost ziua mamei mele.

CAPITOLUL 43

1-a simţit privirea lui Jesse, dar nu şi-a luat ochii de la tablou, ţinându-şi mâinile pe speteaza scaunului din faţa şevaletului.

- Ar fi fost? a întrebat el.

- A murit în noiembrie, a răspuns Anna. Cu două săptămâni înainte să vin aici, a continuat ea, privindu-l în cele din urmă pe Jesse. S-a sinucis.

Era prima dată când spunea asta cu glas tare. Habar n-avea de ce îi destainuise aşa ceva lui Jesse şi nu lui Miss Myrtle sau lui Pauline. Dar iată, povara acelor cuvinte atârna acum pe umerii unui băiat de şaptesprezece ani.

- Mama naibii! a spus el. Cum... adică... de ce-a făcut-o?

Anna şi-a întors privirea la femeia din pictură.

- Avea o boală numită psihoză maniaco- depresivă, a explicat ea. Asta înseamnă că era foarte fericită şi plină de energie – la modul extrem – o vreme, uneori cu lunile, după care multă vreme era foarte tristă. De data asta, tristeţea nu se mai termina şi... nu i-a dat pace, pur şi simplu. Mătuşa mea, Alice, a zis că trebuia să se interneze în spital, iar cei de acolo i-ar fi..., a povestit Anna, dar apoi s-a oprit, fiindcă nu voia să-i explice lui Jesse despre tratamentele cu electroşocuri şi altele asemenea. N-am crezut că era necesar şi nici ea nu voia să meargă. Mătuşa mea a insistat, dar până la urmă am avut eu câştig de cauză, a continuat Anna, simţind că începea să-i tremure buza de jos, pe care şi-a muşcat-o, în timp ce Jesse împietrise şi

abia dacă îl mai simţea lângă ea, într-o zi în care îmi căutasem de lucru, a povestit ea mai departe, m-am înapoiat din oraş şi n-am găsit-o. Ştiam că era acasă, fiindcă îi vedeam maşina pe geamul uşii garajului. Am strigat-o. Am dat roată prin casă. Până la urmă, m-am dus în garaj, s-a încumetat Anna să spună, închizând ochii şi strângând tare de tot speteaza scaunului, pe când Jesse aştepta, la fel de neclintit. Mama se spânzurase de una dintre bârnele tavanului!

Anna şi-a apăsat gura cu pumnul, dorindu-şi să-şi alunge din faţa ochilor minţii imaginea pe care n-o putea uita. Chipul grotesc, aproape de nerecunoscut, al mamei. Ochii larg deschişi, grimasa, pielea cenuşie. Suferise. Asta era limpede. Anna simţea deasupra capului prezenţa bârnelor din depozit. Nu şi-a ridicat privirea, dar i-a mărturisit lui Jesse:

- Mătuşa Alice avusese dreptate. Mama trebuia internată, dar eu eram prea...

- N-a fost vina mneavoastră, a spus Jesse pe un ton vehement. Da' deloc.

Vorbele lui au făcut-o să coboare cu picioarele pe pământ şi, preţ de o clipă, nici unul dintre ei n-a mai spus nimic.

- îmi pare rău că ţi-am povestit toate astea, a spus Anna în cele din urmă. Dar... azi nu mă simt în apele mele. Numai la asta mă gândesc. La ziua ei. Şi la faptul că nu-i aici.

- Ce-ar fi să nu lucraţi azi? i-a sugerat Jesse cu blândeţe. Să mergeţi într-un loc liniştit.

Anna s-a uitat la el.

- Ai pierdut vreodată un om drag? l-a întrebat.

- Pe toţi bunicii, a răspuns el.

Ea s-a îndreptat spre pânza muralei şi s-a sprijinit de masa cu materiale, ţinându-şi braţele încrucişate pe piept.

- Eraţi apropiaţi?

- Doar de bunica. Mama mamei. A murit acu doi an i. A fost lume multă la înmormântare, multă mâncare şi pălăvrăgeală. Şi ştiţi ce-am făcut?

Ochii lui mari, ca de căprioară, s-au mărit în aşteptarea răspunsului ei.

- Ce-ai făcut?

- Era august şi câmpu din sud era plin de porumb. M-am dus colo şi m-am aşezat în mijlocul lanului, unde nu mă vedea nimenea în afară de viermi şi de cărăbuşi şi m-am gândit la toate lucrurile pe care le făceam cu buna... cum mă trăgea de ureche când era supărată pe mine, a spus el, începând să râdă. Da' juca *horseshoes* cu mine şi fuma pipă şi-mi dădea şi mie când nu se uita mama. Chestii d-astea.

Anna i-a zâmbit. Ce suflet sensibil avea băiatul acela...!

- Eşti foarte înţelept, Jesse Williams, i-a spus ea. Dar de fapt nu vreau să mă duc în nici un loc liniştit. Cred că azi ar fi cel mai bine să stau aici şi să lucrez.

El a dat din cap.

- Aşa sunteţi mneavoastră, Miss Anna, a zis el. Da' dacă vă răzgândiţi, vă zic nişte locuri bune-n care să vă pitiţi.

- Te anunţ dacă mă hotărăsc, a răspuns ea, continuând să zâmbească pe când se întorcea şi se întindea spre paletă,

N-a spus ceea ce şi-ar fi dorit cu adevărat să spună: „E prima dată când am vorbit despre asta cu glas tare. Mulţumesc că m-ai ascultat”.

Poate că acum, după ce făcuse acea confesiune, povestea aceea tragică avea să-şi piardă puterea pe care o avea asupra ei. Anna spera să nu

mai fie nevoită s-o repete vreodată cuiva.

Morgan

12 iulie 2018

Era aproape ora trei dimineaţa când un infirmier m-a scos cu scaunul cu rotile din sala de urgenţă şi m-a dus la duba lui Oliver. Purtam orteza aceea ciudată şi m-am cam chinuit atunci când m-am întins pe cea de a doua banchetă din dubă, cu spatele lipit de portieră. Apoi, în sfârşit, am plecat.

- Cum stai acolo? m-a întrebat Oliver după ce am lăsat spitalul în urmă.

M-am uitat la orteza care sclipea ori de câte ori treceam pe sub un stâlp de iluminare.

- Bine, am răspuns. Nu-i chiar atât de rău, am adăugat, iar apoi am ascultat preţ de câteva clipe muzica ce se auzea în surdină de la radioul maşinii şi am zâmbit auzindu-l pe tipul care cânta despre Vietnam, Să ştii că trebuie să facem ceva în legătură cu muzica ta, l-am tachinat eu pe Oliver, iar el a râs.

- Acum sau în general? a întrebat,

- în general. Asta-i muzică de oameni bătrâni. Protestele împotriva războiului din Vietnam ţin de trecut.

- Ai mei erau folkişti şi cu asta am crescut, a spus el. Muzica din perioada aceea e mai profundă decât cea de azi. Are mesaj faţă de cântecele de genul O, *ce mi-aş trage-o în seara asta!*

Am râs.

„Te iubesc!”, am zis în sinea mea, dar bineînţeles că mi-am ţinut gura.

Era periculos să gândesc aşa. Ultimul bărbat de care mă îndrăgostisem îmi transformase viaţa într-un coşmar. Aşa că am schimbat subiectul.

- Ţi-ar fi mai uşor să comunici cu Nathan dacă asculţi ce ascultă el. Muzica funcţionează ca o punte între oameni.

M-am uitat în oglinda retrovizoare şi, în lumina farurilor unei maşini care venea pe celălalt sens, am văzut surprinderea de pe faţa lui sobră.

- Punct ochit, a fost el de acord.

După câteva minute, a virat şi a intrat pe aleea din faţa casei Lisei. Am tras aer în piept. Ce noapte oribilă fusese asta! Şi totuşi, trăiam o stranie senzaţie de fericire. De fapt, eram mai fericită decât oricând în ultimul timp.

Cu ajutorul lui Oliver, am ţopăit până la uşă. Am deschis cu cheia mea şi am oprit imediat sistemul de alarmă, ca să n-o trezesc pe Lisa. în casă era întuneric şi linişte.

- Unde-i camera ta? a întrebat Oliver în şoaptă.

- în capătul îndepărtat al casei. E o verandă acoperită.

- Fosta cameră a lui Jesse?

-Da.

CAPITOLUL 43

Oliver m-a luat de mijloc şi m-a ajutat să trec prin camera de zi întunecată şi prin sufragerie. În loc de durere, mă concentram la senzaţia minunată pe care mi-o dădea atingerea mâinii lui, dar el mi-a dat drumul imediat ce am ajuns în camera mea. Am aprins lumina, bucuroasă că-mi făcusem patul de dimineaţă. M-am aşezat pe el şi mi-am ridicat privirea la Oliver.

- Cum o să mai lucrez? I-am întrebat.

Şi-a pus mâinile în şolduri şi şi-a coborât ochii la mine.

- Vedem noi, a răspuns el. Deocamdată ai nevoie să-ţi aduc ceva? Apă? Ceva de ronţăit? Poţi să te descalţi? Poţi ajunge la baie?

O, Doamne, nu voiam să fie nevoie să-mi dea atâta atenţie! începea să treacă efectul medicaţiei primite la spital, iar glezna prindea să-mi pulseze de durere.

- Un singur lucru, am spus. Lisa are analgezice în dulapul din bucătărie, lângă chiuvetă. îmi poţi aduce două pastile şi un pahar cu apă, te rog?

- Desigur, a zis el, iar apoi a dispărut pe hol.

S-a întors imediat cu Tylenol, apă şi gheaţă.

- Uite ce am găsit în congelator, a spus, ridicând pachetul cu gheaţă.

I I-am luat din mână şi l-am pus pe pat, după care mi-am ridicat privirea la el. Ol iver se uita la mine plin de îngrijorare. Lumina veiozei îi făcea ochii să pară şi mai albaştri şi-i scotea în evidenţă linia dreaptă a nasului.

- Cu ce te mai ajut? a întrebat.

„Stai întins lângă mine până când adorm" am spus eu în gând.

M-ar fi alinat să stau ghemuită lângă el toată noaptea şi să-i adulmec mirosul de aftershave. în schimb, am zâmbit.

- M-ai ajutat destul, am spus eu pe nerăsuflate, înainte sa zic ceva ce aş fi regretat mai târziu. Chiar n-am nimic. Ne vedem mâine, după ce mă întâlnesc cu supraveghetoarea mea, şi găsim o soluţie ca să lucrez cu un picior sucit.

- Bine, a fost el de acord. Mă suni dacă ai nevoie de mine.

Apoi s-a aplecat şi mi-a dat o îmbrăţişare pe care n-aş fi putut s-o descriu decât drept frăţească. Astfel că n-a fost nici o problemă să-l las să mi-o dea.

Anna

6 martie 1940

După comemorarea morţii mamei ei, Anna îşi petrecuse serile până târziu

la depozit, neputându-se desprinde de murală. La început, se gândise că se concentra asupra picturii ca să pună stavilă amintirilor, dar acum ştia că o făcea din pură plăcere, aşa cum i se întâmpla în studenţie. Numai asta ar fi făcut. Era pasiunea ei. Chemarea ei. Se întreba dacă avea să aibă vreodată timp pentru un soţ şi pentru copii. Oricum, avea îndoieli că în acel moment ar fi putut atrage un bărbat. Mereu avea vopsea în păr şi nu se mai străduia să şi-o scoată nici de sub unghii. Să arate bine nu era o prioritate şi i se părea că Miss Myrtle renunţase definitiv să mai încerce s-o transforme într-o doamnă.

Aşa că n-avea un bărbat în viaţa ei, dar avea un prieten foarte bun – pe Jesse Jameson Williams – şi-şi spunea că lucrul ăsta era cu mult mai bun. Ce s-ar fi făcut fără Jesse? Nu era doar faptul ca băiatul părea sa ştie înaintea ei ce anume îi trebuia în timp ce lucra la depozit – să mute scara mai la stânga sau să adauge albastru de Prusia la paletă –, ci şi faptul că el era un elev extrem de sârguincios şi că-i făcea plăcere să-l înveţe. Jesse devora toate albumele de artă pe care ea i le aducea de la bibliotecă. Băiatul i le dădea înapoi la timp, iar apoi, câteva zile mai târziu, o ruga să i le aducă din nou. ÎI lăsa să citească în depozit, pentru că la fermă îl puneau la muncă» ceea ce el detesta de-a dreptul.

Peter nu mai venea să-i ajute. începuse sezonul de baseball la liceu şi Anna s-a mirat să afle că Peter, aşa micuţ şi slăbuţ, era un jucător de elită în echipa de baseball a liceului. Asta însemna că avea antrenament în fiecare zi după orele de curs. Annei îi lipsea hărnicia lui, dar acum nu mai era

atât de mult de lucru pentru doi băieţi, fiindcă se terminase cu ridicatul lucrurilor grele. În plus, dacă era să fie sinceră, Anna trebuia să recunoască faptul că Peter n- avea stofa de artist autentic. Din punct de vedere tehnic era competent şi reda în detaliu motoare de maşini şi tractoare, dar îi lipseau pasiunea şi creativitatea lui Jesse. Anna se gândea că Peter putea deveni un foarte bun inginer într-o bună zi.

În acea perioadă nu prea era singură la depozit, fie că venea sau nu Jesse. în timpul zilei soseau acolo tot soiul de oameni, dornici să urmărească progresul ei în privinţa pictării muralei. Adolescenţii treceau pe la depozit după orele de curs. Gospodinele îşi întrerupeau peregrinările în scopuri casnice ca să vină, să privească şi să facă observaţii. Mai apăreau şi bărbaţi, care erau de-a dreptul obositori. Se opreau fie în pauzele de masă, fie după serviciu, curioşi şi de multe ori critici. Femeile erau cumsecade şi acceptau orice manieră de a picta a Annei, dar bărbaţii aveau opinii. Parcă le plăcea să-i spună artistei unde greşea, ca şi cum ştiau despre ce vorbesc. Ea îi ignora. Cei care „trăgeau sforile” – primarul Sykes, domnul Fiering şi Billy Calhoun – erau încă nemulţumiţi că feministele din Tea Party se aflau în prim-plan, dar deja nu se mai plângeau atât de mult, cel puţin faţă de Anna, iar ea bănuia că-şi dăduseră şi ei seama că n-aveau nici un control.

Doi bărbaţi nu mai reveniseră, iar Anna se bucura mult din această pricină: tatăl Theresei Wayman şi Martin Drapple, pe care ea nu-l mai văzuse din ziua în care el îşi plesnise soţia. Avea înţelepciunea să stea

departe de ea. Oricum, n- avea nevoie de el, fiindcă pânza fusese pusă pe perete. O parte dintre femei o întrebaseră dacă nu voia cumva să facă portretele copiilor lor. Anna n-avea timp pentru asta, dar fusese atât flatată, cât şi surprinsă de cerere. Martin era portretistul din Edenton. Toată lumea ştia asta, iar ea nu voia să-i afecteze cariera.

8-9 martie 1940

Vineri dimineaţa, Anna s-a trezit la ora trei şi n-a mai putut să adoarmă la loc, fiindcă nu se putea gândi decât că voia să se ducă la depozit şi să se apuce de treabă. După ce s-a foit jumătate de oră, s-a dat jos din pat, s-a îmbrăcat, a ieşit tiptil din casă şi a plecat cu maşina, pe întuneric, spre depozit. Drumul neasfaltat era negru şi mut, cicadele dormeau în pădure, la fel şi păsările, aşa că ea s-a simţit foarte tulburată să conducă printre copaci în mijlocul acelei linişti mormântale. Şi mai greu îi venea să intre în bezna halucinantă a depozitului, dar imediat ce a aprins luminile i s-a domolit pulsul, iar murala i s-a trezit la viaţă în faţa ochilor în toată splendoarea ei, aşa neterminată cum era.

A pictat până aproape de ora nouă. Parcă o forţă supranaturală o mâna mai departe şi era peste măsură de bucuroasă să creeze. Dar apoi, dintr-odată, i-a dispărut toată energia şi a rămas complet epuizată. Ar fi dat orice să aibă un pat în care să se întindă. Şi-a adus aminte că Jesse lucra la fermă de dimineaţă, aşa că era singură în depozit. S-a aşezat la masa de lucru, s-

a aplecat peste tăblia ei, s-a întins cu capul peste braţe, şi, înainte să-i vină orice gând, a

adormit.
*

- Trezeşte-te, adormito!

Ameţită, Anna şi-a săltat capul de pe masă. I- a luat un pic până să-şi revină. Era în depozit şi Pauline stătea în faţa ei, ţinând în braţe o sacoşă cu haine.

- Vai..., a făcut Anna, masându-şi ceafa înţepenită şi ridicându-şi privirea la Pauline. N-am vrut să adorm. Cât e ceasul?

- E aproape ora prânzului, a spus Pauline. Şi te iau la masă la Albemarle, cu toate că pari să ai mai multă nevoie de somn decât de mâncare. Munceşti prea mult, Anna!

- Nu pot merge cu tine la restaurant, a spus Anna împingând scaunul de lângă masă, ridicându-se şi depărtându-şi braţele, gest menit să-i pună în evidenţă pantalonii şi halatul pe care se vedeau nenumărate pete de vopsea. Nu sunt îmbrăcată ca lumea!

- De-asta ţi-am adus una dintre fustele şi una din bluzele mele, a spus Pauline punându-i Annei în braţe sacoşa cu haine, după care s-a uitat, îngrijorată, la încălţările ei Oxford. Picioarele rară ciorapi o să stea ascunse sub masă, sper, a adăugat ea.

Trecuse ceva timp de când se văzuseră ultima oară Anna şi Pauline. Cea dintâi s-a gândit că, dacă prietena ei făcuse efortul de a o scoate din

depozit, trebuia s-o însoţească la restaurant, oricât de obosită era. A luat hainele şi s-a închis în mica baie din capătul depozitului, unde şi-a pus fusta şi bluza lui Pauline. îi erau cam largi, dar ce conta? Mergeau.

Pauline a condus până la restaurantul Albemarle, pe Broad Street, unde au comandat amândouă un platou cu salată de pui, salată de ton, măr glasat şi o felie de brânză americană. Au discutat despre una-alta, după care Pauline i-a zâmbit misterios.

- Am veşti, a spus ea, roşind. Sunt însărcinată! Karl e în al nouălea cer!

- O, Doamne! a exclamat Anna. Minunat!

Au mirat-o senzaţiile incerte pe care le

încerca. Se bucura pentru fericirea prietenei ei. Era entuziasmată că avea să se ivească un copil printre ei... cu toate că până când îl năştea Pauline, ea, Anna, avea să se întoarcă negreşit la New Jersey. Şi mai simţea şi invidie. Asta a luat-o prin surprindere. Oare îşi dorea un copil? Sau era îngrijorată că pierdea prietenia lui Pauline, care urma să aibă alte priorităţi? Anna se bucura că hotărâse să iasă la masă cu ea. Trebuia să aibă grijă de relaţiile ei de prietenie. Erau prea uşor de pierdut.

- Cred că mama ta e încântată, a mai spus ea.

- O, da! Iar eu şi Karl venim diseară la cină ca să sărbătorim, aşa că

voiam să-ţi spun dinainte. O să iei masa cu noi, desigur.

- Mi-ar face plăcere.

îi plăcea când veneau Karl şi Pauline la cină, cu toate că în ziua aceea îi era atât de somn, încât nu ştia dacă era în stare să sărbătorească alături de ei,

Pauline a vorbit o vreme despre planurile pentru camera copilului, dar apoi a schimbat brusc subiectul şi s-a aplecat peste masă spre Anna.

- Draga mea, lumea vorbeşte despre tine şi băiatul acela de culoare, a spus ea cu glas scăzut. Trebuie să ai grijă.

- *Pauline!* a strigat *Anna,* şocată şi îngrozitor de dezamăgită. în primul rând, îl consider pe Jesse un elev la arte care mi-a devenit şi prieten, a spus ea amintindu-şi de ziua în care îi povestise lui Jesse despre mama ei şi de felul în care el o ascultase, auzind-o cu adevărat. Şi, în al doilea rând, a continuat ea, nu-mi pasă de ceea ce zic oamenii.

- Păi, ar trebui să-ţi pese, a spus Pauline. Karl mi-a zis că cineva a scris pe zidul depozitului – s-a aplecat să şoptească – ştii tu, cuvintele alea.

- Asta a fost acum câteva săptămâni. Nu s-a mai întâmplat nimic de-atunci. Probabil că au fost doar nişte huligani puşi pe răutăţi. Nu vreau să trăiesc în frică.

- Aici e altfel decât acolo de unde vii tu.

Pauline vorbea cu glas şoptit, dar sincer.

Ochii ei de un albastru închis erau plini de o mare îngrijorare, lucru care a uluit-o pe Anna. îşi dădea seama că prietena ei îşi făcea cu adevărat griji în ceea ce-o privea.

A oftat prelung.

- Mi se tot spune asta, a recunoscut ea. Dar nu mă pot schimba şi cred că e o prostie să mă frământ dintr-un astfel de motiv. Sunt cu cinci ani mai mare decât Jesse, pentru numele Domnului! îl iubesc foarte mult, dar doar ca pe un frate. Poate că nu arată ca un copil, dar e copil şi aşa se şi poartă, a spus Anna, iar apoi s- a îndreptat de spate. Am de gând să ignor bârfele astea.

- Vei fi având tu intenţii bune, a spus Pauline, şi poate că şi *el,* la fel. Dar nu contează. Oamenii cred în continuare ceea ce vor ei să creadă şi nu faci decât să atragi critica lor, a pledat ea, tăind un colţ din felia de brânză şi ducându-l la gură, iară să-l mănânce, însă. Iar lucrurile se pot înrăutăţi, draga mea.

- Adică?

- Adică e împotriva legii. Cei de culoare şi albii... ştii tu.

Anna a râs.

- N-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta, a spus ea. Nu mă interesează să...

- Aşa o fi, a murmurat Pauline lăsând furculiţa din mână şi renunţând să mai mănânce brânza. Dar nu asta crede lumea, iar asta e ceea ce contează cu adevărat.

- Nu, Pauline, ceea ce contează e realitatea, a spus Anna, enervându-se, iar tonul ei ridicat a atras atenţia câtorva clienţi de la alte mese. Numi pasă ce cred oamenii, a conchis ea aplecându-se puţin. Putem să încheiem subiectul ăsta? Haide să vorbim despre copilul vostru. V-aţi gândit ce nume îi daţi?

Numele de copii au fost subiectul principal al discuţiei de la cina din acea seară. Până şi Karl părea să radieze de bucurie şi dădea drumul mâinii lui Pauline doar atunci când avea nevoie de ale lui, ca să mănânce friptura de pui şi găluştile făcute de Freda. Au discutat despre nume timp de aproape o oră, iar după aceea Karl a schimbat, politicos, subiectul, întrebând- o pe Anna cum mergea munca ei la murală.

- Numai la asta mă gândesc, a recunoscut ea. M-am trezit chiar şi în toiul nopţii trecute şi m- am dus să pictez.

Imediat ce i-au ieşit cuvintele pe gură, şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să mărturisească nimic despre incursiunea ei nocturnă, dar era prea obosită ca să gândească limpede. Ceilalţi trei meseni au privit-o cu ochi mari, de parcă nu auziseră bine.

- Vorbeşti serios? a întrebat Miss Myrtle în cele din urmă. Când anume?

- A, pe la trei dimineaţa, a răspuns Anna ridicând din umeri de parcă întreaga poveste era o nimica toată. Ardeam de nerăbdare să pictez.

- Femeile nu pot ieşi noaptea neînsoţite, a spus Miss Myrtle. Poate că asta se întâmplă în

nord, dar jiu aşa se fac lucrurile aici» draga mea.

Anna se săturase să tot audă placa aceea.

- N-am stat toată noaptea, a spus ea, silindu- se să-şi păstreze zâmbetul pe faţă. Să zicem că era dis-de-dimineaţă.

- Lumea o să vorbească dacă află că umbli la orele acelea, a spus Pauline.

„Pauline şi bârfele!” şi-a zis Anna.

Dar nici Freda nu părea să fie de acord. Menajera adusese încă un coş cu biscuiţi şi, clătinând din cap, s-a uitat în ochii Annei în clipa în care I-a aşezat pe masă. Aceea era părerea ei mută.

- Serios vorbind, Anna, a intervenit Karl, puteai să faci accident la ora aceea şi să nu afle nimeni. N-a fost deloc o idee bună să pleci noaptea de acasă. Măcar spune şi tu cuiva pe unde te duci!

- Bine, a cedat Anna, suspinând şi părându-i rău că nu-şi ţinuse gura. Oricum, probabil că am făcut o prostie. Am fost istovită la amiază şi am adormit cu capul pe masă. Aş vrea

uneori să am la depozit un divan sau ceva asemănător. Dacă închideam ochii numai jumătate de oră, eram gata să mă apuc din nou de treabă.

- Voi, artiştii, sunteţi atât de pasionali! a exclamat Pauline. Aş vrea să fi avut ardoarea ta.

Karl şi-a pus mâna peste a ei.

- Eşti perfectă aşa cum eşti, draga mea, a spus el.

La auzul complimentului, Pauline s-a luminat la faţă, iar Anna a simţit încă o dată un dram de invidie. Mare norocoasă era Pauline să aibă un asemenea soţ!

- Ştii» chiar avem un pat pe care ţi-I putem împrumuta, a spus Pauline. îl poţi ţine la depozit ca să mai tragi câte un pui de somn după-amiaza.

- Nu-i tocmai divan» a rectificat Karl, chicotind la auzul sugestiei pe care o făcuse soţia lui.

- Adevărat, a fost de acord Pauline, dar e mai bine decât să dormi cu capul pe masă.

- Probabil, a spus Karl uitându-se la Anna. E doar un vechi pat de cazarmă, a continuat el. A fost al tatălui meu şi îl folosim atunci când mergem cu cortul, deşi mă îndoiesc că mai mergem curând, a încheiat el, zâmbindu-i din nou lui Pauline.

Anna şi-a imaginat patul aşezat în depozit Putea aţipi în voie, pentru ca apoi să se trezească şi să continue să muncească.

- Ar fi minunat, a spus ea. Mulţumesc pentru ofertă!

- Şi ce spuneţi de William? a întrebat Miss Myrtle.

Le-a luat o clipă tuturor ca să-şi dea seama că bătrâna revenise la subiectul numelor pentru copii. Miss Myrtle şi-a privit fiica şi a adăugat:

- E un nume cu rezonanţă, nu credeţi?

*

A doua zi, Anna s-a oprit pe la Pauline ca să ia patul pe care cei doi soţi i-l lăsaseră pe verandă, fiindcă nici Pauline, nici KarI nu erau acasă. Patul era pliant, iar Anna l-a aşezat în spatele Fordului, după care a întors maşina pe aleea lată. Aproape că ajunsese în stradă, când dintr-odată a apărut din curbă una dintre acele motociclete Indian roşii, gonind prin faţa maşinii cu o viteză ameţitoare. Anna a tresărit şi a frânat brusc, iar patul s-a izbit de scaunul ei, băgând-o în sperieţi. îi tremura piciorul pe frână în clipa în care s-a uitat după motocicletă şi motocidist: Martin Drapple, cu părul lui roşcovan mult prea lung fluturând sălbatic în vânt, gonind ca un maniac pornit într-o misiune. Anna auzise zvonuri cum că soţia lui I-ar fi dat afară din casă, aşa că poate doamna Drapple păstrase maşina, iar motocicleta devenise noul mijloc de transport al lui Martin. Anna habar n-avea. Tot ce ştia era că se bucura că Martin nu mai venea la depozit. Palma pe care i-o dăduse soţiei lui încă îi răsuna în urechi.

CAPITOLUL 43

Morgan
12 iulie 2018

Rebecca şi-a aţintit privirea la orteza mea de îndată ce am intrat în biroul ei, de dimineaţă.

- Am aflat deja, a spus ea făcând semn spre orteză.

M-am lăsat pe scaunul de lângă birou, deja cu garda sus.

- Când să fi şi auzit? am întrebat.

- M-a sunat supraveghetoarea ta. Sau gazdă, cum vrei să-i zici.

Am scos un mormăit de nemulţumire. De dimineaţă, când îi spusesem cum ajunsesem să-mi scrântesc glezna, Lisa fusese nervoasă. Nu mă aşteptam neapărat să mă compătimească, dar nici s-o ia razna.

- Nu te plătesc ca să-ţi pierzi vremea prin baruri! izbucnise ea, cu văpăi ţâşnindu-i din ochii căprui. Aş fi zis că ţi-ai învăţat deja lecţia în privinţa asta!

- M-am dus doar ca să mănânc, protestasem eu, dându-mi seama că ar fi trebuit să tac, dar eram extenuată, dormisem prea puţin, mă durea glezna de nu mai puteam şi-mi pierdusem răbdarea. Şi imediat ce a început bătaia între beţivi, am plecat! Cel puţin, am dat să plec. Atunci mi-am prins piciorul între barele scaunului de bar.

Lisa se uitase lung la mine.

- Mă sperii, spusese ea în cele din urmă. Să nu se mai întâmple!

Acum m-am uitat la Rebecca.

- Are dreptul să facă asta? am întrebat. Are voie să vorbească despre mine cu tine?

- Poate să-mi *spună* tot ce vrea, a răspuns Rebecca. Eu, însă, nu-i spun nimic despre tine, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

Dar aş vrea să aud versiunea ta. Ce s-a întâmplat aseară?

Am închis ochii, amintindu-mi de seara precedentă. Aveam totul foarte proaspăt în minte.

„Aşa se întâmplă dacă nu bei” mi-am zis.

Nu uitasem nici un detaliu. Nu cum fusese după accident, când totul se păstrase în mintea mea doar ca o ceaţă urzită din sânge şi din frică. I-am povestit Rebeccăi toată tărăşenia. Singurul lucru pe care I-am omis a fost faptul că mă îndrăgosteam de Oliver. Cel puţin eram destul de sigură că asta se petrecea înlăuntrul meu. Nu prea aveam încredere în mine atunci când venea vorba de dragoste. Ştiam măcar ce era? Mi se părea că nu simţisem niciodată iubire din partea unei fiinţe omeneşti. Nu cu adevărat. Nici din partea lui Trey, indiferent de câte ori îmi spusese acele cuvinte. Cu certitudine că nu din partea părinţilor. Stăteam acolo şi-mi imaginam spaţiul mare şi gol din inima mea, în care ar fi trebuit să fie iubire. Singura persoană pe care o vedeam în acel loc era Oliver – o mică imagine a lui, pitită într-un cotlon.

- Ai riscat foarte mult mergând acolo!

Vocea Rebeccăi m-a făcut să cobor cu

picioarele pe pământ. Dintr-odată, am simţit că-mi dădeau lacrimile. Eram atât de obosită după seara trecută şi atât de sătulă de reproşuri!

- Toţi cei care lucrează la galerie s-au dus la bar, am răspuns. Ştiam că mă puteam duce şi eu, cu condiţia sa nu beau. Nu m-am gândit că era mare lucru. Nici acum nu cred altfel.

Rebecca s-a uitat, prin orteză, la glezna mea.

- Ce au zis la urgenţă? a întrebat ea.

- Că e scrântită uşor, chiar dacă mie nu-mi pare uşor deloc. Au zis să ţin gheaţă pe ea. S-o ţin ridicată. Dar trebuie să lucrez.

- Lisa se teme să nu recidivezi.

Eram nervoasă, dar am făcut un efort să n-o arăt.

- Nu recidivez, am spus.

- Şi se teme că n-o să poţi lucra din pricina gleznei, a zis Rebecca. Mi-a spus că, dacă nu poţi lucra, trebuie să te concedieze şi să angajeze pe altcineva, deşi părea foarte...

- *Ce??* am sărit eu, simţind că mă apuca frica. Nu! Eu trebuie s-o fac! O s-o fac!

Gândul că m-aş îl putut întoarce la închisoare era doar o parte din panica ce mă cuprinsese brusc. Murala era *a mea.* Am rămas uluită dându-mi seama ce simţ al proprietăţii aveam faţă de ea. Erau cherestegiul *meu,* bătrânele *mele* feministe din Tea Party, micul *meu* craniu de la fereastră, ciocanul *meu* însângerat şi motocicleta *mea.* Nu

voiam să lucreze nimeni altcineva la pânză.

- Voiam să spun că Lisa Williams părea..., a spus Rebecca, întrerup ându-se ca să caute cuvântul. Părea *disperată* că n-o să mai poţi lucra la murală. Era ceva legat de testamentul tatălui ei şi...

- îmi place *la nebunie*, Rebecca! am întrerupt-o eu. îmi place ceea ce fac cu pânza. Restaurarea. E o provocare, iar când te uiţi unde ai ajuns şi vezi puţin din imaginea pe care a vrut Anna, pictoriţa, s-o creeze... ai o satisfacţie imensă.

- Cum o să lucrezi dacă ţi-ai scrântit glezna? a întrebat Rebecca arătând spre orteză.

- Nu ştiu, dar găsesc eu o cale, am promis. Vorbesc serios! într-un fel sau altul, glezna o să se vindece. Poate să dureze o săptămână în plus dacă nu-mi ţin glezna ridicată tot timpul, dar nu-mi pasă. Tot o să se vindece. Nu pot pierde slujba asta!

Rebecca a şovăit, uitându-se la documentele de pe birou.

- Te cred, a spus ea. Se pare că trebuie doar s-o convingi pe Lisa că poţi, m-a sfătuit, iar apoi m-a privit în ochi. Ce zici de o şedinţă AA astă-seară?

- Fie, m-am învoit eu, demoralizată, simţindu-mă copleşită, fiindcă pe seară aveam mai multă nevoie de somn decât de şedinţă, dar în clipa aceea aş fi consimţit la orice numai să mă pot apuca de lucru şi s-o fac pe Lisa fericită. Pot să plec? am

întrebat, strâmbându-mă în clipa în care m-am ridicat.

Rebecca a dat din cap şi a surâs.

- Gata cu barurile, bine?

- Gata cu barurile, am repetat, apoi am ieşit din încăpere mai mult ţopăind.

Luasem un Uber până la biroul Rebeccăi, iar acum am chemat altul ca să mă duc la galerie. O vreme, nu puteam merge nicăieri pe jos. Am ajuns şi i-am găsit pe Oliver, Adam şi Wyatt în foaier, ghemuiţi lângă masa pliantă, unde examinau o placă de gresie crăpată. Mi-era clar că Adam şi Wyatt ştiau ce se întâmplase cu glezna mea. Mă ustura nasul din pricina mirosului de vopsea albă cu care zugrăviseră.

- Iat-o! a exclamat Adam ridicându-şi privirea la mine. Ce faci? Oliver ne-a zis că azi- noapte ai fost la urgenţă.

- Mă simt bine, am răspuns, mergând şontâc spre murală.

Vai, ce mă durea glezna! De durere, abia vedeam ce scria pe etichetele flacoanelor de culoare.

- Zici că n-ai dormit o săptămână, a ţinut Wyatt să-mi spună.

„Minunat!' mi-am zis în sinea mea.

- Cum te urci pe scară cu orteza aia? a întrebat Adam,

- Lăsaţi-o în pace, băieţi! a exclamat Oliver, ridicându-se cu bucata de gresie în mâini. Haideţi să înlocuim placa asta, bine?

I-a dat cioburile lui Wyatt, după care a venit la mine şi m-a întrebat în şoaptă:

- Cum te simţi?

Am dat din cap şi am şoptit, la rândul meu:

- Mă simt bine. insă Lisa e supărată pe mine. A sunat-o pe supraveghetoare. Ba chiar i-a zis că se gândeşte să mă concedieze.

- Asta-i culmea! s-a indignat el. N-a fost vina ta. Şi o să găsim o cale să lucrezi în continuare. Vorbesc eu cu ea.

- Nu, nu face asta, l-am rugat eu punându- mi mâna pe braţul lui, încântată să am un pretext ca să-l ating. Poate că se supără şi mai tare!

Oliver a şovăit, apoi a dat din cap în semn că era de acord. Pe urmă a făcut semn spre murală.

- Ce-ar fi ca o vreme să te ocupi de zona de la nivelul scaunului? mi-a propus el. N-o să fie comod, dar îţi poţi ţine glezna ridicată. Am un scăunel în celălalt birou al meu... adevăratul birou, cel de pe hol... Cred că are înălţimea potrivită ca să-ţi sprijini piciorul pe el. Ce părere ai?

M-am uitat la pânză. Braţul perfect al cherestegiului, pe care-l creasem – adică braţul perfect creat de Anna Dale şi recreat de mine – îmi dădea o mare satisfacţie. Una atât de mare, încât mă făcea să uit neplăcerile de noaptea trecută. Munca asta. *Bucuria* asta. Iar dacă pierdeam munca la murală, îmi pierdeam şi libertatea.

- Bună ideea, i-am răspuns eu lui Oliver. Mersi!

El a dispărut undeva în clădire şi s-a întors o clipă mai târziu, aducând un taburet pe care-l recunoşteam din biroul lui improvizat. L-a aşezat şi m-a strâns în braţe repede şi hlând, făcându-mă să-mi doresc ca îmbrăţişarea aceea să dureze mai mult.

- Mi-ai fi lipsit dacă te concedia Lisa, a spus el, iar acea imagine mică a lui a ocupat pe dată un spaţiu mai mare în locul gol din inima mea.

Anna

14 martie 1940

Cu toate că zilele erau încă geroase, se vedea că la Edenton venea primăvara. Dintr-odată, orăşelul părea un cu totul alt loc. Apele de lângă faleză erau pline de bărci de pescuit în care sclipea heringul, iar aerul de pe chei duhnea greţos a peşte.

- în câteva zile n-o să mai simţi mirosul, a asigurat-o Miss Myrtle pe Anna, care nu prea înţelegea cum avea să se întâmple asta.

Departe de apă, grădinile înfloreau şi se colorau. Abia atunci şi-a dat seama Anna câtă nevoie avea de primăvară, de flori şi de toate culorile care o înconjurau. Cu cât mai multă culoare era pe lume, cu atât mai fericită era, iar acum i se părea că înţelegea pasiunea mamei sale pentru fotografierea florilor, fiindcă asta însemna păstrarea lor în fotografii de care se putea bucura când venea frigul.

Şi totuşi, Anna nu apuca să vadă sau să miroasă prea mult din primăvară: practic, îşi ducea zilele în depozit.

Patul împrumutat părea să îngrijoreze pe toată lumea. Pentru că-l avea, picta până seara târziu, odihnită fiindcă trăgea un pui de somn după ce Jesse pleca acasă, având de dat câte o mână de ajutor la fermă. Anna atârna de uşă un bilet pe care scria „NU DERANJAŢI”, stingea lumina şi dormea adânc douăzeci-treizeci de minute, în lumina slabă care se cernea prin ferestrele mari. îşi aducea un sandvici pentru cină şi Miss Myrtle se plângea că venea pe întuneric, lucru „nepotrivit pentru o tânără nemăritată”.

Patul era simplu, vechi şi de culoare kaki. Era scund şi mai confortabil decât părea. Anna îl acoperise cu un pled pe care-l împrumutase din dulapul dormitorului în care locuia la Miss Myrtle şi moţăia pe o pernă mică, luată de la magazinul Holmes. Ciudat era faptul că, în urmă cu câteva luni, nu s-ar fi gândit să

doarmă la depozit. Pe vremea aceea o speria locul în sine, chiar şi atunci când era cu ochii larg deschişi. încă nu-i plăcea că avea mult de mers prin depozit, din locul în care se afla confortabilul ei „studio”, unde muncea, avea lumină şi radiatoare, până la capătul întunecat şi deprimant în care se afla baia. Dar nu se mai temea. Depozitul era acum casa ei cea aflată departe de casă.

Primarul Sykes se oprise pe acolo într-o seară, după ce plecase de la birou. Chiar şi el părea îngrijorat să constate că Anna lucra până îa ore foarte târzii, în ciuda faptului că el fusese cel care-i spusese că n-avea nevoie de cheie pentru depozit.

Chiar şi Jesse îi ţinuse o predică:

- N-ar trebui să staţi aici după ce se întunecă! Mai ştiţi cuvintele alea scrise pe zid? Nu vreţi să staţi aici noaptea când vine cineva să dea cu vopsea pe pereţi, nu?

Nu, sigur că nu voia, dar trecuse o lună întreagă de când presupuşii derbedei mâzgăliseră acele cuvinte, iar de atunci încolo nu se mai întâmplase nimic. Singurul semn că incidentul chiar avusese loc era vopseaua cu care domnul Arndt şi Peter acoperiseră cuvintele, un alb mai puternic decât vechea zugrăveală a exteriorului. Venind de la maşină către uşa depozitului, Anna ignora pata aceea prea albă de pe zid. Aşa trata ea situaţia.

- Ştiţi, i-a spus Jesse într-o zi, vă purtaţi ca mama 'mneavoastră.

în timp ce-i spunea asta, el nu-şi lua ochii de la şevalet, ştiind cumva că intra pe un teritoriu periculos. Anna s-a uitat urât la el, intrând în gardă de îndată ce l-a auzit vorbind despre mama ei.

- Ce tot zici acolo?

Jesse i-a aruncat o privire.

- Ziceaţi că uneori era plină de energie, a spus el Aşa sunteţi mneavoastră acuma.

Anna s-a zburlit toată.

- E cu totul altceva, a ripostat ea, deşi vorbele lui au zguduit-o, oricât de uşoară ar fi fost acea zgâlţâială.

Şi-a amintit de „perioadele active” ale mamei, când aceasta făcea curăţenie generală în casă, ori alerga prin cartier cu aparatul de fotografiat la ea şi intra pe aleile străinilor ca să le fotografieze grădinile.

- Zău, Jesse! N-ai cunoscut-o. Nu semăn cu ea.

O tulbura – poate chiar înfuria – faptul că băiatul vorbise despre mama ei, mai ales în acel context. Mania mamei păruse o creatură vie, o a treia fiinţă care locuise în casă împreună cu ele. Jesse se înşela amarnic. Odată discuţia încheiată, Anna s-a apucat de muncă, simţind cum, totuşi, inima îi bubuia în piept precum o tobă.

Morgan

16 iulie 2018

Trecuseră cinci zile de când îmi luxasem glezna şi, cu toate că încă nu puteam merge pe jos iară să mă sfâşie durerea, nu simţeam mai nimic atunci când mă concentram la restaurarea muralei. Lucram mai repede şi cu mai multă încredere. înţelegeam ce făceam. Ştiam exact cum să combin culorile de restaurare cu silica şi să le potrivesc cu uleiurile pe care le folosise Anna. Ştiam cât să apăs cu pensula ca să fie pe măsura tuşelor originale. Numai când ajungeam la o fisură neobişnuită, într-o zonă delicată, trebuia să-i cer sfatul lui Oliver.

CAPITOLUL 45

- Deja ştii cât ştiu şi eu, mi-a spus el.

Ştiam că era o minciună, dar tot îmi făcea plăcere. Totuşi, mai erau trei săptămâni până la inaugurare şi mi-am dat seama că mai aveam nevoie de cinci săptămâni de muncă. Adam şi majoritatea muncitorilor plecaseră deja şi acum aveau alte slujbe, însă Wyatt a rămas ca să pună plînta şi să-l ajute pe Oliver să înrămeze tablourile care veneau fără ramă.

Ceva mai târziu, Lisa a intrat ca o furtună în galerie, ducând un pachet mare şi plat, învelit în hârtie maro şi legat cu bandă adezivă şifonată, îngălbenită de timp.

- Haideţi să vedeţi ce-am găsit în debaraua din studioul tatei! a spus ea, făcându-ne semn să ne apropiem de masa pliantă pe care pusese pachetul.

Am lăsat pensula şi m-am dus lângă Oliver, în timp ce Lisa desfăcea hârtia şi scotea la iveală o placă albă, simplă, de nouăzeci pe patruzeci şi cinci de centimetri. A întors placa şi am icnit. În faţa noastră se aña o schiţă colorată a muralei.

- Extraordinar! a exclamat Oliver, cu un zâmbet larg. Ce descoperire! Ştii ce-i asta, Morgan?

- Mai mult decât ceea ce vedem cu toţii în clipa de faţă? am întrebat.

- Asta a trimis Anna Dale la Secţia de Arte Plastice, ca să primească acceptul comisiei să meargă mai departe cu murala, a explicat el.

Probabil că e prima ei variantă a felului în care trebuia să arate murala.

Am aruncat repede o privire la schiţă, căutând anomaliile atât de evidente în lucrarea Annei.

- Uite! am exclamat, arătând spre cercul de femei din mijlocul pânzei. Nu e nici o motocicletă!

Lisa a privit schiţa, iar apoi, murala.

- Nu-i nici un cuţit între dinţii doamnei care ţine alunele» a spus ea.

- Şi nu-i nici un ciocan, a adăugat Oliver.

- Nici un craniu, am spus şi eu. Nici un omuleţ în oglinjoară.

Lista a continuat. Se părea că Anna Dale făcuse schiţa înainte să-şi piardă minţile.

- Trebuie s-o înrămăm, a spus Oliver pe un ton atât de entuziasmat, încât mi-a venit să zâmbesc din pricina râvnei lui cu privire la tot ce ţinea de artă. O expunem aici, în foaier, lângă murală!

După ce a plecat Lisa, eu şi Oliver am împărţit o cutie de mâncare thailandeză la prânz, stând faţă în faţă la masa lui. Amândoi am mâncat repede, ca să ne putem apuca din nou de treabă. Fiindcă nu mai aveam nevoie de atât de mult ajutor, Oliver ar fi putut să se întoarcă în birou, dar părea mulţumit să lucreze tot în foaier, iar asta mă bucura. Munceam în linişte şi fiecare asculta muzica lui, dar din când

în când ne scoteam căştile ca să vorbim. După-amiază, Oliver a vorbit despre Nathan şi mi-a povestit tot soiul de întâmplări hazlii şi mişcătoare ce îl aveau drept erou pe iubitul lui fiu. Mă emoţiona să-l ascult.

Am lucrat până la ora cinci şi jumătate, iar apoi am luat un Uber până la bibliotecă. După ce văzusem schiţa Annei, voiam să aflu mai multe despre perioada în care locuise la Edenton şi speram să găsesc mai multe articole despre ea în vechiul *Cnowan Herald.* Trebuia să aflu în ce condiţii dispăruse de pe faţa pământului. De-ar fi fost indexate ziarele! Aş fi aflat imediat dacă mai existau informaţii despre Anna.

Aşadar, am revenit în mansarda cea aglomerată a bibliotecii, luptându-mă cu aparatul de microfilm şi scotocind prin imaginile înceţoşate ale articolelor din ziarele de la începutul anului 1940.

Era cât pe ce să-mi scape articolul din ediţia din 22 februarie, pentru că nu conţinea fotografii, iar numele Annei era ascuns pe undeva prin text.

Depozitul pictoriţei muralei a fost profanat

Asta, pe post de titlu. Iar apoi:

Poliţistul Karl Maguire a declarat că zidul fostului depozit Blayton Company, în care Anna Dale, artista din New fersey, pictează murala sponsorizată de guvern ce va fi instalată în oficiul poştal din Edenton, a fost, separe, profanat la sfârşitul săptămânii cu o inscripţie cu conotaţii rasiste. Maguire a aflat despre incident abia după ce cuvintele insultătoare au

fost acoperite cu vopsea. Identitatea autorului rămâne necunoscută.

Am citit de câteva ori articolul, încercând să- mi imaginez ce cuvinte cu conotaţii rasiste să fi fost acelea. Mi-am amintit de fotografia cu Anna în faţa pânzei, alături de băiatul alb, Peter nu-ştiu-care, şi de băiatul-care-putea-trece- drept-bărbat, Jesse Williams, şi am ghicit. Oare Anna şi Jesse avuseseră un alt tip de relaţie decât una strict profesională? Dintre toţi oamenii cei care puteau şti, unul singur mai era încă în viaţă. Mi-am adus aminte de Mama Nelle, care-şi dusese degetul la gură atunci când îi vorbisem despre Anna.

„Ştii că n-ai voie să zici nimica de ea, da?”, îmi spusese bătrâna.

Oare motivul să fi fost cel imaginat de mine? Să fi fost Anna şi Jesse unul pentru celălalt mai mult decât artista şi ucenicul? Am decis s-o invit pe Mama Nelle la galerie. Să-i arăt murala de aproape şi în acelaşi timp să văd ce mai puteam afia de la ea.

Anna

21 martie 1940

Anna s-a trezit în bezna din depozit, nedumerită. Oare se afla în camera lui Pauline? Nu. A pipăit ţesătura aspră a patului de sub ea. A strâns din pleoape, concentrându-se, încercând să-şi amintească. Mâncase un castron de tocăniţă rece, pe care-l adusese de la Miss Myrtle. Da. Iar apoi se reapucase de lucru. Mai avea foarte puţin de pictat şi muncea cu aceeaşi înflăcărare. Pictase liniile fine ale plaselor de pe vasul de pescuit, dar făcuse o greşeală şi apoi trebuise să picteze peste ele din nou. Şi din nou. Adusese veioza mai aproape. Se urcase

pe a treia treaptă a scării ca să ajungă în colţul din stânga sus al muralei. Nu izbutise să spaţieze regulat liniile plaselor. N-ar fi observat nimeni, dar ar fi ştiut ea. Muncise prea mult. Nu moţăise deloc în ziua aceea şi observase că-i tremura uşor mâna. Hotărâse să se întindă câteva minute. Da, îşi amintea acum. Se întinsese pe pat. Trăsese pledul peste ea. Habar n-avea cât era ceasul.

Trebuia să se scoale şi să mai lucreze la plasă. Sau, şi mai bine, să se ducă la Miss Myrtle, să doarmă ca lumea toată noaptea şi să se întoarcă dimineaţa, când avea mintea limpede.

A auzit un zgomot. Să fi fost cel care o trezise? Un târşâit. A rămas nemişcată, ascultând. *Pâş, pâş!* Dintr-odată, s-a aprins lampadarul, iar ea s-a ridicat în capul oaselor şi patul a scârţâit.

Martin. Venind spre ea.

- Ce cauţi aici? l-a întrebat.

El nu i-a răspuns. Annei nu-i era frică. Nu tocmai. Nu încă. Era mai mult furioasă din pricina nemaipomenitei lui îndrăzneli. Lumina lampadarului a căzut pe şuviţele unsuroase ale părului roşu al lui Martin. Avea ochii în umbră.

- Martin?!

Anna şi-a ridicat pledul până la piept, ca şi cum uitase că încă purta bluza şi pantalonii.

- Ce faci aici? a întrebat ea.

CAPITOLUL 50

Pe măsură ce se apropia, ea îi adulmeca mirosul de whisky din respiraţie. Dar tot nu-i era frică. Până când a văzut ce făcea. Se descheia la pantaloni. *O, Doamne!*

Deodată, înainte ca ea să apuce să se ridice, el a atacat-o. Anna a ţipat. A simţit cum ceda patul şi a auzit ecoul rupturii piciorului acestuia, care a răsunat în tot depozitul. Era aplecată spre podea, cu capul în jos şi cu Martin peste ea. El duhnea a transpiraţie, a băutură şi a păr slinos. Anna a încercat să scape de sub el, dar a pironit-o. Era de o mie de ori mai puternic decât ea.

L-a apucat strâns de braţe. Şi-a înfipt unghiile în pielea lui, prin cămaşă.

- Gândeşte-te la soţia ta! l-a rugat. Gândeşte- te la fiicele tale! Te rog, nu face asta! Te rog, numi face rău!

Oare îl implora cu glas tare? Ce conta? Degeaba se ruga de el. O copleşise duhoarea lui. Îi pătrunsese în minte. Îi simţea erecţia lipită de ea. Martin s-a ridicat în genunchi şi a început să tragă de pantalonii ei, iar Anna a profitat de ocazie şi s-a luptat cu el. A dat să-l împungă cu picioarele, dar pantalonii îi ajunseseră în vine şi o împiedicau.

- *încetează! încetează! încetează! a ţipat ea.*

L-a zgâriat pe faţă şi el a plesnit-o *tare*, mai

tare decât îşi plesnise soţia.

- Taci dracului din gură! a zbierat el. Mi-ai distrus viaţa! Taci!

I-a smuls pantalonii. Anna a ţipat, încercând să se ridice, încercând să-l apuce de mâini, dar el a împins-o la loc, i-a pus mâna în gât, a strâns, a apăsat, a lăsat-o fără aer. O copleşea forţa lui, corpul nu-i mai părea făcut din carne şi oase, ci din beton şi din oţel, iar Anna a ştiut că el avea s-o omoare.

- Te crezi deosebită fiindcă ai câştigat un nenorocit de concurs! a zbierat Martin, iar saliva pe care o improşca i-a ajuns Annei pe faţa. O pictură imbecilă, de doi bani, cu bătrâne şi cu alte chestii răsuflate! Ţi s-a urcat la *cap,* nenorocito! a continuat el, lovind-o cu genunchiul în burtă şi făcând-o să ţipe. Mi-ai distrus cariera! a strigat. Mi-ai distrus căsnicia!

O ţinea de gât cu ambele mâini, strângând tot mai tare, în timp ce ea se zbătea. Nu s-a mai zbătut. Voia să-l lase să facă ce voia, dorindu-şi acum doar să-şi salveze viaţa. Să supravieţuiască. Martin a pătruns în ea. Cu toată forţa. Anna a simţit că se rupea în două şi a icnit. *Prea amorţită.* Da, mintea îi era prea amorţită ca să se poată gândi cum să se salveze. Cum să rămână în viaţă. Zăcea moale şi slăbită, cu capul întors dinspre faţa lui, dinspre duhoarea care venea de acolo, în timp ce el o masacra.

Şi pe urmă Anna a văzut ciocanul pe jos, aproape de patul rupt. S-a uitat atent la ciocan. A uitat ce se petrecea. A uitat că Martin o masacra.

Avea de gând să-l masacreze ea *pe ei.*

Morgan

18 iulie 2018

CAPITOLUL 52

Mă apuca nebunia atunci când comparam schiţa Annei cu murala propriu-zisă. în acea dimineaţă făcusem mai multe pauze ca să mă uit de departe, cu schiţa în mână, studiind diferenţele dintre ea şi murală. Oliver era la fel de fascinat ca şi mine. S-a apropiat de murală cu o lupă, căutând cu atenţie urmele de tamponare cu cărbune de sub ciocan sau de sub cuţitul dintre dinţii negresei, dar n-a găsit nimic.

- Nu pot fi decât două explicaţii, a spus el venind lângă mine, în timp ce ne uitam la pictură. Fie că Anna Dale a ştiut dintotdeauna că urma să adauge obiectele acelea neobişnuite, dar a bănuit că Secţia de Arte Plastice n-avea să-i aprobe schiţa dacă le includea, aşa că le-a omis, fie chiar şi-a pierdut minţile în timp ce picta.

- Sau avea un simţ al umorului bizar, am sugerat eu.

M-am uitat spre uşa foaierului, iar Oliver mi- a urmărit privirea.

- La ce oră trebuie să vină bătrâna? m-a întrebat.

- Din clipă în clipă.

Saundra promisese s-o aducă pe Mama Nelle la galerie înainte de prânz şi era trecut de ora unsprezece. N-aş fi băgat mâna-n foc că ele chiar aveau să vină. Saundra şovăise.

- Mama e tot mai fragilă pe zi ce trece, îmi spusese ea la telefon. Dar cred că în momentul ăsta n-are ce păţi şi, pe de altă parte, s-ar bucura să vină. Te place. Nu-şi aduce aminte de

numele tău, dar îşi aduce aminte de „fata cu părul galben”.

Am auzit o portieră trântindu-se şi m-am dus la intrare, ae unde am văzut-o pe Mama Nelle chinuindu-se să coboare din maşină. Saundra a fost nevoită s-o ridice de pe scaun şi deodată m-am simţit vinovată că le cerusem să vină. Dar de cum au ajuns la uşa galeriei şi am deschis, ochii Mamei Nelle s-au luminat în spatele ochelarilor.

- Fata cu păru galben, a spus ea zâmbind.

- Ce mă bucur că aţi putut veni! am răspuns, încercând să-mi dau seama dacă aş fi fost sau nu de ajutor apucând-o de braţ pe Mama Nelle ca s-o conduc în foaier.

Am ales s-o ţin uşor de cot, iar Saundra a ghidat-o şi a ajutat-o să intre în încăpere. Oliver a tras două scaune la câţiva metri distanţă de murală şi am dat din cap spre ele.

- Haideţi să vă aşezaţi! am spus.

Dar, înainte chiar ca acele cuvinte să-mi fi ieşit pe gură, Mama Nelle se şi oprise pe loc, cu privirea aţintită la murală.

- E aici? a şoptit ea. Miss Anna-i aici?

- Nu, nu e, am răspuns, uitându-mă la Saundra, dar murala ei este, şi voiam s-o vedeţi.

- Luaţi loc, vă rog, a spus Oliver.

Vorbise pe un ton îngrijorat, aşa cum mă simţeam şi eu. Bătrânei i-a pierit zâmbetul şi i s-a muiat braţul de care o ţineam.

- Da, haideţi să staţi jos! am spus. El e Oliver. Curatorul galeriei.

- Mamă, asta e galeria unchiului Jesse, a spus Saundra vorbind cât putea de tare, în timp ce o ajuta pe mama ei să ia loc pe scaun, după care s-a aşezat lângă ea. Unchiul a vrut s-o construiască înainte să moară.

Mama Nelle nu auzea un cuvânt din ce-i spunea fiica ei, de asta eram sigură. Se uita la pânză. Acum, când reuşisem s-o aduc la galerie, nu mai ştiam ce să-i spun. L-am privit pe Oliver, care a dat din cap aprobator, parcă spunând: *„Ai adus-o, pune-i întrebărilel”*

- Seamănă cu pânza de care vă amintiţi? am început, presupunând că era mai bine decât s-o întreb ce-mi doream de fapt: „Anna Dale şi Jesse erau cumva amanţi?”

Mama Nelle şi-a dus mâna tremurândă la buze şi a clătinat din cap.

- De.., de unde ai asta? a întrebat ea, dând din cap spre murală.

- Jesse a ţinut-o în studioul lui vreme de mulţi ani, am răspuns. O restaurez. O curăţ. Repar culorile.

- Jesse a distrus-o? a întrebat ea.

- Distrus-o?!

Bătrâna şi-a îndreptat o mână tremurătoare spre pânză. Parcă ar fi arătat spre doamna cu alunele, femeia care ţinea cuţitul între dinţi.

- Ce i-a făcut?

Nu mi se năzărise că, în toţi anii în care pânza stătuse la Jesse, *el* ar fi putut s-o modifice. însă asta n-ar fi avut sens. Nu se potrivea cu ideea că „Anna Dale îşi pierduse minţile”.

- Murala conţine nişte ciudăţenii pe care nu le pricepem, am spus eu ducându-mă în faţa picturii. Cuţitul dintre dinţii femeii de culoare, motocicleta, am enumerat, arătând spre celelalte anomalii. Dar noi credem că Anna... Miss Anna le-a pictat. Nu Jesse. Dar... Mamă Nelle..., am început, trăgând aer în piept. Mă întreb dacă Jesse şi Miss Anna au fost mai mult decât prieteni.

Saundra şi-a întors capul spre mine.

- Crezi că erau amanţi? m-a întrebat ea.

Mama Nelle nu părea să ne audă şi nu-şi lua

ochii de la murală.

- Am văzut un articol în ziarul de pe-atunci, i-am spus Saundrei. Zicea că cineva a scris la un moment dat nişte cuvinte cu conotaţie rasistă pe zidul depozitului în care picta Anna şi unde Jesse era... ucenic sau ajutor, sau... M-am întrebat dacă era ceva mai mult între ei.

- Aha! a exclamat Saundra, înţelegând. Păi, dacă a fost ceva, asta a rămas în trecut. Nu mai contează, nu?

De fapt, nu conta deloc, dar eu nu voisem să aflu adevărul mânată fiind de vreun interes cu tentă lubrică.

- Ai dreptate, am răspuns. Nu contează. Numai că am ajuns să mă simt... apropiată de Anna Dale de când lucrez la restaurarea muralei pe care a pictat-o ea. A creat o schiţă frumoasă, o schiţă perfectă, iar apoi, pictând pânza propriu-zisă, a adăugat toate acele... detalii sinistre. Şi...

Se părea că rămăsesem fără cuvinte.

- Am vrea doar să înţelegem mai bine, a spus Oliver, care stătea lângă mine şi care m-a apucat de cot, luându-mă prin surprindere, iar acea atingere n-a durat atât de mult pe cât mi- aş fi dorit. Şi, desigur, câţiva oameni care au apucat acele vremuri mai sunt şi azi în viaţă, a continuat el, lăsându-şi mâna într-o parte, iar Morgan se gândea că poate mama dumneavoastră putea să fi...

- Nimica de felu* ăsta, a spus dintr-odată Mama Nelle, uitându-se la mine. N-ai avut niciodată un prieten care să nu-ţi fie iubit?

L-am simţit pe Oliver alături. Până de curând, el s-ar fi potrivit perfect descrierii. Oare doar în imaginaţia mea se petrecea ceva între noi? Ceva care se înfiripa? Da, era ceva ce eu voiam să se înfiripeze.

- Ba da, am răspuns. Ştiu la ce vă referiţi. Vreţi să spuneţi că nu era nimic mai mult între Anna şi Jesse? Doar prietenie?

- 'Xact.

Mi-am înclinat capul, curioasă.

- De ce sunteţi atât de sigură?

Pe deplin tăcută, Mama Nelle m-a privit ţintă atât de mult timp, încât am început să mă întreb dacă nu cumva i se făcuse rău.

- Mamă! a încercat Saundra s-o trezească la realitate.

- Nu mai vorbim de Miss Anna, a spus Mama Nelle aproape în şoaptă. Vin' aci! mi-a cerut ea, făcându-mi semn să mă apropii, drept pentru care am făcut cinci sau şase paşi spre scaunul pe care şedea, ea şi-a întins mâna spre a mea şi eu m-am aplecat astfel încât gura ei să ajungă în dreptul urechii mele. Tu nu zici secretele ei, da? mi-a şoptit bătrâna. Io cu tine. Numa noi ştim.

„Ce să ştim?!” voiam s-o întreb.

Degetele ei uscăţive mi-au strâns mâna de parcă astfel mi-ar fi făcut o rugăminte sau o promisiune. Nu ştiam care din două, dar eram sigură că nu era momentul să insist. Trebuia să mai aştept.

- Da, am şoptit, la rândul meu. Nu zic nimănui secretele ei.
Anna

22 martie 1940

Jesse a ajuns înainte să se crape de ziuă. Anna şedea pe patul devastat, pe jumătate dezbrăcată. Patul era rupt de tot, cu picioarele frânte şi despicate, împrăştiate pe jos. Anna a urmărit privirea lui Jesse până la locul în care zăcea întins Martin. I-a urmărit privirea până la ciocanul plin de sânge. Jesse a făcut ochii mari şi şi-a dus mâna tremurândă la gură.

Anna se gândea că ciocanul era, de fapt, al lui Miss Myrtle, care-i spusese că-l putea păstra câtă vreme avea nevoie de el. Ori de câte ori bătuse cuie în pereţii depozitului, savurase senzaţia de lemn fin în mână. îi plăcuse capul solid al uneltei. însă la miezul nopţii îi plăcuse capătul cu gheara.

- Ce s-a întâmplat? a şoptit Jesse cu glas hârâit, luându-şi mâna de la gură.

Anna nu putea scoate o vorbă, fiindcă pentru asta ar fi trebuit să facă un efort, iar ea nu mai avea pic de energie. Jesse s-a dus la ea. I-a luat din mână jurnalul intim, pe care şi-l ţinea peste coapsele goale, şi a citit ceea ce scrisese ea cu puţin timp în urmă, înainte de revărsatul zorilor, când îi fusese cumplit de greaţă. Nici nu-şi amintea ce cuvinte folosise.

- La naiba, ai de capu meu, Anna! a spus Jesse.

Stătea lângă ea şi citea. Era prima dată când îl auzea înjurând. Prima dată când îi pronunţa numele fără „Miss” în faţă.

Apoi ea a început să plângă. Din nou. I se părea că nu mai avea lacrimi. Jesse a ridicat-o în picioare. Era să cadă, dar el a ţinut-o. A ajutat-o să-şi pună chiloţii. Pantalonii. Acum era complet lipsită de pudoare. Nu-i păsa. Pe urmă, Jesse a ajutat-o să ocolească patul, ca să nu calce în sânge. Cât sânge era acolo! Se îmbibase în podeaua de beton. Rubiniul se înnegrise deja şi avea să persiste veşnic. Anna simţea că i se făcea rău din nou, dar i-a trecut. Jesse a ajutat-o să se aşeze pe scaun, lângă şevaletul lui.

- Te simţi bine? a întrebat-o, cu toate că era evident că numai bine nu se simţea.

Da, nu se simţea bine câtuşi de puţin. Nu putea vorbi, dar nici nu era nevoie să-i explice lui Jesse ce se întâmplase. El citise totul în jurnal, iar Anna îl văzuse uitându-se în jur cu atenţie – patul rupt, ciocanul plin de sânge, betonul roşu, craniul lui Martin făcut zob, ca un ou spart.

- Mă ocup eu, a spus el.

„Cum?” ar fi vrut ea să-l întrebe, dar efortul de a rosti cuvântul era prea mare.

Şi-a luat ochii de la Martin. Era ultima oară când îl mai vedea. Oare îl lovise mai mult de o dată? Parcă da. Fusese suficientă o lovitură ca să-l ucidă. Şi totuşi îl lovise de mai multe ori. O dată, de două ori. Poate că de trei ori. Nu-şi amintea. O făcuse cu toată puterea, dar i se păruse că tot nu fusese de ajuns. Oare el chiar voise s-o omoare? Nu ştia. Atunci când ea se ridicase de pe pat, Martin fusese cu

faţa întoarsă, iar ea înşfacase ciocanul şi îl lovise cu toată puterea. O putere de care nu fusese conştientă. O latură pe care nu ştiuse că o avea.

Urma să spună poliţiei că el voise s-o omoare.

Asta se gândea să spună.

- Mă ocup eu, a repetat Jesse, iar Anna şi-a ridicat privirea la el, vag conştientă de faptul că era doar un copil, ea fiind adultul, şi că totul era pe dos. Am nevoie de maşina ta, a continuat el, culegând cheile de pe masa pe care ea îşi ţinea culorile, iar apoi luând o pereche de mănuşi de lucru pe care i le cumpărase ea şi pe care nu le folosise niciodată şi uitându-se o clipă la ele. O să le distrug! a avertizat-o, iar ea a dat din cap în semn de aprobare, drept pentru care el şi le-a pus.

„Poate că nu vine poliţia", şi-a zis Anna în gând,

Jesse a deschis uşa depozitului şi ea a întors capul, văzând cum corpul lui Martin era târât afară. Deşi abia se făcuse ziuă şi doar câţiva oameni ieşeau pe stradă atât de devreme, Anna s-a bucurat că depozitul era împrejmuit de arbori şi că se afla la capătul unui drum lung, izolat de restul lumii. Jesse s-a întors. A luat ciocanul şi s-a dus la masa ei de lucru. A deschis o cutie de vopsea cu gheara însângerată a ciocanului. Apoi s-a dus la pata de sânge de pe podea. Anna s-a uitat, şocată, cum turna vopsea roşie peste sânge. După ce a terminat, el a aruncat şi cutia peste vopsea.

- Dacă te întreabă cineva, ai vărsat vopseaua din greşeală, a spus apoi, foarte calm. Tre să mai cumperi, a sfatuit-o, iar după aceea a luat din colţul din faţă al depozitului bucata de pânză cu care fusese căptuşită pânza atunci când o cumpărase Anna. Pentru maşină, i-a explicat el, ducându-se la uşă. închid după mine, a anunţat-o, uitându-se pe lângă ea spre peretele depozitului, ca şi cum ar fi văzut drumul neasfaltat de dincolo de el. N-am mai mers cu motocicleta, a continuat, da' după ce mă-ntorc, fac tot ce pot ca să scap de ea, a promis el, iar pe urmă a privit-o cum stătea locului, amorţită şi inertă, a arătat spre jurnalul din mâinile ei şi a adăugat: Tre' să te descotoroseşti de caietu ăla, Anna... De jurnalu cela. Ai scris mult prea multe în el.

Anna a strâns jurnalul la piept, dând din cap în semn că da, aşa avea să facă. Dar ştia că nici vorbă să-l distrugă vreodată, din moment ce era ultimul dar primit de la mama ei. Nu, pentru nimic în lume.

Jesse n-a primit pe nimeni la depozit în acea zi, câtă vreme Anna şedea, paralizată, pe scaunul de la şevaletul lui. El a stat de pază în faţa uşii.

- Nu se simte bine azi, spunea oricui voia să intre şi s-o vadă pictând.

Anna se bucura că Jesse stătea cu ea. Se temea ca nu cumva să vină vreun bărbat şi să rămână singură cu el. Primarul, domnul Fiering sau altul din oraş. Dintr-odată, se temea de toţi, căci aveau puterea să-i facă rău. Ori poate că vreunul dintre ei şi-ar fi dat

seama că sub vopseaua roşie de pe jos era sânge. Ori poate că venea poliţia. Poate că găsiseră deja motocicleta lui Martin. Jesse nu-i spusese ce făcuse cu ea – sau cu cadavrul lui Martin iar ea nu-l întrebase. El îi spusese doar că arsese mănuşile.

Pauline a venit la depozit cândva la amiază. Anna nu era sigură de oră. Timpul se destrăma. Atunci când a venit Pauline, Anna tot pe scaunul lui Jesse şedea, în timp ce el picta pe marginea muralei. îi ceruse voie, iar ea fusese de acord. Nu ştia dacă avea să mai poată picta vreodată ceva pe pânza aceea.

Pauline a dat să intre, dar Jesse s-a dus repede la uşă.

- Miss Anna nu-i bine, a mormăit el, încercând să-i stea în cale, dar Pauline i-a pus mâna în piept şi l-a împins.

- Sunt asistentă medicală, a spus ea, iar apoi s-a dus glonţ la Anna. Aceasta din urmă ştia că trebuia să se poate normal, dar nu era capabilă de un astfel de efort. Rămăsese catatonică şi se uita în gol, în timp ce Pauline traversa depozitul, îndreptându-se spre ea.

- O, Doamne! a exclamat Pauline, oprindu- se brusc. Ce s-a întâmplat aici? Anna a urmărit privirea prietenei sale până la vopseaua vărsată şi la patul rupt. Pentru prima oară, a observat pata de sânge din mijlocul patului kaki. Acolo era sângele ei, nu cel al lui Martin, Dintr-odată, a izbucnit în plâns. Pauline s-a aşezat în faţa ei, iar fusta uniformei albe i s-a înfoiat de

jur împrejur. Şi-a pus mâinile pe genunchi Annei.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat ea pe un ton blând, dar ferm, iar apoi a continuat în şoaptă: Băiatul... Jesse... ţi-a făcut ceva?

în cealaltă parte a depozitului, Jesse se sprijinea cu spatele de perete, lângă uşă. Anna îi simţea frica.

- Nu, a rostit ea cu hotărâre, acela fiind

f)rimul cuvânt pe care-l articula cu voce tare de a venirea lui Pauline, şi l-a rostit cu glas hârâit, dar important era că reuşise să-l spună, fiindcă n-avea de gând să permită ca Jesse sa fie blamat pentru cele petrecute. Jesse! i-a strigat ea. Du- te! Du-te acasă!

- Nu, Miss An...

- Ba da, i-a cerut ea, cât de autoritar putea.

Jesse avusese grijă de ea. Trebuia ca şi ea să

aibă grijă de el. Băiatul a şovăit, dar în cele din urmă şi-a luat blocul de desen şi a plecat. Pauline s-a uitat după el, iar apoi s-a întors spre Anna.

- Ce ţi-a făcut? a întrebat ea.

- Pauline! a încercat Anna să spună, luându- şi un ton care se voia glumeţ, dar ştiind că era imposibil să-l facă să sune astfel. Tragi concluzii pripite! îmi pare rău pentru patul tău.

Mi-a venit ciclul mai devreme decât mă aşteptam, şi..., a spus ea, aruncând o privire spre pata de sânge şi simţind că îi venea să vomite, dar a făcut un efort fizic şi psihic supraomenesc ca să se poarte normal faţă de Pauline. Atunci când mi-am dat seama că mi-a venit ciclul, m-am ridicat atât de repede, încât... cumva, au cedat picioarele patului. îţi cumpăr altul.

Pauline s-a uitat lung la ea, iar Anna şi-a dat lesne seama că n-o credea. Simţea cuvintele dezintegrându-i-se în gură. în minte.

- Te duc la spital, a spus Pauline întinzându- se spre mâna ei, dar Anna i-a respins-o.

- N-am *nimic*, a insistat ea. Nu vreau la spital.

Pauline s-a ridicat şi s-a uîtat de sus la ea. Anna şi-a dat seama că se gândea ce să facă. Ştia că trebuia să se ridice. Să se ducă la masa ei de lucru. Să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Se gândea la cât de speriat trebuia să fi fost Jesse, care se dusese acasă cu bicicleta. S-a uitat la prietena ei şi şi-a dat seama că în mintea acesteia se învârteau rotiţele şi că ea trăgea concluzii greşite. Dacă-i împărtăşea suspiciunile ei lui Karl?

- Eu şi Jesse nu suntem amanţi, a spus Anna pe un ton ferm. La asta te gândeşti, nu-i aşa?

Pauline s-a uitat din nou la sângele de pe pat, ca şi cum ar fi putut determina dacă era sânge

menstrual sau nu.

- îmi fac griji pentru tine, a spus ea. Cred că te joci cu focul şi că eşti prea naivă ca să-ţi dai seama.

- Prostii! a exclamat Anna, făcând efortul să se ridice şi să meargă până în faţa muralei, deşi abia o ţineau genunchii. Chiar trebuie să mă întorc la muncă, a spus ea, întinzând o mână tremurătoare spre paletă.

Pauline a mai rămas două clipe. Apoi a rostit o vorbă plină de compasiune, sau poate că de îngrijorare, sau... Anna nu şi-a putut da seama. Se gândea doar că Pauline îi zisese că se juca, nu-i aşa, cu focul. Prietena ei habar n-avea de amploarea focului cu care se juca ea.

- Mă bucur că dormi acasă noaptea asta, a spus Miss Myrtle atunci când Anna s-a întors acasă spre seară.

Bătrâna stătea la secreterul din sufragerie şi scria, poate că o scrisoare, poate că altceva, dar Anna nu ştia şi nici nu-i păsa. Petreci mult prea mult timp în depozitul ăla oribil, a continuat Miss Myrtle. M-am îngrozit azi-noapte când am văzut că nu erai în patul tău. Sper că nu ştie nimeni că ai stat acolo peste noapte. Nu vreau să mai faci asta. Auzi ce-ti spun?

-îhl

„Am omorât un om”, şi-a spus Anna. „Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, am luat o viaţă.”

Şi-a amintit de fiicele – acum, orfane – ale lui Martin. Şi-a încleştat degetele pe speteaza scaunului tapiţat, ca să nu cadă din picioare.

Miss Myrtle s-a încruntat.

- Eşti bolnavă? a întrebat ea.

- N-am nimic.

Vocea Annei era răguşită. N-o prea folosise în acea zi.

- Eşti sigură? a stăruit Miss Myrtle, ridicându-se şi venind la Anna ca să-i atingă fruntea cu dosul palmei reci. N-ai febră, dar eşti... destul de palidă, a constatat ea, părând mai mult îngrijorată, decât supărată. Să-ţi fac un ceai?

Anna a clătinat din cap.

- N-am nimic, a răspuns ea, vrând să scape de atenţia lui Miss Myrtle, fiindcă în acel moment nu putea cu nici un chip să poarte o discuţie normală. Sunt obosită, s-a scuzat, convinsă că, dacă se mai uita mult la ea, Miss Myrtle ar fi descoperit ce anume făcuse, aşa că s-a întors spre scară şi a încheiat: Mă duc la culcare!

Odată ajunsă în camera ei, a închis uşa şi s-a rezemat de ea. în cap îi răsunau voci care se certau între ele.

„Ai luat o viaţă!” o acuza una dintre voci.

„El era un monstru!” răspundea o alta.

- Gata! s-a rugat Anna cu glas tare, iar apoi a şoptit: Gata, vă rog. *Vă rog, vă rog, vă rog... Voia să mă omoare!*

S-a târât şi s-a trântit în pat îmbrăcată, fără să se spele pe faţă sau pe dinţi. S-a luat singură în braţe. O dureau toate cele. Avea vânătăi pe braţe, pe umeri, pe gât. Partea interioară a coapselor i se înnegrise. Avea o durere sfâşietoare între picioare. Era sfârtecată. Ştia că trupul urma să se vindece. Cât despre minte, inimă şi suflet..., nu era atât de sigură.
Morgan
20 iulie 2018

Oliver a arătat spre peretele de lângă murală.

- Cred că aici ar trebui să punem schiţa originală a Annei, a spus el. Aici văd textul pentru murală, aşa că schiţa o să fie o întregire perfectă. Ce zici?

îmi plăcea că Oliver ţinea la părerea mea.

- Cred că e perfect, am răspuns. Şi cum o s-o descrii?

El a ridicat din umeri.

- Cred că o să recunoaştem că nu înţelegem motivul pentru care a adăugat Anna Dale acele ciudăţenii şi, aşa cum a sugerat Lisa, invităm oaspeţii să examineze atât schiţa, cât şi pânza şi să tragă singuri concluziile. în textul biografic spunem ce ştim – sau mai degrabă ce nu ştim – despre pictoriţa asta solitară, a adăugat.

- „Solitară” nu-i tocmai cel mai potrivit cuvânt, nu? am întrebat. Vreau să spun că nu ştim dacă era solitară. Nu ştim nici dacă era nebună. Ştim doar că a făcut nişte lucruri de neînţeles. Poate că ar fi mai bine să spunem „misterioasă”.

M-am uitat la Oliver, care avea o expresie amuzată.

- încerci să-mi furi slujba? m-a tachinat el.

- Nu, mulţumesc, am răspuns. Am destule pe cap. Şi trebuie să mă întorc la treabă.

- Şi eu, a spus el. Dar mai întâi, a adăugat, scoţând telefonul din buzunar şi întinzânau- mi-l, haide să facem schimb de muzică timp de jumătate de oră.

M-am uitat la telefonul lui Oliver de parcă proprietarul lui o luase razna.

- Haide, a stăruit el. Ai zis că trebuie să ascult muzica lui Nathan. Doar treizeci de

minute! E un experiment.

Am zâmbit, după care am scos telefonul meu şi i l-am dat. Mi-am conectat căştile la telefonul lui, iar el a făcut la fel cu al meu. Mi-am pus căştile în urechi. Un tip cânta ceva suav. Foarte suav.

- Cred că o să mă adoarmă, am zis.

Oliver tocmai făcea o grimasă ascultând *pîaylist*-ul meu pe Spotify. Am râs,

- Baftă! i-am urat.

- Şi ţie!

S-a întors la masa lui, iar eu mi-am îndreptat atenţia spre genele delicate – dintre care jumătate fuseseră şterse – ale uneia dintre feministele din Tea Party. Chiar îmi plăcea o parte din muzica lui Oliver, trebuia să recunosc asta. Dar cu siguranţă că m-ar fi adormit repede.

După douăzeci de minute, m-am uitat la ei. Părea adânc concentrat, studiind ceva pe computer, dar dădea uşor din cap pe un ritm pe care nu-l auzeam. Am râs.

- Ţine-o tot aşa, băiete!

Am strigat destul de tare ca să mă audă. Şi-a ridicat privirea şi mi-a zâmbit timid. Era chipeş ca un puşti. A scos telefonul meu din buzunar, s-a

ridicat şi a venit la mine, ca să facem schimb din nou.

- Frumoasă muzică, dar cam liniştită în raport cu gusturile mele, am spus eu, iar apoi am dat din cap spre telefonul meu. Ce părere ai?

- înţeleg ce te atrage, a răspuns el. Vibraţiile. Ritmul... Aăă.../orffl din ea. Iar o parte dintre cântăreţe chiar au versuri emoţionante. Dar n- aş putea să ascult genul ăsta constant, aşa cum faceţi tu şi Nathan.

- Va trebui să te călim, l-am tachinat.

Deodată, Lisa a intrat în foaier, venind

dinspre hol,

- Ce faceţi aici, tăiaţi frunză la câini? a întrebat ea făcând semn spre murală, dar părea mai degrabă obosită decât nervoasă. Haide, Morgan! Dă-i bătaie, pune culoare acolo unde nu-i!

- Vorbeam despre textul care însoţeşte murala, a spus Oliver pe un ton calm.

- 0 femeie albă, nebună, a pictat o murală ridicolă, a răspuns Lisa. Ce mai vrei?

Oliver a râs, dar îmi dădeam seama că se petrecea ceva cu Lisa. Avea ochii roşii, ca în ziua în care o surprinsesem plângând în bucătărie.

- Ce-i? am întrebat.

A oftat. Şi-a încrucişat braţele pe piept, de parcă voia să se îmbrăţişeze singură.

- Mama Nelle a murit azi-noapte, a răspuns ea.

- O, nu!

Brusc, m-am simţit vinovată, întrebându-mă dacă nu cumva faptul că o adusesem pe Mama Nelle la galerie şi că insistasem cu întrebările, în condiţiile în care pe ea n-o mai ajuta memoria... M-am întrebat dacă nu cumva bătrâna făcuse un efort prea mare.

- îmi pare rău, Lisa, a spus Oliver.

- Şi mie, am spus şi eu. O plăceam cu adevărat. Şi părea s-o cunoască bine pe Anna. Probabil că, dintre cei care au cunoscut-o, Mama Nelle a fost singurul om rămas în viaţă, am adăugat, iar apoi m-am uitat la murală fără s-o văd cu adevărat. Mi s-a

părut că ne ataşaserăm una de alta, am conchis.

Lisa mi-a aruncat o privire ciudată şi şi-a lăsat braţele în jos.

- înmormântarea e luni, a spus ea, pornind din nou spre hol. Dacă dai randament aici, poţi veni cu mine ca să-i aduci un ultim omagiu.

Anna

28-29 martie 1940

Ediţia de dimineaţă a ziarului *Chowan Herald* anunţa dispariţia lui Martin Drapple, cu toate că trecuse o săptămână de când bârfa pe tema asta începuse şi, bineînţeles, nu se mai oprise. Zvonurile spuneau că el avea probleme conjugale şi financiare şi că fusese extrem de deprimat din pricina faptului că nu câştigase concursul pentru murale. O femeie – poate că o prietenă a soţiei lui – venise la depozit ca să-i spună Annei că ea era vinovată pentru depresia în care căzuse Martin Drapple.

- El e un artist local care cunoaşte oraşul ca- n palmă, dragă, a spus femeia pe acel ton sudic, dulceag, în spatele căruia se puteau ascunde

fmmnale. Atunci când ai aflat că participa şi el a concurs, ai fi putut să te retragi cu graţie şi să Iaşi murala pe seama lui.

Anna ar fi vrut foarte mult să fi făcut asta. îşi dorea să nu fi pus niciodată piciorul în oraşul Edenton.

Poate că Martin se sinucisese, îşi dădeau oamenii cu presupusul. Ori poate că fugise cu vreo femeie. Cel mai probabil, păreau să creadă cu toţii, se izolase pentru o vreme, ca să-şi lingă rănile. Uneori, până şi Anna credea asta.

„O, Martin Drapple a plecat într-o excursie!”, visa ea.

Se speria când îşi imagina asemenea lucruri. Oare îşi pierdea minţile? Vedea pata roşie pe podeaua depozitului şi se gândea:

„O, îmi amintesc când am vărsat vopseaua. Ce stângace am fost!”

- Trebuie să-ţi revii, Anna, i-a spus Jesse mai târziu în cea dimineaţă, pe când ea stătea, neajutorată, în faţă muralei, cu pensula în mână.

Jesse lucrase toată săptămâna în locul Annei, doar la fundal, lăsând pe mâna ei partea complexă. Dar în majoritatea zilelor ea se mulţumea să stea pe scaun şi să-şi întoarcă, încăpăţânată, capul, ca să nu mai vadă murala.

- îmi vine să vomit numai când mă uit la ea, îi spusese lui Jesse.

Patul şi pata care stăteau mărturie pentru cele întâmplate nu mai erau. Jesse se debarasase de ele, iar Anna nu-l întrebase nimic. Nu-i păsa. Tot ce rămăsese la depozit din noaptea aceea era pata revoltătoare de vopsea roşie de pe jos. Ori de câte ori o vedea, Annei îi venea să verse. Vinovăţia şi furia se încăierau înlăuntrul ei şi rareori trecea o clipă fără să îndure ori una, ori alta. Nu prea mai dormea, iar când o făcea

avea coşmaruri înspăimântătoare, care o debusolau până în punctul în care nu mai ştia ce era real şi ce nu. Atunci când îşi amintea ce *era* real, izbucnea în plâns, fie că era singură în camera ei, la Miss Myrtle, fie că se afla lângă unul dintre standurile farmaciei, fie că vegeta în depozit, unde zăcea, buimacă.

O dată, în săptămâna cu pricina, Pauline se oprise la depozit ca s-o invite la masă. Auzind zgomotul pe care-l făcea motorul maşinii ei, Jesse îi pusese Annei în mâini pensula şi paleta, iar apoi o ridicase în picioare, ţinând-o de cot.

- Măcar *prefă-te* că lucrezi, îi şoptise el.

Anna refuzase invitaţia lui Pauline, de teamă

că, dacă petrecea mai mult de câteva minute împreună cu prietena ei, ar fi putut să-i dezvăluie acesteia ceva. Nu voia să mai audă întrebările şi să combată suspiciunile lui Pauline. Se temea să nu facă vreo gafa. Să se dea de gol şi să-l dea şi pe Jesse. Anna nu mai avea încredere nici în propria minte, nici în capacitatea ei de a-şi ţine gura. Işi simţea creierul amorţit, iar gândurile, cumplit de încâlcite.

în cazul în care Miss Myrtle se întreba de ce era Anna atât de tăcută la micul dejun şi de ce, mai nou, venea în fiecare seară acasă, în loc să lucreze până târziu, bătrâna nu zicea nimic, dar, cu siguranţă, *era* îngrijorată în privinţa chiriaşei ei.

- Ar trebui să te vadă un doctor, îi spusese ea Annei marţi dimineaţa.

Eşti atât de senină de obicei... Cel mai probabil, ai nevoie de fier.

Annei îi luase o clipă până să prindă să zâmbească în loc de răspuns, ca şi cum ar fi priceput mai greu cuvintele lui Miss Myrtle. De s-ar fi tratat într-un mod atât de simplu durerea ei! îşi spunea. Numai că fierul n-ar fi ajutat. Nimic nu i-ar fi putut ameliora vinovăţia şi frica.

Vineri dimineaţa, Anna s-a târât la depozit şi l-a găsit acolo pe Jesse. El stătea în faţa muralei şi se uita la ea, întunecat la faţă de teamă.

- Anna, a spus el în şoaptă. Ce-ai făcut?

Ea i-a urmărit privirea spre murală, unde, dintre fustele feministelor din Tea Party, se vedeau ieşind bara roşie şi anvelopa neagră a motocicletei lui Martin. Anna a icnit, cu mâna la gură. De ce se mira? Ea pictase, şi o ştia foarte bine. Totuşi, amintirea acelui fapt era neclară, ca şi cum o făcuse în vis.

- Acopăr eu, a spus Jesse. Odihneşte-te!

- O s-o pictez la loc, i-a spus ea.

Jesse i-a aruncat o privire încruntată.

- *De ce?* a întrebat, pe un ton plin de panică. Tre* să uiţi ce s-a-ntâmplat!

Anna nu ştia de ce pictase aşa ceva. Tot ce ştia era că motocicleta trehuia să fie acolo.

Dar Jesse a pictat peste ea. Anna l-a privit cum punea fustele doamnelor la locul lor. Era un artist bun, dar abia învăţa cum să lucreze în ulei şi ea vedea că se chinuia să-i imite stilul. Oricine avea ochiul format şi-ar fi dat seama că nu ea pictase fustele. Totuşi, îl privea cu indiferenţă. Se putea întoarce mai târziu, după ce pleca el. Chiar dacă depozitul îi bântuia visele de noapte, tot avea să se întoarcă. Trebuia să pună motocicleta acolo unde îi era locul.

Morgan

20 iulie 2018

Mă gândeam la Mama Nelle în timp ce stăteam în faţa cititorului de microfilm ae la bibliotecă, căutând articole despre Anna. Aş fi vrut să fi avut cheia amintirilor bătrânei, dar era prea târziu. Mă întrista moartea ei. Speram să fi murit liniştită, Fără dureri.

Deja stăpâneam cititorul de microfilm, dar îi lua o veşnicie să caute articolele care pomeneau despre Anna, mai ales că erau puţine şi izolate în timp. Dintr-odată, mi-a sărit în ochi un articol. Unul straniu. L-am observat doar pentru cuvântul „portretist”, conţinut în titlu.

Portretist local dispărut

Anna? Totuşi, părea ciudat să fie numită „portretist”. Am început să citesc.

Bine-cunoscutul portretist din Edenton, Martin Drapple, a dispărut vineri, potrivit soţiei sale. Prietenii au relatat că domnul Drapple era deznădăjduit din pricina pierderii concursului de pictură murală pentru oficiul poştal, sponsorizat de guvern, în faţa pictoriţei Anna Dale din New

Jersey. Doamna Drapple a declarat că soţul ei o ajutase pe Miss Dale să lucreze la murală şi că „era umilitor pentru el să piardă în faţa unei femei” A mai spus că, totodată, a dispărut şi noua lui motocicletă. Oricine are informaţii despre locul în care se află domnul Drapple este rugat să contacteze secţia de poliţie din Edenton.

M-am rezemat şi m-am încruntat la ecranul aparatului. Cine naiba era Martin Drapple? Oare o ajutase pe Anna? Să fi existat un triunghi amoros între el, soţia lui şi Anna? Sau între el, Anna şi Jesse?

Mi-a luat un minut să-mi pice fisa: *„totodată a dispărut şi noua lui motocicletă*” M-am gândit la motocicleta care scotea capul de sub fustele feministelor. O coincidenţă sau altceva?

Am răsfoit ziarul din săptămâna următoare, căutând şi alte ştiri. Am dat peste asta:

Anna Dale, autoarea muralei pentru oficiul poştal,

le închide vizitatorilor uşile depozitului

De câteva săptămâni, pictoriţa Anna Dale ţinea deschise uşile fostului depozit Blayton, unde pictează murala ce va decora oficiul poştal ain Edenton. Pe neaşteptate, în cursul acestei săptămâni, artista a închis uşile pentru public, declarând că doreşte ca pictura murală să fie o surpriză pentru momentul în care publicul o va vedea în forma ei finală.

Dirigintele poştei, Clayton Arndt, nu e îngrijorat

„Artiştii sunt capricioşi”, a spus el atunci când is-a cerut să comenteze. „în momentul de faţă, îi oferim domnişoarei Anna intimitatea de care are nevoie ca să se concentreze.”

Domnul Arndt consideră că murala va fi gata la sfârşitul lunii aprilie.

Alţii nu sunt la fel de siguri că totul e în regulă cu artista.

„Cred că e bolnavă”, a spus doamna Oscar Grant, care locuieşte pe North Granville Street. „Mă opream aproape în fiecare zi ca s-o văd cum pictează şi spunea că puteam veni la depozit oricând doream, iar dintr- odată nu se mai poate. E de neînţeles

Am făcut copii ale articolelor şi am luat un Uber până la galerie, sperând să-l găsesc pe Oliver. Acolo era. Parcă nu se mai ducea deloc acasă zilele astea. L-am găsit în capătul îndepărtat al galeriei goale, măsurând un perete.

- A, bunî a spus el de îndată ce am intrat. Mi-ar prinde bine încă două mâini. Ţine asta, m-a rugat, dându-mi un capăt al ruletei şi făcându-mi semn să mă duc în celălalt capăt al camerei. Ce cauţi aici? m-a întrebat. Credeam că ai terminat pe ziua de azi.

- Am găsit nişte articole pe care voiam să ţi le arăt.

I-am înapoiat ruleta şi m-am uitat cum nota nişte cifre în agendă. A băgat ruleta în buzunar şi a întins mâna spre mine.

- la să vedem, a spus.

I-am dat două coli de hârtie şi m-am aşezat lângă el câtă vreme a citit. Mirosea uşor a transpiraţie, de parcă trudise toată ziua, şi stăteam atât de aproape, încât ni se atingeau umerii. Purta un tricou negru, iar eu, unul albastru – evident, fără mâneci – şi-mi plăcea să-i simt pielea. îmi plăcea mai mult decât mi- aş fi putut imagina şi nu m-am clintit. Nici el n- a făcut-o.

- Hmmm..., a murmurat după ce a terminat de citit, fără să-şi ia privirea

de la articole. Ce părere ai de motocicletă?

- Habar n-am. E foarte ciudat, nu? Şi apoi presupunerile că ar fi fost bolnavă! Poate că a murit de cauze naturale. Nu..., am început să spun, dar după aceea m-am oprit.

Mi-am pierdut şirul gândurilor în clipa în care am simţit mirosul lui Oliver. Aş fi vrut să mă cuprindă cu braţul. Să-şi lipească mâna de umărul meu. Oare doar eu simţeam ceva faţă de el? Eram cu opt ani mai mică. Atunci când îl cunoscusem, o asemenea diferenţă de vârstă mi se păruse mare cât o viaţă de om. Acum nu-mi păsa.

„Te rog, atinge-mă înainte să înnebunesc!”

Dar el s-a dat la o parte ca să se uite la mine.

- N-o să aflăm niciodată, a spus el, dând din cap spre articole.

Dintr-odată, m-a apucat deznădejdea.

- Ştiu, am răspuns. Dar supoziţii putem face, măcar de amorul artei,

Mi-a zâmbit şi poate că a mai zis ceva, dar luminile din galerie i-au aprins ochii albaştri şi parcă nu mai auzeam nimic. Dintr-odată, era extraordinar de chipeş.

Anna

2 aprilie 1940

La micul dejun, Anna îşi pregătea singură farfuria, ca să nu aibă atâta mâncare câtă i-ar fi pus Freda. Făcea asta în ultimul timp în încercarea de a evita s-o tot întrebe Miss Myrtle de ce îi pierise apetitul. însă era posibil ca în acea dimineaţă Miss Myrtle să fi observat, fiindcă a scris numele doctorului ei pe o bucată de hârtie şi l-a aşezat lângă ceaşca de cafea a Annei. Apoi şi-a dus cafeaua la gură şi a sorbit.

- Poliţia a găsit cadavrul lui Martin Drapple pe malul râului Queen Anne, a spus ea lăsând ceaşca din mână. Nişte copii au dat peste el şi apoi s-au purtat atât de ciudat, încât până la urmă mama lor i-a făcut să spună totul. S-a dus la poliţie şi...

Anna n-a mai auzit nimic, îi încremenise mâna pe furculiţă.

- Mi-a zis Pauline aseară, a continuat Miss Myrtle luându-şi cuţitul ca să spargă oul fiert moale, iar Anna a întors capul ca să nu vadă, gândindu-se la întrebările pe care le-ar fi pus un interlocutor nevinovat, însă oricum mintea ei înceţoşată refuza să gândească şi oricum Miss Myrtle a cruţat-o ae efort, continuând: Avea capul strivit, bietul de el! Eu l-am socotit întotdeauna un om încântător şi un artist talentat, dar ceva era foarte în neregulă cu el. Pauline zicea că-i povestise KarI cum Drapple îşi bătea

uneori soţia şi copiii. îţi dai seama? Poate că ea a făcut-o. Soţia. Dar, dacă el o bătea, cine ar putea s-o ţină de rău? Sper să scape basma curată!

Anna respira sacadat şi vedea stele verzi în faţa ochilor. Miss Myrtle părea prea pasionată de trăncăneală ca să observe că, de cealaltă parte a mesei, chiriaşa ei se destrăma pur şi simplu. Iar atunci când Anna a ţâşnit în picioare, atât de repede încât era să tragă faţa de masă după ea, Miss Myrtle şi-a ridicat privirea, mirată.

- Ce-i, Anna? a întrebat.

- Tocmai mi-am amintit... că tre... trebuie să fac ceva, s-a bâlbâit ea. Vă rog să mă scuzaţi.

Cu mâini tremurânde, şi-a ridicat iute farfuria, sperând ca Miss Myrtle să nu observe că nici nu se atinsese de mâncare, şi şi-a dus-o la chiuvetă. Apoi a fugit din casă trăgând aer adânc în piept, fără oprire. Plângând, s-a îndreptat spre faleză, nădăjduind să nu-i fi văzut nimeni lacrimile şi hohotind, din ce în ce mai disperată, la fiecare pas. S-a aşezat pe zidul scund, copleşită de duhoarea de peşte, până când a reuşit să-şi stăpânească lacrimile, care au fost înlocuite, însă, de oribila imagine a cadavrului lui Martin descoperit de poliţie. Oare cum arăta după o săptămână şi jumătate? Cu faţa mâncată de animale. Cu creierul scurs în pământ încă nu-i venea să creadă ce făcuse. S-a aplecat şi a vomitat în apă.

S-a ridicat din nou în picioare şi a început să meargă faiă nici o ţintă, cu batista la gură. Trebuia să sune la poliţie. Să-l sune pe Karl. Să- i explice ce s-a întâmplat. Dar atunci ar fi dat

Jesse de bucluc. Pe Jesse l-ar fi costat viaţa.

S-a trezit lângă MilI Village, unde era linişte. Straniu de linişte. Singurul semn de viaţă părea să fie câte o femeie care punea rufele la uscat în curte. Şi apoi, Anna a observat: un craniu aşezat la fereastra din faţă a uneia dintre casele din sătuc. S-a uitat la oasele craniului. O privea şi el, la rândul lui. S-a dus mai departe şi a văzut că şi următoarea casă avea un craniu la fereastră. Şi următoarea, şi următoarea. N-o speriau. Era curioasă, se oprea să-l observe pe fiecare în parte. S-a gândit la căsuţele din Mill Village pe care le pictase ea, după care a dat fuga la casa lui Miss Myrtle, cu imaginea craniilor în minte. S-a urcat în maşină şi a condus repede până la depozit, unde l-a găsit pe Jesse amestecând culorile. El a părut să-i spună ceva. Nu l-a ascultat. A luat repede paleta, a amestecat puţin alb Cremnitz cu o tentă de negru-cărbune şi cu un pic de albastru Antwerp. A tras o ladă în faţa muralei, s-a aşezat pe ea şi a pictat un mic craniu delicat, aşezat la fereastra primei case din Mill Village.

- O, nu, a spus Jesse din spatele ei. *Anna!*

Ea s-a tras puţin înapoi, ca să admire craniul pe care tocmai îl pictase. Era desăvârşit.

Morgan

23 iulie 2018

înmormântarea Mamei Nelle nu se mai termina şi aveam senzaţia că făcusem o mare greşeală să consimt să vin» în condiţiile în care trebuia să lucrez la murală. Mă durea glezna în

timp ce îi ascultam pe Saundra şi pe alţi copii şi rude care povesteau despre viaţa bătrânei. Unele istorisiri erau hazlii, altele, dramatice, dar simţeam o conexiune cu femeia pe care o descria familia ei. Relaţia mea cu Mama Nelle fusese diferită. împărtăşiserăm secrete despre Anna. Singura problemă era că habar n-aveam care fuseseră acele secrete.

După ce s-a terminat slujba şi ne-am îndreptat spre ieşirea din biserică, Lisa a spus:

- Se adună toată lumea la fermă, dar *tu* trebuie să te întorci la treabă, aşa că te las la galerie înainte să plec la praznic.

- Bine.

N-avea rost să mă duc la fermă ca să mănânc şi să stau la taclale, când persoana cu care aş fi vrut să vorbesc nu mai era printre cei vii.

- Stai aici, mi-a cerut Lisa atunci când ne-am apropiat de ieşire. Aduc maşina ca să nu fii nevoită să mergi prea mult.

Glezna nu mă mai durea atât de tare şi scăpasem de orteză, dar tot îmi venea greu să merg.

Lisa a dispărut în mulţimea din tinda bisericii, iar eu m-am lipit de perete ca să nu le stau în cale oamenilor. Cineva m-a bătut pe umăr şi am dat cu ochii de Saundra.

- E foarte frumos din partea ta că ai venit, mi-a spus ea.

- Am vrut. Chiar mi-a plăcut mama ta.

- Şi ea te-a plăcut, m-a asigurat Saundra, după care a zâmbit Mai mult decât bănuiam.

- Cum adică?

- Ei bine, nu ştiu ce să cred, dar Mama are... avea... un cufăr vechi în camera ei. Ţinea în el tot soiul de lucruri, a continuat Saundra dându-şi peste cap frumoşii ochi negri. Hârtii, chitanţe, haine, pleduri mâncate de molii. Oricum, cel mai ciudat lucru... în dimineaţa în care a murit, atunci când am intrat în camera ei... am găsit...

Saundra s-a înecat din pricina lacrimilor, iar eu i-am atins uşor braţul.

- îmi pare rău, am zis.

- Mă rog, a reluat ea, adunându-se, în acea dimineaţă am intrat în camera ei şi am găsit aruncate pe jos şi pe servantă toate obiectele pe care mama le păstrase în cufăr. îl golise, azvârlise cu lucrurile prin cameră, de parcă ar fi luat-o razna. Dar am dat peste ceva... fusese, probabil, chiar la fundul cufărului şi ea făcuse toată dezordinea aceea ca să-I găsească... un jurnal. Cel puţin, cred că e jurnal. Are un lăcăţel, dar n-am găsit şi cheia printre lucrurile ei. Nici nu ştiam că ţinea unul. Nu prea era ea genul care să scrie, s-a confesat Saundra, iar eu nu-mi dădeam seama de ce-mi spunea toate astea şi cred că mi se citea nedumerirea pe faţă. Mama a scris un bilet şi l-a pus pe coperta jurnalului, a continuat Saundra. A scris: *Da-i-l fetei cu părul galben.*

CAPITOLUL 56

Eram uluită.

- De ce ar fi făcut aşa ceva? am întrebat, dar gândurile îmi alergau deja în toate părţile.

Oare când începuse Mama Nelle să scrie jurnalul? Exista vreo şansă ca ea să fi dezvăluit ceva despre Anna în el? Ceva ce considera că ar fi trebuit să ştiu?

- Habar n-am, a răspuns Saundra.

M-am uitat la mâinile ei goale.

- Ai adus jurnalul cu tine? am întrebat-o.

- Păi, sper să nu te superi, a început ea să se scuze. Bineînţeles că o să ţi—1 aduc, fiindcă aşa a vrut ea, dar aş vrea să-l citesc eu mai întâi. Habar n-aveam că-l ţinea şi cbiar...

- Sigur că da.

îmi imaginam cât de avidă era fiica unei mame iubitoare să citească despre viaţa celei dintâi, pe când mie prea puţin mi-ar fi păsat de poveştile pe care ar fi vrut să mi le spună mama mea. îmi venea s-o întreb pe Saundra când avea de gând să-mi aducă jurnalul, dar am izbutit să-mi ţin gura.

- O să trebuiască să sparg lăcăţelul.

Parcă îşi cerea scuze.

- Sigur că da, am repetat. Mă întreb dacă acolo scrie ceva despre Anna Dale şi dacă asta e motivul pentru care mi l-a lăsat mie.

- îţi spun dacă găsesc ceva de genul ăsta, a spus Saundra, dar, sincer vorbind, Morgan, nu cred că trebuie să-ţi faci prea mari speranţe. în ultimele zile nu mai gândea limpede. Nu văd de ce ţi-ar fi lăsat ţie jurnalul. Cred că în noaptea aceea nu era în apele ei.

Am dat din cap, fiind întru totul de acord.

- înţeleg. Şi mi-ar plăcea să-l citesc, dar după ce termin o să ţi—1 înapoiez. Ar trebui să rămână în familie.

- Mulţumesc pentru înţelegere, a spus Saundra. O, să nu uit! Am găsit şi nişte portrete vechi ale familiei, făcute de unchiul Jesse pe când era foarte tânăr. Oare le-ar vrea Lisa pentru galerie?

7 Poate că da, am spus. O s-o întreb.

însă acele ultime cuvinte ale mele au sunat stângaci, mecanic. Nu mă gândeam decât să pun mâna pe jurnalul Mamei Nelle.

CAPITOLUL 54

Anna

5 aprilie 1940

Anna nu ştia dacă Jesse era supărat pe ea, sau doar îngrijorat. Nici măcar nu-i păsa. El era prevăzător şi nu mai primea pe nimeni la depozit, iar oamenii nu pricepeau de ce nu mai puteau intra ca s-o vadă pictând, aşa cum se întâmplase până de curând. Anna nu ştia ce le spunea Jesse sau de ce ei îl ascultau. Auzise pe cineva zicând despre el că era „coloratul cu nasul pe sus” care le dădea ordine, dar ignorase acele cuvinte. Oamenii nu puteau intra ca s-o vadă pictând, şi cu asta, basta.

Spiritul lui Martin se afla în depozit. Jesse n- o crezuse atunci când ea i-o spusese, dar două dintre lămpile care atârnau de bârne se stinseseră în timpul săptămânii şi Anna era sigură că asta se întâmplase din cauza lui Martin. înainte nu crezuse în spirite, dar acum credea, cu toată fiinţa ei. Lămpile erau prea sus pentru ca ea sau Jesse să ajungă la ele şi să le repare, dar nici că-i păsa. Nu-i mai păsa de nimic. Nici de murală... doar că într-una din zile pictase şi un ciocan, înainte ca Jesse să ajungă la depozit. El nici nu observase, lucru care Annei i se păruse deosebit de amuzant.

- Ce râzi? întrebase Jesse, părând suspicios. Ăsta nu-i râsu tău.

Anna îşi încleştase dinţii ca să nu mai râdă. Ciocanul era în faţa lui şi nu-l vedea. Nu i s-a părut amuzant mai târziu, dar în clipa aceea era aproape

isterică din pricina impulsului de a râde. Se gândise să adauge şi nişte picături de sânge, care să se scurgă de pe gheara ciocanului.

- Nu mai eşti cu toate ţiglele pe casă, spusese Jesse, îngrijorat.

Ea ştia că nu mai era cu toate ţiglele pe casă. Din când în când, i se părea că-şi revenea, iar în acele momente era perfect conştientă că o luase razna, însă îi era mai simplu s-o ţină tot aşa, decât să găsească o cale să îndrepte greşeala făcută.

Doctorul a venit vineri, la amiază. Miss Myrtle a insistat s-o consulte pe Anna şi el a urcat în camera ei, i-a ascultat inima şi plămânii şi s-a uitat în gâtul şi în urechile ei.

- Sunteţi foarte slăbuţă pentru înălţimea dumneavoastră, a anunţat-o, mişcând din mustaţa lui mlădioasă, iar Miss Myrtle se teme că nu mâncaţi suficient.

- Nu prea mai am poftă de mâncare, a răspuns Anna. Probabil că asta mi se întâmplă din pricina vremii de afară.

- încercaţi să mâncaţi mai mult, a spus el. Trebuie să puneţi nişte carne pe oase.

Cuvântul „oase” a făcut-o pe Anna să se gândească la craniul din fereastra casei din Mill Village şi era cât pe ce s-o pufnească râsul pe loc. A trebuit să facă un efort monumental ca să-şi stăpânească hohotele de râs, dar a izbutit.

- Dormiţi bine? a întrebat doctorul.

CAPITOLUL 56

- Perfect, a răspuns Anna.

însă în mintea ei a adăugat: „Mai puţin atunci când am coşmaruri!"

Cumplite lucruri, coşmarurile astea! Dacă ar fi crezut că doctorul avea pastile împotriva lor, i-ar fi povestit despre ele.

- Sunteţi melancolică? a mai întrebat el.

- Nu! a exclamat ea pe un ton dur.

Melancolia fusese diagnosticul mamei ei în

timpul perioadelor de inactivitate. Anna nu suporta cuvântul. Nu era ca mama ei. „Melancolia" nu descria felul în care se simţea. Era *furioasă* din pricina a ceea ce-i făcuse Martin. Din pricina a ceea ce-i luase el. Şi-i venea să vomite de vinovată ce se simţea şi era speriată de moarte. Dar doctorul nu despre asta o întrebase.

- Miss Myrtle consideră că, poate, munciţi prea mult, a spus el.

- O s-o iau mai uşurel, a răspuns ea.

Dar chiar în clipa aceea s-a gândit: „Dacă aş lua-o mai uşurel, aş muri.”

Atunci când se afla la depozit, fie se uita în gol, fără să se gândească la nimic, fie îi spunea lui Jesse ce anume să facă la murală. Jesse tot încerca să-i pună pensula în mână ca să lucreze ea, dar Anna îşi pierduse complet interesul.

- Când aţi avut ultimul ciclu? a întrebat doctorul.

Asta a mirat-o şi şi-a dat seama că nu ştia răspunsul. Nu prea ţinea ea socoteala.

- Acum trei săptămâni, a răspuns, dar a început să se gândească la centura cu tampon din sertarul cu lenjerie.

Oare când purtase ultima oară chestia aia nesuferită? Când băgase ultima oară mâna în cutia cu tampoane? Şi-a schimbat cursul gândurilor şi a contemplat mustaţa inegală a doctorului, cu un capăt mai sus decât celălalt. O făcea să zâmbească.

- De ce zâmbiţi? a întrebat-o doctorul, răspunzându-i la zâmbet cu unul cât se poate de călduros.

- Nu ştiu, a recunoscut ea. Cred că sunt fericită.

A aşteptat ca doctorul să iasă dîn cameră, iar apoi a izbucnit în lacrimi.
Morgan
27 iulie 2018

CAPITOLUL 55

I-am dat Rebeccăi formularul de la şedinţa AA, semnat, şi m-am aşezat lângă biroul ei.

- Scuze de întârziere, am spus.

întârziasem doar cinci-şase minute, dar

numai ca s-o irit pe Rebecca n-aveam chef. Mă pierdusem în murală toată dimineaţa. Mă pierdusem de tot. Lucrasem la mânerul argintiu al cuţitului din gura muncitoarei la fabrica de alune şi îmi luase câteva ore să fac retuşul. însă îmi ieşise perfect. Eram tentată să- 1 chem pe Oliver ca să-mi spună cât de extraordinar ieşise, dar nu mai aveam nevoie de confirmarea lui. Ştiam că era extraordinar. Până şi în biroul Rebeccăi aveam în faţa ochilor tot luciul lamei argintii şi linia umbrei, acolo unde nu ajungea lumina pe mâner.

- Ai un aer vinovat, a spus Rebecca ridicându-şi privirea din formular. Ce-i cu tine?

- Azi am făcut o treabă extraordinară, am spus. De fapt, toată săptămâna am făcut treabă extraordinară. Mă simt bine.

Rebecca a ridicat din sprâncene şi a zâmbit.

- Mă bucur să aud asta, a spus ea.

- Credeam că n-o să am timp să termin murala şi că o să mă întorc la închisoare, dar acum am impresia că o s-o scot la capăt.

Rebecca şi-a înclinat capul într-o parte.

- De ce să te întorci la închisoare?

- Pentru că n-am terminat la timp.

Rebecca şi-a scos ochelarii cu ramă neagră.

- Morgan, ai ieşit de tot, a spus ea. Eliberată condiţionat. Ai fost eliberată condiţionat cu înţelegerea că o să munceşti şi o să plăteşti despăgubiri, dar asta n-are nimic a face cu vreun termen-limită arbitrar.

- Ba nu, am spus eu încruntându-mă la ea. Trebuie să termin de restaurat murala înainte de inaugurarea galeriei, altfel mă întorc la...

- Ba nu, a repetat Rebecca pe un ton ferm. Cine ţi-a spus una ca asta?

- Lisa şi avocata ei, Andrea Fuller, am răspuns, întrebându-mă pe dată dacă ele chiar spuseseră asta şi dându-mi seama că nu-mi aminteam. Deşi poate..., am murmurat, poate că, din spusele lor, eu am presupus...

Mi-a pierit glasul în timp ce încercam să-mi amintesc conversaţia avută mai demult cu cele două femei.

- îmi pare rău că ai înţeles greşit, a spus Rebecca. Relaxează-te! Ştii care sunt pretenţiile mele şi nici una n-are a face cu momentul în care termini restaurarea muralei.

Ar fi trebuit să mă enervez. În tot acel timp, trăisem cu frica închisorii. Şi totuşi n-am simţit decât indiferenţă. Mă năpădise o stranie pace interioară. Urma să termin murala la timp, nu

pentru că trebuia, ci pentru că voiam. O terminam pentru Lisa şi pentru casa ei. O terminam pentru că aşa ar fi vrut Jesse. O terminam pentru Anna.

Cel mai mult, mi-am spus, o terminam pentru mine.

CAPITOLUL 57

Anna

8 aprilie 1940

- Poliţia a găsit motocicleta lui Martin în pădurea de lângă Mill Village, a spus Miss Myrtle la micul dejun, luni dimineaţa.

- Chiar aşa?

Anna voia să pară plictisită, ca şi cum vestea n-avea nici o relevanţă. Ca şi cum n-ar fi avut nimic a face cu ea.

- Pauline a zis că, de fapt, Karl a fost cel care a găsit-o, a continuat Miss Myrtle. Fusese chemat acolo pentru nu ştiu ce şi a observat bara roşie într-un tufiş.

Anna a dat să ridice ceaşca de cafea la gură, dar îi tremura mâna atât de tare încât a lăsat-o imediat pe farfurioară.

- Cred că ar trebui să ştii, draga mea, a adăugat Miss Myrtle, că doamna Drapple i-a spus lui Karl că ea e de părere că Jesse Williams l-a ucis.

- E ridicol! a exclamat Anna. Jesse n-ar omorî nici măcar o muscă!

- Ei bine, doamna Drapple crede că Martin venea la depozit la *tine*

în noaptea în care se bănuieşte că a fost ucis şi că Jesse era acolo şi l- a omorât.

Anna s-a străduit să taie o bucăţică de cârnat pe care n-avea de gând s-o mănânce, dar simţea privirea pătrunzătoare a lui Miss Myrtle.

- Sper că nu credeţi o iotă, a spus ea, iar apoi a luat o îmbucătură din cârnat.

Părea să nu fie în stare s-o privească în ochi pe bătrână. Plimba bucata de cârnat prin gură, neştiind dacă o putea înghiţi.

- Nu-l cunosc bine pe Jesse Williams, a spus Miss Myrde uitându-se în gol, ca şi cum ar fi fost adâncită în gânduri. însă ştiu că provine dintr-o familie de negri buni şi muncitori. Numai că nu vreau să te privească lumea aşa. N-ar fi trebuit să stai noaptea la depozit. Oamenii au început să creadă tot soiul de drăcii.

încă plimbând îmbucătura de cârnat prin gură, Anna a dat din cap în semn că era de acord cu spusele lui Miss Myrtle. Şi ea voia să nu-şi fi făcut acel obicei. Se tot gândea la felul în care pâlpâiau lămpile din depozit. La Martin şi la magia lui malefică, de dincolo de mormânt.

- Oricum, nimeni nu crede că I-a ucis doamna Drapple, a continuat Miss Myrde. A fost bănuiala mea, dar se pare că nu există motive ca să fie considerată suspectă.

Anna a înghiţit în sfârşit bucăţica de cârnat şi s-a uitat la figura

cumsecade a lui Miss Myrtle, cu obrajii ei durdulii şi albi. îi venea brusc să mărturisească: „Eu am făcut-o, eu, eu, eu!”

CAPITOLUL 59

Dar, înainte să deschidă gura, a intrat Freda în cameră, aducând o cafetieră argintie. O ţinea în aer, parcă întrebând: *„Cine mai vrea?”*

Miss Myrtle şi-a ridicat ceaşca, în vreme ce Anna şi-a acoperit-o pe a ei cu mâna.

Mai târziu în acea dimineaţă, Jesse şi Anna se aflau la depozit, când au auzit o maşină venind

Î>e drum. S-au privit. Anna stătea pe scaun, ângă şevaletul lui Jesse, iar el şedea pe o Iadă aşezată în faţa muralei, adăugând nişte detalii fine la o frânghie de rufe din curtea uneia dintre casele din Mill Village. Anna bănuia că amândoi ştiau cine venise. A dat fuga la fereastră şi l-a văzut pe Karl, însoţit de încă un poliţist, coborând împreună cu acesta din Fordul V8 mare şi negru.

- Poliţia, a spus ea.

într-o clipă, Jesse a deschis cutia de vopsea albastră şi, cu o pensulă mare, a întins-o peste anvelopa şi peste bara roşie a motocicletei care – mulţumită Annei – tot apărea, indiferent de câte ori o ştergea el sau picta peste ea, îi tremurau mâinile după ce a lăsat cutia din mână şi a aşezat pensula peste ea.

Anna a deschis uşa şi a tras, sacadat, aer în piept. Trebuia sa se ţină bine. Să nu spună vreun lucru

nebunesc. Deşi adevărul era că nu mai avea încredere în capacitatea ei de a face diferenţa dintre nebunie şi sănătatea mintală.

- Bună, Karl! a exclamat ea în timp ce poliţiştii se apropiau de uşă.

Karl purta uniformă, iar bastonul negru îi era ataşat de centură. Annei i-a crescut pulsul la vederea lui. îşi imagina cum Karl l-ar fi bătut pe Jesse cu el.

- Bună, Anna! a răspuns Karl în timp ce el şi celălalt bărbat, un tip rotofei, pe care plesnea uniforma, au intrat în depozit. Ofiţerul Charles, l-a prezentat Karl.

Anna a dat din cap spre tânărul poliţist. Era cam de vârsta ei.

- îl cunoşti pe Jesse Williams, Karl, a spus ea, dând din cap spre Jesse.

Şi-a auzit ecoul vocii, care a părut să i se întoarcă în urechi şi în minte precum un bumerang. Oare şi lui Karl i se păruse că vocea ei sunase ciudat? Jesse a venit spre ei, ştergându-şi mâinile de salopetă. însă nu le-a întins mâna şi nici ei n-au dat să i-o strângă.

- Am vrea să vă punem câteva întrebări, având în vedere că-î cunoşteaţi pe Martin Drapple, a spus Karl.

- Nu prea bine, a răspuns Anna, iar apoi a adăugat: Hei! N-am văzut-o pe Pauline de-o veşnicie! Ce mai face?

Şi-a amintit cum zicea mama ei „heirup” şi a chicotit. Până şi ea îşi dădea seama cât de fals şi de tensionat îi suna râsul, atât de neadecvat în acea conversaţie. Toţi trei bărbaţii au privit-o cu ochi mari. însă nu voise decât să-i amintească lui Karl că erau prieteni. El. Pauline. Ea.

- Ce mai face soţia ta? a adăugat.

Anna avea senzaţia că Pauline o eliminase din viaţa ei socială în ziua în care trăsese concluzii pripite despre ea şi Jesse. *Ziua aceea oribilă.* Nu voia să-şi amintească acum, ca să nu se dea de gol. Oare cât îi povestise Pauline lui Karl despre acea dimineaţă? Despre sânge şi despre patul rupt? Cu siguranţă că Pauline îi spusese soţului ei că n-aveau să-şi mai recupereze patul. Oare ce-i mai spusese?

- Bine, a răspuns Karl în cele din urmă, pe un ton profesional, tonul lui de poliţist. Aşa, şi când l-aţi văzut ultima oară pe domnul Drapple?

„O, Doamne!”

Anna nu era pregătită să vorbească despre Martin. Ar fi trebuit să se gândească dinainte la astfel de întrebări şi să-şi repete răspunsurile ca pe un rol. S-a uitat la Jesse.

- Când, Jess? l-a întrehat pe băiat.

Dar, după privirea speriată a lui Jesse, de obicei atât de calm, şi-a dat seama că el nu urma s-o ajute. în ultimul timp se obişnuise să se bizuie pe el. Se obişnuise s-o salveze. însă în

clipa aceea era paralizat de frică. Ea era o femeie albă, iar el, un tânăr de culoare. Chiar dacă ea fusese cea care-I omorâse pe Martin Drapple, Jesse se afla, fără îndoială, într-o primejdie mult mai mare. S-a întors spre Karl.

- Cred că în ziua în care aţi fost şi voi, a spus, făcând eforturi să vorbească normal. îţi aduci aminte? Când am întins cu toţii pânza? Şi a venit soţia lui Martin? a întrebat, uitându-se din nou la Jesse. Nu, Jesse? a stăruit ea. Nu atunci a fost ultima oară?

Jesse a dat să deschidă gura, dar n-a izbutit. Şi-a dres glasul.

- Da, Miss Anna, a reuşit el să spună, pe cel mai servil ton pe care i-l auzise ea până atunci. Sigur aşa-i.

- Atunci a fost ultima oară? a întrebat Karl.

Celălalt poliţist se tot plimba prin depozit,

lucru care o agita pe Anna. încerca să-l observe cu coada ochiului. Oare putea găsi ceva care s-o incrimineze?

- Ce s-a întâmplat aici? a întrebat acesta, arătând spre pata de vopsea roşie de pe jos.

- Of, n-am deschis cutia aşa cum trebuia! a spus Anna zâmbindu-i omuleţului, care era atât de rotofei şi de comprimat în uniformă, încât mai degrabă se rostogolea decât mergea. Am dat s-o deschid prea repede, a adăugat ea. Am scăpat-o cu totul.

- Tocmai aici aţi deschis cutia? a întrebat ofiţerul Charles. De ce nu acolo?

CAPITOLUL 63

A arătat spre masa pe care stăteau înşirate cutiile de vopsea,

- Era o Iadă acolo şi... era prea scundă, a răspuns Anna ridicând din umeri. Ar fi trebuit s-o deschid lângă masă. Aveţi dreptate.

„Genial!” şi-a zis, mulţumită că găsise o explicaţie, aşa slabă cum era.

I-a zâmbit din nou poliţistului Charles. Avea nevoie să-l ţină de partea ei.

- De ce nu mai primeşti oameni la depozit? a întrebat Karl. Celor din oraş le place să te vadă pictând.

- Ei» m-am gândit că o să le placă mai mult să vadă produsul final, ştii, dintr-odată. O surpriză. E mai dramatic aşa. Nici vremea n-a fost suficient de bună ca să ţinem uşile deschise.

Avea vreo noimă ce zicea? Nu-şi amintea nimic despre vremea din ultimul timp. Numai la asta nu-i stătuse mintea.

I s-a ridicat părul pe ceafa din pricina privirii pe care i-a aruncat-o Karl. A trebuit să se întoarcă. S-a uitat la Jesse, care privea în gol. Corpul lui era prezent, dar Anna avea senzaţia că mintea îi umbla undeva pe malul râului Queen Anne.

Karl s-a dus la murală şi a arătat spre albastrul proaspăt pictat de Jesse în grabă peste motocicletă.

- Ce se întâmplă aici? a întrebat.

Anna s-a chinuit sa stoarcă un răspuns cu mintea pe care nu se mai putea bizui, dar Jesse şi-a dres glasul şi a zis:

- Lui Miss Anna nu i-a plăcut cum a ieşit zona asta, aşa c-o reface.

- Nu cu tine vorbeam, băiete! s-a răstit Karl la el.

- Nu-i vorbi aşa! a intervenit Anna, dându-şi seama pe loc că se pripise şi că vorbise prea aspru, dar nu mai auzise la Karl un asemenea ton. Ştii cum îl cheamă, a continuat ea, încercând să fie mai calmă şi să-şi îndulcească vocea. îl cheamă Jesse. Ai lucrat împreună cu el atunci când am pus pânza pe perete, aşa că te rog să nu te porţi de parcă l-ai vedea pentru prima oară!

Karl i-a aruncat o privire plină de asprime, iar ea a ştiut că spusese prea mult, ştiuse asta chiar înainte să-şi termine de rostit fraza. Una dintre lămpile arse din tavan a pâlpâit dintr-odată. Anna a ţipat.

- Eşti foarte încordată, nu-i aşa? a întrebat Karl, iar apoi a dat din cap spre uşă. Vino afară cu mine, Anna!

Ea l-a urmat cu paşi şovăitori, iar el a închis uşa în urma lor. Anna a sperat ca Jesse, rămas de unul singur cu ofiţerul

Charles, să se descurce în vreun fel cu acesta din urmă.

CAPITOLUL 65

Odată ajunsă afară, s-a întors spre Karl.

- Ce faci aici? l-a întrebat. Nici unul dintre noi nu ştie nimic despre Martin Drapple.

- Aşadar, tu şi băiatul sunteţi „noi”? a întrebat el.

- Ce? Nu! Nu la modul la care o spui tu! Pentru numele Domnului, el şi Peter... Fără ei n-aş fi reuşit să ajung atât de repede la stadiul la care sunt acum cu pictura. Ai văzut cât au muncit ca să mă ajute!

- Şi el ce mai caută aici? Apropo, Peter Thomas unde e? De ce nu-i şi el aici?

- Face parte din echipa de baseball a liceului. Dar Jesse..., a început ea, dar apoi s-a oprit, fiindcă nu voia să spună că băiatul nu se mai ducea la şcoală. Jesse a terminat şcoala, de-asta mă ajută aici. în schimbul ajutorului pe care mi-l dă, eu îl învăţ cum să-şi îmbunătăţească maniera de a picta.

Anna s-a gândit la momentul în care Jesse târâse cadavrul lui Martin afară din depozit. Fără ajutorul lui, ea ar fi înfundat puşcăria.

- Pauline zice că v-aţi apropiat prea mult, a spus Karl.

- Pauline se înşală.

Şi-a încrucişat braţele pe piept, mândră de tonul ei ferm.

- îţi face rău în vreun fel?

Anna a râs.

- Bineînţeles că nu!
- Poţi să-mi spui.

Karl a încercat să-şi îndulcească tonul, dar acesta părea fals. în general, ea îl plăcea foarte mult pe Karl, dar în acel moment nu-l plăcea deloc.

- Karl, nu, Jesse nu-mi face nici un rău, a răspuns ea. Dimpotrivă. Mă ajută foarte mult. De câte ori să-ţi mai spun?

în cele din urmă, după un răstimp care Annei i s-a părut a fi o veşnicie, cei doi poliţişti au plecat. Anna s-a temut ca ei să nu cumva să fi rămas şi să fi început să asculte pe la ferestre, cu toate că auzise maşina plecând. După asta, ea şi-a ţinut un deget lipit de buze, iar apoi a ieşit şi s-a plimbat de jur împrejurul depozitului, dându-şi seama că se purta din nou ca o nebună. Dar, înainte ca ea şi Jesse să mai vorbească, trebuia să se asigure că erau singuri.

Până să se întoarcă în depozit, a început să plângă. Acum stătea în faţa muralei, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, iar Jesse şedea pe ladă şi o vedea pierzându-se cu firea din ce în ce mai mult. în cele din urmă, Anna a izbutit să vorbească:

- îmi pare rău că te-am implicat în povestea asta.

- Eu am ales să te scap de el, a răspuns Jesse. Doar că mi-e teamă că am înrăutăţit lucrurile pentru tine. Te-am făcut să minţi. Din cauza mea, îţi pierzi minţile.

- Nu i-am spus nimic lui Karl despre tine, a zis ea.

- Ştiam că n-o s-o faci, a răspuns el, însoţindu-şi vorbele de un râs înfundat. Oricât de ţăcănită ajungi, ştiu că nu m-ai băga în bucluc.

- Trebuie să ne considerăm nevinovaţi, a spus ea. Trebuie să credem că n-avem nimic de ascuns. Că nu ne temem de nimic.

Privirea i s-a oprit la murală, la pata mare şi albastră pe care o pictase Jesse peste motocicletă. Dar ea avea să picteze motocicleta la loc. Poate că în seara aceea, poate că a doua zi. Avea să fie obligată s-o vadă ori de câte ori privea pictura, drept pedeapsă fiindcă luase o viaţă.

CAPITOLUL 57

Morgan

2 august 2018

Joi seara, la ora şase, eram singură în foaier, şezând picior peste picior în faţa muralei, când în galerie a intrat Saundra, care ţinea în mână o cutie mare, dreptunghiulară. Am dat să las paleta din mână, dar ea m-a oprit.

- Nu te ridica, a spus. Am vrut doar să-ţi las astea. Schiţele lui Jesse, despre care ţi-am vorbit. Şi jurnalul, a adăugat ea aşezând cutia la capătul mesei pliante a lui Oliver.

- Jurnalul Mamei Nelle?

Nu-mi puteam ascunde entuziasmul la gândul de a-l citi. Am lăsat paleta şi m-am ridicat, ştergându-mi praful de pe fundul blugilor.

- Păi, ce să vezi? a spus Saundra luând din cutie un caiet subţire, foarte vechi, legat în piele.

r Poftim?!

în timp ce mă apropiam, am văzut că lăcăţelul auriu al jurnalului fusese rupt. Am întins mâna ca să-l iau. Pielea copertei era moale precum untul.

- De fapt, nu-i al mamei, a spus Saundra. Cred că e al pictoriţei tale.

M-am uitat la ea cu ochi mari, amuţită.

- Al Annei Dale? am îngăimat în cele din urmă, ca şi cum putea fi vorba de altă pictoriţă care să fi fost „a mea”.

Saundra a dat din cap în semn că da.

- Pe prima pagină scrie *Pentru Anna*$_y$ iar asta e o dedicaţie din partea mamei ei. în momentul în care mi-am dat seama că jurnalul nu era al mamei, mi s-a părut că aş fi fost indiscretă dacă l-aş fi citit – ca să nu mai zic că n-am timp deloc aşa că îmi spui tu dacă găseşti ceva interesant în el.

M-am uitat la caietul pe care-l ţineam în mâini şi am ridicat uşurel coperta de piele. Pe prima pagină era scris cu cerneală albastră şi cu o caligrafíe înclinată, uşor ilizibilă: *Draga mea Anna, dragostea mea, scrie în jurnalul ăsta cele mai intime gânduri ale tale, şi să nu uiţi că sunt mereu cu tine, o veşnicie. Mama*

Nu mă mai uitam Saundra fiindcă nu-mi puteam lua ochii de la acele cuvinte.

- O, Doamne! am exclamat. Putem afla atât de multe lucruri...

Am deschis jurnalul la întâmplare. Paginile erau şifonate, casante şi scrise

cu litere rotunjite şi verticale – un exemplu în miniatură al buclelor verticale ale semnăturii de pe pânză a Annei.

- Nemaipomenit! m-am bucurat eu, uitându- mă din nou la Saundra, Jumătate din zi stau şi mă întreb ce era în mintea Annei la vremea la care picta chestia asta, m-am confesat, iar apoi am dat din cap spre murală. Poate că aflu din jurnalul ăsta.

- Nu ştiu ce naiba a căutat caietul la mama, a spus Saundra.

- De neînţeles, am fost eu de acord. Mama Nelle era foarte mică pe vremea când a pictat Anna murala, nu? în 1940?

- Exact, a adeverit Saundra, dând din cap. Dar indiferent cum a ajuns jurnalul la ea, mă bucur că-l vrei şi că mama mi-a spus să ţi-l dau ţie.

-Şi eu mă bucur.

Am strâns caietul la piept. Eram ridicol de fericită să ţin în mână ceva ce se aflase atât de multă vreme în mâinile Annei.

-Vrei să vezi schiţele? a întrebat Saundra.

- Da, normal, am spus, deşi răspunsul meu era mai mult unul de politeţe, fiindcă de fapt voiam să încep să citesc jurnalul. Da*, jurnalul.*

Saundra a scos din cutie un teanc de coli de desen şi apoi a întins portretele pe masă, Erau şase, iar toţi cei portretizaţi păreau afro- americani.

- Sunt destul de sigură că asta era mama în copilărie, a spus Saundra arătând spre unul dintre desene. Seamănă cu o fotografie a ei. Iar asta cred că era mătuşa Dodie, sora mai mare a mamei şi a unchiului Jesse. Aş putea să ghicesc cine sunt ceilalţi, dar nu sunt sigură.

- Nu prea seamănă cu lucrările lui Jesse Williams, am spus eu, încruntându-mă la vederea schiţelor. Trebuie să i le arăt lui Oliver, curatorul, şi să văd ce părere are.

Saundra şi-a scos telefonul şi s-a uitat la ceas.

- Bun, a spus ea, punându-şi geanta pe umăr, fa ce vrei cu ele. Cu siguranţă că Jesse le-a făcut pe când era doar un băiat, având în vedere vârsta mamei din portretul ei, aşa că probabil că nu era la fel de talentat ca la maturitate. Şi trebuie să fug, a încheiat ea, dând din cap spre jurnalul pe care încă îl ţineam la piept ca pe o comoară. Să-mi spui ce afli, bine?

Anna

Miercuri, 22 mai 1940

Sunt însărcinată cu copilul lui Martin Drapple.

Cuvintele în sine mă înfioară.

N-am scris nimic de multă vreme, pentru că... nu ştiu. Cred că nu voiam să văd adevărul în scris. Mi-e rău, dar cu cât îmi e mai rău fizic, cu atât mă întremez din punct de vedere mintal şi deja încep 5a mă simt mai bine. Acum

gândesc limpede. Pictez constant şi bine. Murala îmi e încă o dată prietenă. Jesse nu e de acord. îmi tot spune că nu sunt eu.

~ Anna, nu eşti întreagă la cap, îmi zice.

Asta, pentru că am lăsat motocicleta, craniul, ciocanul şi alte ciudăţenii în pictură. încep să le văd frumoase, ceea ce-l îngrijorează pe Jesse şi uneori mă face să cred că are dreptate. Nu mă consider nebună, dar m-am schimbat. Evident. Martin nu mă mai bântuie în depozit, nu mai aprinde şi stinge luminile. Nu, acum Martin mă bântuie din interior. Spiritul lui îmi creşte în pântec şi nu pot scăpa de el. Nu ştiu care dintre felurile astea de bântuire e mai rău.

Miss Myrtle a chemat iar doctorul, dar am refuzat să-l primesc în camera mea. Bătrâna se plânge că nu mănânc.

- însă pari să iei în greutate, mi-a zis ea.

Of, cu siguranţă că ştie, dar de unde? încă nu se vede. Oare mă aude dimineaţa, când vomit? Oare crede că sunt însărcinată cu Jesse? Şi ce o să mă fac? Atunci când merg la depozit> încă pot să-mi camuflez sub halat

burta care creşte, dar, dacă încep să ies în lume, o să fie altă poveste. Trebuie să termin de pictat murala şi s-o instalez în oficiul poştal foarte curând, înainte să mi se ghicească secretul la Edenton. Am comandat deja ceruzitul pe care o să-l folosesc la instalare. Mă ajută Jesse, Peter şi domnul Arndt şi o să trebuiască să mai găsesc vreo doi oameni. O să fie greu. Jesse zice că trebuie să elimin motocicleta şi alte lucruri înainte să instalăm pânza. Stiu că are dreptate, dar deocamdată le las. în clipa asta, aşa arată Edentonul din murala mea. Edentonul meu. Frumoasa şi bestia.

De dimineaţă, i-am spus lui Jesse despre copil, în sfârşit Cred că bănuia, fiindcă mi- a fost foarte rău. Mătuşa lui, Jewel, care locuieşte împreună cu familia lui, e moaşă şi are multe poveşti. Jesse ştie mai multe despre lucrurile astea decât majoritatea băieţilor de ~~şaptesprezece~~ optsprezece ani (tocmai a fost ziua lui).

Mi-a cerut direct să scap de copil „Te ajută sigur mătuşa Jewel" a zis el

Nu cred că pot. Tatăl copilului era un monstru, da, dar copilul asta e pe jumătate al meu. Şi totuşi... nu pot să-l nasc. Unde să mă duc? Nu mă pot întoarce la Plainfield cu un copil N-are cine să mă ajute acolo, aş fi ostracizată de vecini şi aş păta memoria mamei. Dar nu pot rămâne nici la Edenton. Aş fi şi mai rău privită decât sunt. Jesse a spus că oamenii o să creadă că e copilul lui şi probabil că are dreptate.

- Cu cine altul ţi-ai petrecut timpul, cu cine altul ai fost împreună zi de zi? m-a întrebat el

Dacă se crede că e copilul lui... Nu suport gândul şi sunt sigură că şi pe el îl stresează. Bărbaţii negri au

fost spânzuraţi pentru mai puţin de-atât

I-am spus că o să-l protejez. Dacă mă întreabă cineva, inventez un iubit. Nu o să permit să păţească ceva din treaba asta.

Jesse vine la depozit doar după-amiaza, fiindcă familia are nevoie de el ta fermă, ca să lucreze la câmp dimineţile. Tot vine în fiecare zi şi abia aştept să-i aud bicicleta scârţâind pe drum. Nu mai trece nimeni pe la depozit în perioada asta> ceea ce-mi convine. Karl şi Pauline nu prea mai vin nici duminica la Miss Myrtle, la cină. Au venit de câteva ori, însă n-afost deloc ca de obicei, când sărbătoream ca de Crăciun. Ne poticneam în discuţii. Karl era băţos şi tăcut. Pauline era distantă, deşi vorbea neîncetat despre
11 i şi alte chestii pe care
tei
le face pentru
camera copilului. Miss Myrtle vorbeşte pe toată durata mesei, ignorând, parcă, răceala din cameră. îmi plăcea de Pauline şi sunt tristă că o pierd, dar acum n-am timp de ea. Trebuie să termin murala şi să-mi dau seama ce să fac cu copilul cu care sunt însărcinată.

Joi, 23 mai 1940

Ciudat că scriam ieri despre tristeţea pe care o simt fiindcă am pierdut prietenia lui Pauline şi pe urmă, azi, a apărut la depozit! Avea un zâmbet ce părea de-a dreptul timid şi cred că era stânjenită că lăsase prietenia noastră să se ducă pe apa sâmbetei. A adus o cutie mică de fursecuri cu ghimbir şi le-a pus pe masa mea de lucru. Cred că fursecurile erau un fel de pipă a păcii.

Apoi s-a tras deoparte ca să se uite la murală.

- Vai, dar e o capodoperă! a exclamat ea, lucru care în mod normal m-ar fi bucurat, însă nu voiam să se uite cu prea mare atenţie. Stăteam în faţa feministelor, cărora le ieşea motocicleta de sub fuste, pentru ca ea să nu vadă. Jesse mi-a spus că mă jucam cu focul lăsând motocicleta în murală şi în acel moment mi-am dat seama că avea dreptate şi că fusesem o proastă. Nu sunt atât de întreagă la cap pe cât credeam.

Am înaintat şi mi-am trecut braţul pe sub cel al lui Pauline, de parcă încă eram prietene foarte bune. Astfel am îndepărtat- o de murală. Am întrebat-o cum aranja casa pentru copil', ştiind că ăsta era subiectul ei preferat, iar în timp ce vorbeam mi-am ascuns agitaţia sub masca unui fals entuziasm. M-am întrebat dacă nu cumva vorbele mele îi sunaseră în auz la fel de fals pe cât îmi sunaseră şi mie.

I-am oferit scaunul de lângă şevaletul lui Jesse şi am mutat celălalt scaun – cel pe care îl consideram încă al lui Peter – lângă ea, luând cu mine şi cutia de fursecuri. N-a zis nimic, s-a supus şi s-a aşezat.

I-am spus că-mi era dor să petrecem un pic de timp împreună şi-mi tremurau mâinile în timp ce mă chinuiam să desfac şiretul cu care era legată cutia de carton, îmi bubuia inima (Un pricina minciunii. Cum sa-mi fie dor de o femeie care aproape sigur îi spusese soţului ei zvonul despre mine şi Jesse?

Şi ea pretindea că-i fusese dor de mine, dar mi s-a părut că n-avea un zâmbet sincer.

Am trăncănit un timp, dar nu ca pe

vremurile adevăratei noastre prietenii, pe când îmi făcea tot soiul de confidenţe şi îmi împărtăşea sentimentele ei cele mai profunde. Mi se părea că eram amândouă conştiente că jucam doar un joc.

După ce a mâncat un fursec şi mi-a împuiat capul cu povestea perdelelor pe care le făcea pentru sufragerie, Pauline s-a ridicat şi a început să se plimbe agale prin zona mea de lucru. I se vede puţin burta. Sarcina ei e mai avansată cu două luni decât a mea, cred. Uitându-mă la ea, mă întreb cât o să mai pot să-mi ascund starea.

M-a întrebat cum era să pictez în depozit.

Mi s-a părut ciudată întrebarea după atâtea luni şi bănuiam că făcea doar conversaţie. îmi bătea inima ori de câte ori se apropia de murală, dar nu părea s-o intereseze. în schimb, se uita la masa mea de lucru, a aruncat o privire în găleata de metal în care îmi ţineam echerul, ruleta şi alte unelte, timp în care îmi punea întrebări indiferente despre dificultatea de a lucra izolată. încercam să-mi dau seama unde bătea. Nu mă puteam gândi decât la Jesse. Mă trăgea de limbă să vadă dacă eu şi Jesse avem – sau am avut – altă relaţie decât pe cea de prietenie. începea să mă irite flecăreala eifară noimă şi, după scurt timp, m-am ridicat şi i-am spus că trebuia să mă apuc de treabă.

A părut stingherită şi şi-a cerut scuze că mă ţinuse din lucru.

- Nici o problemă, am spus.

I-am zis că m-a bucurat vizita ei. Am adăugat că nu credeam să mai rămân mult la Edenton şi ea m-a întrebat dacă mă întorceam la New Jersey. I-am zis că probabil că da. Ce-aş vrea să ştiu unde o să mă duc! I-

am spus că în două săptămâni primeam materialele pentru instalarea muralei şi pe urmă îmi venea să mor de ciudă că îi pomenisem Paulei despre murală, fiindcă s-a uitat numaidecât la ea. Am scos-o repede pe uşă, i-am mulţumit pentru fursecuri şi am trimis-o acasă.

Ce vizită stranie! însă acum îmi pare rău. Poate că Pauline se simţea singură, iar eu o gonisem, poate că vorbise despre nimicuri când de fapt ardea să facă anumite confidenţe unei prietene adevărate. Aşa că acum mă simt vinovată că am tratat-o altfel Poate că voia să ne împăcăm. Mi-e ruşine că n-am lăsat-o.

Vineri, 24 mai 1940

Sunt îngrozită în timp ce scriu.

Nu, Pauline n-a căutat ieri să restabilească prietenia noastră. Pauline era doar un spion nenorocit! Mi s-a părut mie că se purta ciudat, dar nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că făcea treaba murdară a soţului ei. Ce prostie din partea mea să numi dau seama!

Jesse era la şevalet de dimineaţă, iar eu lucram la semnătură pe murală, când a bătut cineva la uşă. Eu şi Jesse ne-am uitat unul la altul. Nu auzisem nici o maşină şi n-aveam idee cine putea fi. M-am ridicat de pe lada pe care stăteam ca să-mi pictez numele, m-am dus la uşă şi am deschis. Karl Maguire era în prag. Purta uniforma de poliţist. M-am uitat în jur şi i-am văzut maşina parcată mai departe pe drum. Voise să mă ia prin surprindere. Pe amândoi, cred.

îi spusesem lui Jesse că aveam de gând să acopăr motocicleta la amiază, iar acum mă întrebam dacă nu era prea târziu. Eram nerăbdătoare să mă semnez, să-mi văd numele sclipind în colţ, lângă pajiştea verde din Mill Village. Acum

îmi venea să mor din pricina acelui acces de narcisism.

Karl ne-a salutat pe amândoi atingându- şi borul şepcii. Pe urmă s-a uitat pe lângă mine şi am văzut că Jesse – genialul meu Jesse – îşi mutase iute şevaletul în faţa muralei, mascând motocicleta ca să n-o vadă Karl. în locul motocicletei, tot ce putea vedea Karl era un desen pe şevalet, care-l înfăţişa în detaliu pe unul dintre măgarii familiei Williams. însă Karl nici nu s-a uitat la murală. Nu voiam să intre în depozit, dar a trecut pe lângă mine, s-a uitat în jur şi s-a aşezat drept în faţa mea.

- Unde ţi-e ciocanul, Anna? m-a întrebat.

Am făcut pe proasta, ca să câştig timp.

Până la urmă, i-am spus:

- N-am ciocan.

Karl a subliniat faptul că în ziua în care m-a ajutat să întind pânza, aveam unul. S- a uitat la Jesse.

- îţi aminteşti, Jesse Williams? l-a întrebat. Jar Pauline mi-a spus că a trecut ieri pe-aici şi că n-a văzut nici unul, aşa că mă întrebam unde o fi dispărut.

Eram şocată, devastată de furia pe care o simţeam faţă de Pauline şi disperată să ocolesc răspunsul la întrebarea lui Karl. Puteam spune că ciocanul pe care îl văzuse în ziua aceea nu era al meu. Că îl adusese Peter. Dar atunci ar fi dat Peter de bucluc.

Acela a fost momentul în care Karl ne-a spus că găsiseră un ciocan plin de sânge în pădure, lângă motocicleta lui Martin Drapple.

- Mă întrebam dacă nu cumva era al tău, a zis el.

Găfâiam şi nu mai aveam aer, iar Karl desigur că observase asta. Am încercat să- mi dau seama ce ar fi

spus un om nevinovat. L-am întrebat aacă era de părere că asta îl ucisese pe Martin. Ciocanul.

- Nu, un om l-a omorât cu ciocanul, a răspuns Karl Şi ştiu că aveai un ciocan pe care acum nu-l mai ai.

Am spus că poate că cineva adusese ciocanul în ziua în care întinseserăm pânza. Chiar el adusese nişte unelte. Karl s-a uitat – dezgustat, aş zice – la mine şi a spus că nu voia decât să-mi dea şansa să-i arăt ciocanul meu.

- Văd că n-ai cum, a spus el

Şi-a atins borul şepcii şi ne-a urat o zi bună. Pe urmă a plecat.

Eu şi Jesse ne-am uitat lung unul la altul

L-am întrebat unde era ciocanul, iar el mi-a răspuns că îl aruncase în pădure, lângă Mill Village, Vorbea încet, ţinându-se cu o mână de spătarul scaunului,

- L-am aruncat departe, a zis, într-un tufiş de gheara pisicii, viţă sălbatică şi iederă.

Mi-a arătat cum l-a aruncat în tufiş. Nu credea că-l putea găsi cineva. Poate că minţea Karl? a sugerat el Poate că poliţistul încerca să mă păcălească.

Nu ştiu ce să cred. Am început să-mi frâng mâinile, încercând să mă gândesc. îmi aminteam că Jesse avusese flerul să-şi pună mănuşile de lucru atunci când scăpase de Martin, de ciocan şi de motocicletă. Pe ciocan erau amprentele mele, dar nu şi ale lui Asta mă liniştea întrucâtva. Nu ştiu ce mi-arface mie justiţia, dar dacă Jesse e găsit vinovat de uciderea unui alb, sunt sigură că n-ar mai scăpa cu viaţă.

M-am aşezat în faţa jurnalului şi am început să scriu ce s-a întâmplat

Scrisul mă calmează, dar Jesse e furios şi mă tot întrerupe.

- Ce faci? m-a întrebat Trebuie să acoperi motocicleta!

I-am promis s-o fac. M-am uitat la murală, la semnătura mea distinctă şi orgolioasă din colţul din dreapta jos. Mă întreb dacă o să mai am vreodată ocazia să văd murala instalată la poştă. Dacă eu ajung la puşcărie, oare ce o să facă localnicii cu ea?

Vineri, mai târziu

Totul s-a schimbat la câteva minute după ce am scris despre vizita de azi-dimineaţă lui Karl Toată viaţa mea s-a schimbat

Tocmai amestecam uleiurile de care aveam nevoie ca să acopăr motocicleta şi ca să corectez rochiile femeilor, când Peter a năvălit în depozit Era roşu la faţă, iar părul blond îi era lipit de fruntea transpirată.

- Vine pofttia să vă aresteze! mi-a zis el gâfâind, cu ochii la mine.

Apoi mi-a povestit că la el acasă veniseră doi poliţişti care îl întrebaseră dacă aveam ciocan la depozit, iar el le răspunsese că da, fără să ştie că mă băga în bucluc. S-a uitat la Jesse şi ne-a spus că poliţia credea că amândoi îl omorâserăm pe Martin. Era aplecat şi gâfâia.

- Trebuie să fugiţi! a adăugat

Unde să fugim? M-am ridicat, cu inima bubuindu-mi în piept, gândindu-mă că aveam să nasc la închisoare. Şi că Jesse avea să fie omorât. Vedeam deja în minte scena cu gloata, linşajul brutal, când Jesse a sărit cât colo, a scos briceagul din buzunar şi l-a înfipt într-o margine a muralei. Pe urmă a sfâşiat-o, scoţânapânza din şasiu.

Am dat fuga, şocată, încercând să-l apuc de mâna în care ţinea cuţitul, dar el m-a dat la o parte.

- Tre' să plecăm! a spus el Da' nu putem lăsa asta în urmă!

Nu gândeam, creierul parcă îmi fusese făcut terci. Jesse avea un plan. Eu, nu. Făceam ce zicea el, dar nu voiam ca Peter să fie implicat. I-am cerut să plece şi să nu spună nimănui că vorbise cu noi.

Peter a şovăit doar o clipă înainte s-o ia la sănătoasa. Am înşfăcat cuterul din găleată şi am început să tai partea stângă a muralei din şasiu, în timp ce Jesse o tăia pe cea dreaptă. Am terminat în câteva minute, speriaţi şi tăcuţi. Jesse a mototolit pânza imensă în braţe, Toată munca mea. M-a cuprins durerea uitându-mă la petele de culoare care i se scurgeau de pe mâini şi care apoi picurau pe jos.

- Haide! a strigat.

Mi-am înşfăcat geanta şi jurnalul şi l-am urmat afară, cu inima bubuindu-mi în timp ce mă uitam la drum. Mă aşteptam să văd maşina lui Karl venind spre noi, dar drumul era liber cât vedeai cu ochii.

L-am ajutat pe Jesse să îndese pânza pe bancheta din spate şi m-am urcat la volan. Maşina n-a pornit de la prima încercare. Am întors şi am început să merg pe drumul neasfaltat, întrebănau-mă încotro. Să ieşim din oraş? în ce direcţie? Oare în cât timp aveau să ne prindă?

Dar Jesse a zis să mergem la el acasă. La ferma familiei. Am protestat, dar n-aveam altă idee. Totuşi, părea o greşeală. Nu ne-ar fi căutat la ferma familiei Williams? Nu voiam să-i implic familia. Părinţii. Mi-era ruşine că le vârâsem fiul în asemenea bucluc. Dar l-am ascultat în timp ce mă îndruma pe drumurile

rurale şi curând am virat pe cel care ducea la casa familiei Williams.

Tatăl lui a ieşit din hambar şi mătuşa Jewel a ieşit din casă, cu micuţa Nellie alături. Fetiţa a dat fuga la Jesse, cuprinzându-l cu braţele de mijloc. Jesse a vorbit cu mătuşa, şi nu cu tatăl lui.

- Eu şi Anna am dat de bucluc.

Tatăl lui a făcut ochii mari$_t$ de furie sau de teamă, n-aş fi putut spune care din două, iar Jesse a încercat să-l lămurească înainte ca eu să pot măcar să scot o vorbă.

- Nu-i ce credeţi, a zis el repede.

Apoi i-a explicat lui taică-său că poliţia credea că noi îl uciseserăm pe Martin. Că el trebuia să plece. Că familia Williams trebuia să mă ţină acolo. Să mă ascundă. Să mă adăpostească.

Voiam să-i cer să nu plece, să-i spun că aveam să găsim cumva q rezolvare, dar ştiam că trebuia să fugă. în acel moment, am simţit că eu m-aş fi putut pune la adăpost, dar că el era în mare pericol. Simţeam energia protectoare a celor doi adulţi de lângă mine. în sinea mea, însă, ştiam că o familie de culoare nu beneficia de protecţie. Nu se puteau proteja nici pe ei înşişi de pericolul pe care îl aduceam în casă.

Jesse a zis că trebuia să-mi ia maşina şi i- am dat cheia. Am vrut să-i mai spun ceva – multe – dar el a luat-o la fugă spre maşină. Ne-am uitat cu toţii după el cum a demarat într-un nor de praf mascat de pânza masivă, mototolită, care acoperea geamul din spate şi pe cele laterale. Unde să se ducă să fie în siguranţă ?

Nicăieri, mi-am zis, iar apoi am început să plâng.

Îmi si

roiau lacrimile pe obraji şi m-am uitat la chipul speriat al domnului Williams şi la mătuşa Jewel. Am plâns, cerându-mi scuze necontenit.

Domnul Williams era furios. A zis ceva despre faptul că Jesse îşi petrecuse prea mult timp cu mine şi prea puţin timp muncind la fermă, unde îi era locul

Voiam să spun ceva despre talentul lui Jesse. Că nu trebuia ţinut sub obroc. Dar cine eram eu să emit asemenea judecăţi, când îl vârâsem într-o încurcătură în urma căreia putea să aibă de suferit pentru tot restul vieţiiî

Mătuşa Jewel m-a cuprins cu braţul pe după umeri şi mi-a cerut să intru în casă împreună cu ea.. îmi spunea „drăguţă" şi, în timp ce ea mă conducea înăuntru, mă simţeam ca un copil Casa părea goală şi tăcută, iar paşii ne răsunau în timp ce mergeam prin sufragerie, unde nu demult mâncasem împreună cu familia. Apoi am urcat la etaj. M-am bucurat că nu părea să fie nimeni acasă.

M-a condus într-un dormitor mic. La perete era un pat îngust, cu o fereastră lângă speteaza de metal Lângă fereastră era un scaun de lemn, dar acolo nu se găsea nici un scrin şi nici o servantă. La piciorul patului se afla un cufăr mare şi vechi.

Mi-a spus că eram în camera lui Nellie. Sub pat era o saltea, care se putea trage ca să dorm eu pe ea.

- Puţin probabil să caute poliţia o... să te caute pe tine în camera unui copil, a spus ea.

Dar a adăugat că trebuia să-mi găsească o ascunzătoare mai bună, în caz că veneau poliţiştii.

A întrebat dacă bănuiam că urma să vină poliţia şi pentru prima oară mi s-a părut că avea un ton îngrijorat.

Eu m-am mulţumit să dau din cap, fiindcă îmi pierise glasul

Mătuşa Jewel s~a uitat la mine cu atenţie, iar eu n-am întors capul Trebuia să-mi pun încrederea în ea.

- în ce lună eşti? m-a întrebat.

Cumva, ştia. I-am zis că nu era copilul lui Jesse şi m-a întrebat al cui era.

Atunci i-am spus toată povestea, străduindu-mă să mă ţin tare. I-am spus cum mă violase Martin Drapple. I-am spus că-l ucisesem cu ciocanul I-am spus că Jesse îi ascunsese cadavrul şi că se descotorosise şi de ciocan, dar că poliţiştii le găsiseră pe amândouă şi că acum erau pe urmele noastre. I-am spus că-mi părea rău că-l băgasem pe Jesse în bucluc.

Ea şi-a dus mâna la gură în timp ce vorbeam, fără să-şi ia ochii negri de la mine. îmi dădeam seama că era şocată şi nu mi se părea genul de persoană care să se şochez cu uşurinţă. în sfârşit, a răsuflat îndelung. A zis ca Jesse luase hotărârea să mă ajute, aşa că nu era vina mea. Nu-l obligase nimeni, a mai spus ea. însă asta nu mă alina prea mult.

- Şi Domnu[1] nostru Iisus n-o să mă ierte pentru asta, a adăugat, dar nu compătimesc un bărbat care siluieşte o femeie şi ce ţi-a făcut domnu[1] Drapple nu-i o bagatelă, aşa-i?

Am dat din cap în semn că da. îi purtam multă recunoştinţă pentru vorbele ei – şi, cumva, mă simţeam şi răzbunată – dar asta nu rezolva încurcătura cruntă în care intrasem.

Mătuşa Jewel m-a întrebat din nou în câte luni eram, coborându-şi privirea la burta ascunsă de halatul pe care-l purtam. I-am zis că în două luni. S-a ridicat şi s-a dus la geam, iar eu am bănuit că se uita pe drum,

după poliţie. Desigur că era agitată, dar nu se vedea. Era moaşă. Mă gândeam că era obişnuită cu încurcăturile.

M-a întrebat dacă aveam unde mă duce ca să nu mă găsească poliţia şi am clătinat din cap. A oftat de parca îşi ţinuse respiraţia, după care mi-a spus că trebuia să rămân la ei până când năşteam.

Am rămas împietrită de uimire. Nu-mi imaginam că aşfî *putut să stau la ei vreme de şapte luni. Poliţia avea să mă caute şi acolo. Laş fi pus pe toţi într-un mare pericol.*

- Jesse a zis să avem grijă de tine, aşa că tre' să avem grijă de tine!

Mă simţeam vlăguită, dar şi cuprinsă de recunoştinţă şi de uşurare. Tânjeam să mă las pe mâna cuiva mai puternic, mai deştept decât mă credeam eu în acele clipe.

Apoi mătuşa Jewel mi-a cerut să merg cu ea pe hol M-a condus la o debara îngustă. A deschis uşa şi mi-a arătat hainele înghesuite pe umeraşe, ca un zid solid. Simţeam miros de naftalină. Mi-a zis că acolo se ascundeau ea şi verii ei când erau mici, A băgat mâna printre haine. Am auzit un sunet şi, deasupra umeraşelor, peretele din spate s-a dat deoparte, înclinandu-se puţin spre interior. Mătuşa Jewel mi-a cerut să intru în spaţiul din spatele peretelui, ca să vedem dacă încăpeam.

Mi-am făcut loc prin marea de haine. Peretele fals se deschisese puţin ca o uşă, permiţându-mi să mă strecor prin deschizătură în spaţiul sufocant de îngust şi de întunecat, îmi imaginam că era plin de păianjeni şi cine ştie ce altceva.

Mătuşa Jewel mi-a cerut să împing peretele la loc. Am ezitat. Voiam să întreb dacă avea de gând să mă ţină mereu în debara, dar m-am

răzgândit, fiindcă nu voiam să-mi exprim vreo urmă de îndoială. Am înghiţit în sec şi am împins peretele la loc. Pe urmă am rămas în spaţiul acela îngust şi întunecat, neputâna respira ca lumea. Au trecut câteva clipe şi respiram din ce în ce în greu. Speriată, am căutat o clanţă sau ceva care să-mi permită să deschid peretele fah, dar am dat doar de lemn neted. Am strigat-o pe mătuşa Jewel, lovind cu pumnii tn perete.

Acesta s-a înclinat din nou şi am răsuflat.

- Sinistru acolo, nu?

A râs. Gândind în perspectivă, am întrebat-o dacă aveam cum să deschid peretele din interior. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi venit poliţia, eu m-aş fi ascuns, iar apoi n-ar fi fost nimeni acasă şi aş fi rămas acolo? într-o bună zi, peste câteva generaţii, mi s-ar fi găsit scheletul acolo, ascuns în spatele peretelui.

Mătuşa Jewel mi-a arătat cum să-mi înfig degetele în marginea uşii, ca s-o deschid. M- a ajutat să trec prin pădurea de haine. Mi-a spus că să-mi găsească ascunzătoare era cea irte şi am întrebat-o care era

mai simpla pa
partea dificilă.

- Să îe spun lui Abe şi Agnes, mama şi tatăl lui Jesse, că rămâi aici în următoarele şapte luni, a răspuns ea.

În acea clipă, am auzit glasuri la parter şi mi-a sărit inima din loc. Am căutat mânerul uşii debaralei, dar mătuşa Jewel mi-a pus mâna pe încheietura mâinii. A înclinat capul ca să asculte. A zis că era doar familia. Mi-a cerut să intru în camera lui Nellie şi să stau acolo. Vorbea ea cu ei.

Aşa că de-asta sunt acum aici. în camera lui Nellie, pe patul ei. De la

fereastră, mă pot uita la drumul lung şi drept care duce la fermă. Aştept să văd o maşină de poliţie. De ce n-au venit până acum? Singurul motiv care-mi vine în minte e că l-au prins deja pe Jesse. Sper că n-am dreptate. L-ar tortura, oare, ca să le spună unde sunt? Nu suport să mă gândesc la ce i-arface dacă l-ar prinde. Te rog Doamne, păzeşte-l!

Oare pe mine unde mă caută?

Mi-l imaginez pe Karl acasă la Miss Myrtle, întrebând-o dacă m-a văzut O să-i spună că sunt căutată pentru uciderea lui Martin Drapple, iar ea n-o să-i creadă.

- Prostii! ar spune ea. Anna n-ar omorî nici măcar o muscă!

Iar el ar zice;

- L-a ucis cu gheara ciocanului!

Karl o să-i spună că are noroc că a scăpat de mine. Că sunt periculoasă.

îmi pare rău să ştiu că Miss Myrtle m-ar putea considera periculoasă.

Mă gândesc la hainele, cărţile, parfumul, rujul şi la restul lucrurilor pe care le-am lăsat la ea. Probabil că n-o să le mai văd niciodată. în afară de geantă şi de hainele de pe mine, nu mai am decât jurnalul

Ora şaisprezece

Cred că a trecut cel puţin jumătate de oră de când stau singură în camera lui Nellie, cu ochii pe drumul cel lung din faţa casei, aşteptând să văd maşina Tui Karl venind să mă ia. Nu mai auzeam voci la parter şi mă întrebam cu reacţionaseră părinţii lui Jesse atunci când le spusese mătuşa Jewel că eram o fugară rămasă la mila lor. Am auzit nişte paşi uşori şi iuţi pe trepte şi, într-o clipă, Nellie a dat năvală în cameră, cu codiţele în vânt.

- Dormim în aceeaşi cameră! a exclamat ea cu un licăr de bucurie în ochi.

Era adorabilă. îmi plăcuse foarte mult şi prima dată când o cunoscusem, dar şi mai mult acum. Vorbind cu ea, am încercat să mă port normal Nu voiam s-o sperii. I-am spus că încercam să nu ocup prea mult loc în camera ei, dar a zis că nu-i păsa, că-i plăcea să împartă lucrurile.

A sărit puţin pe pat A arătat spre jurnalul pe care-l ţineam în poală şi m-a întrebat ce era. I I-am descris drept un soi de jurnal, după care mi-am dat seama că nu ştia, probabil, ce era aşa ceva.

- Aici îţi scrii gândurile, doar pentru tine. Ca să le păstrezi, i-am explicat. Ca să nu le citească nimeni altcineva.

S-a aplecat şi a ridicat puţin paginile, doar cât să-mi vadă scrisul Mi-a zis că scriam „aşa, ciudat” că „literele parcă sunt prinse cu cârlige între ele”.

I-am explicat diferenţa între scrisul de mână şi cel de tipar şi a zis că o să înveţe şi ea să scrie aşa. Că tăticul ei nu ştia să scrie şi să citească, ci doar să-şi semneze numele.

- Mama citeşte bine. Mătuşa Jewel, Dodie şi Jesse... ei ştiu, c-au făcut mai multă şcoală.

I-am zis că e foarte important să înveţe, dar apoi privirea mi-a rătăcit din nou pe fereastră. Apoi Nellie mi-a spus că nu voia să aibă vreodată jurnal şi atunci când am întrebat-o de ce, a răspuns:

- Vreau să ştie toată lumea ce gândesc!

A sărit de pe pat şi a făcut o piruetă, iar eu am râs, dar m-am temut că ar fi putut spune cuiva unde eram. I-am zis cât era de important să

rămână secret faptul că locuiam cu familia ei şi m-a asigurat că a înţeles şi şi-a dus degetul la gură.

În acel moment, am auzit voci la parter. Pe cea a lui Abe. Pe cea a mătusii Jewel. Oare şi pe cea a lui Karl? Am icnit. În câteva clipe, cât lăsasem garda jos, probabil că el venise.

I-am şoptit lui Nellie că a venit poliţia şi m-am ridicat repede. Mi-am luat jurnalul şi geanta, după care am deschis cu grijă uşa camerei lui Nellie, gata să ţâşnesc în debara, spre peretele fals, dar vedeam sufrageria din capul scării. Vedeam picioarele şi pantofii lustruiţi ai celor doi poliţişti, precum şi pantofii prăfuiţi ai unui bărbat care trebuia să fi fost tatăl lui Jesse.

Nellie a văzut tot ce am văzut şi eu. S-a uitat, speriată, la mine cu ochii ei mari şi negri, măriţi acum şi mai mult Apoi a închis uşa încet şi a deschis capacul cufărului mare de la capul patului. A scos totul din el – haine, jucării, animale împăiate – şi le-a pus pe jos, în timp ce eu o priveam cu sufletul la gură.

- Intră! mi-a cerut ea.

N-am stat pe gânduri. Cu geanta şi cu jurnalul în mână, am intrat în cufăr, iar Nellie a pus capacul Trebuia să mă pliez ca să încap. Am auzit voci înăbuşite de undeva din casă şi apoi mi s-a părut că s-a deschis uşa lui Nellie.

- Hei,fetiţo! a spus un bărbat

Nu era vocea lui Karl Mi s-a părut că era cea a poliţistului rotofei care venise la depozit împreună cu Karl El să fi fost? A întrebat-o pe Nellie dacă văzuse o „fată albă” pe la fermă. Nellie a răspuns pe un ton cât a putut de politicos:

- Nu, domnu| n-am văzut nici o fată albă!

Am auzit nişte voci. Nişte pantofi târşâiţi pe duşumeaua de lemn, poate. în cufăr îmi auzeam respiraţia.

- Ce fetiţă dezordonată eşti, aşa-i? a spus poliţistul Mama ta te lasă să arunci hainele şi lucrurile aşa prin cameră?

Nellie a zis că urma să facă ordine imediat

Paşii s-au apropiat de mine. Mă ţinea pieptul şi parcă o vedeam pe Nellie sprijinindu-se, protector, de capac.

„Nu te da de gol, Nellie/” am zis în sinea mea.

- Ce ai sub rochiţa aia frumoasă? a întrebat bărbatul

- Izmene, a răspuns Nellie pe un ton cât se poate de calm. Şi mai bine pleci!

- Aaa, mai bine plec, da? Că altfel, ce? Ce crezi că-mi faci?

Eram sigură acum ca era rotofeiul îmi ţineam palmele lipite de capac, gata să sar din cufăr dacă nenorocitul ăla se atingea de Nellie. Puteam să jur că o auzeam gâfâind deasupra mea.

Dar tocmai atunci, o altă voce de bărbat a strigat:

- Barney!

Probabil că acela era prenumele rotofeiului. Karl să fi fost? Nu-mi dădeam seama. Dar el a spus că nu eram acolo, iar apoi l-a îndemnat „să nu se mai distreze pe seama negresei” şi să coboare.

Am auzit paşii îndepărtându-se şi uşa camerei închizându-se.

- Au plecat, Miss Anna! a şoptit Nellie, ridicândcapacul Au...

I-am făcut semn să tacă, uitându-mă spre uşa închisă a dormitorului şi rugându-mă în gând ca poliţiştii să n-ofi auzit.

- Au plecat, mi-a şoptit Nellie. A trecut primejdia.

Am ieşit din cufăr şi am tras-o spre mine. Am strâns-o tare în braţe. I-am spus că era foarte curajoasă. I-am mulţumit că-mi salvase viaţa. Exact asta consideram că făcuse.

Luni, 27 mai 1940

Azi, la prânz, am întrebat cum să ajut prin casă câtă vreme stăteam la fermă. Ei îi spun „cină” mesei de prânz. Mi-am dat seama că, dacă aveam de pus vreo întrebare, la „cină” era cel mai bine s-o fac.

În cele trei zile de când sunt aici, am luat micul dejun singură, neputând să mă trezesc în zorii zilei, odată cu toată lumea. Cum se face lumină, se trezesc cu toţii şi ies, strâng ouăle, hrănesc animalele şi fac ce mai e de făcut pe aici. Asta era viaţa lui Jesse. Fără el, acum s-a creat un vid. Nu mi-o spune nimeni, dar îmi imaginez că, fără el, toată lumea trebuie să muncească mult mai mult. Mi-e teamă că mă consideră vinovată pentru asta. De ce n-ar face-o? Cine să fie devină?

în prima noapte le-am spus totul, plângând. Le-am spus cât de rău îmi părea că i-am pus în pericol. M-am oferit să mă predau şi vorbeam serios. îşi asumau un risc enorm şi voiam să le dau ocazia să-şi retragă ajutorul Nu se bucură că mă aflu aici – mă rog, în afară de Nellie, care, prin faptul că ignoră ceea ce se petrece de fapt, rămâne senină – dar ştiu cu toţii că Jesse se află în mare pericol şi că, dacă poliţia nu mă prinde şi nu mă interoghează, Jesse o să fie cumva în siguranţă. Numai tatăl lui Jesse nu prea e de acord, dar femeile – mama lui Jesse, mătuşa Jewel şi Dodie, care are nouăsprezece ani – nu ţin seama de părerea lui. Numai mătuşa Jewel mă tratează cu căldură. îmi dau seama că mama lui Jesse şi Dodie mă consideră cauza problemelor lui. Desigur, au dreptate.

Mătuşa Jewel e foarte cumsecade, dar cred că mă consideră un proiect. Pentru ea, sunt un proiect Cu siguranţă că n-o să nasc la spital Ea o să mă ajute să nasc la fermă. Şi pe urmă? Nu pot locui aici împreună cu copilul Ea zice că e prea devreme ca să mă gândesc la asta, aşa că o ascult şi deocamdată încerc să uit de copil.

Domnul şi doamna Williams au schimbat

0 privire atunci când i-am întrebat cu ce să-

1 ajut. Până acum n-am făcut mare lucru, doar am curăţat după mine şi am încercat să ajut puţin cu gătitul, deşi, sinceră să fiu, mă simt pierdută în bucătăria lor. Sunt obişnuită să-mi iau mâncarea de la magazin. N-am ucis niciodată o găină, n- am măcelărit un mistreţ, n-am tocat carne, n-am pus murături, n-am cules salată verde din grădină şi Dumnezeu ştie că n-o să am vreodată habar să gătesc varza aia împuţită care pare să fie veşnic pe plită.

Domnul Williams a spus că ar fi prea periculos să muncesc afară, unde aş putea fi văzută, aşa că m-am oferit să fac curat în casă, aproape chicotind şi întrebându-mă câte familii de negri aveau o menajeră albă. Le-am propus să mătur, să şterg praful, să fac paturile. Maşina de spălat e p e *verandă, aşa că n-ar fi înţelept să spăl rufe. Aşa că rn- am oferit să spăl vasele.*

- Orice e necesar, o să fac bucuroasă, am spus.

Doamna Williams m-a întrebat dacă ştiam să cârpesc. Nu mi-era clar la ce se referea.

- Să coşi, m-a lămurit ea, nerăbdătoare.

Nu ştiam dacă aşa era ea din fire, sau

dacă nerăbdarea ei era legată strict de prezenţa mea. l-am spus că ştiam să cos, că mi-am făcut singură multe dintre haine, iar ea mi-a zis că avea suficient de multe lucruri de peticit încât să mă ţină ocupată.

Aşa că azi am măturat camerele de la parter şi am şters mobila de praf, aşteptând să-mi vină prima haină la peticit. Nu-i mult, dar trăiesc o stare de bine ori de câte ori pot să-i răsplătesc pe aceşti oameni.

Sâmbătă, 22 iunie 1940

Au trecut patru săptămâni de când am fugit de la depozit împreună cu Jesse şi, pentru prima dată, nu scrie nimic despre noi în Chowan Herald. Domnul Williams cumpără ziarul în fiecare sâmbătă, atunci când se duce în oraş ca să vândă ouă, pepeni şi mai ştiu eu ce. M-am obişnuit să citesc ziarul imediat după ce el se întoarce acasă. Fiindcă Chowan Herald iese joia, ştirile sunt deja vechi, dar aici n-avem nici o altă sursă de informare. Domnul Williams nu citeşte, iar eu mă emoţionez ori de câte ori doamna Williams îi citeşte câte un fragment din Biblie şi articolele de ziar care l-ar putea interesa. La început m-am întrebat cum ar fi fost să am un soţ atât de neşcolit încât să nu ştie să citească, dar omul munceşte din greu şi aduce bani în casă, aşa că nu cred că doamnei Williams îi pasă vreun pic.

în prima săptămână, pe prima pagină era un articol despre mine şi Jesse. Teoria era că noi doi fuseserăm amanţi pe ascuns şi că-l omorâserăm pe Martin Drapple din cauza unui triunghi amoros sordid, care se năruise. A trebuit să-i asigur încă o dată pe părinţii lui Jesse că nu era adevărat Am aflat între timp că o parte dintre prietenii lor de la biserică le întorseseră spatele, dar

mai aveau câţiva oameni pe care se puteau bizui. Ca să scăpăm de poliţie, scria în ziar, eu şi Jesse fugiserăm împreună şi nu fuseserăm găsiţi> în ciuda căutărilor întreprinse prin mai multe state. Nu mi se năzărise că poliţia ne credea fugiţi împreună. într-un fel, aş fi vrut. Mi-e dor de Jesse şi mă întreb dacă o să-l mai văd vreodată. M-am bucurat foarte mult să aflu că cel puţin până joia asta nu l-au găsit

Trag nădejde că doamna Williams fie că a sărit peste articolul ăsta atunci când îi citeşte din ziar soţului ei, fie că a mai temperat, citind, tonul celor scrise.

Conform ziarului, mi-au descoperit maşina la o săptămână după dispariţia noastră, abandonată pe o stradă din Norfolk, Virginia. Nu spuneau nimic despre murală şi mă întrebam ce făcuse Jesse cu ea. Nu-l văd încercând să călătorească neobservat, dar cărând pânza aceea enormă. Mă doare să mă gândesc că i-ofi dat foc sau că o fi scăpat în vreun fel de ea. Totuşi, nu trebuie să uit că murala e doar un obiect. Ce contează cu adevărat e să scape Jesse.

Probabil că în acea primă săptămână reporterul a luat interviuri unei jumătăţi din oraşul Edenton. Toată lumea avea o părere. Ziceau că ne văzuseră pe mine şi pe Jesse pe câte undeva. Un bărbat a spus că parcă văzuse murala în pădure, dar până la urmă s-a dovedit a nu fi fost decât un pled vechi, făcut din petice. Unii, care mă văzuseră pictând la depozit, ziceau că remarcaseră o scânteie romantică între mine şi Jesse. Alţii ziceau că eram invidioasă pe talentul lui Martin, „cu care Miss Dale nu se putea compara”. Domnul Arndt părea supărat mai mult fiindcă pierduse murala.

„Sper că poate fi recuperată în stare perfectă”, spusese el „Abia aşteptam să ne înfrumuseţeze peretele oficiului poştal”

Iar acum, ta o lună după „dispariţia” noastră, ziarul nu mai are veşti despre noi. Asta e cea mai bună veste.

Luni, 22 iulie 1940

Locuiesc împreună cu familia Williams de două luni. Am deja un program şi mă trezesc odată cu ei. Mi-a luat ceva vreme să fac tranziţia, dar mă simţeam egoistă să dorm atunci când ei munceau. Luam micul dejun aproape pe întuneric. Apoi, toată lumea – inclusiv micuţa Nellie – iese să muncească la fermă, indiferent de vreme. N-aş putea face asta! Numai mătuşa Jewel nu se duce. îşi pune un sarafan alb, îşi ia trusa medicală şi porneşte spre pacienţii ei. Are maşină, un Buick foarte vechi, care, se teme ea, o să cedeze într-o zi într-un moment critic, dar deocamdată merge destul de bine atunci când trebuie s-o ducă – „s-o care”, după cum se zice aici – de la o fermă la alta sau prin cartierele negrilor din Edenton. Ori de câte ori pleacă de acasă, are o expresie serioasă. Hotărâtă, nerăbdătoare, concentrată asupra pacientelor pe care le are în acea zi. Asupra copiilor pe care-i aduce pe lume. într-o zi, în viitorul apropiat, o să se concentreze şi asupra mea.

Toată ziua fac curat, cos şi gătesc (atât cât ştiu şi eu). Dodie m-a învăţat să curăţ de
pene şi să spăl o găină, precum şi să scot noroiul din legumele cu frunze. Cred că e deşteaptă, ar putea să se întoarcă la şcoală şi apoi să se ducă la facultate, dar pare mulţumită aici, ajutând la fermă. Ştiu că nu

mă place. Zice că sunt „o albă răsfățată” și probabil că așa și sunt. Mă vede ca pe o povară, ceea ce sunt. Are prieteni, inclusiv iubit, şi o enervează că nu-i poate invita în casă oricând, aşa cum făcea înainte. N-am nici o problemă să mă ascund în camera lui Nellie ori de câte ori îi vin prietenii, dar se uită urât la mine atunci când îmi cere asta. Nu cred că sunt multe lucruri care o fac pe fericită pe Dodie.

Uneori, seara, îi desenez pe membrii familiei pe colile lăsate în urmă de Jesse. în afară de Nellie, cu toţii refuză să pozeze, aşa că trebuie să-i surprind pe furiş. Domnul Williams adoarme în balansoarul lui mare, în timp ce restul citesc. Atunci îi desenez, aşteptând momentul în care îşi ridică privirea, ca să le surprind ochii. Toată familia pare obosită după atâta trudă. Şi eu sunt obosită, de asta nici nu prea mai scriu în jurnal.

Nu îndrăznesc să mă semnez pe nici un desen. într-o seară, a venit un poliţist. Din fericire, Dodie a văzut maşina pe drum şi m-am năpustit la timp pe scări şi în debaraua cu peretele mobil, care îmi dădea claustrofobie. Poliţistul n-a stat mult, dar, după ce am coborât, domnul Williams m-a certat că am lăsat schiţele la vedere pe masa de lângă canapea. Dodie i-a spus poliţistului că acelea erau nişte schiţe vechi, de pe vremea când Jesse locuia la fermă. Sper că a crezut-o.

Oricum, fac tot posibilul să mă descurc până când se naşte copilul. Nopţile sunt cele mai dificile. Nu-mi place să mă duc la culcare, fiindcă am coşmaruri. Numai vise cu sânge, crime şi naşterea copilului. Mă foiesc întruna şi mă trezesc, dând să ţip, dar pe gură nu-mi iese decât un fel de chiţăit. La început o speriam pe

Nellie, dar i-am spus că uneori visez urât, aşa că acum, ori de câte ori mă trezeşte vreun coşmar; ea vine la salteaua mea de pe jos şi încearcă să mă aline.

- N-ai păţit nimica, gângureşte, mângâindu-mi părul cu mâinile ei micuţe. Susţine că visele mele sunt doar imaginare.

- N-ai tu grijă, spune ea.

Mă topesc atunci când e atât de bună cu mine. Mă întreb dacă şi copilul meu o să fie la fel O fiinţă micuţă, simpatică, deşteaptă, cuceritoare şi bună la sufiet. Dar apoi îmi amintesc că e şi copilul lui Martin Drapple şi mi se face rău.

Cum de mi s-a întâmplat una ca asta? Zac pe saltea, cu Nellie ghemuită de multe ori lângă mine, şi mă întreb necontenit.

N-am nici un răspuns.

Miercuri, 24 iulie 1940

Aseară, doam na Williams cosea în sufragerie împreună cu mine, când deodată m-a întrebat dacă avea să-şi mai vadă vreodată băiatul

Nu ştiu ce m-a apucat Am izbucnit în plâns. Vocea ei fusese atât de diferită în acea clipă. încărcată de durere – de jalea unei mame care ştia că era posibil să nu-şi mai vadă niciodată copilul M-am aplecat peste ea, pe canapea, şi am luat-o în braţe. Nu s-a îmblânzit, nu m-a strâns în braţe, dar numi păsa. Ştiu că mă consideră vinovată că l- am băgat pe Jesse în buclucul ăsta. Dar aveam nevoie de atingerea unei fiinţe omeneşti şi am stat aşa cât de mult am îndrăznit.

- Sper, am spus eu după ce i-am dat drumul

I-am spus că mai speram şi să-l revedem amândouă curând, dar ştiu că nu e posibil E prea periculos să se întoarcă acasă. Doamna Williams şi-a

întors capul, nevoind să mă asculte. Cel mai probabil, nici una dintre noi n-o să-l mai vadă vreodată pe Jesse.

Vineri, 26 iulie Î940

Aseară era rândul meu să fac baie în cadă, când am simţit copilul mişcând. La început am crezut că erau bule de apă, dar apoi mi-am dat seama ce era. Cred că majoritatea femeilor se bucură de senzaţie, dar mie mi s-a făcut greaţă. Poate că în tot acest timp am refuzat să cred ce mi se întâmpla. Nu ştiu. Dar ştiu sigur că n-am simţit bucurie, ci doar certitudinea sinistră că o parte din Martin Drapple încă trăieşte. Şi, mai rău, că trăieşte în mine.

Am ieşit repede din cadă, mi-am pus halatul primit de la doamna Williams şi am dat fuga în camera mat uşii Jewel

Am fost de câteva ori în camera ei. Acolo îmi ia pulsul şi temperatura. îmi pipăie burta. Are cea mai sterilă cameră din casă. Pe birou sau pe masa de toaletă nu se află nimic. Cearşaful galben, impecabil, are colţurile drepte şi e vârât frumos sub pernă. Are şi un raft cu cărţi, bănuiesc că despre moşit, şi chiar şi cărţile par lipsite de praf. în camera asta nu fac curat – mi-a spus că n-aveam ce căuta acolo –, aşa că ştiu că ea menţine ordinea.

Văzându-mă atât de disperată şi încă udă după baie, m-a apucat de braţ şi m-a dus pe taburet, în faţa mesei de toaletă. Pe urmă s-a aşezat pe colţul patului. Camera ei e atât mică şi de strâmtă, că ni se atingeau, practic, genunchii.

M-a întrebat dacă mă durea şi i-am spus că mişcase copilul.

A zâmbit şi s-a lăsat pe spate.

- Mă gândeam eu că avea s-o facă în curând, a zis ea. Bine. Asta înseamnă că ai un copil sănătos.

Am început să plâng, lipindu-mi mâinile de pântec prin halatul subţire, repetând necontenit că nu voiam copilul Am implorat-o din priviri.

- Ce să mă fac? am întrebat-o.

N-a spus nimic imediat, m-a lăsat doar să plâng. în cele din urmă, mi-a atins genunchiul şi a zis că era de părere că, în timp, aveam să mă răzgândesc.

Ştiu că nu-i adevărat. Bietul copil e predestinat să-mi amintească mereu de Martin. De noaptea aceea. De ceea ce mi-a făcut el. Am înghiţit în sec, speriată dintr- odată că aveam să vomit. Nu suportam să- mi amintesc de noaptea violului! Iar copilul o să-mi amintească veşnic şi de crima pe care am comis-o eu.

- Copilul a fost conceput într-o noapte cu viol şi crimă, am spus.

M-am uitat lung la mătuşa Jewel, ca să priceapă ceea ce spuneam, iar apoi mi-am coborât tonul, vorbind răguşit, în şoaptă:

- Nu... îl... vreau. Dacă o să mai am vreodată un copil, am adăugat, vreau să fie conceput din dragoste.

Mătuşa Jewel a dat din cap fără să scoată o vorbă şi fără să-şi ia ochii de la mine. Atât de mult a dat din cap, încât am început să mă foiesc sub privirea ei. în cele din urmă, mi-a spus că exista o familie de albi, care locuia nu departe de fermă. Nu sunt avuţi, a mai spus, dar au multă dragoste de oferit. Soţ, soţie şi părinţii soţului, cu toţii locuiau laolaltă. Mătuşa Jewel fusese moaşa soţiei pentru două sarcini, iar copiii se născuseră morţi.

Atunci când femeia rămăsese gravidă a treia oară, mătuşa Jewel insistase ca ea să se ducă la doctor. Aşa că femeia născuse la spital,

asistată de un obstetrician, dar şi acel copil murise. Nici nu-mi puteam imagina suferinţa ei.

- Ce avea? am întrebat-o pe mătuşa Jewel.

- Nu se ştie, a răspuns ea, dar doctorul i- a sfătuit să nu mai încerce. Vestea a doborât-o pe biata femeie.

începeam să înţeleg. Am întrebat-o dacă familia ar fi vrut să-mi ia copilul. Mătuşa Jewel credea că da.

- Cred că ar fi foarte fericiţi să-ţi ia copilul a spus ea.

Dar mi-a zis că tot trebuia să mai aştept înainte să iau decizia, fiind convinsă că aveam să-mi iubesc copilul „mai mult decât propria viaţă”.

Am clătinat încet în cap. Se înşela. Ştiam că n-aveam să-l iubesc astfel. Am rugat-o să discute cu familia, dar a refuzat s-o facă atât de devreme.

M-am ui
cum avea
tat pe fereastră, gândindu-mă
să fie să-mi dau copilul altei
femei. Una care să nu privească un prunc nevinovat prin prisma unor orori, aşa cum aş fi făcut eu. M-am uitat la mătuşa Jewel şi am întrebat-o dacă avea să le spună ceva despre împrejurările în care fusese conceput acel copil

- Nu, drăguţă, sigur că nu, m-a liniştit ea.

A spus că micuţul merita un nou început.
Că nimeni nu trebuia să afle despre păcatele tatălui.

- Sau despre cele ale mamei, am adăugat eu pe un ton sarcastic.

Mătuşa Jewel s-a aplecat în faţă, şi-a pus mâna peste a mea şi mi-a spus că nu făcusem decât ceea ce ar fi făcut oricine ca să-şi salveze viaţa.

- Dar... poate că Martin n-avea de gând să mă omoare, am spus.

- Ceva tot a ucis tn tine, mi-a răspuns ea. După părerea mea, e la fel de rău.

Marţi, 29 octombrie 1940

Sunt şocată să-mi dau seama cât de multă vreme a trecut de când am scris ultima oară în jurnal îmi era prieten de nădejde pe vremuri, dar acum parcă doar îmi aminteşte de toate greşelile pe care le-am făcut în viaţă.

Pântecul mi s-a mărit foarte mult, mă mişc prin casă precum un hipopotam. Numi vine să crea că mai am încă două luni, din ce zice mătuşa Jewel M-am schimbat şi în alte feluri, fizic vorbind. Aveam pielea albă, iar acum, de când stau doar în casă, e palidă ca hârtia. Părul meu negru îmi atârnă pe umeri. Bretonul pe care l-am avut toată viaţa a crescut şi mi-l ţin dat într-o parte. Voiam să-l tund aşa cum îmi plăcea de câţiva ani – bob, cu breton scurt – dar mătuşa Jewel zice că-i mai bine aşa. După ce plec de la fermă, să nu fiu de recunoscut cu tunsoarea aceea deosebită. Nici nu mă recunosc în oglindă. Cine să fie, oare, femeia palidă, cu pârul lung şi cu burta mare? N-o cunosc.

De fapt, o cunosc. Arată foarte diferit faţă de cum a fost cândva şi a trecut prin multe, dar şi-a recuperat, în sfârşit, sănătatea psihică. Am recitit jurnalul înainte să scriu astă-seară şi sunt şocată să văd cum îmi pierdusem minţile după păţania cu M. D. (nici nu mai suport să-i scriu numele). Nu ştiu cine e femeia care a pictat motocicleta de pe murală sau cuţitul pe care-l ţine Freda între dinţi. Aş vrea să elimin acele săptămâni şi luni din trecutul meu. Retrospectiv vorbind, Jesse mi-a tolerat extrem de

bine nebunia. Sunt sigură că a tot aşteptat şi că a sperat să-mi treacă.

Unde eşti, Jesse?

Uneori o văd pe doamna Williams plângând şi-mi vine să plâng şi mie, dar n-o fac în faţa ei Simt că n-am dreptul. O las în pace. încerc doar să-i simplific viaţa ajutând prin casă cu tot ce pot.

între timp, mi-e din ce în ce mai frică să nasc. Cu cat mă fac mai mare, cu atât îmi imaginez că n-o să pot să scot copilul din mine. Mătuşa Jewel îmi tot aminteşte că există femei mai slabe decât mine care nasc fără probleme, dar vorbele ei nu mă ajută. Mă tot gândesc la femeia albă pe care o ştie că a născut copii morţi. I-am spus mătuşii s- o anunţe pe femeie că poate primi copilul de îndată ce nasc, dar încă refuză să vorbească şi cu ea, şi cu soţul Crede în continuare că o să mă ataşez de copil după ce se naşte. Chiar şi aşa, ce aş face cu el? Unde m-aş duce? Un lucru e cert: trebuie să plec de la fermă imediat ce nasc. Nu pot cere familiei

Williams să mai trăiască aşa, cu frică, în pericol

Luni, 16 decembrie 1940

Scriu pentru ultima oară în jurnal Aştept ca domnul Williams să repare o anvelopă la camionetă şi să mă aucă în staţia de autobuz din Elizabeth City. Nu îndrăznesc să iau jurnalul cu mine. Dacă sunt ^prinsă, caietul asta o sa aduca poliţia drept la familia Williams şi mă tem că o să fie cu toţii arestaţi fiindcă au „ascuns un fugar". Nu ştiu ce o să se întâmple cu mine, dar, orice ar ft, o să protejez familia lui Jesse toată viaţa mea.

Copilul s-a născut săptămâna trecută. Mătuşa Jewel l-a moşit în patul ei, nevoind să se sperie Nellie de ţipetele mele de durere. Mă temeam că ţipetele aveau să se audă

în toată casa, până în hambar şi mai departe, în oraş. Mătuşa Jewel a zis că, de fapt, a fost o naştere uşoară. Ea ştie cel mai bine, dar nu-i ceva ce sper să se repete. Cel puţin, nu în condiţiile astea.

Copilul are părul roşu.

Nu i-am dat nume. Nu m-am ataşat de el, aşa cum a crezut mătuşa Jewel L-am ţinut în braţe doar cât să-i simt gingăşia. Inocenţa. Dar n-am simţit dragoste. De cum i-am văzut părul, s-a terminat. Ştiu că sunt mărginită şt rea. E un copil nevinovat. Dar merită o mamă şi un tată care să-i vadă doar sufletul pur, nu să aibă şi amintirile urâte care sunt legate de conceperea lui. Asta are acum: se află deja în noua familie, în noua casă. Mătuşa Jewel zice că părinţii îl adoră. Eu nu simt nimic. Sunt amorţită şi pustiită. Dar ştiu că am luat decizia corectă.

Nu ştiu încotro s-o apuc. Am ceva idei, dar nu le scriu aici. Ar trebui să ard jurnalul, dar văd că nu pot. Mi-a fost un prieten credincios. Legătura mea cu mama. II ascund în cufărul lui Nellie. O să treacă ceva ani până când ea să înveţe să citească ceea ce am scris aici şi ştiu că, atunci când o s-o facă, o să-mi păstreze secretele. Există o legătură între mine şi fetiţă. Siguranţa mea stă în mâinile tale, dragă Nellie!

Mă gândesc să folosesc un alt nume şi am de gând să-mi creez un nou viitor. Sper ca şi Jesse să facă la fel. Dacă e pe undeva> cumva, într-o zi o să-l găsesc, li sunt datoare cu mulţumiri. Poate că îi datorez chiar viaţa.

Morgan

3 august 2018

Ce s-a întâmplat cu Anna?

Am citit jurnalul din scoarţă în scoarţă, în timp ce stăteam într-un fotoliu, pe veranda acoperită a lui Jesse. Am închis caietul după miezul nopţii, stresată de întrebare. Oare Anna scăpase cu bine de la ferma Williams? Şi dacă da, oare o prinsese vreodată poliţia?

Eram epuizată emoţional după ce-i citisem povestea. Anna mi se părea nespus de reală, cu atât mai mult cu cât lucram la murală. Acum o simţeam ca pe o prietenă. Trebuia să aflu ce se petrecuse cu ea. Mă temeam că nu sfârşise bine. Oare Jesse Williams ştiuse cum se terminase povestea Annei? Oare voise ca murala să stea în centrul galeriei în chip de omagiu faţă de prietena lui care nu mai putuse să picteze?

M-am băgat în pat, cu vechiul jurnal mucegăit pe noptieră, lângă mine, dar ştiam că n-aveam să pot dormi. După ce am zăcut o oră, m-am ridicat, mi-am tras pe mine blugii şi tricoul şi am ieşit încet din casă, având grijă să n-o trezesc pe Lisa. Nu spusesem nimic despre jurnal, nici Lisei, nici lui Oliver, măcar. Trebuia să-l citesc eu prima.

Edentonul dormea în timp ce mergeam spre galerie pe aleile întunecate, cu jurnalul la piept. Era prima mea plimbare lungă de când îmi luxasem glezna şi am început să şchioapăt abia după ce m-am apropiat de galerie. Am introdus codul şi am intrat în clădire, aprinzând lumina în foaier. Murala parcă prindea viaţă pe perete, atât de colorată cu ajutorul meu. Am împins scaunul din faţa ei. Am târât masa de lucru într-o parte. Apoi m-am aşezat turceşte pe jos, în

mijlocul foaierului, cu mâinile peste genunchii goi care-mi ieşeau prin găurile blugilor, şi am plâns pentru Anna, care începuse murala cu atâta speranţă şi bucurie şi care o terminase cu frică şi durere.

- Hei, Morgan! Trezeşte-te!

Auzind vocea lui Oliver, am deschis ochii. Din unghiul în care o vedeam, murala era strâmbă şi mi-am dat seama că adormisem pe duşumeaua rece a foaierului. M-am ridicat în capul oaselor, clipind din pricina luminii.

- Ai stat toată noaptea? a întrebat Oliver, aşezându-se pe vine lângă mine, cu un aer îngrijorat.

- Of, Oliver! am exclamat, luând jurnalul de pe jos şi ridicându-I spre el. Trebuie să citeşti! E jurnalul Annei, de când lucra la murală!

- Ce? Glumeşti! s-a mirat el, iar apoi mi-a luat jurnalul din mână, s-a ridicat şi mi-a întins mâna ca să mă ajute. De unde îl ai? m-a întrebat.

I-am povestit despre vizita Saundrei cu o seară în urmă şi despre faptul că Anna lăsase jurnalul la ferma familiei Williams.

- Uau! a făcut el, răsfoind jurnalul. Ce mină de aur ne oferă informaţiile astea!

- Citeşte, l-am îndemnat eu. însă tot nu ne spune ce i s-a întâmplat Annei.

- Cum se termină?

A răsfoit caietul până la ultima pagină şi mi- am pus mâna peste a lui, ca să-l opresc.

- Trebuie s-o iei de la început, am spus.

Mi-a zâmbit, iar ochii lui albaştri şi senini

erau atât de frumoşi în spatele ochelarilor!

- O iubeşti, nu? Pe Anna Dale.

Mi-am întors privirea, de teamă să nu plâng iar.

- Mă simt foarte apropiată de ea, am mărturisit eu cu glas răguşit. După ce citeşti, o să te simţi şi tu la fel. Anna a trecut prin multe.

Oliver a dat din cap, încă zâmbind.

- Cred că ai fost omul potrivit pentru slujba asta, a fost el de părere, arătând spre murală. Cumva, Jesse ştia asta.

- Cum aşa? am întrebat. Nici nu m-a cunoscut! Dacă a aflat ceva despre mine de la profesorii mei, nu putea fi nimic încurajator.

- Poate că astfel a ştiut că aveai nevoie de ajutorul lui. Ştii că-i plăcea să ajute oamenii, a spus Oliver punând jurnalul pe masa lângă computer. Gândeşte-te, Morgan, a adăugat. Ai venit aici speriată şi nesigură, destul de supărată, puţin cam scoasă din minţi, presată şi – haide să fim drepţi –, nu prea dornică să restaurezi pictura, a enumerat el

arătând din nou cu capul spre murală. Nu te interesa deloc restaurarea. Acum eşti fascinată, nu? Fascinată de Anna Dale. Fascinată de proces. Şi ai făcut o treabă uluitoare, a încheiat el zâmbind. Ucenicul a devenit maestru!

Am simţit cum mi se înroşeau obrajii şi gâtul. Nu credeam că ultimul lui compliment conţinea vreo doză de adevăr, dar avea dreptate în rest.

- Mulţumesc, am spus, iar apoi m-am uitat la jurnal. Aş vrea doar să ştim ce s-a întâmplat cu ea.

- Cum adică ce s-a întâmplat cu ea? Cum se termină jurnalul?

L-a luat, dar I-am oprit înainte să-I răsfoiască iar.

- De la început, am spus. Trebuie să înţelegi prin ce a trecut.

Foaierul a răsunat de zgomotul unor portiere trântite, cel mai probabil, ale camionetei lui Wyatt şi Adam. Veneau să-l ajute pe Oliver să instaleze tablourile, în timp ce eu continuam să lucrez la murală. Ar fi trebuit să pictez toată noaptea, nu să citesc. I-am aruncat o privire lui Oliver.

- Trebuie să mă apuc de lucru, am spus.

Apoi am traversat foaierul spre culori,

pensule şi spre strania murala pe care ajunsesem s-o îndrăgesc.

3-4 august 2018

Am lucrat la murală toată ziua şi toată seara, câtă vreme băieţii au pus tablourile în galerie. Oliver citise jurnalul dis-de-dimineaţă şi, ori de câte ori trecea prin foaier, făceam împreună presupuneri despre Anna. Pentru el, asta era un exerciţiu intelectual, dar pentru mine era mai mult. M-am înecat de emoţie în timp ce retuşam fisurile de pe micul craniu din fereastra casei din MilI Village, gândindu-mă la tulburarea şi la angoasa prin care trecuse Anna atunci când îl pictase.

Lisa a venit la ora şase şi jumătate seara, cu două cutii mari de pizza, menite, fără îndoială, să ne ţină la treabă în galerie, fără pauză mare pentru cină. Bineînţeles, nici n-avusesem de gând să ies din galerie ca să cinez. Oliver a luat cutiile de la Lisa şi le-a pus pe masa pliantă, iar eu m-am întors cu scaunul spre ei.

- Eu şi Oliver avem ceva uluitor să-ţi arătăm, am spus, cu pensula şi paleta în mână.

-Ce?

Lisa era şi mai extenuată decât de obicei. Costumul ei de femeie de afaceri era şifonat şi i se desprinsese o şuviţă din coada de cal prinsă la ceafa.

Oliver i-a dat jurnalul.

- Trebuie să citeşti asta, i-a zis.

Am lăsat pensula şi paleta şi m-am ridicat ca să mă duc la ei.

- L-a adus Saundra, am spus, împreună cu portretele familiei. Credea că le făcuse Jesse, am precizat, dându-i Lisei unul dintre portrete. Dar nu sunt opera lui Jesse. De fapt, le-a făcut Anna Dale.

- Ce?! s-a mirat Lisa. Ce treabă are Saundra cu Anna Dale?

- Trebuie să citeşti jurnalul, a spus Oliver.

Lisa părea iritată. S-a uitat la telefon.

- Trebuie să-mi spuneţi ce scrie, a zis ea punând jurnalul şi portretele pe masă. N-am timp să citesc nimic acum.

- Lisa, jurnalul e incredibil, am spus. Explică totul despre...

- Nu tu! s-a răstit Lisa, dând din mână spre mine. Tu lucrezi în continuare. îmi povesteşte Oliver.

- Pot vorbi în timp ce lucrez.

M-am întors pe scaunul din faţa muralei şi, împreună cu Oliver, i-am depănat Lisei întreaga poveste de la Edenton a Annei Dale.

- O, Doamne! a exclamat ea după ce am terminat, şi pot spune că deja nu se mai uita la telefon la fiecare două secunde, ci şedea pe scaunul lui Oliver şi răsfoia portretele. Ce s-o fi întâmplat cu ea?

- Aş vrea să ştim, a răspuns Oliver.

- Păi, a spus Lisa, ridicându-se în picioare, n- are rost să stăm şi să ne întrebăm. în clipa asta avem treburi mai importante, a continuat ea întorcându-se spre Oliver. Ai toate... textele, pentru fiecare lucrare? a întrebat.

- Toate sunt gata, pregătite să fie înrămate şi puse pe pereţi, a răspuns el. Cu excepţia textului pentru Anna, pe care l-am rescris de trei ori. Tot aflăm lucruri noi.

Am simţit privirea Lisei în ceafa. Mâna mi se mişca în tuşe infime pe acoperişul unei case din Mill Village.

- Ştii, Morgan, a spus Lisa, venind spre mine, îmi dau seama că lucrezi meticulos la chestia asta şi apreciez, dar personal nu-mi pasă dacă te grăbeşti în puţinul timp rămas. Cine o să se uite atent la toată iarba şi ce mai e în colţul ăla de jos?

Cu faţa la murală, am strâns din dinţi, încercând să găsesc răspunsul potrivit.

-*Eu* o să mă uit cu atenţie, am zis în cele din urmă. Trebuie s-o fac ca lumea, Lisa. Nu te îngrijora! Termin până duminică dimineaţă.
- Nu trebuie montată din nou în şasiu? a întrebat Lisa atingând pânza prinsă în cuie. Cu capse în loc de cuie? Cât o să dureze?
Oliver a fost cel care a răspuns:
– În cel mai rău caz, adaug ceva la text şi

spun că tocmai s-a terminat restaurarea şi că murala o să fie curând...

- *Nu,* s-a opus Lisa. Nu spui că nu e gata! Andrea Fuller – executoarea testamentului – o să vină la inaugurare şi nu vreau să-i dau motive să spună că n-am făcut ce trebuia. Trebuie să terminăm până mâine-seară, a decretat ea, iar apoi s-a uitat în jos, la mîne. S-o văd gata! mi-a cerut.

- Promit.

Cum? Asta m-am întrebat şi mi-am imaginat că, în spatele meu, Oliver se întreba acelaşi lucru.

în rest, am petrecut seara cu căştile în urechi, ca să nu aud zgomotul de ciocan din celelalte încăperi. M-am concentrat doar la murală, lucrând la unul dintre pereţii cenuşii ai unei case din Mill Village. M-a apucat panica uitându-mă la telefon, al cărui ceas îmi arăta trecerea orelor. Era aproape zece. Cum să termin la timp? îmi reproşam fiecare minut pe care-l pierdusem relaxându-mă, mâncând sau culcându-mă devreme în ultimele săptămâni... fiecare minut în care aş fi putut lucra. Mă apropiam de final – foarte mult – şi tot nu credeam că puteam termina la timp, chiar dacă aş fi lucrat fără oprire în următoarele două nopţi. Am înţeles atunci nevoia Annei de a avea un pat la depozit.

Nici muzica nu mă mai liniştea. Atunci când Oliver a trecut prin foaier, l-am chemat.

- M-a apucat panica, am spus eu de pe duşumea, iar apoi mi-am scos căştile şi i-am înmânat telefonul. Dă-mi, te rog, un playlist calmant, cu muzică de oameni bătrâni.

I-a luat ceva timp până să priceapă ce-i ceream. Apoi a râs şi mi-a luat telefonul.

- Auzi, a spus el după ce a atins ecranul, am vorbit cu Wyatt şi cu Adam. Vin şi ei duminică dimineaţă, la ora şase, ca să prindem pânza de şasiu şi s-o instalăm. Ceea ce înseamnă că mai câştigi timp. O să fii ruptă de oboseală la inaugurare, dar murala o să fie gata.

- Mulţumesc, am spus, întrebându-mă dacă puteam termina, chiar şi cu orele acelea în plus.

- N-o lăsa pe Lisa să te sperie. Tu eşti un om integru. N-o să te bucuri dacă te grăbeşti la ultima parte, a spus el, făcând semn spre colţul cu iarbă.

Am înghiţit în sec, brusc emoţionată de compliment, dar nu numai.

- Nu vreau ca Lisa să piardă casa, am şoptit. E ataşată de grădina din faţă, care a fost a mamei ei. De amprentele de pe trotuar. De măsurătoarea din cămară. Simt că, dacă ea şi-ar pierde căminul, asta ar fi doar din vina mea.

- N-ar fi vina ta. Nu-i drept să pună o asemenea povară pe umerii tăi. Tu trebuie să faci ce poţi. Mai mult n-are dreptul să-ţi ceară.

M-a strâns uşurel de umăr atunci când mi-a dat telefonul înapoi şi, în câteva minute, am simţit cum mă relaxam ascultând-o pe acea Mary Travers – cu care zicea Oliver că semănăm – cântând despre un zbor cu avionul.

„Tu eşti un om integru” era, probabil, cel mai frumos lucru pe care mi-l spusese cineva.

Nu puteam uita acele cuvintele, la care mă tot gândeam în timp ce terminam de retuşat casa şi începeam să lucrez la iarba pictată în colţul din dreapta jos. Mă apropiam din ce în ce mai mult de semnătura Annei Dale, pe care o lăsasem la sfârşit. Avea să-mi placă la nebunie să lucrez la literele

rotunjite, aurii, ale caligrafiei care îmi devenise la fel familiară ca şi a mea.

Puţin după miezul nopţii, mi-am scos căştile. Era linişte. Nu se mai auzea ciocanul în celelalte încăperi. Am auzit uşile camionetei trântindu-se afară şi am ştiut că Adam şi Wyatt plecaseră pe uşa din spate a galeriei. După un minut, Oliver a intrat în foaier.

- Mergi acasă, m-a îndemnat el.

- Mai lucrez.

S-a uitat la mine, iar apoi, la murală.

- E târziu. Eşti obosită. Haide! Te întorci dimineaţă devreme, m-a sfătuit, iar apoi a dat din cap, arătându-mi uşa. Te duc eu la Lisa,

- Am nevoie de intervalul ăsta de timp, am spus.

- O să dai greş dacă mai lucrezi în seara asta.

M-am uitat la iarba din Mill Village. O

vedeam ca prin ceaţă, istovită cum eram. Oliver avea dreptate.

- Bine, am consimţit.

M-a aşteptat să-mi spăl pensulele, după care am ieşit din galerie şi ne-am îndreptat spre duba lui, umăr la umăr.

- Azi am vorbit mult cu fiul meu, a spus Oliver pe drum.

- Despre Smith Mountain Lake versus Disney World?

A şovăit.

- Mai degrabă despre „tata versus John, tatăl vitreg” a răspuns el, în timp ce intram pe Broad Street. O discuţie destul de profundă. Nathan mi-a spus că se simte vinovat fiindcă şi-a dat seama că ţine la John.

I-am atins braţul. Simţeam tandreţe faţă de el şi înţelegere faţă de Nathan.

- Ce-ai zis? I-am întrebat.

- I-am zis că nu trebuie să se simtă vinovat fiindcă ţine la cineva.

Am zâmbit.

- Foarte bun răspuns, am spus. Dar ţi-a fost greu să auzi din gura lui că ţine la John?

- Da şi nu, a răspuns el aruncându-mi o privire în timp ce vira pe strada Lisei. Iar motivele sunt evidente. Aş vrea să fiu singurul lui model, dar îmi doresc ca fiul meu să fie fericit. Cu cât are în viaţa lui mai mulţi oameni buni, cu atât mai bine!

- Of, Oliver! am exclamat, simţind cum dintr-odată îmi venea să plâng. Eşti atât de... tolerant şi de iertător!

Mi-a zâmbit trist, un zâmbet pe care abia i l- am văzut prin întuneric.

- Ei, nu ştiu ce să zic. I-am spus că, dacă la anul nu merge împreună cu bătrânul lui la Smith Mountain Lake, îl dezmoştenesc.

Am zâmbit în timp ce oprea maşina în faţa casei Lisei.

- Somn uşor! mi-a urat, scoţând motorul din viteză. Ne vedem dis-de-dimineaţă.

- Bine.

M-am aplecat să-l sărut pe obraz. I-am simţit mâna pe umărul gol. Degetele lui mi-au atins braţul până când s-au încordat – nu era în imaginaţia mea – pe cot. Atingerea aceea însemna mai mult decât simplă prietenie şi, după ce m-am retras, n-am dat să cobor, sperând în sinea mea că el avea să mă sărute şi neştiind dacă ar fi trebuit s-o fac eu. Dar Oliver s-a mulţumit să zâmbească, atingându-mi obrazul cu dosul palmei. Mă întrebam dacă ştia că mă făcea s-o iau razna, sau dacă interpretam eu greşit şi el nu mă voia deloc. Oricum, până când am coborât din maşină, eram aproape ameţită de dorinţă.

Am pornit spre uşă şi m-am oprit ca să mă uit la singura fereastră luminată din casă: dormitorul Lisei, de la etaj. De obicei, ea se culca devreme şi ştiam că numai grijile o ţineau trează.

- Hei, Morgan! a strigat Oliver pe fereastra dubei. Toate bune?

Nu-mi dădusem seama că aşteptase să mă vadă intrată cu bine în casă. Am zâmbit, cu gândul la felul în care-mi atinsese obrazul. I-am făcut cu mâna. Apoi am urcat şi am intrat în casă, ducându-mă pe veranda mea acoperită, care acum era întunecată, ca să dorm câteva ore.

4 august 2018

De dimineaţă, când am ajuns la galerie, l-am găsit pe Oliver şezând la masa pliantă şi punând textele în rame de plastic. Nu auzisem alarma, dar tot

izbutisem să ajung înainte de ora şapte şi jumătate. Pe drum, reuşisem să mănânc o brioşă cu afine. Mi-am scos căştile din urechi ca sa-l salut pe Oliver. Mi-a venit greu să mă uit prea mult în ochii lui, amintindu-mi de subtila, dar incontestabila – cel puţin, pentru mine – schimbare de relaţie care se petrecuse cu o noapte în urmă. Nu fusese mare lucru, o simplă atingere pe braţ, dar mă trecuseră fiori şi ştiam cu certitudine că acum între noi era mai mult decât o prietenie. Nu-ţi atingi prietenii în felul în care o făcuse el.

- Am ceva pentru tine, a spus, lăsând din mână unul dintre texte.

M-am dus la masă.

- Ce? am întrebat, curioasă.

A rupt o bucată de hârtie din carnetul de pe masă şi a ridicat-o în faţa mea.

- Adresa şi numărul de telefon ale lui Emily Maxwell, a zis.

Şocată, mi-am lăsat braţele să-mi cadă pe lângă corp.

- Glumeşti!

S-a întins ca să-mi ridice mâna şi ca să-mi pună hârtia în palmă. Mi-am coborât privirea.
Emily Maxwell, 5778 Kellerman Road, Apex, Carolina de Nord

Era şi un număr de telefon.

- Cum ai reuşit? am întrebat.

- Printr-un prieten angajat la stat. A zis că n- a fost greu.

- Nu cred că pot..., am început să spun, dar apoi mi-a pierit glasul, aşa că n-am mai fost în stare decât să-mi muşc buza şi să mă uit la el. Crezi că sunt o laşă? am întrebat.

- Nu cred că e treaba mea să te judec, a răspuns el pe un ton sobru. Nu ştiu cum m-aş simţi în locul tău, mi-a mărturisit, iar pe urmă a dat din cap spre biletul pe care-l ţineam în mână. Dar acum nu-ţi stă nimic în cale dacă decizi să vorbeşti cu ea.

- Mulţumesc, am spus, încercând să schiţez un zâmbet. Cred.

Am băgat biletul în buzunarul blugilor şi m- am dus la scaunul meu din faţa muralei. Biletul parcă îmi ardea blugii. îl simţeam acolo. O fi conţinut el adresa lui Emily, dar nu-mi spunea ceea ce voiam să ştiu. Ce făcea ea? Cât de rău îi distrusesem viaţa?

Am făcut tot posibilul să mă concentrez la muncă. Acum, după ce Adam şi Wyatt instalaseră totul, în galerie era o linişte mormântală. Ştiam că nu veneau în ziua aceea şi speram să nu uite că promiseseră să vină a doua zi dimineaţa devreme, ca sa întindem pânza şi s-o instalăm. Trebuia să lucrez toată noaptea pentru ca murala să fie gata la venirea lor, dar în zorii zilei următoare treaba mea avea să fie terminată.

Oricine s-ar fi uitat acum la murală ar fi zis că terminasem restaurarea, dar, pentru mine, acel colţ din dreapta jos încă striga: *„N-ai terminat/”*

Aveam mai puţin de douăzeci şi patru de ore ca să desăvârşesc totul, iar asta, dacă nu mâneam şi nu dormeam.

Am amestecat culoarea, am pus-o pe paletă şi m-am apucat să lucrez din nou la iarba din Mill Village. Apoi a venit Lisa.

- Salutare! a zis ea. Oliver, trebuie să ajung la birou, dar m-am oprit ca să-ţi spun că am contactat *Charlotte Observer* în legătură cu murala şi cu povestea Annei. Sper să trimită un reporter şi să facem, astfel, publicitate galeriei, a spus, iar apoi s-a uitat la telefon. Din câte ştiu, organizatorul evenimentului şi-a încheiat toate pregătirile. Dar, dacă putem deschide duminică, vă sunt datoare ţie şi lui Morgan.

M-am întors spre Lisa, care se uita ţintă la mine, cu sinceră recunoştinţă şi îngrijorare.

- O să fie gata, am asigurat-o..., atât pe ea, cât şi pe mine.

- Du-te, Lisa, a spus Oliver. Totul e sub control.

Atunci când Oliver a terminat de montat textele pe perete, era aproape ora prânzului. A venit lângă colţul unde retuşam firele de iarbă. S-a întins spre mine şi mi-a scos o cască din ureche.

- Stai aici de câteva ore, a spus el aplecându- se şi luându-mi pensula din mâna înţepenită, iar eu mi-am dat seama că eram prea obosită ca să mă opun. Preiau eu câtă vreme îţi întinzi picioarele. Ai mâncare în bucătărie şi tablouri pe pereţi. Bucură-te de cele din

urmă. Sălile arată incredibil acum, când sunt pline.

Păream cu totul încremenită în faţa muralei. Mi-am ridicat privirea la el şi am arătat spre pensula pe care o ţinea în mână.

- Asta-i treaba mea, am spus.

- Te superi dacă te ajut?

Am cumpănit. Mi-era cald, eram obosită şi flămândă. Am arătat spre culoarea amestecată pe paletă şi am zis:

- Asta folosesc pe partea umbrită a ierbii.

- S-a înţeles! m-a asigurat el, iar apoi a întins cealaltă mână spre mine, sprijinindu-mă, astfel încât am putut să mă ridic, înţepenită, la-ţi jumătate de oră, mi-a spus. Relaxează-te!

în bucătărie, am înghiţit pe nerăsuflate o bucată gumoasă de pizza, pe care am găsit-o în frigider. Apoi am luat o cutie de Cola şi m-am dus în galerie. Mă interesau cel mai mult lucrările studenţilor pe care-i ajutase Jesse, financiar sau în alte moduri. Aş fi vrut să am şi eu una dintre lucrările *mele* alături de acelea, dar nu mă necăjeam prea mult fiindcă asta nu se întâmplase. Lucrarea de care eram cu adevărat mândră se găsea în foaier, primul lucru pe care-l vedea oricine atunci când intra în galerie.

Unele sculpturi erau expuse aici şi în sala studenţilor, dar mă atrăgea mai mult arta bidimensională. Treceam ae la o pictură la alta, citind textele puse de Oliver în dreptul fiecăreia. M-am oprit la

o gravură care înfăţişa un avion, o minune în sine. Textul însoţitor spunea că Jesse îl descoperise pe studentul respectiv pe vremea când era elev de şcoală şi trăia la casa de copii. Mă emoţiona să citesc textele fiecărei opere în parte. Parcă auzeam vocea lui Oliver descriind trecutul artistului şi conexiunea acestuia cu Jesse. Pentru a mia oară, m-am întrebat de ce voise Jesse să mă ajute pe *mine.*

Eram atentă la tot ce simţeam în timp ce exploram operele studenţilor, aşteptându-mă să tânjesc să pictez – să creez însă asta nu s-a întâmplat. De fapt, simţeam o stranie detaşare faţă de lucrările de artă din încăpere. Le apreciam, le admiram, le disecam. Dar nu-i invidiam pe artişti fiindcă le creaseră. Ştiam că profesorul meu îmi spusese adevărul atunci când declarase că nu dădeam pe dinafară de talent. Da, adevărul era că, deşi iubeam arta, nu-mi plăcea atât de mult s-o creez. Mă frustrase faptul că nu fusesem niciodată în stare să transpun pe pânza de pe şevalet ceea ce vedeam atât de clar în minte. Mi-am dat seama, înfiorată, că ceea ce-mi plăcuse de fapt fusese să restaurez murala. Mi-am dus pumnul la gură, aproape copleşită de acea epifanie. Petrecusem prea mult timp în ultimele săptămâni temându-mă ca nu care cumva să fiu nevoită să mă întorc la închisoare, sau enervându-mă pe Trey, sau simţindu-mă vinovată faţă de Emily. Aşa că nu avusesem când să-mi dau seama de bucuria cu care lucram.

în camera alăturată se aflau expuse doar picturile lui Jesse. Pe unele dintre ele le cunoşteam foarte bine. M-am uitat la telefon. Mi se termina pauza de jumătate de oră. Aveam să mă uit

îndeaproape la lucrările lui Jesse mai târziu.

Am intrat în cea de a treia sală, în care se aña colecţia personală de picturi a lui Jesse. Mare parte din ele, dar nu toate, fuseseră create de artişti din Carolina de Nord. Aici mi-ar fi plăcut sămi petrec timpul pe care nu-l aveam în acea zi. Stăteam în centrul camerei şi mam rotit lent de jur împrejur, privind totul de la distanţă. Vedeam un peisaj de iarnă de Francis Speight. Unul dintre tablourile reprezentative ale lui Ernie Barnes, probabil că preferatul meu de la expoziţie, înfăţişând un grup de bărbaţi şi de femei de culoare, cu trupurile alungite, dansând pe un fundal de culoarea piersicii. Una dintre picturile cu ţinte ale lui Kenneth Noland, precum şi o fascinantă lucrare contemporană, albnegru, a Barbarei Fisher. Dar pictura imensă care reprezenta ancora încăperii era *Daisy Chain,* de Judith Shipley, adusă din foaierul casei lui Jesse. Cu toate că aproape în fiecare zi de la sosirea mea la Edenton trecusem pe lângă acel tablou realist, ce înfăţişă patru fetiţe care şedeau într-un câmp de margarete, tot nu găsisem stânjenelul emblematic pe care-l ascundea Shipley în picturile ei, ca tribut pentru mama sa. Aici, în galerie, pictura avea doar pentru ea un perete perfect luminat şi am remarcat floarea purpurie aproape instantaneu. Mică şi delicată, pictată într-o parte a câmpului infinit de margarete, de unde scotea capul deasupra florilor galbene. M- a făcut să zâmbesc. Ce drăguţ să ai o mamă pe

care s-o omagiezi astfel...!
*

în foaier, l-am găsit pe Oliver aşezat în locul meu pe podea, retuşând cu atenţie iarba năpădită de buruieni din

Mili Village. Am întins mâna după pensulă.

- Lasă-mă să te ajut în continuare, a spus, fără să-mi dea pensula. Ştii că nu poţi termina singură la timp, nu?

M-am uitat la iarba exfoliată şi la semnătura care se dezintegra. Oliver avea dreptate. Ar fi trebuit ca Adam şi Wyatt să întindă şi să instaleze pânza de dimineaţă cu colţul drept neterminat sau prost restaurat. Oare câte ştia Andrea Fuller despre artă? Oare ar fi observat restaurarea neglijentă într-un infim fragment al muralei? Probabil că nu. Totuşi, mă durea să mă gândesc că puteam să las de izbelişte acel colţ, când lucrasem atât de meticulos până atunci.

I-am făcut lui Oliver încă o dată semn spre pensulă.

- Lasă-mă să te ajut, s-a opus el. Pot lucra la iarbă stând aici, iar tu poţi lucra la semnătură.

Am şovăit, dar până la urmă m-am aşezat lângă el şi am luat o altă pensulă. Am lucrat împreună până la ora cinci, când ne-am oprit ca să comandăm şi să devorăm pui Hunan şi nişte rulouri cu ou. Apoi ne-am întors la treabă şi am început să trag nădejde. Tuşele lui Oliver nu erau la fel de curate ca ale mele, dar n-am zis nimic. N-avea să observe nimeni şi reuşeam să terminăm la timp.

După masă, în vreme ce lucram, lui Oliver i- a venit cheful de vorbă.

- Şi? Chiar erai îndrăgostită de Trey? m-a întrebat.

M-a mirat întrebarea şi m-am gândit puţin.

- Eram îndrăgostită de un Trey pe care-l vedeam aşa cum aş fi vrut eu să fie, am răspuns. Nu de acel Trey care era de fapt. Şi nici el nu mă iubea. Aşa zicea, dar habar n-avea ce-i aceea dragoste. Cu un om pe care-l iubeşti, nu te porţi aşa cum s-a purtat el cu mine, am explicat eu atingând pensula de culoarea de pe paletă. La fel a fost şi în ceea ce-i privea pe părinţii mei.

- Chiar crezi că nu te-au iubit?

- Sunt sigură de asta, am răspuns eu fără să mă uit la el. Cred că ţi-e greu să-ţi imaginezi, pentru că tu ai avut, probabil, părinţi minunaţi şi chiar tu eşti un părinte minunat. Dar ai mei nu dădeau doi bani pe mine. Şi nici eu nu dau doi bani pe ei.

Ajunsesem la partea de sus a „D"-ului din „Dale" şi n-am apropiat pensula de pânză. Mă supărasem. Ultimul lucru pe care-l voiam era să stric semnătura aurie a Annei. M-am uitat la Oliver.

- E un sentiment foarte dureros să ştii că nu te-a iubit nimeni pe lumea asta, am zis. Te simţi

ultimul om.

M-am întors la murala, atingând cu grijă pensula de „D”-ul exfoliat. Preţ de o clipă, am tăcut amândoi.

în cele din urmă, Oliver a rupt tăcerea:

- Meritai mai mult, a spus el cu glas scăzut, îmi pare rău că n-ai şi primit.

- Haide să punem muzică, am propus, fiindcă voiam să închei discuţia.

- Bună idee! a exclamat Oliver, lăsând pensula. Aduc boxa. însă trebuie să ne batem pe muzica pe care o alegem.

Am zâmbit în sinea mea în timp ce el ieşea din foaier. Urma să ascultăm muzica lui, îi eram datoare. Ar fi putut să se odihnească acasă pentru inaugurarea de a doua zi. în schimb, mă ajuta pe mine aici. Voiam să fie fericit. Era unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunoşteam.

Câtă vreme a fost el plecat, am revenit la semnătura Annei. Era ceva în neregulă cu „D”- ul din „Dale”. Porţiunea rotunjită a literei era decolorată şi bănuiam că n-o curăţasem bine. Probabil că, în timp ce curăţăm murala, făceam deja treabă de mântuială atunci când ajunsesem la partea asta. încă mai aveam pe podea, lângă pânză, un castron cu apă distilată şi un beţigaş cu bumbac. Am luat beţigaşul şi am început să tamponez uşor partea superioară a „D”-ului. Litera nu se curăţa, iar vopseaua aurie era ascunsă nu de murdăria care nu se lua, ci de altceva. Să fi fost vopsea? M-am încruntat şi m-am îndepărtat de pânză, ca

să văd mai bine. Abia atunci am înţeles la ce mă uitam şi m-am înfiorat toată.

CAPITOLUL 62

„O, Doamne!” mi-am zis, ridicându-mă în picioare. „Doamne, Dumnezeule!”

Am gonit pe holul curbat până în biroul lui Oliver, care tocmai scotea boxa din priză. I-am luat-o şi am aşezat-o pe birou.

- Vino cu mine! am zis, luându-l de mână.

- Ce faci?

A râs, lăsându-mă să-l trag din birou după mine şi să-I scot pe hoL în foaier, am arătat spre semnătura Annei.

- Uite! Uită-te bine la „D”-ul din „Dale”. Ce vezi? am întrebat.

Oliver s-a aşezat pe vine, lângă murală.

- E o floare? Purpurie..., a murmurat el ridicându-şi privirea la mine şi făcând ochii mari în spatele ochelarilor. Sunt sigur că e o coincidenţă, a spus.

- Nu-i nici o coincidenţă! am exclamat, entuziasmată. Uită-te la semnătura Annei! Pe urmă, vino în cealaltă sală!

Ridicându-se în picioare, Oliver m-a urmat în galerie, până la locul în care se afla tabloul lui Shipley. Stând lângă el, am arătat spre stânjenelul din marea de margarete, după care m-am uitat cum Oliver privea caligrafia distinctă, rotunjită, a semnăturii lui Judith Shipley.

Nu era vorba doar despre forma neobişnuită a literelor.

- Uite! am exclamat, arătând spre nume. „L” mic şi „e” din „Shipley” sunt aproape identice cu cele din „Dale”.

- O, la naiba! a exclamat el.

Era prima dată când îl auzeam aproape înjurând şi am râs.

- Anna n-a fost prinsă niciodată! am zis eu repede, împreunându-mi mâinile în faţă. A pornit în căutarea faimei şi, la un moment dat, ea şi Jesse s-au regăsit, iar o parte dintre lucrările Annei au ajuns în colecţia lui. Anna

Dale şi-a schimbat numele, Oliver! S-a reinventat!

- Bine, haide să nu tragem concluzii pripite, a spus Oliver, mai calm. Haide să ne uităm mai bine la toate!

în următoarele treizeci de minute – timp preţios, în care eu ar fi trebuit să lucrez la murală am trecut din foaier în sala în care era expus *Daisy Chain*, comparând formele ochilor, felul în care erau pictate degetele şi unghiile, lungimea şi profunzimea tuşelor artistice atât de distincte, stratul subţire de vopsea.

- E lucru sigur că Anna e autoarea, am spus eu, convinsă pe deplin, în timp ce stăteam în faţa tabloului *Daisy Chain*. în ultima lună, am ajuns să cunosc tuşele astea.

Zâmbind larg, Oliver m-a cuprins cu braţul pe după umeri, aproape fără să-şi dea seama, după părerea mea.

- Nu cred că aş fi observat asta de unul singur, a spus el strângându-mă de umăr, ceea ce m-a făcut să mă relaxez din cap până-n picioare, sprijinindu-mă pe urmă de el. Bravo, detectiv Christopher! m-a lăudat.

- Eu doar...

N-am fost în stare să spun mai mult, fiindcă mi-am pierdut şirul gândurilor, distrasă de greutatea braţului său. Distrasă de parfumul de piele al aftershave-ului. Distrasă de cât de aproape stătea de mine.

- Din pricina stânjenelului, am reluat, fiindcă nu ştiam ce altceva să spun. îmi stătuse creierul în loc. Dar apoi am remarcat textul scris de Oliver pe perete, lângă tablou. O, nu! am spus, dezamăgită.

- O, nu, ce?

Şi-a luat braţul de pe umărul meu. Am arătat spre text.

- Judith Shipley e încă în viaţă, dar uită-te la data ei de naştere. 7 iunie 1922. Anna Dale avea douăzeci şi doi de ani pe vremea când a pictat murala, deci s-a născut în 1918.

Oliver a râs.

- Dacă şi-a schimbat numele, probabil că şi-a schimbat şi data naşterii, nu crezi? A profitat de ocazie ca să întinerească puţin.

Mi-am muşcat buza, sperând că avea dreptate.

- Ce facem? am întrebat, dând din cap spre pictură.

- O să chem un agent de autentificare de la muzeul din Greenville, pe care-l cunosc, ca să văd dacă poate să-şi dea cu părerea, a promis Oliver. Nu facem public nimic decât după ce o să ştim sigur.

- Ai vreun dubiu?

- M-ar şoca să descopăr contrariul, dar nu cu asta mă ocup.

- Există vreo şansă ca Judith Shipley să vină la inaugurare? am întrebat.

Mă încordasem toată la gândul de a o întâlni, dar avea nouăzeci şi şase – sau o sută – de ani şi locuia la New York. Puţin probabil.

- Nu prea cred, a răspuns Oliver. Lisa zicea că ajung numai vreo doi artişti din colecţia lui Jesse. Majoritatea au murit şi mulţi dintre cei rămaşi în viaţă sunt bătrâni sau locuiesc prea departe.

M-am uitat lung la pictură.

- Trebuie s-o aducem.

- Şi cum propui să facem asta?

- O sun... încerc să văd dacă există vreo şansă... Dar n-o pot întreba direct dacă e Anna, nu? Poate că se sperie şi face infarct.

- Şi e posibil să nu fie Anna, Morgan, a spus Oliver. Haide să nu ne facem speranţe neîntemeiate, m-a sfătuit el, dând din nou din cap spre *Daisy Chain*.

Poate că noi vedem ceea ce vrem să vedem.

CAPITOLUL 66

Iată textul care însoţea tabloul *Daisy Chain,* de Judith Shipley:

Daisy Chain (1985) ulei Judith Shipley 7 iunie 1922 -

Nu se cunosc multe despre prima parte a vieţii lui Judith Shipley sau despre educaţia ei artistică. Nici locul naşterii nu e cunoscut. Cu toate că şi-a petrecut tinereţea la New York City; Shipley n-a creat niciodată în spiritul şcolii de artişti experimentali de la New York, preferând realismul dramatic al celorlalţi pictori newyorkezi ai epocii, precum cel al contemporanului său, Jesse Jameson Williams. Shipley s-a bucurat de faimă în perioada dintre sfârşitul anilor '50 şi cel al anilor '80, multe dintre picturile sale pline de viaţă din perioada respectivă fiind expuse la muzee şi în galerii de arta din toată lumea. Lucrările acestei artiste pot fi enigmatice pentru privitorul curios, întrucât ea ascunde întotdeauna un stânjenel undeva în tablourile ei, în onoarea răposatei sale mame, Iris.

Daisy Chain a fost un dar pe care pictoriţa i l-a făcut lui Jesse Jameson Williams în 1988.

Viaţa personală: în 1952, Shipley s-a căsătorit cu agentul ei, Max Enterhojf (1921-1999). Au avut o fiică, Debra, care a murit în 2014. Shipley locuieşte în New York City, unde ea şi nepoata ei au un atelier în care se ocupă de pregătirea de noi artişti.

- în primul rând, a spus Lisa, aşezată pe scaunul de la masa pliantă al lui Oliver, nu suflaţi nimănui o vorbă despre legătura asta posibilă între cei doi artişti, decât după ce avem mai multe

informaţii din partea tipului ăstuia... de la muzeu. Nu vrem să ne faccm de râs!

- Corect, am spus.

Stăteam pe jos lângă murala, cu faţa spre ea şi spre Oliver, el stând în picioare, la capătul mesei, cu braţele încrucişate pe piept. O chemaserăm pe Lisa de urgenţă la galerie şi, cu toate că o intrigau similitudinile dintre picturi, nu părea convinsă. Oliver vorbise cu tipul de la muzeul din Greenfield, dar acesta nu putea ajunge la Edenton decât la sfârşitul săptămânii următoare. Deocamdată, trebuia să păstrăm secretul muralei.

- Uitaţi care-i treaba, a adăugat Lisa, am întâlnit-o de nenumărate ori pe Judith Shipley. Ca mulţi alţi artişti, venea şi pleca în şi din casa noastră tot timpul. A...

- Cum era? am întrerupt-o eu.

Lisa a ridicat din umeri.

- Bănuiesc că ştii deja că arta era lumea tatei, nu a mea. El era mereu înconjurat de artişti. Eu nu le dădeam atenţie. Ştiu doar că Judith Shipley a stat la noi de câteva ori. Habar n-am cum s-o descriu.

Parcă vedeam tunsoarea aceea a ei bob, scurtă, dar îmi aminteam că Anna îşi lăsase părul lung înainte să plece din Edenton. Şi toate astea se petrecuseră cu mult timp în urmă.

- Ce a spus Judith Shipley despre invitaţia la inaugurarea galeriei? a întrebat Oliver. Eşti sigură că nu vine?

- A trimis invitaţia înapoi, cu răspunsul negativ încercuit, ceea ce mulţi nu se obosesc s- o facă, a spus Lisa. Nu pot să înţeleg de ce le e atât de greu să returneze invitaţiile, ştiut fiind că returnarea e gratuită!

Am strâmbat din nas la gândul că Judith Shipley bifase răspunsul negativ. Dar la ce mă aşteptam? La o scrisoare lungă de la Judith, în care ea să-şi descrie trecutul secret şi prietenia de o viaţă cu Jesse?

- Pot s-o sun? am întrebat. Ai numărul ei?

- Şi ce-i spui? a vrut să ştie Oliver

- Nu poţi s-o întrebi direct dacă ea e Anna Dale, a spus Lisa, avertizându-mă prin ton. în cazul în care e chiar ea, păstrează secretul de prea mult timp şi cu siguranţă că nu vreau s-o pun într-o situaţie dificilă.

- Nu, n-aş face asta, am zis eu. Vreau doar... Aş putea să-i spun că avem o murală veche pentru un oficiul poştal? Poate că aflăm ceva din reacţia ei.

Au tăcut amândoi, uitându-se în gol, gândindu-se, fără îndoială, la propunerea mea.

- Nu văd ce rău ai face, a spus Oliver în cele din urmă.

- Habar n-am dacă numărul pe care-l am din agenda tatei e încă bun, a murmurat Lisa. Poate că Judith Shipley e deja la azil.

- Deşi biografia ei zice că încă deţine studioul acela, am spus. Un atelier.

Lisa s-a ridicat.

- Bine, a consimţit ea. însă cred că Oliver ar trebui s-o sune. Tu ai de pictat. Şi, Oliver, nu uita că reprezinţi galeria asta!

- S-a înţeles, a spus Oliver, dar se uita la mine, care stăteam cu pensula în mână, tulburată de faptul că tocmai mi se suflase de sub nas ocazia de a vorbi cu... Anna? Cu Judith?

- Ai de gând să repari colţul ăla, Morgan, da? m-a întrebat Lisa din spate, iar mie tare îmi venea să-mi dau ochii peste cap. Ştii că de dimineaţă vine Andrea Fuller, ca să vadă dacă au fost îndeplinite condiţiile...

- Nici o grijă! am răspuns. E gata până dimineaţă, nici o problemă.

Habar n-aveam cum s-o scot la capăt.

La cinci minute după plecarea Lisei, stăteam la masa lui Oliver, care citea cu glas tare numărul de telefon de la New York, în timp ce eu formam.

- Tu ar trebui să suni, nu eu, spusese el după ce plecase Lisa. E pictoriţa *ta.*

Telefonul a sunat mult şi mi-o imaginam pe Judith Shipley umblând şontâc prin bucătărie ca să răspundă la un aparat vechi, prins pe unul dintre pereţi. Ori poate că era într-un scaun cu rotile. Sau poate că se afla la azil şi nu

urma să răspundă nimeni la telefon. Până la urmă, s-a auzit un clic şi o clipă mai târziu am auzit vocea severă a unei femei – cu siguranţă că nu era în vârstă:

- Reşedinţa Shipley]

- Bună ziua! am spus, punând telefonul pe speaker ca să audă şi Oliver. Mă numesc Morgan Christopher. Aş putea vorbi cu doamna Shipley?

Femeia n-a răspuns şi m-a cotropit o senzaţie cumplită că doamna Shipley nu mai era în viaţă. în cele din urmă, răspunsul a venit:

- Doamna Shipley nu poate veni la telefon.

- Ei bine, sun de la noua galerie Jesse Jameson Williams din Edenton, Carolina de Nord, şi o invitaserăm pe doamna Shipley ca oaspete de onoare la inaugurarea de mâine, avem câteva dintre tablourile dumneaei, dar...

- Am transmis deja regretele noastre, a spus cu răceală femeia.

- Da, am primit răspunsul, dar speram că s-a răzgândit. Aş putea vorbi cu dumneaei, vă rog?

- Doamna Shipley nu mai călătoreşte, a spus femeia înainte să închidă.

M-am strâmbat la Oliver.

- Am dat-o în bară? am întrebat, gândindu- mă că poate ar fi trebuit să sune el, la urma urmei.

Era posibil ca el să fi avut ceva magic în personalitatea lui, un farmec care să determine un alt răspuns. Oliver a clătinat din cap.

- N-aveai cum să convingi ţurţurele ăla de femeie! Poate că, după ce avem răspunsul tipului de la muzeu, o să-i scriem lui Judith personal.

Ne-am întors amândoi la treabă. Mă tot uitam peste umăr, de teamă să nu apară Lisa şi să vadă că Oliver mă ajuta.

- Crezi că-i mai pasă? m-a întrebat el şi am clătinat din cap.

Restaurasem singură nouăzeci şi nouă la sută din murală. Eram de părere că oricine ar fi fost mulţumit.

Atunci când am terminat, se făcuse aproape trei dimineaţa. Eram ruptă de oboseală, dar nu mă puteam abţine şi mă tot uitam la semnătura aurie din colţul de jos al muralei şi la stânjenelul delicat, încolăcit în jurul literei „D”, pictat în tabloul cu margarete. Oliver doar că nu m-a târât spre maşina lui.

Conducea spre casa Lisei, pe străzile întunecoase. Tăceam amândoi. Complet epuizaţi. Dar, după ce a oprit, iar eu am dat să cobor, a zis;

- Morgan!

M-am întors spre el, aşteptând. Lumina unei lămpi stradale îi cădea perfect pe linia nasului. Pe buze.

- Vreau doar să ştii..a continuat el, iar apoi a şovăit, întorcându-se spre mine. în legătură cu spusele tale de astă-

seară, cum că n-ai fost iubită niciodată... Vreau doar să ştii că te înşeli.

Mi-a luat o clipă să pricep.

- Tu? am şoptit.

El a dat din cap în semn că da.

- Eu, a confirmat, uitându-se la mine. Şi nu ca un frate mai mare. Eşti un om bun, Morgan Christopher.

S-a întins ca să-mi dea la o parte părul de pe gât, iar degetele lui... Poate cuvintele ori poate că doar prezenţa lui puternică şi liniştitoare... Nu-mi dădeam seama..., dar ceva m-a emoţionat şi mi s-a pus în nod în gât. Preţ de o clipă, am rămas prea şocată ca să mai spun ceva.

Apoi mi-am revenit. M-am aplecat peste cutia de viteze ca să-l sărut şi i-am simţit palma caldă pe obraz. Intensitatea atingerii în clipa în care mi-a cuprins gâtul cu mâna. L-am auzit icnind, foarte uşor, doar cât să ştiu că sărutul avea acelaşi efect asupra lui ca şi asupra mea.

S-a retras, dar nu mi-a dat drumul.

- Al naibii schimbător de viteze! a spus el, zâmbind.

- Al naibii schimbător de viteze! am zis şi eu.

Mi-ar fi plăcut să mă lipesc de el.

- Am vrut să fac asta din prima zi în care ai intrat în galerie, a spus el.

- De fapt, voiai s-o săruţi pe cântăreaţa aia, Mary Travers, iar eu doar semănăm cu ea, l-am tachinat.

A clătinat din cap.

- Nu. Pe tine te voiam. Pe tine şi tatuajul tău cel sexy, a spus el, trecându-şi un deget peste umărul meu, şi genunchii simpatici care-ţi ies prin blugi, şi părul tău mătăsos... şi... aş putea continua la nesfârşit să spun cât de sexy eşti, dar personalitatea ta a fost cea care m-a câştigat, Morgan. Felul în care asculţi cum turui eu despre Nathan. îţi pasă. Pasiunea ta pentru murală... Ce s-a întâmplat?

începusem să plâng. S-a aplecat peste schimbătorul de viteze şi m-a luat în braţe.

- Ce-i? m-a întrebat, mângâindu-mi tâmpla cu răsuflarea lui caldă.

Mi-a luat un pic până să pot deschide gura.

- A... A trecut multă vreme de când n-am mai auzit ceva drăguţ despre mine, am răspuns. A trecut multă vreme de când am meritat-o.

- Nu te cred, m-a contrazis Oliver, strângându-mă mai tare în braţe. Ai dat de necaz. Poate că ai contribuit şi tu, dar cu toţii greşim. Eu am făcut un copil la şaptesprezece ani, ai uitat? a întrebat el, făcându-mă să zâmbesc, iar după aceea mi-am sprijinit bărbia de umărul lui. Ai lăsat totul în trecut, a conchis, iar apoi s-a retras şi m-a privit în ochi. Acum trebuie să mergi mai departe!

- Şi eu te iubesc, am spus.

- Ştiu.

- De unde ştii?

- Am simţit-o, a răspuns el. însă n-am vrut să reacţionez. Nu voiam să ne punem o piedică şi să nu mai fim în stare să muncim aşa cum trebuia.

- O, Doamne, cât de matur eşti!

Am râs, bucuroasă cum nu cred că mai fusesem vreodată. Mă simţeam în siguranţă alături de el. Atunci mi-a dat drumul.

- Mergi şi dormi ca lumea, a zis. Mâine o să fie nebunie!

M-am dezmeticit pe loc.

- Crezi că Adam şi Wyatt o să instaleze murala la timp?

£1 a dat din cap în semn de confirmare şi apoi m-a tras uşurel de o şuviţă.

- O să fie bine, a spus, aplecându-se ca să mă sărute încă o dată. Totul o să fie bine.

5 august 2018

Evenimentul începea la prânz şi intenţionat nu m-am grăbit să mă pregătesc, nevoind să ajung înainte de ora unsprezece. Dacă Adam şi Wyatt nu ajunseseră la ora şase dimineaţa, după cum promiseseră, iar murala era tot pe jos, în foaier, nu voiam să ştiu. însă am grăbit pasul spre galerie, privind ecranul telefonului la fiecare pas. Dacă era vreo problemă, aş fi aflat deja. Până acum nu primisem nici un mesaj.

Cu toate că noaptea trecută aterizasem în pat, frântă de oboseală, la

ora trei şi jumătate dimineaţa, nu adormisem imediat. Ultima surpriză din partea lui Oliver... Uau! Părea atât de adevărat tot ce spusese! Atât de sincer şi de întemeiat! Iar sărutul! Zâmbeam acelei amintiri, iar o femeie care venea pe trotuar spre mine mi-a zâmbit şi ea.

- 'Neaţa, i-am spus eu în trecere, râzând.

Şi, în ciuda faptului că purtam rochie şi tocuri pentru prima oară în ultimul an, am alergat pe ultima stradă pe care o aveam de străbătut până la galerie.

Deşi berlina Lisei şi duba lui Oliver se aflau deja în mica parcare, iar duba companiei care organizase evenimentul se găsea la colţ, m-am trezit singură atunci când am intrat în foaier. Gâfâind, am rămas în mijlocul sălii şi am văzut că biroul de informaţii, încărcat de broşuri, fusese mutat, iar deasupra lui, sus pe perete, era instalată murala, care fusese capsată în mod imperceptibil de şasiu.

„Vai, iată o pictură nebunească şi extrem de frumoasă!” mi-am zis.

Dintr-odată, mi s-a pus un nod în gât, luându-ma prin surprindere. Adoram pictura din faţa mea. Adoram tot ceea ce făcusem ca să readuc la viaţă compoziţia misterioasă şi derutantă pe care voise s-o creeze Anna Dale.

- E frumoasă! am strigat în spaţiul răsunător, iar în curând au apărut în foaier Oliver şi Lisa, însoţiţi de un tânăr organizator.

Spre mirarea mea, Lisa m-a luat în braţe – şi nu superficial. M-a ţinut astfel mult timp, învăluindu-mă în parfumul ei de iasomie.

- Mulţumesc, a spus ea apoi, dezlipindu-se de mine, dar fără să-mi dea drumul la umeri şi uitându-se ţintă în ochii mei. Mi-ai salvat casa! Ştiu că am fost o nemernică în ceea ce te priveşte, a recunoscut ea aruncându-mi un zâmbet plin de regret. Dar îţi sunt foarte, foarte recunoscătoare!

- Cu plăcere, am răspuns, deşi mi se părea că Lisa înţelesese greşit.

Ea mă salvase pe mine, în mai multe feluri. L-am văzut pe Oliver rezemat de perete, lângă text, cu braţele încrucişate pe piept, zâmbind, al naibii de sexy în cămaşa neagră cu guler răsfrânt, şi m-am întrebat cum de-I putusem vedea vreodată altfel.

- Ai făcut o treabă perfectă, Morgan, a spus

el.

- N-aş fi reuşit fără tine, am recunoscut eu, amintindu-mi cum mă ajutase cu o noapte în urmă.

Mi-a făcut cu ochiul. Lisa s-a uitat la organizator.

- Suntem gata? l-a întrebat.

Auzeam sunete venind din chicinetă şi bănuiam că ospătarii pregăteau totul pentru inaugurare.

- Trebuie să plec, a spus tipul, iar apoi s-a uitat la mine. Tu ai făcut asta? a întrebat, dând din cap spre murală.

- Am restaurat-o, am răspuns.

- Adică?

- Adică a readus-o la viaţă, l-a lămurit Oliver.

Tipul s-a uitat din nou la murală şi mi-a

zâmbit, nedumerit.

- Foarte tare, a zis, după care a pornit spre uşă, vorbind cu Lisa peste umăr; Vin la ora cinci, ca să iau ospătarii!

- Bine!

Lisa se uita deja pe lângă el, la primul vizitator: Andrea FuIIer. Aceasta s-a oprit în mijlocul foaierului.

- Ei bine, a spus, murala arată cu totul altfel decât ultima oară când am văzut-o.

S-a uitat la mine şi mă temeam ca nu cumva să mă întrebe dacă lucrasem

singură. Oare ar fi trebuit să recunosc contribuţia de unu la sută a lui Oliver? însă Andrea s-a mulţumit să zâmbească.

- Bună treabă, Morgan! a spus ea, ducându- se pe urmă acolo unde se aflau schiţa originală a Annei, fotografia cu murala înainte de restaurare şi textul lui Oliver spre Anna Dale şi uitându-se la fotografie, iar apoi la murală. De fapt, o treabă incredibilă, a adăugat ea, întorcându-se spre Lisa. Sunteţi pregătiţi pentru marea inaugurare?

- Da, a răspuns Lisa zâmbind cu toată gura şi am ştiut că respira uşurată la reacţia femeii faţă de murală, fiindcă ştia acum că îşi asigurase casa. Haide să-ţi fac turul!

Cele două femei au pornit pe holul curbat, iar Oliver s-a uitat la mine.

- Cum eşti azi? m-a întrebat el.

M-am uitat din nou la murală, care umplea de culoare întreg foaierul.

- Cred, am spus, întorcându-mi privirea spre Oliver, că vreau să devin restaurator de artă.

A zâmbit.

- Şi eu cred că e o idee excelentă, a răspuns el. însă mai ai multe de învăţat.

- Mai bine decât să am de executat vreo pedeapsă la închisoare!

A râs şi mi-a întins braţul.

- Vino la mine, m-a îndemnat.

M-am dus la el şi m-a luat în braţe.

- Cum te simţi după noaptea trecută?

îmi şoptea la ureche. Ştiam la ce se referea. La cuvintele tandre din maşină. La sărut.

- Nu ştiu, am răspuns, desprinzându-mă de el şi zâmbind, îmi plăcea foarte tare grija ta

„frăţească”.

- Noua noastră relaţie o să fie şi mai şi, a spus el pe un ton serios. îţi promit.

Uşa s-a deschis şi două femei frumos îmbrăcate au intrat în foaier.

- Suntem voluntarele de la Art Guild şi am venit să ne ocupăm de biroul de informaţii, a spus una dintre ele.

- Perfect, a răspuns Oliver, dându-mi drumul. Haideţi să vă fac turul!

A fost o zi extraordinară. Oamenii veneau şi de la Asheville şi Washington, DC, iar reporterul de la *Charlotte Observer* a stat două ore. Mi-a luat un interviu despre murală, iar la sfârşit a arătat spre monitorul de alcool şi a zis:

- Interesantă bijuterie!

I-am spus adevărul, pe tot, în timp ce lua notiţe şi aveam senzaţia că întreg tonul articolului pe care urma să-l scrie s-a schimbat în acel moment.

Singura parte neplăcută a fost faptul că pe la ora cinci mă dureau picioarele foarte tare, iar junghiurile din gleznă îmi dădeau de înţeles că nu mă vindecasem complet. Puţin după ora cinci, odată ce au plecat ultimii oaspeţi şi ospătarii s-au apucat să cureţe locul, am găsit-o pe Lisa pe treptele micuţei verande din spate, scăldată în lacrimi de bucurie sau poate că de uşurare. M-am aşezat lângă ea şi am cuprins-o, timid, cu braţul pe după umeri. Stăteam tăcute în aerul încins şi umed de august, în timp ce Lisa îşi tampona ochii cu vârfurile degetelor. în cele din urmă, a vorbit:

- Nu trebuie să te muţi prea curând, a spus ea. Mi se pare că se întâmplă ceva între tine şi Oliver şi bănuiesc că n-ai unde te duce. Corect?

- Da şi da, am răspuns, luându-mi braţul de pe umerii ei. Şi chiar mi-ar plăcea să mai rămân o vreme. Mersi.

- Va trebui să-ţi găseşti de lucru, a spus, pe tonul ei cel serios. Nu te ţin degeaba.

Am zâmbit.

- Mă apuc imediat să caut, i-am promis, cu toate că habar n-aveam ce fel de post puteam găsi în orăşelul acela, dar aş fi făcut orice ca să pot rămâne până când mă hotărâm ce să fac cu şcoala. Cred că ar trebui să mă întorc la facultate, am spus.

- Bun, a răspuns Lisa, dând din cap. Asta speram să aud. Îţi datorez restul de cincizeci de mii» plus ceva ce nu ţi-am spus.

-Ce?

- Tata a specificat în testament că, dacă te întorci la şcoală, o să ţi se plătească studiile, indiferent de domeniul pe care ţi-l alegi.

Rămăsesem fără cuvinte, pătrunsă de emoţia pe care mi-o stârniseră cuvintele ei.

- O, Doamnei am exclamat în cele din urmă. Nu ştiu ce să spun. Eşti *sigură* că era întreg la minte?

Lisa mi-a aruncat un zâmbet sincer.

- Eşti ultimul beneficiar al generozităţii stranii a tatălui meu. Profită de asta, m-a îndemnat ea, iar apoi s-a ridicat şi s-a uitat la telefonul din mână. Acum trebuie să fug la birou, a adăugat. Aş vrea să rămâi şi să-l ajuţi pe Oliver să facă ordine.

- Sigur că da, am spus în timp ce mă ridicam, iar durerea m-a făcut să mă strâmb. Du-te şi fa ce ai de făcut! Eu şi Oliver ne ocupăm de galerie.

La ora cinci şi jumătate, tocmai ajutam ospătarii să ducă ultimele platouri la dubă, când în parcare a intrat o limuzină neagră, sclipind în soarele sfârşitului de vară. Şoferul a coborât şi a dat să deschidă una dintre portierele din spate, dar aceasta s-a deschis larg înainte s-o atingă el, iar o femeie doar că n-a sărit din maşină. Avea în jur de şaizeci de ani, poate că mai mult, iar părul grizonant îi era tuns scurt. Ignorând şoferul, a ocolit limuzina prin faţă şi a deschis cealaltă portieră din spate, începuse să-mi bubuie inima. Cumva, ştiam cine era. *Ştiam,* aşa că i-am dat platoul unui ospătar şi m-am îndreptat spre

limuzină. Femeia cu părul grizonant o ajuta deja să coboare pe o alta, care era mult mai în vârstă. Bătrâna, de înălţimea mea» dar a cărei postură perfect dreaptă o făcea să pară mai înaltă, nu semăna deloc cu fotografiile Annei Dale din ziarele vechi. Şi totuşi, ştiam cine era. Ştiam fără urmă de îndoială. Părul alb până la bărbie era rărit precum vata de zahăr şi purta nişte ochelari mici şi sclipitori, roz cu purpuriu. Avea faţa foarte osoasă – bărbia, nasul subţire şi pometţii. Rujul roz părea proaspăt întins pe buze.

- Am întârziat, ştiu! a strigat la mine cu un glas surprinzător de puternic, în timp ce mă apropiam de ea. Am zburat mult şi drumul de la aeroport a durat o veşnicie. Dar, a continuat ea, făcând semn spre galerie, nu voiam să ratez aşa ceva!

Am ajuns la bătrâna de lângă limuzină. Mâna ei dreaptă se sprijinea într-un baston din lemn de culoare turcoaz şi am luat-o de mâna stângă, pe care mi-a întins-o. Am strâns-o uşor, mirată să simt că-mi dădeau lacrimile.

- Judith Shipley? am întrebat, doar ca să fiu sigură că emoţia nu-mi împiedica judecata.

- Exact, a răspuns bătrâna. Iar ea e asistenta mea mult prea protectoare, Gloria Hite.

Eu şi Gloria Hite ne-am salutat dând din cap. Nu-mi găseam cuvintele.

- Azi-dimineaţă am dat, într-un vraf de hârtii de pe birou, de invitaţia pentru inaugurarea galeriei lui Jesse, a spus Judith uitându-se urât la asistenta ei. Gloria ştie că nu mai călătoresc, aşa

că şi-a luat libertatea să decidă în locul meu că nu vin. Să fi ştiut dinainte, am fi ajuns la timp.

S-a uitat la Gloria, prefăcându-se supărată, dar aceasta a ignorat gluma, spunând:

- Veniţi, n-avem de ce sta în soare!

- Am ajuns prea târziu, aşa-i? a întrebat Judith în timp ce mergeam, cu paşi foarte înceţi, spre uşa galeriei.

Am izbutit să deschid gura:

- Festivităţile s-au încheiat la ora cinci, dar sunteţi extrem de bine-venită, am turuit, nemaiputând de bucurie că mergeam alături de ea. Sunteţi una dintre artistele ale căror lucrări sunt expuse, iar eu personal mă bucur foarte mult că aţi venit!

- Ce amabilă eşti! a răspuns ea.

Distingeam accentul ei nord-estic. Aşa cum

citisem în ziar, cu toate că ştiam că era din New Jersey, îmi imaginasem că vorbea ca mine. Sudistă get-beget. Dar acum era limpede de unde venea – cel puţin Judith.

Am ajuns la intrarea în galerie. Prin uşile de sticla, îl vedeam pe Oliver la biroul de informaţii şi, în spatele lui, murala, un zid întreg de culori şi de ciudăţenii. Am tras aer în piept, am deschis uşa şi le-am invitat pe cele două femei să intre.

De cum am intrat, Oliver şi-a ridicat privirea, dar, înainte să aibă ocazia să spună ceva, Judith a scăpat bastonul pe jos, cu zgomot.

- O! a exclamat ea, ducându-şi mâinile la faţă. Unde...? Cum aţi...? s-a bâlbâit, întorcându-se spre Gloria. Trebuie să mă aşez, a adăugat.

înainte ca Gloria să se clintească de lângă Judith, Oliver a dat fuga, a luat un scaun ae lângă perete şi l-a adus iute, ca să se aşeze bătrâna. Judith doar că nu s-a prăbuşit pe el. Şi- a dus mâna la gură.

- Aveţi nişte apă? m-a întrebat Gloria.

Din nou, Oliver a fost mai rapid decât mine, care parcă amorţisem cu totul. Bl a adus două sticluţe de apă de la biroul de informaţii, apoi a desfăcut o sticlă şi i-a dat-o lui Judith, iar pe cealaltă i-a dat-o Gloriei.

- Sunteţi Judith Shipley? a întrebat-o pe bătrână, aşa cum făcusem şi eu mai devreme.

Fără să-şi ia ochii de la murală, Judith bea apă, iar mâna îi tremura vizibil.

- Da, am răspuns eu în locul ei.

Da, era chiar Judith Shipley, iar orice dubiu legat de ipoteza că n-ar fî fost una şi aceeaşi persoană cu Anna Dale a dispărut în clipa în care ea reacţionase în faţa muralei. M-am dus într-o parte ca să iau un alt scaun şi să-l duc lângă ea, iar Gloria s-a aşezat fără să scoată o vorbă. S-a uitat la Judith, ochii ei negri exprimând o mare îngrijorare.

- Ştiam că e un efort prea mare pentru tine, a dojenit-o pe bătrână. Ştiţi că drumul...

Judith a ridicat mâna ca s-o oprească.

- Nu drumul, a spus ea, ci murala. A... a trecut atât de multă vreme de când am văzut-o ultima oară!

M-am uitat la Oliver, care mă privea deja. Eram sigură că şi lui îi treceau prin minte aceleaşi întrebări care-mi treceau şi mie. Dar cum să abordăm subiectul? În acel moment, ar fi fost Judith în vreun pericol daca dezvălui am faptul că ştiam adevărul? Cât despre Gloria, ea cât ştia, oare, din întreaga poveste?

Oliver a renunţat la întrebări şi a adus alte două scaune pentru noi. Am stat în semicerc în mijlocul foaierului, uitându-ne cu toţii la murală.

- Eu sunt Oliver Jones, curatorul galeriei, s-a prezentat el în cele din urmă, iar apoi a dat din cap în direcţia mea. Morgan e cea care a restaurat murala.

Judith s-a uitat la mine de parcă mă vedea pentru prima oară.

- Murala era la Jesse? a întrebat ea.

- Da, am răspuns eu privind-o drept în ochi. A pictat-o o artistă pe nume Anna Dale.

Am întins mâna fără să mă gândesc prea mult şi mi-am aşezat-o pe mâna ei. Am tras aer în piept.

- Judith..., am început eu, uitându-mă la Oliver, care a încuviinţat înclinând din cap. Credem că dumneavoastră sunteţi Anna.

- *Ce?!* a exclamat Gloria, care se enervase. Cine naiba e Anna?

Judith nu se uita la mine, dar, spre mirarea şi uşurarea mea, faţa i s-a luminat de un zâmbet larg.

- De mult n-am mai auzit numele ăsta, a spus ea.

- *Sunteţi* Anna? a întrebat Oliver.

Mă emoţiona blândeţea din vocea lui. Judith a dat din cap în semn că da.

- Bănuiesc că nu mai are ce să se intâmple rău dacă recunosc, a spus ea. Mă îndoiesc că, după optzeci de ani, o să mai închidă cineva o bătrână.

- Ce tot ziceţi acolo? a întrebat Gloria.

- la mai taci! i-a cerut Judith. îţi explic mai târziu, a continuat ea uitându-se la Oliver, iar apoi la mine. De unde ştiaţi? V-a spus Jesse ceva?

- Nu l-am cunoscut pe Jesse, am răspuns, dar în testament a cerut ca eu să restaurez murala şi...

- Aha..., m-a întrerupt ea. Ai fost unul dintre proiectele lui?

Am zâmbit.

- Aşa se pare, deşi habar n-am cum ştia de existenţa mea. Oricum, Jesse a păstrat murala în studioul lui vreme de mulţi ani şi...

- *Aici*? La Edenton?

Judith, şocată, a făcut ochii mari.

- Da, am răspuns eu.

- De câte ori am venit la el şi nu mi-a spus că încă o avea! a exclamat ea, părând uluită. Ştiam că..., a început, dar s-a oprit, de parcă ar fi trebuit să-şi tragă sufletul înainte să continue. Pur şi simplu, n-am ştiut că o mai avea, a adăugat.

- Murala era într-o stare groaznică atunci când m-am apucat de restaurare, i-am explicat. Dar am descoperit treptat nişte ciudăţenii. Multe... imagini tulburătoare şi...

- Da, da, a răspuns ea, dând din cap. Treceam printr-o... perioadă grea atunci când am lucrat la ea. Nu mi-a fost deloc uşor pe vremea aceea.

- Despre ce vorbiţi? a întrebat din nou Gloria.

- Acum înţeleg, am spus. înţeleg totul, fiindcă v-am citit jurnalul.

în faţa mea, l-am simţit pe Oliver cum se încorda. Intram pe un teritoriu delicat. Judith s-a încruntat, pielea ei subţire ca hârtia căpătând dintr-odată noi cute, iar ochii i s-au întunecat de nedumerire în spatele ochelarilor sclipitori.

- Jurnalul meu? a întrebat ea.

- Vă amintiţi că aveaţi un jurnal legat în piele? am întrebat-o. Cadou de la mama ta.

S-a uitat în depărtare şi a dat din cap uşurel, în semn că-şi amintea.

- Ce-am făcut cu el? a întrebat. Cum de l-aţi găsit?

- Vă amintiţi de Mama Nelle...?

- Nellie, m-a corectat Oliver.

- Exact, am spus. Nellie. Surioara lui Jesse. Aţi locuit la ei atunci când...

- Cea mai simpatică fetiţă, a spus Judith zâmbind. Desigur că-mi amintesc de ea.

- A murit recent, iar noi două... ne-am cunoscut. Ea ştia că lucram la restaurarea muralei şi mi-a lăsat jurnalul dumneavoastră.

- La Nellie era jurnalul meu?

Judith părea descumpănită şi bănuiam că nu- şi amintea să-l fi lăsat în urmă atunci când fugise.

- Familia ei – familia lui Jesse – v-a adăpostit, a spus Oliver. Vă amintiţi? Aţi stat la ferma lor după ce a plecat Jesse, cu murala în maşină...

- O, da, îmi amintesc foarte bine, a răspuns Judith, iar apoi a chicotit. Nişte ani mai târziu, el mi-a povestit că, înainte să plece în armată, a ascuns-o în fanarul unui văr. Însă nu mi-a spus niciodată că o regăsise, a adăugat, iar pe urmă s-a uitat la mine. Ştii şi despre... acel bărbat? Despre portretistul din Edenton?

Părea precaută, neştiind dacă voia să-şi amintească sau nu. Eu am dat din cap, arătând prin acel gest că ştiam.

- Martin Drapple, am răspuns, iar auzul acelui nume i-a provocat bătrânei o grimasă, dar n-am fost sigură că văzusem bine. îmi pare rău pentru tot ce vi s-a întâmplat.

- *Ce anume* vi s-a întâmplat? a întrebat Gloria.

- *Mai târziu!* a exclamat Judith, ridicând o mână ca s-o reducă la tăcere, iar apoi privindu- ne, pe rând, pe mine şi pe Oliver. Mi-a fost frică atunci când Jesse s-a întors la Edenton, în... când anume? La sfârşitul anilor '70. Sau să fi fost începutul anilor '80? Nu ştiam pe cine bănuiau de uciderea acelui individ sinistru. Eu eram în siguranţă, ascunsă la New York sub un alt nume. Dar Jesse, să se întoarcă atunci? Un om de culoare? Şi sub acelaşi nume? Ştiam că nu exista... cum se cheamă? Termenul de...

- Termenul de prescriere, a completat Oliver.

- Exact, a spus Judith. Nu exista termen de prescriere pentru crimă şi...

- Crimă! a exclamat Gloria, dar am ignorat-o cu toţii.

- Iar dacă bănuiau că ar fi făcut-o el.,.

N-a mai continuat.

- Ne-am pus şi noi problema, am spus. Cum de s-a putut întoarce Jesse în siguranţă?

- Băiatul acela..., a început să spună Judith, uitându-se în gol şi străduindu-se să-şi amintească. Unul care ne-a ajutat pe mine şi pe Jesse la depozit. Blond. Nu-mi aduc aminte...

- Peter? am întrebat.

- Aşa îl chema? Parcă, a spus ea, dând din cap. Trecuseră deja vreo douăzeci de ani până ca Jesse să capete faimă ca artist la New York. Peter avea pe vremea aceea o funcţie importantă în poliţie. Nu ştiu cum, dar a ascuns totul sub preş. Şi până când s-a întors Jesse la Edenton, Peter era deja şeful poliţiei. Mai trecuseră patruzeci de ani. Nu mai ştia nimeni ce anume se întâmplase, iar dacă unii localnici îşi aminteau, nu le păsa. Nu le păsa decât să „nu pună nimeni mâna pe singura personalitate pe care se întemeia gloria oraşului Edenton, adică pe Jesse Jameson Williams”.

- Şi cum v-aţi regăsit? a întrebat Oliver, iar asta îmi doream şi eu să ştiu.

Judith stătea cu privirea aţintită la murală, dar mi se părea că n-o vedea. Rătăcea printre amintiri.

- Ei bine, a răspuns ea, ştiam că cel mai bun loc în care puteam să mă fac nevăzută era New York City, aşa că am ajuns acolo ca Judith Shipley şi..., a povestit ea, dar dintr-odată s-a oprit, a

izbucnit în râs şi s-a uitat la mine. Vrei să ştii cum m-am ales cu numele ăsta? a întrebat.

-Da!

Am zâmbit, mai mult din pricina entuziasmului ei decât a întrebării. Ori de câte ori râdea, parcă o vedeam pe chipul ei pe tânăra Anna.

- Ei bine..., ai aflat din jurnal că am avut un copil, nu?

Am dat din cap în semn că da.

- îmi pare foarte rău că ai trecut prin aşa ceva.

- Da, a fost dificil...

- E vorba despre fiica dumneavoastră, Debra? a întrerupt-o Gloria.

- Nu, nu, a răspuns Judith. Debra s-a născut mult mai târziu. Nu, acel copil a fost... să zicem că n-a fost conceput din dragoste. Iar travaliul parcă nu se mai termina. Şi eram în camera mătuşii lui Jesse, în patul ei...

- Mătuşa Jewel, am confirmat.

- Da, exact! a exclamat ea, părând încântată să i se reamintească numele. Mătuşa Jewel. *Sfânta* Jewel, aşa o socoteam eu. Nu ştiu ce m- aş fi făcut fără femeia aceea, a declarat, alungând apoi gândul printr-o fluturare a mâinii. Oricum, ştiam că plecam imediat după naştere şi trebuia să-mi găsesc alt nume. Mătuşa Jewel avea un raft cu cărţi în camera ei. Cât timp am fost în travaliu, numai la cărţi m- am uitat. Era

una de Judith nu-ştiu-cum, iar alături, o alta de Nu-ştiu-cum Shipley. Am luat cele două nume şi le-am alăturat, iar de-atunci, asta sunt.

Gloria a rămas cu gura căscată.

- Vă cunosc de opt ani şi o dată n-aţi suflat o vorbă! a spus ea.

Nu-mi era clar dacă era şocată sau jignită.

- Fiindcă lucrurile la care mă refer acum sunt de domeniul trecutului, a spus Judith. Parcă nu mie mi s-au întâmplat toate astea. M- am împăcat de mult cu ele. Dacă vrei să te bucuri de viitor, trebuie să te împaci cu trecutul.

- Şi cum v-aţi regăsit cu Jesse? i-a reamintit Oliver, blajin, întrebarea iniţială.

- A, da! Era spre sfârşitul anilor '60. Aveam deja un nume şi, într-o zi, mi-a spus un prieten de o expoziţie în Village, a unui artist de culoare talentat, care tocmai venise de la Paris şi se mutase la New York. Pur şi simplu aveam senzaţia că despre Jesse era vorba. Un al şaselea simţ. Am intrat şi iată... Aveam patruzeci şi şase de ani... mă rog, Judith avea patruzeci şi şase, a precizat ea, chicotind. Anna avea cincizeci, cred. Nu-l mai văzusem de aproape treizeci de ani. Desigur, el nu m-a recunoscut pe loc, dar să-i fi văzut faţa după ce şi-a dat seama! l-am făcut cunoştinţă cu toţi cei importanţi din lumea artei şi, evident, ne-am împrietenit imediat, fiind în sfârşit pe picior de

egalitate. Dintotdeauna existase o legătură între noi. Soţul meu, Max, era

agent şi l-a primit pe Jesse în calitate de client, iar apoi i-am făcut cunoştinţă cu Bernice, care i-a devenit soţie. Am păstrat permanent legătura, chiar şi după ce el s-a mutat la Edenton. Dar în toţi acei ani, n-a pomenit nimic despre faptul că mai avea... asta.

Bătrâna a făcut semn spre murală.

- Nu concepea să nu fii invitată azi, a spus Oliver. Ne-am gândit că a lăsat vorbă să se întâmple asta din pricina tabloului tău – al lui Judith –, *Daisy Chain*, care se află la loc de cinste în sala principală. Habar n-aveam că din pricina muralei.

Judith s-a întors spre mine.

- Cum arăta atunci când te-ai apucat de ea? m-a întrebat.

- Groaznic, am răspuns. Şi am avut foarte puţin timp la dispoziţie, pentru că Jesse a insistat ca restaurarea să fie terminată până la inaugurarea galeriei, adică astăzi. Altfel, fiica lui, Lisa... îţi aminteşti de Lisa?

- Da, da. Sigur că da. Am văzut-o de multe ori.

- Dacă nu era gata restaurarea, pierdea casa.

Judith s-a încruntat.

- Nu înţeleg.

Eu şi Oliver i-am explicat ce anume stipulase Jesse în testament.

- Aşa că am avut mai puţin de două luni la dispoziţie ca să restaurez murala

şi habar n- aveam ce aveam de făcut. Oliver a trebuit să mă înveţe totul.

- înveţi foarte repede, m-a asigurat el.

Mi-a zâmbit, dar Judith parcă nu mă auzea. Părea adâncită în gânduri.

- A insistat ca inaugurarea să fie azi? a întrebat ea. Pe 5 august?

- Da, a răspuns Oliver. A fost de neclintit.

Judith a dat din cap.

- Ei bine, bănuiesc de ce.

- De ce? am întrebat.

Bătrâna ne-a aruncat un zâmbet plin de vinovăţie.

- Judith a împlinit nouăzeci şi şase de ani pe 7 iunie, a spus ea. Dar Anna împlineşte o sută de ani astăzi.

Auzind-o, eu şi Oliver am amuţit. Mi-am dus mâna la gură.

- *Poftim?!* a exclamat Gloria, părând şocată, iar apoi s-a aplecat spre Judith. Aveţi *o sută* de ani?!

- Jesse îţi cunoştea adevărata dată de naştere? am întrebat.

- O, da! îmi trimitea mereu o vedere de ziua mea. Una cu data asta, data de azi. Desigur, nu o felicitare. Doar o vedere prin care-mi spunea că se gândea la mine. M-a întristat să ştiu că anul ăsta n-aveam să primesc nimic de la el. Era... era secretul nostru, ştiţi? Soţul şi fiica mea au fost singurii

oameni care au ştiut totul. Mă rog, şi Bernice a lui Jesse, desigur. Dar atât.

- Ei bine..., a spus Oliver, zâmbind după ce şi-a revenit din şoc. La mulţi ani!

- Mulţumesc, a răspuns Judith întorcându-i zâmbetul şi, cu efort şi sprijinindu-se în bastonul turcoaz, s-a ridicat în picioare. Iar acum» a adăugat ea, dând din cap în direcţia muralei, aş vrea să mă uit mai bine la vechitura asta, dacă se poate.

- Desigur, a spus Oliver.

S-a ridicat şi a apucat-o de cot, dar Gloria s-a strecurat între el şi Judith, ca s-o ajute ea. Am stat toţi patru în faţa muralei, iar Judith a citit textul – un text care desigur că era extrem de incorect şi care trebuia rescris. M-am uitat la ea câtă vreme a citit, mişcându-şi foarte vag buzele roz. Dintr-odată, a icnit. S-a întors spre mine, uitându-se drept în ochii mei.

- Vai mie, a spus ea cu voce atât de stinsă, încât abia am auzit-o. O, Doamne!

Ne-am uitat toţi trei la ea cu atenţie.

- Ce-i? am întrebat.

Judith s-a lins pe buzele subţiri, neluându-şi ochii de la mine.

- Cred că ştiu de ce te-a ales Jesse ca să restaurezi lucrarea asta, a spus ea.

CAPITOLUL 67

Judith a arătat spre ultimul rând al textului: *Restaurată de Morgan Christopher.*

- Aşa te cheamă? a întrebat ea. Nu-i numele de căsătorie sau... e chiar numele cu care te-ai născut? Morgan Christopher?

- Da, am răspuns, încruntându-mă.

Ea s-a întors cu spatele la perete şi a trecut mult până să mai spună ceva.

- O fi o coincidenţă, dar..., s-a întrerupt ea, uitându-se la Oliver. Pot să mă aşez?

- Sigur că da, a spus el, punând un scaun lângă ea.

Judith a mişcat uşor scaunul, ca să stea cu faţa spre noi. S-a lăsat pe el gemând înfundat, fără să-şi ia ochii de la mine. îi tremurau uşor buzele.

- Fiica mea, Debra, a murit acum patru ani, a spus ea.

- îmi pare rău, am zis.

- E îngrozitor să-ţi îngropi copilul, a suspinat, luându-şi ochii de la mine după mult timp, pentru ca apoi să mă privească ţintă din nou. Puţin înainte să moară, a făcut un test... ADN. Ştiţi la ce mă refer?

- Da, am răspuns odată cu Oliver.

- Debra ştia că îmi dădusem spre înfiere primul copil cu mult timp în urmă şi era curioasă să vadă ce ieşea la test.

- Nu înţeleg cum funcţionează testele astea, a spus Gloria.

CAPITOLUL 68

- Aş fi preferat ca Debra să lase trecutul în pace, dar mi-am zis că avea dreptul să ştie dacă avea veri pe undeva, a spus ea strângând din dinţi şi uitându-se din nou la mine, după care a tras aer în piept Ei bine, atunci a apărut numele de „Christopher”. Apărea iar şi iar. Mulţi veri de gradul doi şi trei şi... nu mai ştiu ce, dar era clar că numele avea o semnificaţie în arborele ei genealogic.

M-a trecut un fior. Am simţit mâna lui Oliver pe spate.

- E un nume destul de comun, am spus.

Oare Judith se gândea că eram înrudită cu

copilul la care renunţase? Dar cum de aflase Jesse despre asta? Şi în ce fel ar mai fi putut să conteze?

Oliver a căutat la biroul de informaţii până când a găsit un carneţel şi un creion, pe care le- a aşezat lângă mine, pe tăblia mesei. M-a bătut uşor pe mână, care era rece, cu siguranţă. Cred că nu-mi mai curgea sângele în vine.

- Haide să vedem, a spus, scriind pe carneţel. Anna a născut în 1940.

- Exact, a confirmat Judith din scaunul ei aşezat în faţa muralei şi neluându-şi ochii de la mine, iar eu simţeam că mă studia.

„Anna a făcut un copil cu Martin Drapple în 1940”, m-am gândit, scârbită.

CAPITOLUL 69

- De ce nu mi-aţi spus nimic? a întrebat-o Gloria pe Judith, dar am ignorat-o cu toţii,

- Copilul a fost dat vecinilor familiei Williams, a spus Oliver, notând în carneţel. Să zicem, de dragul discuţiei, că îi chema „Christopher”, a spus el uitându-se la mine. Ce ştii despre partea ae familie cu numele ăsta?

M-am gândit.

- Nu prea multe. Ai mei nu sunt genul de oameni care să păstreze amintiri şi fotografii. Ştiu că tata s-a născut la Cary. Bunicii din partea lui au locuit tot acolo. Au murit pe când eram destul de mică.

- Bunicul tău s-o fi născut la Edenton? a întrebat Oliver.

- Nu prea cred... Nu i-am auzit pe părinţii mei să spună vreodată ceva despre Edenton. Nici n-am auzit de Edenton înainte s-o cunosc pe Lisa. Iar apoi, nu l-am cunoscut pe Jesse. De unde să fi ştiut el cine eram?

- Jesse cunoştea familia care mi-a înfiat fiul, a spus Judith cu glas scăzut şi uitându-se în gol, cu o expresie ce sugera că se adâncise în gânduri. Mi-a spus odată... când oare? Poate că în 1980, când s-a mutat înapoi? Da, a făcut ea, dând din cap. Acum înţeleg. Cred că aveam şaizeci şi ceva de ani. Mi-a zis că sora lui» Nellie, cunoştea familia şi ştia unde se mutaseră cu ceva vreme în urmă. Fiul meu – copilul pe care l-am

CAPITOLUL 70

dat – ar fi avut patruzeci de ani pe vremea aceea. Jesse mi-a spus că, dacă voiam să ştiu, îmi putea dezvălui unde se afla, a continuat Judith privindu-ne pe mine şi pe Oliver. I-am zis că nu voiam să aflu nimic, a spus ea mai departe, clătinând din cap. încheiasem acel capitol al vieţii mele cu mult timp în urmă.

I-am aruncat o privire încruntată.

- Dar şi dacă fiul tău era bunicul meu, lucru de care... mă îndoiesc foarte mult, poate că faptul că am ajuns aici e doar coincidenţă. Şi faptul că Jesse m-a ales ca să...

- Nu-i nici o coincidenţă, a spus Oliver.

- Are dreptate, a fost de părere Judith, dând din cap în direcţia lui Oliver. Cred că Jesse a stat cu ochii pe fiul meu. Bănuiesc că a ţinut socoteala arborelui genealogic, pentru cazul în care i-aş fi spus într-o bună zi că voiam să-mi povestească ce făcea copilul meu. Iar apoi ai apărut tu, interesată de restaurări şi...

- Nu, nu ştiam nimic despre restaurare, am spus. Eram studentă în ultimul an la UNC şi nici nu eram prea talentată.

Preţ de o clipă, Judith s-a uitat la mine cu atenţie, iar apoi a chicotit

- Ei, iată, atunci, a spus ea, îmi imaginez ce încântat a fost Jesse să dea peste un descendent al familiei Christopher care nu numai că studia artele plastice, dar mai şi trecea printr-o perioadă dificilă. Nu mă mir că ai devenit unul dintre proiectele lui.

Mi-am ridicat mâinile.

CAPITOLUL 71

- Stai puţin, am spus, nu cred că fac parte din acea familie Christopher!

- Sună-i pe ai tăi, mi-a propus Oliver. Află unde s-a născut bunicul tău. Atunci o să ştim dacă toate astea se leagă sau nu.

La gândul de a-mi suna părinţii, faţa mi-a luat foc.

- Nu-i pot suna, am spus. Nu vorbesc cu ei. Nici nu ştiu că am ieşit din...

M-am oprit. Nu voiam să discut despre aşa ceva cu Judith şi cu Gloria. Brusc, am simţit monitorul pe gleznă.

- Sună-i, a insistat Oliver.

Tonul lui nu-mi lăsa loc de negociere. Ştiam că avea dreptate. Era singura cale să aflu un răspuns la acea enigmă. M-am uitat lung la el.

- Telefonul e în bucătărie, am spus. Sun de- acolo, iar apoi mă întorc.

Chiar şi fără public, îmi era greu să vorbesc cu părinţii mei.

Am luat-o spre hol.

- Vrei să vin cu tine? m-a întrebat Oliver din spate, dar am clătinat din cap.

Trebuia s-o fac singură.

Mama a răspuns înainte ca telefonul să sune de două ori.

- Cine e? a întrebat ea în loc de bună ziua.

CAPITOLUL 72

Fermecătoare, mama asta a mea! Chiar şi din

acele două cuvinte îmi dădeam seama că băuse.

- Eu sunt, am spus. Morgan.

- Ce număr e ăsta? a întrebat ea. Nu-i numărul tău de la închisoare.

- Am ieşit. Sun pentru că...

- Ai ieşit?! a întrebat ea, părând surprinsă. Vii acasă?

- Nu vin acasă, am răspuns. Vreau să vorbesc cu tata un minut. E cu tine?

- Da, e aici, dar te rog să vorbeşti cu mine. Cum de ţi-au dat drumul? De ce nu vii...?

- Dă-mi-l, te rog, la telefon, am răspuns eu pe un ton ferm.

N-aveam de gând s-o ascult pe mama, o maestra a jocurilor mentale ciudate şi, pe deasupra» doritoare să mă culpabilizeze cu orice preţ. Aveam douăzeci şi doi de ani. Eram adultă. Puteam locui unde voiam. Mama a şovăit. Am auzit gheaţa căzând în pahar. Am auzit-o înghiţind.

- Trebuie să vorbesc cu tata, am repetat. Dă- mi-l, te rog.

- Stai puţin, a spus ea, oftând.

Parcă o vedeam târându-şi picioarele spre biroul tatei. Probabil că încă era

CAPITOLUL 73

îmbrăcată în halat, chiar dacă aproape că se făcuse seară. M- am cutremurat amintindu-mi casa. Mai mult ca sigur că mirosea a ţigări, a băutură şi a resturi de mâncare lipite pe farfuriile de la cina de seara trecută, care fuseseră trântite în chiuvetă.

- Morgan! a strigat tata în urechea mea, drept pentru care am ajustat imediat volumul telefonului. Cum adică, eşti o femeie liberă?

- Trebuie să te întreb ceva, am spus.

- Ce anume, draga mea?

Mereu mă îmblânzea ca pe o proastă cu apelativul ăla de doi bani, „draga mea”. Dar nu şi de data asta!

- Unde s-a născut bunicul Christopher?

- Ce?! s-a mirat el, râzând. Ieşi din închisoare şi ăsta e primul lucru pe care vrei să- 1 ştii?

- Spune-mi, te rog!

- La Edenton. De ce?

Am închis ochii, izbită de adevăr ca de un bolovan. Am rămas mută o clipă.

- Ce culoare de păr avea în tinereţe? am întrebat apoi.

- Morgan, nu înţe...

- Ce culoare?

Deja mă pregăteam să închid telefonul.

- Roşu, a răspuns el. în copilărie i se spunea „Roşcovanul” şi chiar...

- Mersi, tată!

CAPITOLUL 74

Am închis telefonul de tot, ca să nu poată suna înapoi, după care am rămas încremenită, uitându-mă, prin uşa din spate a galeriei, la tufele verzi din jurul proprietăţii.

Eram strănepoata lui Martin Drapple. Mi s-a făcut greaţă. Însă în acelaşi timp eram şi strănepoata lui Judith. La asta trebuia să mă concentrez.

- Sunt strănepoata Annei Dale, am şoptit. Am salvat murala străbunicii mele.

„M-am întors şi am pornit pe holul curbat al galeriei lui Jesse Williams. Atunci când am ajuns în foaier, zâmbeam cu toată faţa.

EPILOG

Morgan
Sfârşitul lui octombrie 2018
Apex, Carolina de Nord

Oliver opreşte duba în faţa casei galbene, cu uşă verde-închis – casa familiei Maxwell. Curtea e destul de mare, poate că are în jur de două mii de metri pătraţi. E plină de arbori, majoritatea fiind îmbrăcaţi în culorile toamnei. Casa e din 1980 şi pare bine întreţinută.

- Frumos cartier, spune Oliver.

într-adevăr. îmi aminteşte de cartierul în

care am crescut. Mă uit cu atenţie la casa galbenă. Trei trepte duc la uşă, dar, la o cercetare mai amănunţită, văd un culoar care traversează poteca şerpuitoare şi care duce la zona laterală a treptelor. De-a lungul culoarului sunt arbuşti, meniţi, poate să dea un aspect cât mai natural acelei amenajări pentru persoanele cu handicap. Mi se strânge inima văzând acel culoar. Totul devine foarte real. Mă întreb ce alte renovări au fost necesare pentru casa asta cu etaj, astfel încât Emily Maxwell să se descurce, infirmă cum e.

în faţa casei e parcată o dubă albastră. E cineva acasă.

- Eşti sigură că nu vrei să intru împreună cu tine? întreabă Oliver.

- Sunt sigură.

Mi se pare că mă bizui prea mult pe el. Nu e de acord cu mine, subliniind cât se bizuie el pe mine ori de câte ori are de luat decizii în privinţa lui Nathan.

Poate că asta se întâmplă fiindcă eu, faţă de Oliver, sunt mai aproape cu opt ani de vârsta de doisprezece, care e cea a lui Nathan. Dar, oricum, eu şi Nathan ne înţelegem perfect. Ador copilul. Cred că, de fapt, eu şi Oliver suntem chit atunci când vine vorba de sprijin. Totuşi, s-o văd pe Emily Maxwell e un lucru pe care trebuie să-l fac singură.

- Aşadar, te-ai hotărât? Ii spui adevărul? întreabă Oliver. Că Trey era la volan?

Mă uit lung la casă. Nu ştiu încă răspunsul. Oliver vrea să-mi fac cunoscută nevinovăţia. Nu-i place că am plătit pentru fapta lui Trey. Dar ce rost are? Ar fi egoist să-i spun asta lui Emily. Am venit să mă revanşez, nu să caut scuze.

- Vreau doar să-i spun cât de mult regret cele întâmplate. Vreau să văd dacă o pot ajuta în vreun fel. Sper să consimtă să stea de vorbă cu mine.

Nu i-am scris lui Emily. N-am sunat-o. M- am temut prea mult de eventualitatea ca ea să nu-mi răspundă, sau de cea ca ea să nu vrea să stea de vorbă cu mine. Desigur că şi venind aşa, neinvitată, îmi asum un risc. Mă aştept să mi se trântească uşa în nas. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e s-o supăr şi mai tare.

- Dacă îmi deschide cineva uşa, te duci să bei o cafea undeva? îi propun eu lui Oliver. Te sun atunci când sunt pe picior de plecare. Nu vreau să...

- Te aştept aici, răspunde el. Am o carte la mine. Nu trebuie să te grăbeşti.

Cred că e la fel de stresat ca mine.

- Bine, mă învoiesc eu, uitându-mă la uşa cea verde. Nu ştiu ce ar trebui să sper: ca ea să fie acasă sau să nu fie?

Oliver mă împinge uşurel.

- N-ai cum afla decât dacă baţi la uşa aceea, îmi spune el.

Dau din cap în semn că sunt de acord cu el. Deschid portiera. Pornesc pe alee. Am venit cu mâna goală şi, dintr-odată, aş vrea să mă fi gândit să aduc un dar. Să cumpăr fiori. Fursecuri de casă. Dar totul pare deplasat. N- am de ales, trebuie să mă descurc singură, să- mi găsesc cuvintele. îmi tot spun că am supravieţuit închisorii, că am restaurat o murală fără ca, la început, să am habar ce anume presupunea asta, şi, pe deasupra, n-am mai băut alcool de un an şi jumătate. Sunt mai puternică decât aş fi crezut vreodată.

Brusc, mă copleşeşte forţa incredibilă a anului ăstuia. Să lucrez cu Oliver la galerie. Să descopăr lucruri pe care puţini au privilegiul să le descopere. Să aflu că Judith Shipley e străbunica mea. Parcă dintr-odată m-a lovit norocul. Ce s-ar fi întâmplat dacă Jesse Williams nu mi-ar fi cunoscut niciodată numele? Aş fi rămas la închisoare. Trează noaptea, aşteptându-mă ca tăcuta mea colegă de celulă să-mi taie gâtul cu un cuţit bont. întrebându-mă în continuare ce să fac la ieşirea din închisoare cu viaţa mea distrusă. Fără ţeluri, fără dragoste, fără nici o pasiune.

Urc treptele, gândindu-mă dintr-odată la Judith. Mă gândesc la cum a putut înfrunta ea acele crunte

adevăruri, scriind despre ele în jurnal, pictându-le pe murală ca să le vadă o lume întreagă, pentru ca apoi să le lase deoparte şi să-şi refacă viaţa de la zero.

„Dacă vrei să te bucuri de viitor,; trebuie să te împaci cu trecutul", mi-a spus ea.

Trag aer adânc în piept şi duc mâna la sonerie. Aud cum sună înăuntru şi-mi îndrept spatele, aşteptând să văd ce-mi rezervă viitorul.

MULŢUMIRI ŞI NOTELE AUTOAREI

După prima mea vizită în fermecătorul oraş Edenton din Carolina de Nord, am ştiut că aveam să scriu o carte despre el. Dar abia după ce am citit despre Concursul Naţional de Murale din 1948, sponsorizat de Trezorerie în timpul Marii Crize, am întrevăzut o poveste care să-şi aibă locul în acel orăşel. Trebuie să menţionez că oficiul poştal din Edenton nu a fost cel care a beneficiat de murala din Carolina de Nord – distincţia fiindu-i acordată oficiului poştal din Boone, dar, în mintea mea, istoria şi industria din Edenton se pretau perfect pentru o asemenea murală.

Cu toate că Edentonul are sub cinci mii de locuitori, aceştia sunt pasionaţi de oraşul lor. în timpul cercetărilor, am descoperit că mulţi dintre localnici, dacă nu majoritatea lor, îşi cunoşteau istoria, ceea ce m-a descurajat puţin în demersul meu de a scrie *Orăşelul minciunilor*, având în vedere faptul că voiam să prezint oraşul cât se putea de precis din postura de intrus. în privinţa asta, am primit mult ajutor şi le sunt recunoscătoare multor oameni pentru generozitatea şi entuziasmul cu care m-au susţinut.

Le simt extrem de recunoscătoare lui Sally Kehayes şi soţului ei, Alex, fiindcă m-au prezentat la Edenton şi fiindcă m-au ghidat cu multă bunăvoinţă în timpul primei mele vizite. Tatăl lui Alex deţinea restaurantul Albemarle, unde cinează uneori Anna, iar Sally a lucrat mulţi ani la Edentons Historical Commission. Ea a ştiut din capul locului că aveam să găsesc inspiraţie pentru o poveste în orăşelul pe care ea şi soţul ei îl iubesc atât de mult.

De multe ori e foarte dificil să vezi un oraş modern şi să-ţi imaginezi cum era cu optzeci de ani în urmă, dar am avut mult noroc.

Oamenii din Edenton au memorie bună. L-am cunoscut pe băştinaşul Philip McMullan, şi el autor, care a scris despre zonele din Carolina de Nord de care e pasionat Philip m-a ajutat să reconstruiesc în imaginaţie mare^ parte din Edentonul de pe vremea Annei. îşi amintea fiecare magazin, benzinărie şi restaurant, ajutându-mă, astfel, să fac reconstituirea geografică a oraşului şi chiar a mirosurilor pe care avea să le experimenteze Anna. Phil m-a ajutat să-mi dau seama unde ar fi stat Anna (în casa fictivei Miss Myrtle) şi ce scene ar fi pictat ea în murală. îţi mulţumesc, Phil, pentru generozitatea ta.

Am ştiut că relaţiile interrasiale aveau să joace un rol important în povestea mea, prin simplul fapt că populaţia de afro-americani a oraşului (în jur de şaizeci la sută în prezent) este mare. Cu toate că am făcut tot posibilul să înţeleg interacţiunea raselor atât în 1940, cât şi în prezent, n-am pretenţia că ştiu cum e acum sau cum era pe atunci să locuieşti acolo. Norocul meu a

fost că am descoperit grupul de reconciliere rasială care s-a întâlnit în Edenton, la United Methodist Church, vreme de câţiva ani buni. Grupul a fost întemeiat de Jo Baker şi de alţi câţiva cetăţeni preocupaţi să faciliteze comunicarea între rase. îi sunt recunoscătoare lui Jo pentru că m-a invitat la o întrunire, unde mă aşteptam să găsesc cinci-şase oameni dedicaţi, care să discute vreme de o oră sau două. În schimb, am găsit un cerc care însuma în jur de treizeci de oameni însufleţiţi, albi şi de culoare, care deveniseră vădit importanţi unul pentru altul. M-au emoţionat până la lacrimi prin felul în care descriau cum tratau delicatele subiecte la început, de teamă să nu spună ceva jignitor. Dar erau hotărâţi să găsească noi metode de a se înţelege între ei şi-mi era clar că izbuteau. Cel mai evident semn de succes în ceea ce mă priveşte a fost băieţelul care a stat pe genunchii tuturor celor din sală, cunoscând bine pe toată lumea. Cred că grupul de reconciliere rasială din Edenton ar putea reprezenta un model pentru grupuri similare în multe alte oraşe din SUA.

Prin intermediul acestui grup, am cunoscut doi bărbaţi afro-americani, Normal Brinkley şi Ben Speller, doctor în istorie, ambii crescând la Edenton în anii '40. Le sunt recunoscătoare amândurora pentru că au petrecut timp împreună cu mine şi pentru că m-au ajutat să înţeleg cum ar fi fost viaţa lui Jesse Williams în adolescenţă. Fără informaţiile lor valoroase, n- aş fi putut scrie despre Jesse.

The Shepard Pruden Memorial Library e situată pe superba faleză a oraşului. Bibliotecara Jennifer Finalay

mi-a răspuns unor întrebări, iar Joyce White m-a ajutat să folosesc aparatul de citit microfdme ca să am acces la articolele din *Chowan Herald* din 1940, aşa cum face Morgan în *Orăşelul minciunilor.*

Apropo de *Chowan Herald*, îi sunt recunoscătoare defunctei jurnaliste Rebecca Bunch pentru articolele ei precise şi generoase despre vizitele mele la Edenton. Rebecca era loială oraşului. Am aflat repede că mă puteam încrede în articolele ei şi mă întristează enorm faptul că a plecat dintre noi.

În timpul vizitelor mele la Edenton, am fost cazată la frumosul Banks Inn al lui Susan Beckwith, unde camerele sunt încărcate de istorie. Mulţumesc, Susan, pentru superbul tău han şi pentru incredibilul mic dejun!

Aş vrea să mai menţionez un localnic, pe Elizabeth Berry de la Garden of Readin Bookstore and Tea Room. îţi mulţumesc pentru organizarea primului meu eveniment de carte de la Edenton, Elizabeth, şi sper să mai lucrăm împreună. Elizabeth face şi un ceai extraordinar!

Probabil că lucrul cel mai copleşitor pentru mine în timpul cercetărilor pentru această carte a fost să învăţ despre restaurarea muralelor. Jan Hessling de la Hessling Conservation LLC din Durham, Carolina de Nord, şi-a petrecut multe ore împreună cu mine, povestindu-mi despre ustensiîe şi tehnici în această artă. îţi mulţumesc, Jan, pentru timpul pe care mi l-ai acordat, oferindu-mi atât de multe informaţii despre munca ta şi, implicit, despre munca pe care o face Morgan, personajul meu, ca să

restaureze acea murală din roman. Eşti o sursă de informaţii de-a dreptul uluitoare!

îi sunt recunoscătoare şi fiicei mele vitrege, Brittany Walls, artist în formare, pentru că m-a ajutat să înţeleg elementele artistice pe care le presupune pictura în cazul Annei şi restaurarea în cazul lui Morgan.

Apropo de Morgan, a trebuit să mă interesez de aspecte legate de infracţiunea, pedeapsa şi eliberarea ei condiţionată. Fostul ofiţer de eliberări condiţionate, Jason Dzierzynski, m-a ajutat enorm, la fel de mult ca un fost coleg de liceu, care preferă să rămână anonim. Vă mulţumesc amândurora pentru răspunsurile pe care mi le-aţi dat şi pentru că m-aţi ajutat să scriu realist şi credibil despre infracţiunea şi, respectiv, despre pedeapsa lui Morgan.

îi sunt recunoscătoare asistentei mele, Kathy Williamson, care nu se demoralizează în faţa nici unei dificultăţi, precum şi surorii mele, Joann Scanlon, fiindcă a citit prima versiune a cărţii şi mi-a oferit părerea ei.

Le mulţumesc scriitoarelor din Carolina de Nord, acele femei care înţeleg bucuria, creativitatea, îndoiala de sine şi truda necesare pentru a scrie un roman. în special îi mulţumesc lui Mary Kay Andrews. Am petrecut împreună o săptămână la frumoasa ei casă din Tybee Island, scriind, făcând cercetare şi discutând în profunzime munca noastră. îţi mulţumesc, Mary Kay, pentru că mi-ai pus la dispoziţie casa, prietenia şi mintea ta inventivă.

Sunt convinsă ca am cel mai bun agent din lume, iar aceasta e Susan

Ginsburg. Susan e pătrunzătoare, talentată şi binevoitoare, dar feroce atunci când o cer interesele clienţilor ei. Sunt foarte norocoasă s-o am de partea mea. Le mulţumesc şi celorlalţi angajaţi la Writers House pentru munca asiduă depusă în ceea ce priveşte cărţile mele, în speciaî lui Catherine Bradshaw şi lui Peggy Boulos Smith şi acelora care lucrează în culise ca să-mi pună cărţile în mâinile cititorilor. îi mulţumesc şi lui Lucy Stille, de la Agency for Performing Arts.

Jen Enderlin, inteligentul meu editor, citeşte un manuscris şi apoi îşi dă imediat seama cum anume se poate îmbunătăţi acesta. Autorii sunt atât de aproape de munca lor, încât uneori le e imposibil să-i vadă defectele. Am ajuns să mă încred în puterile supraomeneşti ale lui Jen şi să le respect. îi sunt profund recunoscătoare pentru faptul că lucrez cu ea.

în ceea ce priveşte Editura St. Martin s, îi mulţumesc mai ales lui Katie Bassel, pentru organizarea turneelor mele de carte, precum şi pentru reorganizarea acestora după puseurile mele de larineită, care au determinat mai multe anulări în ultimul an. îţi mulţumesc, Katie, pentru răbdare şi perseverenţă.

Le sunt recunoscătoare şi celorlalţi oameni de la St Martins, care îmi desăvârşesc cărţile. Vă mulţumesc, Sally Richardson, Brant Janeway, Erica Martirano, Jeff Dodes, Lisa Senz, Kim Ludlam, Malati Chavali, Jonathan Hollingsworth, Anne Mărie Tallberg, Tracey Guest, Lisa Davis, Mike Storrings şi tuturor celor de la departamentul de vânzări de pe Broadway şi Fifth Avenue. îţi

mulţumesc, Daniile Fiorella, pentru superba copertă!

îi mulţumesc redactorului meu din Anglia, Wayne Brooks, şi le mulţumesc şi tuturor celor de la Pan Macmillan, care muncesc mult ca să- mi pună volumele la dispoziţia iubiţilor mei cititori din Anglia.

Ca întotdeauna, îi simt recunoscătoare partenerului meu de viaţă, John Pagliuca, pentru tot ceea ce face astfel încât eu să am timp să scriu, pentru că nu se plânge din pricină că e nevoit să mănânce meniuri la pachet şi pentru că e oricând pregătit să mă scoată oricând din cotloanele în care mă claustrez şi scriu până la uitarea de sine.

în sfârşit, le mulţumesc cititorilor din întreaga lume. Voi sunteţi cei care fac ca întreg efortul meu să merite!